MARRIED
BY
PUNISHMENT
Cami Checketts

MARY JO PUTNEY

Când dragostea te schimbă

Traducere din limba engleză
Claudia Asănăchescu

Lira

Lui Mayhem Consultant, pentru firea lui blândă și pentru răbdarea de care dă dovadă. Viața alături de un scriitor nu este întotdeauna ușoară!

capitolul 1

Ianuarie 1813, Londra

Începea un nou dans cu diavolul. Cassie manevră ciocănelul de la ușa lui Kirkland, în formă de cap de dragon, în timp ce se întreba ce misiune o aștepta de această dată.

Ușa se deschise. Majordomul o recunoscu și o invită în casă cu o plecăciune.

– Lordul este în biroul său, domnișoară Fox.

– Nu este nevoie să mă conduci, spuse Cassie și se îndreptă către odăile din fundul casei, în timp ce se gândea că era momentul ca Kirkland să o trimită înapoi în Franța.

Ani de zile făcuse pe ascuns naveta între Anglia și Franța, ca spion și curier la ordinele lui Kirkland. Asemenea înlesniri erau periculoase și îi ofereau un soi de satisfacție înverșunată.

În aparență un domn frivol, care se lăsa pradă traiului îmbelșugat și lipsit de griji, Kirkland era, de fapt, un geniu priceput la strângerea de informații secrete și la analiza lor. De data asta o ținuse în Londra mai mult decât de obicei, și în tot acest timp fusese membră a unei echipe care lucrase cu îndârjire să deconspire un complot îndreptat împotriva familiei regale. Reușiseră să-și ducă misiunea la bun sfârșit, sărbătoriseră deja Crăciunul și o nuntă, iar acum Cassie nu-și găsea locul. Eforturile depuse pentru subminarea regimului lui Napoleon dădeau un scop vieții sale.

Bătu la ușa biroului și intră când auzi invitația rostită din interior. Kirkland stătea în spatele biroului său, arătând impecabil, ca întotdeauna. Când intră ea, acesta se ridică de pe scaun, ca un gest de curtoazie.

Kirkland avea părul negru, umerii laţi şi trăsături clasice, care-l făceau să pară întotdeauna chipeş, însă, de data aceasta, în ciuda zâmbetului, pe faţă i se putea citi încordarea.

– Arăţi chiar mai anonimă decât de obicei, Cassie. Cum de reuşeşti să fii atât de ştearsă şi uşor de uitat?

– Talentul şi uzanţa îşi spun cuvântul, de vreme ce anonimatul îi este atât de trebuincios unui spion, îi dădu ea replica, în timp ce lua loc pe unul dintre scaunele din faţa bărbatului. Însă dumneata, domnule, arăţi precum moartea pe înserat. Dacă nu o să te îngrijeşti, ai să cazi pradă unui nou atac de febră, şi o să aflăm dacă ne eşti sau nu indispensabil.

– Nimeni nu este indispensabil, răspunse Kirkland şi se aşează iar pe scaun. Rob Carmichael mi-ar putea lua locul, în caz de nevoie.

– Ar putea, dar nu îşi doreşte. Rob preferă să fie pe stradă şi să trosnească scăfârlii.

Cel puţin aşa îi spusese Rob lui Cassie, căci erau prieteni apropiaţi şi uneori chiar mai mult decât atât.

– Şi se pricepe de minune la asta! se declară de acord Kirkland. În orice caz, nu am de gând să dau colţul prea curând, continuă el şi începu să se joace cu pana de scris.

– Nu-ţi stă în obicei să te foieşti atâta, spuse Cassie. Ai găsit o misiune mai primejdioasă decât de obicei pentru mine?

Buzele lui Kirkland se desprinseră într-o grimasă amuzată.

– Întotdeauna e primejdios să trimit agenţi în Franţa. Şi mi se strânge şi mai tare inima când ştiu că misiunea nu este chiar indispensabilă pentru Marea Britanie, ci mai degrabă una în interes personal.

– Te referi la prietenul tău, Wyndham, răspunse ea aproape instantaneu. Nu te mai îngrijora. În calitatea sa de moştenitor al contelui de Costain, ar merita să ne asumăm câteva riscuri chiar dacă nu ţi-ar fi prieten.

– De la început trebuia să-mi dau seama că vei ghici despre ce este vorba, răspunse Kirkland şi aşează pana

frumos, în suportul său. De câte ori ai luat urma unor piste ce puteau duce la Wyndham?

– De două sau de trei ori, şi o singură dată fără nici un pic de succes.

De altfel, Cassie nu era singurul agent care căuta probe care să confirme sau să infirme moartea lui Wyndham, care dispăruse cu mult timp în urmă. Kirkland nu avea să renunţe până când nu avea să dovedească una din cele două posibilităţi.

– Nu am vrut să recunosc, dar m-am temut că a fost omorât atunci când armistiţiul de la Amiens a expirat şi toţi englezii au fost reţinuţi, pentru a nu se întoarce în Anglia. Kirkland oftă. Wyndham nu s-ar fi lăsat dus cu binişorul. Ar fi putut fi omorât fiindcă s-ar fi opus arestării. Nimeni nu a mai primit nici o veste de la el din mai 1803, de când a reînceput războiul.

– De vreme ce nu se află la Verdun, la un loc cu ceilalţi deţinuţi, şi nu am mai dat de nici o altă urmă de-a lui, aceasta este cea mai plauzibilă explicaţie, încuviinţă Cassie. Însă asta este prima dată când te arăţi gata să admiţi această posibilitate.

– Wyndham era mereu plin de viaţă, spuse Kirkland, dus pe gânduri. Nu părea posibil să fi fost omorât fără motiv. Dar ştiu cum merg lucrurile, desigur. Însă aveam senzaţia că, dacă aş fi rostit cuvintele cu voce tare, ar fi devenit pe loc adevărate.

Era o remarcă chiar surprinzătoare din partea lui Kirkland, renumit pentru mintea sa ascuţită şi întotdeauna obiectivă.

– Mai povesteşte-mi despre Wyndham, îi ceru Cassie. Nu despre rangul său ori despre avere, ci spune-mi ce fel de om era.

Chipul lui Kirkland se lumină.

– Era un băiat plin de şarm, cu părul auriu, care ar fi fost în stare să vândă şi pielea ursului din pădure. Era înşelător, dar nu găseai pic de răutate în el. Lord Costain l-a trimis la Academia Militară Westerfield, în speranţa că Lady Agnes îl va putea struni pe Wyndham fără să cadă pradă farmecului său.

– Şi a reuşit? întrebă Cassie, care o cunoscuse pe formidabila directoare de acolo şi i se păruse că putea struni pe oricine.

– Să zicem că da. Lady Agnes l-a îndrăgit foarte tare pe Wyndham. Toată lumea, de altfel. Dar nu-l lăsa să scape fără pedeapsă atunci când era nesăbuit.

– Presupun că ai dat peste o pistă nouă, altfel nu mi-ai spune toate astea.

Kirkland începu iarăşi să se joace cu pana.

– Îţi mai aduci aminte de spionul acela francez pe care l-am deconspirat pe când lucram la complotul împotriva familiei regale?

– Paul Clement. Cassie îl cunoştea oarecum pe acel bărbat, prin intermediul legăturilor ei cu comunitatea emigranţilor francezi. Ţi-a oferit informaţii cu privire la Wyndham?

– Clement a auzit nişte zvonuri, cum că, imediat ce ar fi încetat armistiţiul, un tânăr englez de viţă nobilă s-ar fi răzvrătit împotriva unui reprezentant al guvernului, pe nume Claude Durand, răspunse Kirkland. Cunosc acest nume, dar mai multe nu ştiu. Ai auzit de el?

Cassie încuviinţă din cap.

– Este un descendent al unei rude mai îndepărtate a unei familii de nobili francezi. Când a izbucnit revoluţia, a devenit radical şi l-a denunţat pe vărul său, care avea rangul de conte, apoi a privit cum a fost ghilotinat. Drept recompensă, Durand a obţinut castelul familiei şi o bună parte din avere. Acum ocupă un post important în Ministerul Poliţiei. Şi-a căpătat reputaţia unui om brutal, de o loialitate oarbă faţă de Bonaparte, aşa că este un bărbat cu care nu-i de dorit să te înfrunţi.

– Se poate ca Wyndham să nu fi supravieţuit în faţa furiei unui asemenea om. Însă Clement a auzit cum că Durand l-ar fi închis pe lordul englez în temniţa sa particulară. Dacă e vorba într-adevăr despre Wyndham, atunci e posibil să fie încă în viaţă.

Cassie ştia că nu era cazul să sublinieze cât de puţin probabil era acest lucru.

– Vrei să verific informaţia oferită de Clement?

– Da, dar să nu-ți asumi nici un risc, spuse Kirkland și o privi cu asprime. Îmi fac griji din pricina ta. Ție nu ți-e teamă de moarte pe cât ar trebui.

Cassie ridică din umeri.

– Nu o caut cu lumânarea. Instinctul animalic mă ține departe de orice prostie. Nu cred că va fi greu să găsesc castelul lui Durand și apoi să aflu de la localnici dacă ține acolo, întemnițat, un prizonier englez blond.

Kirkland încuviință din cap.

– Temnițele nu sunt construite astfel încât să se poată supraviețui prea mult timp în ele, dar, cu puțin noroc, ai să poți afla dacă Wyndham este întemnițat acolo.

– Crezi că avea forța necesară să supraviețuiască ani de zile în captivitate? întrebă Cassie. Nu mă refer la forța fizică, ci la cea mentală. În temniță, oamenii pot s-o ia razna, mai ales dacă sunt ținuți izolați.

– Nu mi-am putut da niciodată seama ce resurse nevăzute avea Wyndham. Pentru el, totul părea simplu și la îndemână. Și sportul, și studiul, și prieteniile, și admiratul femeilor. Nimic nu-l lua pe nepregătite. Uneori se împotrivea dintr-odată, fără motiv, unor lucruri. Sau ceda în fața primelor piedici sau presiuni. După o vreme, Kirkland continuă pe un ton stins: Nu cred că ar fi putut rezista prea bine perioadei de temniță. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi omorât pe loc.

– Adevărul poate fi greu de înfruntat, dar e mai bine să știi ce s-a întâmplat și să accepți o pierdere, decât să fii ros pe vecie de nesiguranță și de îndoieli, punctă Cassie. Nu pot fi prea mulți lorzi englezi care să fi ofensat autoritățile franceze și să fi fost apoi aruncați în temnița vreunui nobil. Dacă este sau a fost în castelul Durand, nu o să-mi fie prea greu să-i aflu soarta.

– Aproape nu-mi vine a crede că vom afla în curând răspunsul, zise Kirkland cu un aer visător. Dacă este acolo, încă în viață, află ce trebuie făcut ca să-l eliberăm.

– Am să plec înainte de sfârșitul săptămânii, spuse Cassie și se ridică, cu gândul la pregătirile pentru drum. Se simți apoi datoare să mai adauge ceva: Chiar dacă, prin cine știe ce minune, e încă în viață și reușești să-l readuci acasă, o să fie foarte schimbat, după atâția ani.

Kirkland scoase un oftat de om istovit şi-i răspunse:
– Nu ne-am schimbat oare cu toţii?

capitolul 2

Mai 1803, Paris

– E vremea să te trezeşti, frumosul meu băiat răsfăţat, murmură o voce profundă şi ademenitoare. Soţul meu trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Grey Sommers deschise ochii şi-i zâmbi leneş femeii întinse în pat alături de el. Dacă spionajul avea să fie mereu la fel de plăcut, avea de gând să facă asta mai des, nu doar ocazional.

– „Băiat" zici, Camille? Credeam că ţi-am dovedit că sunt altceva.

Femeia izbucni în râs şi-şi dădu pe spate o şuviţă de păr negru.

– Aşa e. Ar trebui să-ţi spun frumosul meu bărbat răsfăţat. Dar vai! E timpul să pleci.

Şi poate fix asta ar fi făcut Grey dacă mâna aceea care-l mângâia nu ar fi devenit din ce în ce mai ispititoare şi nu i-ar fi alungat orice urmă de judecată sănătoasă. Până acum nu obţinuse cine ştie ce informaţii de la fermecătoarea doamnă Camille Durand, însă îşi aprofundase cunoştinţele în arta amorului.

Soţul doamnei era un înalt demnitar al Ministerului Poliţiei, iar Grey sperase că-i vorbise soţiei sale despre afaceri secrete. Discutase oare Durand, în particular, despre încetarea armistiţiului de la Amiens şi despre reluarea războiului? Pe Camille însă n-o interesa politica. Talentele ei aparţineau unui alt domeniu, iar Grey era mai mult decât doritor să le testeze încă o dată.

Se lăsă din nou pradă poftelor trupeşti, după care se cufundă iarăşi în somn. Se trezi când auzi uşa deschizându-se cu o bufnitură şi înăuntru năvăli un bărbat furios, cu un pistol în mână, urmat de două gărzi înarmate. Camille scoase un ţipăt şi se ridică.

– Durand!

Grey se trase repede într-un colţ al patului cu baldachin, de cealaltă parte faţă de soţul femeii, şi se gândi cu groază că parcă ar fi fost parte dintr-o farsă jucată pe scena unui teatru. Doar că pistolul era mult prea real.

– Nu-l omorî, se rugă Camille, în timp ce părul negru îi cădea în valuri peste sâni. E un lord englez, dacă-l împuşti vom avea numai necazuri.

– Un lord englez? Înseamnă că acesta este prostănacul Lord Wyndham. Am citit rapoartele poliţiei despre mişcările tale, încă de când ai venit în Franţa. Nu eşti cine ştie ce mare spion, băiete. Buzele lui Durand desenară un zâmbet maliţios, în timp ce armă percutorul pistolului. Nici nu mai contează ce părere au englezii.

Grey se ridică dintr-odată, cât era de lung, când îşi dădu seama că nu putea face nimic pentru a-şi salva viaţa. Prietenii săi aveau să râdă dacă aveau să afle vreodată că-şi găsise sfârşitul gol, în iatacul nevestei altui bărbat.

Ba nu. Nu aveau să râdă.

Un calm nefiresc puse stăpânire pe el. Se întrebă atunci dacă toţi bărbaţii se simţeau aşa în faţa morţii inevitabile. Din fericire, avea un frate mai tânăr, care să-i moştenească rangul de conte.

– Am greşit faţă de dumneata, *citoyen* Durand, spuse Grey pe un ton calm, de care fu cât se putea de mândru. Nimeni nu poate tăgădui că ai toate motivele să mă împuşti.

Privirea din ochii întunecaţi ai lui Durand dezvălui schimbarea sa de atitudine, de la sete de sânge la cruzime calculată.

– O, nu! spuse el pe un ton dulce. Să te omor ar fi, de departe, o pedeapsă prea blândă.

capitolul 3

1813, Londra

Cassie se întoarse la casa de oaspeţi pe care Kirkland o ţinea pentru agenţii săi, în apropiere de Covent Garden. De fiecare dată când se afla în Londra, locuia

pe Exeter Street, la numărul 11, şi acela era locul care aducea cel mai mult a „acasă".

Nu-i luă prea mult timp să împacheteze, căci, de fiecare dată când se întorcea din Franţa, îşi spăla hainele şi le împăturea frumos, ca să fie gata pentru următoarea misiune. Era iarnă, aşa că-şi alese cele mai călduroase haine şi nişte cizme cu carâmbul scurt. Toate erau durabile şi bine făcute, însă în culori şterse sau monotone, căci scopul ei era să treacă neobservată.

Tocmai terminase de ales hainele, când se auzi un ciocănit în uşă, şi un glas de femeie spuse:

– Ceaiul dumneavoastră, domniţă!

Cassie recunoscu vocea şi-i deschise uşa lui Lady Kiri Mackenzie, care ţinea în echilibru un ceainic, ceşti şi o farfurie cu prăjituri. Lady Kiri era înaltă, frumoasă, de viţă nobilă, bogată şi încrezătoare până în măduva oaselor. Era uimitor că reuşiseră să devină prietene.

– De unde ai ştiut că sunt aici? o întrebă Cassie. Credeam că eşti încă în Wiltshire, în luna de miere, alături de recent învestitul cavaler, Sir Damian.

– Eu şi Mackenzie ne-am întors ieri în oraş. Şi, dacă tot mă aflam în zonă, m-am gândit să văd dacă te găsesc aici, spuse Kiri şi aşeză tava pe masă. Doamna Powell mi-a spus că eşti, aşa că atenţie! Vin cu ceaiul.

Cassie îşi turnă puţin ceai şi hotărî să îl mai lase la infuzat.

– Mă bucur că te-ai întors la timp ca să-mi faci o vizită. Am să plec înainte de sfârşitul săptămânii.

Chipul lui Kiri rămase lipsit de expresie.

– În Franţa?

– Acolo e nevoie de mine.

– Să ai mare grijă, spuse Kiri pe un ton alarmat. De când am avut şi eu de-a face cu spionajul, chiar şi numai un pic, mi-am dat seama cât de periculos poate fi.

Cassie mai gustă o dată din ceai şi hotărî că era gata.

– În cazul tău, a fost o întâmplare mai puţin obişnuită, spuse ea în timp ce turna ceaiul. Mare parte din ce fac eu e destul de banal.

Kiri nu păru deloc convinsă.

– Şi cam cât timp crezi că ai să fii plecată?

– Nu știu sigur. Vreo două luni, poate și mai mult.

Cassie puse zahăr în ceai și amestecă, apoi se așeză la loc pe scaun.

Adu-ți aminte că eu sunt pe jumătate franțuzoaică, reluă ea, așa că nu mă duc într-o țară străină. Tu ești pe jumătate indiancă, așa că sunt sigură că înțelegi ce spun.

Kiri reflectă la spusele lui Cassie.

– Am priceput ce vrei să spui. Însă India e un loc periculos, chiar dacă eu sunt pe jumătate indiancă. Lucru valabil și cu Franța. Ba chiar aș zice că e un pic mai periculoasă, de vreme cu suntem în război cu francezii.

Cassie își alese o prăjitură.

– Cu asta mă ocup, spuse ea. Adevărata mea vocație.

Prăjitura avea umplutură de nuci și coacăze și era delicioasă.

– Din câte îmi dau eu seama, tu te pricepi foarte bine la spionaj, spuse Kiri și-și alese o prăjitură aromată. În bucătăria doamnei Powell se găsea mereu mâncare delicioasă. Rob Carmichael nu are nimic de comentat când pleci pentru atât de mult timp?

Sprâncenele lui Cassie se arcuiră a mirare.

– Poftim?

Kiri roși.

– Scuze, spuse ea. Nu ar fi trebuit să știu despre... relația voastră?

Probabil Kiri îi văzuse pe Cassie și pe Rob împreună. Nici nu era de mirare, de vreme ce locuiseră sub același acoperiș timp de mai multe săptămâni.

– Relația noastră este una de prietenie, spuse Cassie pe un ton caustic.

– Iar eu ar trebui să-mi văd de ale mele, completă Kiri, cu o voce care trăda tristețe. Dar e un tip de treabă. Am crezut că... e mai mult decât prietenie între voi.

Cassie simți un junghi de invidie – sau cel puțin asta presupuse ea că era – fiindcă Kiri putea crede în dragoste. Și Kiri avusese, la rându-i, foarte multe greutăți de depășit. Tatăl ei murise înainte de a se naște ea și, de vreme ce fusese crescută în India și avea sânge din

ambele rase, avusese de înfruntat nenumărate prejudecăţi atunci când familia ei se mutase în Anglia.

Însă Kiri avea o mamă şi un tată vitreg care o iubeau, asta fără a mai ţine cont de avere, poziţie socială şi frumuseţe, care să o protejeze de lumea de multe ori prea crudă. Cassie se născuse cu unele din aceste avantaje, dar le pierduse destul de repede, odată cu credinţa ei în finaluri fericite.

Proaspăt căsătorită şi îndrăgostită până peste cap de un bărbat care o merita din plin, Kiri nu avea experienţa necesară pentru a recunoaşte numeroasele căi pe care se puteau apropia un bărbat şi o femeie. Nevoia disperată de căldură sufletească putea unii oamenii, chiar şi în lipsa dragostei.

Dar cum nu voia să-ncerce să-i explice aşa ceva, Cassie se mulţumi să-i spună:

– Prietenia e una dintre cele mai mari binecuvântări ale acestei vieţi. Nici nu trebuie mai mult de-atât.

– M-ai pus la punct, spuse Kiri şi făcu o grimasă. Apreciez răbdarea cu care m-ai educat în treburile lumeşti.

– Ai prins repede, îi răspunse Cassie cu un chicotit. Kirkland a spus că te-ar angaja drept spion într-o clipită, dacă nu ai fi atât de nesfârşit de aristocrată, adăugă ea, apoi făcu o pauză. Probabil te-a pus deja să asculţi ce se spune pe la Damian, de vreme ce atâţia înalţi demnitari şi diplomaţi străini aleg să joace acolo.

– Se prea poate să fi recurs şi la această variantă, spuse Kiri cu o sclipire în ochi şi, după ce mai dădu gata o prăjitură, îşi desfăcu poşeta. Cât timp am fost prin ţară, m-am ocupat de o aromă care s-ar putea să ţi se pară folositoare. Kiri scoase un flacon micuţ din poşetă, pe care i-l dădu lui Cassie. Am numit-o Antiqua.

– Folositoare?

Cassie acceptă flaconul cu entuziasm. Kiri era descendenta unei familii hinduse de parfumeri şi crea arome minunate.

– Credeam că parfumurile sunt menite frivolităţilor şi ispitirilor.

– Ia adulmecă şi vezi ce simţi, spuse prietena ei pe un ton misterios.

Ascultătoare, Cassie desfăcu dopul flaconului, închise ochii şi adulmecă. Apoi încă o dată.

– Miroase... un pic a vechi, dar curat, dacă are vreun sens ce spun. Pământesc şi... foarte liniştit. Obosit. Nu e chiar neplăcut, dar nu seamănă deloc cu parfumurile tale florale şi aromate.

– La ce te-ai gândi dacă ai simţi un asemenea miros în trecere?

– La o bătrână, răspunse Cassie dintr-odată.

– Perfect! exclamă Kiri, în culmea bucuriei. Mirosul este foarte puternic. Dă-ţi cu un strop de Antiqua dacă vrei să treci neobservată sau dacă vrei să fii subestimată. Oamenii vor avea impresia că eşti bătrână şi fragilă, fără să ştie măcar de ce.

– Genial! explodă Cassie şi mirosi încă o dată. Am descoperit o urmă de lavandă, dar în rest nu mai recunosc nimic.

– Am adăugat uleiuri pe care nu le folosesc prea des, şi, atunci când o fac, sunt de obicei mascate de miresme mai îmbietoare, îi explică Kiri.

– Când mă duc în Franţa, călătoresc adesea într-o teleagă trasă de-un ponei, ca precupeaţă care vinde produse pentru femei. Funde, dantele şi alte asemenea. Mă deghizez şi mă fac să arăt cât mai şters, searbăd şi imposibil de ţinut minte, iar asta o să mă ajute. Mulţumesc, Kiri, zise Cassie şi puse dopul flaconului. Oare mai ai timp să mai faci înainte să plec?

Kiri mai scoase două flacoane.

– După ce mi-am dat seama că aroma are efect, am făcut o doză mai mare, spuse Kiri chicotind. Mi-am dat cu nişte parfum din ăsta şi m-am strecurat pe lângă Mackenzie, care nu m-a observat până nu am făcut ceva cu totul ieşit din comun.

Cassie izbucni în râs.

– Dacă te-ai putut strecura pe lângă Mackenzie fără să te observe, atunci clar mă va face invizibilă.

Kiri strânse din buze.

– Dacă vei fi precupeaţă, am un produs pe care l-ai putea duce cu tine.

– Nişte parfumuri care ţie nu-ţi plac, dar care miros totuşi frumos? Ar fi minunat, spuse Cassie.

– Asta nu mi-a trecut prin minte, recunoscu Kiri, dar e o idee bună. Am mai multe care nu au ieşit chiar aşa cum îmi doream, dar sunt drăguţe şi au prea multe ingrediente scumpe ca să le arunc. Le poţi lua pe acelea. Dar eu mă gândeam la „uleiul hoţilor".

– Ce Dumnezeului e ăla şi de ce şi-ar dori o nevastă cinstită, de la ţară, aşa ceva?

Kiri râânji.

– L-am descoperit pe când inventariam vechi arome europene. Legenda spune că în timpul Ciumei au fost prinşi nişte hoţi care prădau leşurile şi muribunzii. În schimbul vieţii, hoţii au dat reţeta poţiunii pe care o beau ca să poată prăda fără a se teme de boală. Sunt mai multe reţete, dar toate au la bază un oţet de plante infuzat la un loc cu alte plante, cum ar fi lămâie, cuişoare sau rozmarin. Oţeturile de plante sunt remedii tradiţionale, aşa că ceva bun în el tot e.

– Fascinant! exclamă Cassie. Şi funcţionează?

– Habar nu am. S-ar putea să aibă efect împotriva bolilor comune, precum tuse sau răceală. De vreme ce eu sunt oricum mai tot timpul sănătoasă, nu-mi dau seama dacă „uleiul hoţilor" funcţionează. Eu m-am oprit la o variantă mai iute, dar nu e rea la gust, iar după miros ai zice că o să-şi facă efectul. E numai bun să-l scoată la vânzare o precupeaţă, care oricum nu va mai fi de faţă, în caz că nu funcţionează.

– Mi-ar plăcea să am, spuse Cassie. Am să-l folosesc chiar eu. Călătoriile prin satele franceze într-o teleagă trasă de-un ponei, în miezul iernii, e reţeta perfectă ca să prinzi o răceală. O să-ţi pot spune dacă uleiul ăsta al hoţilor m-a ferit de rele sau nu.

– O să ţi-l trimit mâine, împreună cu parfumurile care-mi sunt de prisos, spuse Kiri şi începu să cotrobăie prin poşetă, de unde scoase o minunată sticlă stacojie, cu un dop la fel de frumos, spiralat. Încă un lucru, adăugă ea. După ce ai să te reîntorci în Anglia, vei putea fi tu însăţi din nou.

Alarmată, Cassie desfăcu dopul şi-şi dădu o picătură de parfum pe încheietura mâinii. Adulmecă şi rămase ca străfulgerată. Aroma suprapunea cu măiestrie mireasme de liliac şi trandafiri, tămâie şi clar de lună, asfinţit de soare şi vise rătăcite. Iar, la sfârşit, umbrele adânci ale nopţii. Sufletul lui Cassie rezonă cu o intensitate aproape dureroasă.

– Acum, că te cunosc mai bine, m-am hotărât să creez un parfum al tău, special pentru tine, îi explică Kiri. Ce părere ai?

– E superb, răspunse Cassie şi apăsă cu putere dopul pe gâtul sticlei. Dar nu ştiu când o să am ocazia să mă dau cu asemenea parfum.

– Nu-ţi place, spuse Kiri întristată. Ştiam eu că aşa o să fie.

Cassie se uită fix la minunata sticluţă din palma sa.

– Ba chiar îmi place. Doar că... nu vreau să port cu mine atâta adevăr.

– Poate că într-o bună zi ai să poţi.

– Poate, spuse Cassie.

Dar se cam îndoia.

capitolul 4

Vara anului 1803, castelul Durand

După ce-şi dădu seama că Durand nu dorea să-l ucidă, Grey luptă de câte ori avu ocazia. Faptul că opuse rezistenţă nu îi aduse moartea, ci doar o mulţime de lovituri şi de răni.

Dacă ar fi ştiut ce-l aştepta, poate s-ar fi străduit mai tare să fie ucis.

Oamenii lui Durand erau bine antrenaţi şi de o eficacitate brutală. De îndată ce-l capturară pe Grey, una dintre gărzi îi luă veşmintele elegant lucrate şi-i înmână în schimb nişte haine sărăcăcioase, ţărăneşti şi nişte pantofi aşijderea, pe care îi ordonă să le poarte.

După ce se îmbrăcă, îl încătuşară, îi puseră un căluş în gură, îl legară la ochi şi-l aruncară într-o teleagă urât

mirositoare. Aruncară peste el paie murdare. Începu să se zbată frenetic pentru o gură de aer, în timp ce teleaga se hurducăia pe pavajul străzilor pariziene. Când își pierdu cunoștința și se cufundă în agonie, fu sigur că nu avea să se mai trezească vreodată.

Se trezi însă. După ce-și reveni în simțiri, își dădu seama că putea respira dacă nu făcea prea multe mișcări sau dacă nu permitea ca panica să-i acapareze mintea.

În timp ce pavajul se transforma în străzi și mai apoi în ulițe desfundate de țară, Grey fu mai mult ca sigur că avea să-și piardă mințile din pricina groazei și a chinurilor la care era supus. Lui îi plăcuseră întotdeauna razele soarelui, lumina strălucitoare și compania de calitate. În acele momente, nu mai putea vedea, nu putea vorbi, nu putea nici măcar să urle de disperare.

Nu-și mai putea da seama câtă vreme trecuse de când se tot rostogolea prin teleagă. Câteva zile, dar i-ar fi fost peste putință să spună cu exactitate, de vreme ce se afla mereu în întuneric.

Dimineața și seara era hrănit, i se dădea apă și i se permitea să se ușureze. Corpul îi era așa de înțepenit din pricina legăturilor, încât abia dacă mai putea merge. Câteodată îl lovea o ploaie rece, de primăvară, dar starea lui bună de sănătate îl feri de o aprindere la plămâni.

În cele din urmă, coșmarul luă sfârșit. Roțile telegii huruiră printr-o curte pietruită, legăturile care-i imobilizau gleznele fură desfăcute, iar el fu condus rapid într-o clădire.

Faptul că nu putea vedea îi ascuțea simțurile. Își dădu seama că se afla într-o construcție mare și veche, făcută în mare parte din piatră. Probabil un castel. Coborî împleticindu-se niște scări strâmte, cu trepte inegale, de piatră, ceea ce-i confirmă teoria.

Celor două gărzi, pe care le cunoștea după miros și după voci, li se alătură acum alt bărbat, cu voce guturală, mers atipic și miros acru, de usturoi. Se auzi scârțâitul unei uși, și Grey fu împins înăuntru. Abia dacă reuși să nu se prăbușească pe podeaua de piatră.

Îi fură smulse și călușul, și legătura de la ochi. Sări cât colo din calea torței aprinse, a cărei lumină-i ardea ochii

după atâtea zile petrecute-n întuneric. Gărzile care-l conduseseră pe Grey până acolo rămaseră tăcuți în pragul ușii, în timp ce un bărbat lat în umeri, cu trăsături sălbatice și cu un picior de lemn, ca de pirat, se postase chiar în fața lui. Bărbatul se sprijinea într-un băț de care atârnau niște fâșii din piele, legate de capătul din alamă.

– Eu sunt Gaspard, ocnașule, spuse bărbatul, cu răutate în vocea-i guturală, cu care vorbea franceza cea mai spurcată, a ultimelor scursuri ale Parisului. Durand mi-a poruncit să te las în viață, continuă el, schimonosindu-se. Mi-e teamă că n-o să ai parte de condițiile cu care ești obișnuit, nobilaș scârnav ce-mi ești.

Grey trebuia să se străduiască să priceapă ce-i spunea omul. Pe când era băiat, luase lecții de franceză cultă, dar nu i se predase dialectul abject al săracilor și al provincialilor. Lucrurile se schimbau însă cu rapiditate. Se întrebă dacă avea să mai audă vreodată limba engleză.

Își aminti că francezii le spuneau englezilor „scârnăvii", cel puțin de pe vremea Ioanei d'Arc. Denumirea le fusese dată în urma profanărilor pe care soldații armatei engleze le comiteau în mod constant. Mulțumindu-se cu această condiție, spuse:

– Dacă vrei să mă ții în viață, niște apă și mâncare ar fi bine-venite.

Bărbatul izbucni într-un hohot de râs.

– Mâine-dimineață, băiete. Acu' am altele pe cap, spuse el și le făcu semn cu ochiul celor două gărzi. Scoateți-i haina și cămașa scârnăviei.

Cele două gărzi înaintară în liniște și executară ordinul. Grey avea prea multe junghiuri și răni ca să mai lupte cum se cade, așa că nu-i putu opri să nu-i smulgă de pe el cămașa și haina zdrențăroase, care-i erau oricum prea mari. Niciodată în viața lui nu se mai simțise atât de lipsit de apărare.

Răul însă abia de-acum urma. În timp ce gărzile îl imobilizară, Gaspard începu să-i biciuiască spatele. Ca prin ceață, Grey își dădu seama că fâșiile de piele de pe băț erau curelele unui bici, iar bățul era mânerul.

După o duzină sau două de lovituri chinuitoare, Grey deveni moale în brațele celor două gărzi.

– Lăsaţi-l să cadă, le spuse Gaspard celor doi, pe un ton dispreţuitor. Desfaceţi-i legăturile. Nu mai sunt de nici un folos. N-are cum să mai iasă de aici scârnăvia.

Grey rămase întins pe podea şi simţi ca prin vis o cheie care-i descuia cătuşele de la mâini. Gărzile se ridicară şi-l urmară pe temnicerul Gaspard, care ieşi şontâcăind din celulă, cu piciorul de lemn care tocănea ameninţător. Luară făclia cu ei.

După ce uşa masivă fu închisă şi încuiată, Grey rămase în beznă. Chiar şi raza de lumină care se strecura pe sub uşă dispăru odată cu temnicerii.

Grey simţi cum panica luă amploare în clipa când se imagină prins în capcana întunecoasă, urlând până la moarte. Cum numeau oare francezii acea temniţă de temut? *Oubliette?* Dar aceea era ca o grotă, parcă aşa era, în care prizonierul era ţinut în fundul unei gropi adânci. Iar numele însemna „uitat", căci prizonierii erau uitaţi şi lăsaţi să moară acolo.

Îi trecu prin minte gândul nebunesc că ghilotina ar fi de preferat. Măcar mureai în aer liber şi rapid, chiar dacă într-un mod atât de grotesc.

Dar el nu murise încă. Acum, că scăpase de căluş, de legătura de la ochi şi de cătuşe, putea respira şi se putea mişca în voie. Iar în ce privea întunericul – nu-l distrusese pe lungul drum pe care-l parcursese până în locul în care se afla acum şi nu avea de gând să-l lase să-l distrugă nici acum. Cel puţin, nu deocamdată.

Făcu un efort şi se ridică în genunchi, apoi se apucă să bâjbâie după haină şi după cămaşă, care erau căzute pe undeva pe aproape. Materialul grosolan îi reîmprospătă durerile de pe spatele sfâşiat de răni, însă trebuia să se protejeze împotriva frigului aprig.

Apoi începu să asculte. Era o linişte absolută, cu excepţia sunetului făcut de nişte picături de apă care se prelingeau undeva foarte aproape. Ceea ce nici nu era de mirare, având în vedere umezeala care-l înconjura.

Ce apucase să vadă prin celulă înainte să plece Gaspard? Pereţii de piatră şi podeaua tot de piatră, jilavă şi tare. Încăperea nu era imensă, dar nici mică.

Era un pătrat cu latura cam de şase metri, şi cu tavanul înalt. În colţul din stânga era ceva. O saltea, poate?

Se ridică în picioare clătinându-se, apoi o luă la stânga cu mâinile întinse, ca să nu se ciocnească de ceva. Până la urmă tot reuşi să se izbească de un perete, în care intră dintr-o parte, însă câteva lovituri în plus sau în minus nu mai contau.

Se împiedică de ceva moale. Se lăsă în genunchi, pipăi şi descoperi o saltea de paie şi două pături aspre. Era un lux în comparaţie cu ce îndurase de când fusese capturat.

Reveni în picioare şi-şi trecu mâna de-a lungul peretelui, ca să descopere dimensiunile celulei. Apoi de-a lungul peretelui lateral până în spate, în partea opusă uşii. Se întoarse şi merse de-a lungul peretelui din fund. Cam pe la jumătatea peretelui, după calculele sale, se împiedică de ceva tare şi se prăvăli la pământ.

Acum avea şi mai multe vânătăi, şi încă unele destul de dureroase, dar nu îşi rupsese nimic, constată el după ce-şi trase sufletul şi-şi verifică rănile recente. Pipăi şi descoperi două pietroaie mari, cu forme neregulate.

Unul dintre ele avea înălţimea unui scaun, aşa că îşi luă avânt şi se aşeză pe el, cu toate că nu se putea sprijini de perete din cauza rănilor de pe spate. În timp ce durerea din genunchi păli simţitor, îşi dădu seama că nu apreciase niciodată cum se cuvine utilitatea şi confortul pe care le ofereau scaunele.

Cel de-al doilea pietroi era cam la jumătate de metru distanţă de el, aproximativ dreptunghiular şi de înălţimea unei mese. Se simţi aproape un om civilizat.

După ce-i mai trecu durerea, îşi reluă explorările, mişcându-se şi mai încet de această dată. În capătul cel mai îndepărtat simţi un firicel de apă care se prelingea pe pietre. Nu era cine ştie ce, dar probabil suficient cât să nu moară de sete, în caz că nu primea altceva de băut.

Nu mai găsi alte pietroaie. Singurul lucru pe care-l mai identifică fu uşa masivă de lemn şi tocul său. Mai făcu o dată înconjurul încăperii, şi mai încet. De data asta, în colţul în care se prelingea apa simţi şi un curent de aer. Îngenunche şi descoperi o gaură cam de mărimea

a doi pumni. Apa se scurgea în acea gaură, din care venea un miros de fecale.

Aşadar, acela era locul în care se uşurau prizonierii. Putea fi şi mai rău. Îşi făcu nevoile, apoi se întoarse la saltea şi se înveli cu cele două pături, întinzându-se pe o parte, pentru a-şi proteja spatele.

Deşi era extenuat, se pomeni că se holba în beznă, întrebându-se ce avea să urmeze. Comentariul lui Durand, cum că nu mai conta ce credeau englezii, sugera faptul că războiul era pe cale să izbucnească iarăşi, după numai un an de armistiţiu.

Grey nu era surprins de acest fapt. Văzuse diverse indicii că francezii se foloseau de armistiţiu ca să pregătească o nouă rundă de cuceriri. De când se alăturase valului de bretoni care luaseră cu asalt Parisul după încheierea armistiţiului, prietenul său Kirkland îl rugase să ţină ochii deschişi şi să-i transmită orice informaţie afla.

Grey se folosise de acest pretext pentru a seduce o femeie măritată, motiv pentru care se afla acum aici. Nu că ar fi fost nevoie de foarte multă seducţie, în cazul lui Camille. Acum, că se gândea, nici nu-şi mai dădea bine seama cine pe cine sedusese.

Dumnezeule, ce avea să se aleagă de el? Oare Durand intenţiona să ceară răscumpărare? Părinţii lui ar fi plătit orice sumă, numai să-l aducă înapoi. Însă Durand voia ca el să sufere. Asta putea însemna că avea să rămână întemniţat pe veci în bezna aceea.

Nu pe veci. Doar până la moarte. Oare cât avea să treacă până va începe să-şi dorească din tot sufletul să moară? Când îşi dădu seama că era posibil să moară acolo, în bezna aceea, singur, fără să-l plângă careva, groaza puse stăpânire pe el şi inima începu să-i bată cu putere. Se luptă cu frica.

Faptul că-şi pierdea cumpătul n-ar fi trebuit să conteze, de vreme ce nu era nimeni prin preajmă ca să-l ia peste picior pentru slăbiciunea sa. Însă pentru el conta. Obţinuse totul în viaţă cu uşurinţă, şi nici măcar când o mai dăduse în bară consecinţele nu fuseseră prea grave. Până acum. Se resemnă că avea să stea în beznă şi se luptă

cu demonii până când frica dispăru, şi el se cufundă într-un somn frate cu moartea.

A doua zi dimineaţa, când se trezi, descoperi o rază de lumină care intra în celula sa printr-o fantă orizontală, aproape de tavan.

La vederea unei asemenea minunăţii, izbucni în plâns.

capitolul 5

1813, Franţa

În lumina soarelui de după-amiază, sătucul St. Just du Sarthe semăna cu orice alt sat din partea de miazănoapte a Franţei, cu excepţia castelului medieval care se înălţa deasupra sa. În timp ce mâna teleaga pe dealul aflat de cealaltă parte a castelului, Cassie se opri şi-şi studie ţinta.

Nu fusese deloc greu să afle unde era reşedinţa familiei Durand. Avusese noroc că vremea fusese uscată şi rece, şi nu se împotmolise prin zăpadă sau noroi. Călătorise în ritmul ei, oprindu-se prin sate să-şi vândă fundele, nasturii şi dantelele, alături de parfumurile de la Kiri şi câteva remedii.

Mai şi cumpărase câte ceva, haine şi produse lucrate manual pe care le putea vinde în altă parte. Pe scurt, se comportase exact aşa cum ar fi făcut orice precupeaţă.

Pocni hamurile pe spinarea poneiului său robust şi o porni către sat. Era destul de mare cât să aibă şi un han, care se numea *La Liberté*. Cassie se opri acolo, în speranţa că înăuntru avea să facă rost şi de mâncare, şi de informaţii.

Cârciuma era goală, cu excepţia a trei bărbaţi ramoliţi, care stăteau împreună într-un colţ şi beau vin. O femeie robustă, de vârstă mijlocie, trebăluia în spatele barului, însă ridică ochii plină de interes atunci când intră Cassie. Nu se întâlneau prea des prin partea locului străine pornite la drum de unele singure, iar Cassie se mişca înadins ca o femeie mai în vârstă.

– *Bonjour, madame*, spuse Cassie. Mă numesc *madame* Renard, şi sper să găsesc aici la dumneata ceva mâncare caldă şi o odaie pentru noaptea asta.

– Ai venit la locul potrivit, îi răspunse femeia şi izbucni în râs. De fapt, e şi singurul loc. Eu sunt *madame* Leroux, hangiţa, şi am să-ţi ofer o odaie simplă şi o tocană groasă de oaie şi pâine proaspătă, dacă-ţi convine.

– Un pahar de vin roşu pe deasupra şi-s mulţumită. Cassie îşi dădu seama că patroana ar fi o sursă numai bună de informaţii. Mai întâi să-mi duc poneiul în grajd.

Madame Leroux încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Până te întorci, o să fie gata şi mâncarea.

Poneiul se bucură la fel de mult ca ea de acoperişul de deasupra capului şi de mâncare. Cassie se întoarse înapoi în cârciumă şi se aşeză pe un scaun de lângă foc, recunoscătoare pentru căldură.

Tocmai îşi dădea haina jos, când hangiţa ieşi din bucătărie cu o tavă pe care se aflau tocană, pâine, brânză şi vin. Cassie îi spuse:

– Vă mulţumesc, *madame*. Serviţi şi dumneavoastră un pahar de vin, alături de mine? Călătoresc cu treburi pentru femei şi sunt sigură că-mi puteţi spune dacă doamnele de pe aici ar fi interesate de marfa mea.

– *Merçi*, spuse *madame* Leroux şi-şi turnă un pahar de vin, apoi se aşeză confortabil pe scaunul de cealaltă parte a focului. Nu e periculos să călătoriţi de una singură? întrebă ea cu mirare în ochi.

Pe lângă că se deplasa cu încetineală, Cassie îşi încărunţise părul şi îşi dăduse cu parfumul *Antiqua*, aşa că probabil părea foarte firavă.

– Sunt cu băgare de seamă şi nu am avut probleme până acum.

– Ce vinzi?

Cassie îi înşiră produsele pe care le avea cu ea, în timp ce-şi tot umplea gura cu minunata tocană. După ce termină, hangiţa îi spuse:

– Mâine e zi de târg, ca-n fiecare săptămână. Acu', în miez de iarnă, marfa nouă va fi la mare preţ. Cred că n-o să-ţi iroseşti vremea de pomană.

Cassie luă o gură de vin.

– Dar în castelul de mai sus de oraş? întrebă ea. Aş putea găsi cliente acolo? Am ceva parfumuri de primă mână, făcute de-o prinţesă hindusă.

Femeia din faţa ei zâmbi cât timp cântări întrebarea.

– O descriere care trezeşte interesul oricui, spuse ea, însă castelul Durand e un loc liniştit. Stăpânul vine foarte rar în vizită, iar nevastă-sa nici atât. Oaspeţi nu stau niciodată acolo, dacă nu-i pui la socoteală pe prizonierii întemniţaţi în donjon, dar mă îndoiesc că ei ar avea cu ce cumpăra marfă.

– O temniţă-n donjon? Cassie afişă un aer mirat. În Franţa zilelor noastre?

– Bărbaţii puternici nu renunţă aşa uşor, spuse hangiţa pe un ton plin de cinism. Membrii familiei Durand au stăpânit castelul de când se ştiu. Sunt numiţi Lupii din Durand. Ultimul dintre moştenitorii familiei Durand a fost scurtat de cap fiindcă era de viţă nobilă, însă acum a venit un văr de-al lui care nu-i cu nimic mai breaz, numai că ăsta-şi zice *citoyen* în loc de *monsieur le comte*. Cică Durand ăsta ar ţine un lord englez închis acolo, în temniţă, însă mie nu prea-mi vine-a crede. De unde găsea el un lord englez?

– Asta aşa e, se arătă Cassie de acord, ţinându-şi nerăbdarea în frâu. Dar slujnice nu sunt? M-aş putea duce până acolo după târg, să le arăt marfa.

– Du-te, dar te duci pe barba ta, îi spuse *madame* Leroux. Juma' de sat s-a molipsit de gripă. De-aia e aşa de linişte aci. Am auzit că juma' dintre slujbaşii de la castel sunt şi ei bolnavi. Nu e ca de obicei, din aia de care mori, dar nici prea bine nu-ţi cade. Mai bine stai deoparte.

– S-ar putea să am şi pentru asta ceva, spuse Cassie. Femeia hindusă care mi-a dat parfumurile mi-a mai dat ceva ce se numeşte „uleiul hoţilor". Legenda zice că-n anii ciumei era folosită de hoţi, ca să nu se îmbolnăvească atunci când jefuiau cadavrele. Am încercat-o şi eu cât am călătorit şi nu m-am îmbolnăvit, cu toată vremea asta rece.

Hangiţa miji ochii.

– S-ar putea să-mi fie şi mie de folos aşa ceva, spuse ea.

Cassie începu să scotocească prin geantă după un flacon.

– Ia şi încearcă asta, spuse ea. Toarnă-ţi câteva picături în podul palmei, freacă-ţi mâinile şi apoi du-le căuş la nas şi inspiră aroma.

Madame Leroux făcu întocmai, şi nările parcă-i luară foc când inspiră amestecul iute.

– Miroase de parcă ar trebui să acţioneze cumva! Chiar e bun de ceva?

– Ca de la o femeie de afaceri la alta, trebuie să recunosc că nu-s foarte sigură, răspunse Cassie. Dar cert e că, de când îl folosesc, n-am tuşit nici măcar o dată.

Madame Leroux mai inspiră o dată şi spuse:

– Poate-mi dai nişte ulei din ăsta pentru şederea ta aici.

Urmă o scurtă rundă de negocieri, apoi ajunseră la o înţelegere şi Cassie îi dădu femeii o sticlă mare cu „uleiul hoţilor". *Madame* Leroux izbucni în râs.

– Dacă te duci la castel şi iei gripă, măcar o să afli că nu-i bun de nimic.

– Eu sper să funcţioneze, îi răspunse Cassie şi zâmbi la rându-i. Acum avea un motiv întemeiat să meargă la castelul din Durand să afle dacă prietenul rătăcit al lui Kirkland se afla, într-adevăr, în temniţă. Sau poate am să mă duc totuşi în următorul sat, continuă ea. Nu cunosc locurile astea. Cât mai e de mers până la următorul sat în care pot găsi un adăpost? Vara dorm cu plăcere afară, alături de poneiul meu, dar în februarie, nici gând!

– La trei sau patru ore de mers de aici, dacă nu se strică vremea.

– Atunci am să pornesc direct după târg, spuse Cassie şi şterse ultima rămăşiţă de tocană cu coltucul de pâine. Dar, dacă mai trec prin satul ăsta, tot aici am să trag.

capitolul 6

Vara anului 1803, castelul Durand

Dimineaţa, Grey văzu că uşa masivă de la intrarea în celula sa avea două uşiţe mici, care se deschideau

numai dinspre afară, una la înălțimea capului și cealaltă la picioare.

– Micul dejun, nobilimea voastră, îl luă în zeflemea o voce, în timp ce i se strecură prin ușița de jos un codru de pâine și o cană cu capac, plină cu un ceai călâi de mentă. Dacă vrei și cina, adă cana înapoi, cât mai curând.

Se supuse, fiindcă-i era foame. Micul dejun includea de obicei pâine unsă cu grăsime și ceai de plante. Prizonierilor nu li se serveau ceaiuri costisitoare, aduse special din China.

Cina era, în schimb, o tratație mai rară, dar cu meniu ceva mai variat. Uneori i se servea câte un castron cu tocană sau legume lângă un os cu ceva carne pe el. Câteodată chiar și un ou fiert. Cel mai savuros însă era vinul din cana de cositor. Era întotdeauna un vin tânăr, de masă, de cea mai joasă speță, însă măcar era ceva la care putea spera. Câteodată îl apuca și râsul când își amintea că era în Franța, așadar mâncarea din temniță nu putea fi chiar înfiorătoare.

În afară de mese, viața lui Grey era de o monotonie exasperantă. Își petrecea timpul în raza de lumină care pătrundea în celulă. Lumina îl ajuta să nu o ia razna, însă nu-l salva din calea disperării. Trăise întotdeauna înconjurat de oameni și nu-și dăduse seama că interacțiunea era la fel de importantă pentru el precum aerul. Acum nu mai vedea pe nimeni, nici măcar pe temnicerii săi, așa că nu se putea folosi de farmecul său legendar pentru a-și îmbunătăți traiul.

Se simțea asemenea unei păsăruici prinse într-o încăpere strâmtă, care își zbătea zadarnic aripile, lovindu-se de pereți. Nu putea face nimic, absolut *nimic*, pentru a scăpa de acolo. Mortarul ce unea blocurile de piatră era nou, tare și impenetrabil. Iar crăpătura prin care intra raza aceea binecuvântată de lumină era prea sus ca să ajungă la ea, chiar dacă sărise pentru a se prinde de pervaz.

Toată lumea lui se rezuma la piatra gri. Singurele obiecte din încăpere erau salteaua de paie cu pături le închise la culoare și masa aceea frustă, din piatră,

cu scaunul său. Uneori apuca să vadă mâna cărnoasă care aşeza pe podea mâncarea şi vasul de băut. Alteori deschidea Gaspard uşiţa de acces din partea de sus şi-i arunca insulte groaznice. Grey îşi dădea seama că era într-o situaţie jalnică dacă aştepta cu nerăbdare asemenea interludii.

În celulă se făcu puţin mai cald când primăvara lăsă locul verii. Când ploua, firicelul de apă care se prelingea pe perete devenea ceva mai puternic, şi-atunci se putea spăla. Încerca să nu se gândească la noile băi pe care le amenajase tatăl său la reşedinţa familiei, din Summerhill. La căzile pline cu apă fierbinte, în care un bărbat se putea cufunda până la bărbie...

Nu! Nu îndrăznea să se gândească la cei de acasă. Asemenea unui animal aflat în hibernare, se refugia în somn şi-şi petrecea cea mai mare parte din zi înfăşurat în pături, într-o stare de melancolie. Numai mesele îl mai scoteau din amorţire.

Dar toate astea se schimbară din ziua în care-l vizită Durand. Plutea undeva între vis şi o crudă realitate, şi-şi dădu destul de târziu seama că uşa se deschidea. Era încă întins pe saltea când Durand intră în celulă.

– Uită-te la tine, Wyndham! spuse Durand pe un ton dispreţuitor. După numai trei luni de temniţă, te-ai transformat într-un porc mizer şi nătâng. Ce femeie s-ar mai apropia acum de tine?

Pe Grey îl năpădi furia, în ciuda stării letargice în care se afla, aşa că se ridică de pe saltea şi sări direct la Durand. Asemenea colegilor săi de la academia Westerfield, îşi însuşise tehnicile indiene de luptă, numite Kalarippayattu, de la Ashton, colegul lor pe jumătate hindus. Cu siguranţă putea învinge un politician de vârstă mijlocie...

Durand se feri din calea sa cu o uşurinţă de-a dreptul jignitoare, apoi îl învârti pe Grey şi-l sili să se lase în genunchi, sucindu-i un braţ la spate.

– Eşti un mucos, şi încă unul slab de tot, spuse Durand şi-i făcu vânt lui Grey pe podea, eliberându-i braţul şi făcând un pas în spate după ce îi dădu un şut

scurt în stomac. Englezii sunt o naţie de slăbănogi. De aceea victoria Franţei este inevitabilă.

Cu răsuflarea întretăiată din cauza şutului primit în stomac, Grey întrebă cu un horcăit:

– A reînceput războiul?

– Normal. Armistiţiul de la Amiens a fost doar un pretext ca să câştigăm timp, să putem recruta soldaţi şi să mai fabricăm armament. În următoarele câteva luni, vom invada Anglia şi vom deveni stăpânii Europei!

Grey refuza să creadă aşa ceva. Dar putea fi adevărat. Pe când era în Paris, auzise zvonuri cum că francezii ar fi construit nave de război şi ar fi adunat o armată la Boulogne.

– Napoleon va trebui să treacă mai întâi de Flota Regală, îi aruncă Grey, pe un ton slab.

– Avem planuri serioase pentru flota voastră, răspunse Durand, sigur pe el. Apoi expresia i se schimbă. După invazie, familia ta va fi probabil moartă, iar averea ta – confiscată. Mă întreb dacă nu ar fi mai cumpătat să te ofer spre recompensă chiar acum. Cât crezi că ar fi dispuşi să dea pentru fiul şi moştenitorul lor, Wyndham? O sută de mii de lire? Două sute de mii?

Inima lui Grey tresări. Doamne Dumnezeule, să fie eliberat din locul acela! Părinţii săi ar plăti orice sumă, numai să-l scape. Ar fi în stare să...

Ar fi în stare să ajungă la sapă de lemn, de dragul lui. Şi părinţii, şi fratele lui mai mic, şi sora sa – ar plăti cu toţii pentru prostia lui. Nu le putea face una ca asta.

Reuşi la rându-i să vorbească pe un ton sarcastic:

– Probabil mă consideră mort, şi cu asta, basta! De ce crezi că am stat atâtea luni în Franţa? Am fost un fiu risipitor, bun de nimic. Tatăl meu era furios pe mine, aşa că mi-am zis să stau deoparte din calea lui. M-ar fi renegat dacă ar fi putut. Grey ridică din umeri. Am un frate mai mic, mult mai bun decât mine, în toate privinţele. Va fi un moştenitor convenabil. Eu nu sunt nici dorit, nici necesar.

– Ce păcat! spuse Durand, cu o urmă de regret în glas. Dar pare foarte logic. Dacă ai fi fiul meu, nici

eu nu te-aş vrea înapoi. Atunci ai să rămâi închis aici până putrezeşti.

Zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi ieşi. Încuietoarele de la uşă fură acţionate înainte ca Grey să apuce măcar să se ridice.

Dăduse oare cu piciorul unicei sale şanse de a scăpa din locul acela? Greu de spus. Durand era un demon uns cu toate alifiile, care ar fi fost în stare să încaseze recompensa fără să elibereze prizonierul. Sau să trimită spre Anglia cadavrul lui Grey.

Însă Durand avusese tot dreptul să-l ia peste picior. Grey se mulţumise să-şi plângă de milă şi se lăsase cuprins de disperare, devenind astfel slab şi fizic, şi mental. Dacă ar fi fost într-o formă mai bună, poate ar fi reuşit să-i frângă gâtul lui Durand. Nu ar fi reuşit să scape din castel, dar s-ar fi simţit satisfăcut dacă l-ar fi omorât pe nenorocitul ăla zeflemitor.

Pierduse şirul zilelor. Trei luni, spusese Durand. Avea senzaţia că se afla acolo de tot atâţia ani, dar, după cât îi crescuse barba, trei luni păreau plauzibile. Era vară, probabil august. Tocmai trecuse aniversarea sa de douăzeci şi unu de ani.

Dacă ar fi fost acasă, în Anglia, părinţii săi ar fi dat o mare petrecere la reşedinţa lor, la care i-ar fi invitat pe prietenii lor aristocraţi, precum şi pe vasalii familiei Costain. Iar Grey s-ar fi simţit minunat.

În schimb, îi deplângeau dispariţia şi poate chiar moartea. Îşi iubea familia, însă nu îi acordase niciodată cine ştie ce atenţie, cu toate că nu şi-ar fi dorit nimeni părinţi mai buni pe lumea asta. Era foarte mândru de fratele şi de sora lui, care-l admirau la rândul lor. Îi dezamăgise pe toţi. Singurul lucru de care era cu adevărat mândru era faptul că-l făcuse pe Durand să nu-şi mai facă speranţe că ar putea primi vreo recompensă.

Grey nu avea de gând – *nu putea* – să continue să fie lipsit de demnitate. În primul rând, avea să înceapă un program de exerciţii care să-l ajute să-şi redobândească forţele.

Studie celula şi se gândi ce opţiuni avea în acel loc. Ar putea alerga pe loc, ca să-şi crească rezistenţa.

Înţepenit cum era, îşi imagină locuri în care fusese şi privelişti pe care le admirase, astfel încât să poată părăsi pereţii gri prin puterea minţii.

Alergă până simţi un junghi într-o parte, apoi se aruncă la podea şi se împinse numai în braţe. Cândva asta ar fi fost o nimica toată. Acum nu reuşi să se ridice decât de vreo şase ori, înainte de a se prăvăli pe podea, cu respiraţia întretăiată.

O altă soluţie pentru a-şi întări musculatura era să ridice cele două pietroaie care serveau pe post de masă şi scaun. Se aplecă să o ia pe cea mai mică. Era mai grea decât se aşteptase. Nici nu reuşi să o salte de-o palmă, că o şi scăpă din mâini. Aceasta se izbi pe podea şi din muchia de jos sări o aşchie. Gâfâind din pricina efortului, îşi jură că avea să ridice nenorocitul de pietroi de câte ori era necesar, până când avea să reuşească să îl care de colo-colo prin celulă. Apoi avea să treacă la pietroiul cel mare, care-i servea drept masă.

Ar fi putut să se antreneze zilnic, şi chiar aşa avea de gând. Ce altceva avea de făcut?

Dar, şi mai important, trebuia să-şi călească mintea. Mereu se arătase leneş la ore şi scăpase mereu muncind pe apucate şi bazându-se pe o memorie excelentă. Lady Agnes avusese grijă să înveţe, cât fusese la academia Westerfield, în schimb anii petrecuţi la Oxford nu-i folosiseră la nimic. Urmase cursurile colegiului Christchurch, unde fiii unor domni, asemenea lui, frecventau cursurile printre diversele evenimente mondene. Kirkland şi Ashton urmaseră, desigur, cursurile colegiului Balliol, recunoscut pentru minţile ascuţite care-l frecventau.

Se gândi la memorizările la care-l supuseseră diferiţi maeştri. Cam cât din *Comentariile galice* ale lui Cezar mai putea recita acum, în latină?

„*Gallia est omnis divisa in partes tres.*" Întreaga Galie era împărţită în trei părţi. Cunoştea limbile latină şi engleză, iar acum traducea respectivul pasaj în limba franceză. Şi cum şi vocea îi slăbise pentru că nu o mai folosise, recită pasajul cu voce tare şi-l repetă iar şi iar, până obosi.

Shakespeare. Studiase mult versurile bardului şi jucase diferite roluri din piesele sale, prin casele prietenilor. Întotdeauna era ales pentru unul dintre rolurile principale şi învăţa cu uşurinţă discursurile. „*Dar mâine şi iar mâine, tot mereu,/ Cu pas mărunt se-alungă zi de zi...*"[1].

Nu, nu avea de gând să recite din *Macbeth*, nu aici şi nu acum. Oare ce-şi mai amintea din *A douăsprezecea noapte*? De bună seamă, o alegere mult mai inspirată! „*Dacă e-adevărat că muzica/ E hrana dragostei, cântare daţi-mi,/ Să-mi satur dorul ăsta fără saţiu,/ Şi-atâta să-l îndop, încât să moară.*"[2] Îi plăcea să cânte şi avea o voce destul de bună, aşa că putea cânta în voie. Era un remediu bun pentru suflet şi-şi exersa astfel şi vorbirea.

Trebuia să ţină şirul zilelor, să nu le mai lase să treacă fără noimă. Când scăpase scaunul din piatră, sărise o mică aşchie. Avea să considere acea zi 15 august 1803. Cu aşchia de piatră scrijeli data pe una dintre pietrele de sus, de lângă uşă. Fiecare zi avea să fie însemnată cu o nouă zgârietură.

Auzea sunetele clopotelor de la biserica satului. Dacă asculta cu atenţie, îşi putea da seama când era duminică şi când erau sărbători importante.

De acum înainte, viaţa lui urma să aibă un scop. Poate nu va reuşi nicicând să se elibereze. Dar, dacă se ivea vreo ocazie, oricât de mică, avea să fie pregătit.

Încetul cu încetul, organismul slăbit al lui Grey începu să se întărească. La fel şi mintea. Era uimit de cât de multe lucruri îşi putea aminti din lecţiile pe care le învăţase. Întotdeauna îi plăcuse să citească, aşa că în fiecare zi îşi alegea câte o carte din biblioteca sa mentală şi-şi amintea cât mai multe detalii din ea.

---

[1] W. Shakespeare, *Macbeth*, din *Opere complete*, vol. 7, Editura Univers, Bucureşti, 1990, trad. Ion Vinea (n.tr.)

[2] W. Shakespeare, *A douăsprezecea noapte*, din *Opere complete*, vol. 5, Editura Univers, Bucureşti, 1990, trad. Mihnea Gheorghiu (n.tr.)

Nu vorbea cu voce tare, pentru că astfel ar fi semănat prea tare cu nebunii pe care-i văzuse atunci când un prieten de-al lui mai zărghit îl dusese în vizită la spitalul Bedlam. Acelui prieten i se părea amuzant să se uite la pacienţii săriţi de pe fix. Amintirea acelor zăluzi îl urmărea şi azi, mai ales în zilele în care se întreba dacă nu cumva se cufunda şi el drept în abisul nebuniei.

Nu mult după vizita lui Durand, îşi făcu simţită prezenţa o neaşteptată binecuvântare. Cu toate că nu vorbea cu voce tare, nu se ţinea în frâu de la cântat. Cânta în fiecare zi câteva cântece şi îl încântau atât muzica în sine, cât şi felul în care-şi revenea glasul său după ce trei luni de zile nu mai fusese folosit.

Tocmai terminase o interpretare plină de entuziasm a unui cântec englezesc de pahar, când auzi prin fanta de deasupra ferestrei o voce de femeie tânără, care-i şopti în franceză:

– *Bonjour, monsieur*. Este adevărat că sunteţi un nobil englez?

Grey sări entuziasmat în picioare. Un alt suflet! Şi femeie, pe deasupra!

– Am fost odată, domniţă, dar acum sunt un biet ocnaş, lipsit de importanţă.

Fata chicoti.

– Un milord adevărat! Nu am mai întâlnit în viaţa mea o scârnăvie. Cum de-ai ajuns aici?

– M-am purtat urât, răspunse Grey pe un ton serios.

Fata mai scoase un chicotit, şi purtară o scurtă conversaţie prin ferestruica aflată la nici jumătate de metru de pământ. Fata era slujnică la castel şi-şi spunea Nicolette, deşi el ar fi putut jura că nu era numele ei adevărat.

Fata nu putea sta prea mult, pentru că menajera era un adevărat dragon, iar Nicolette se temea că ar fi dată afară dacă ar prinde-o. Dar se reîntoarse de multe ori după aceea, o dată sau de două ori pe săptămână, uneori însoţită şi de câte o prietenă.

Unele dintre fete se arătau delicios de scandalizate de acea şansă nemaipomenită de a schimba câteva vorbe cu un milord englez. Nicolette era o fată blândă,

interesată oarecum de felul de a fi al lui Grey. Câteodată lăsa să-i scape câte un măr sau alt fruct printre gratii. Grey devora cadourile de la ea, uimit de faptul că nu dăduse niciodată importanţă merelor.

Nicolette îi povesti mult despre iubitul ei şi-şi luă rămas-bun de la el când se mărită şi părăsi castelul. Grey îi dădu binecuvântarea sa, cum altceva nu avea de oferit.

Restul slujnicelor nu-l vizitau la fel de des, însă mai avea când şi când parte de câte un musafir. Un timp îl tot vizită un rândaş zgomotos care lucra la grajduri, care-l învăţă nişte cântece franţuzeşti de pahar, deosebit de porcoase, însă într-o bună zi fu concediat din pricina năravului său de a bea.

Grey preţuia aceste momente de normalitate. Îl ajutau să n-o ia razna.

capitolul 7

1813, Franţa

Madame Leroux avusese dreptate, şi Cassie se simţi revigorată după ce-şi tocmi marfa în micul târg din centrul satului. Îi plăcea să facă pe precupeaţa. Şi, de vreme ce nu-şi ducea traiul de pe urma celor vândute, îşi permitea să lase la preţ. Era o plăcere, de exemplu, să vândă o fundă frumoasă unei fete care nu avusese niciodată în viaţa ei ceva frumos.

Şi „uleiului hoţilor" i se dusese buhul. Cum gripa, guturaiul şi celelalte boli care circulă îndeobşte iarna făceau ravagii printre săteni, cumpărătorii erau dispuşi să încerce orice. Clienţii mai erau interesaţi şi de veşti din lumea largă, aşa cum sunt, de regulă, locuitorii din satele izolate. „Într-adevăr, veştile dinspre Rusia nu-s îmbucurătoare, dar împăratul a scăpat cu bine şi, în plus, nu-i aşa că dantela asta ar veni minunat cu rochia de mireasă a fiicei dumitale?"

Până la amiază, clienţii se risipiră la casele lor, aşa că era timpul să o ia înspre castel. Cassie mâncă un castron de supă groasă de fasole la *La Liberté*, îi mulţumi lui

madame Leroux pentru ajutor şi părăsi sătucul St. Just du Sarthe. Numai că, în loc să o ia spre următorul sat, mână teleaga în sus, către castel. Drumeagul strâmt era pustiu şi bătea vântul, iar când ajunse în dreptul castelului constată că şi acesta părea la fel de pustiu.

Curtea castelului era înconjurată de un zid de piatră, greu de cuprins cu ochii. Porţile masive erau deschise, ca să intre sau să iasă cu uşurinţă oameni şi vehicule, însă păreau să se poată închide totuşi în caz de nevoie.

Trecu printre porţi fără să întâmpine vreun obstacol. Zidurile stăteau pavăză împotriva vântului, aşa că înăuntru era adăpost. Cum nu văzu pe nimeni, mână teleaga spre spatele castelului şi o lăsă, împreună cu poneiul, într-un grajd aproape pustiu. Apoi îşi aruncă pe umăr desaga sa de precupeaţă şi o porni în căutarea intrării servitorilor.

După ce dădu peste două uşi încuiate, găsi în sfârşit una care se deschise când apăsă pe clanţă şi care dădea într-un coridor scurt, ce se termina în bucătăria castelului. Încăperea era încălzită, şi în aer pluteau diferite miresme îmbietoare, însă nu văzu pe nimeni.

– Heiiii! E careva pe-aici? strigă Cassie.

O voce răguşită, de femeie, strigă la rându-i:

– Ce doreşti?

O femeie corpolentă se ridică dintr-un scaun de lemn de lângă foc şi se îndreptă spre Cassie. Chipul ei rotund părea anume făcut pentru a zâmbi, însă de data aceasta era împăturită în şaluri şi tuşea la fiece pas.

– Mă numesc *madame* Renard, sunt precupeaţă şi, după câte observ, dumneata eşti muşteriul potrivit pentru dropsurile mele pentru gât, îi spuse Cassie şi vârî mâna în desagă, de unde scoase un pachet de dropsuri cu miere şi lămâie. Aveau gust bun şi ajutau la calmarea tusei.

– Ia dă-mi una, spuse femeia şi scoase un drops din pachet, apoi se trânti pe o bancă. *Merçi*. Eu sunt bucătăreasa, *madame* Bertin.

– Mi s-a spus că majoritatea celor de-aici, de la castel, sunt bolnavi, continuă Cassie şi aruncă o privire prin

bucătărie. Pe plita cuptorului era o oală, iar înăuntru focul arsese până la spuză. Pari a avea nevoie de ajutor. Vrei să aprind eu focul?

– Ți-aș fi tare recunoscătoare, spuse bucătăreasa. E niște supă de pui în oala ceea de colo. Îmi poți aduce puțintică? mai întrebă ea, după care tuși zgomotos. Toți sunt bolnavi și zac prin paturi, nici nu reușesc să coboare scările. Am mâncare caldă pentru toată lumea, dar nu a ajuns nimeni până la bucătărie și nu-i treaba mea să-i aștept pe ceilalți servitori să vie, continuă ea, și o apucă iar tusea.

– Sper că nu e nimeni grav bolnav, spuse Cassie în timp ce turna supă caldă într-un castron de pe o masă din apropierea cuptorului, cu un polonic atârnat alături.

– Menajera a murit ceva mai devreme, dar ea era bătrână și, pe deasupra, era deja bolnavă. Nu cred că mai e careva pe ducă, dar gripa din iarna asta văd că slăbește oamenii până ajung ca niște pisoi și-i ține așa zile în șir, zise *madame* Bertin și gustă cu plăcere din supa ei fierbinte. Am întreținut focul și am reușit să fac supa asta, dar acu'-s prea obosită să mai fac altceva.

Cassie profită de ocazie și spuse:

– Și-ai fi dispusă să plătești câțiva bănuți pentru o mână de ajutor, *madame*? Le-aș putea duce servitorilor bolnavi pâine și supă pe tavă și aș putea ajuta la bucătărie.

– Ar fi o adevărată binecuvântare! Ia să vedem pe cine avem... spuse bucătăreasa și începu să socotească. Sunt șase subrete în odăile din pod și doi oameni la grajduri. Scările sunt cum o iei pe ușa aia, dar până-n pod îs cinci rânduri de scări, și toate înalte. Poți urca atâta?

– Sunt mai sprintenă decât par. Te ajut cu plăcere. Când oamenii sunt bolnavi, au nevoie de ceva cald, adăugă Cassie și învârti polonicul în supă. Și, în afar' de asta, nu-mi strică să adun ceva bănuți. Unde ții pâinea? Nițică brânză ar fi numa' bună. Dă putere.

– Uite colo cămara, zise *madame* Bertin și arătă cu degetul. Ce bine că nu-i aici *citoyen* Durand. Ar striga și-ar biciui oamenii și i-ar pune la lucru, chiar dacă sunt bolnavi de nu se pot ține pe picioare. Dar ce are

să se întâmple într-un loc liniştit ca ăsta, pe un asemenea ger? Ne putem şi noi odihni o zi, două, până ne punem iar pe picioare să putem munci.

– Mare noroc, admise Cassie. Umplu apoi cănile, tăie pâine şi brânză şi duse o tavă cu mâncare la grajduri, unde fu primită cu recunoştinţă. După ce se întoarse în bucătărie, mai pregăti şi alte tăvi, pentru subrete. Cum erau şase cu toatele, trebui să urce de două ori pe scările strâmte. Nu era de mirare că *madame* Bertin nici măcar nu încercase.

După cum spusese şi bucătăreasa, nimeni nu părea a fi cu un picior în groapă, însă toţi servitorii zăceau în paturile lor, slăbiţi, osteniţi şi bucuroşi să primească ajutor. Cassie se rugă în sinea ei ca „uleiul hoţilor" să o protejeze. Cum era tot pe drumuri, nu i-ar fi picat deloc bine să se îmbolnăvească în halul ăsta.

Se întoarse în bucătărie, unde o găsi pe femeie cufundată în scaunul ei de lângă foc. Cassie o înveli cu un halat de casă. Era vremea să afle dacă exista într-adevăr o temniţă cu prizonieri în ea.

– Mai trebuie să duc mâncare cuiva?

Madame Bertin se încruntă şi spuse:

– Mai sunt gărzile şi prizonierii din temniţă. Temnicerul-şef, Gaspard, trimite de regulă pe cineva să ia mâncarea, dar unul dintre ei e bolnav, Gaspard e plecat pe undeva, iar cel care-a mai rămas nu îndrăzneşte să-şi părăsească postul.

– Aşadar, garda şi prizonierii au nevoie de mâncare? Câţi prizonieri sunt?

– Numai doi. Cum toată lumea e bolnavă, nu a mai avut nimeni grija lor, spuse bucătăreasa şi-şi făcu cruce. Unul dintre prizonieri e preot. E lucru rău să ţii închis un preot, dar Durand s-ar mânia foc pe ăla care ar îndrăzni să-i spună ceva.

– Incredibil! se arătă Cassie de acord. Şi celălalt prizonier ce-i?

– Zice-se că-i un nobil englez, da' eu nu l-am văzut în viaţa mea, aşa că nu pot băga mâna-n foc. Bucătăreasa dădu din cap cu tristeţe. Nu-i vorbă, un nobil englez merită să stea-n temniţă, dar nu şi un preot. Este bătrân

şi slăbit şi are nevoie de ceva cald de mâncare pe o vreme ca asta.

– Le duc eu mâncare, la toţi, spuse Cassie şi începu să pregătească o tavă. Zici că nu ai văzut prizonierii. Nu-i scoate nimeni la aer, în curte?

– Nici pomeneală! *Citoyen* Durand e foarte strict când vine vorba despre prizonieri. Nu-s niciodată scoşi din celulele lor, şi nici gărzile n-au voie să intre. Mâncarea li se dă printr-o fantă din uşă, zise *madame* Bertin şi-şi mai făcu o cruce. Sărmanul nenorocit, o fi înnebunit pe jumătate, în tot timpul ăsta.

Cassie strânse din buze cât pregăti mâncarea. După zece ani de incertitudini, se părea că ostenelile lui Kirkland de a-şi găsi prietenul pierdut de-atâta timp dădeau, în sfârşit, roade. Însă era posibil ca acesta să fie afectat, fără şansa de a-şi mai reveni vreodată.

capitolul 8

1805, castelul Durand

Grey se uita la vrăbiuţa care se oprise la pervazul ferestrei sale.

– Intraţi, *mosenieur L'Oiseau*[1]. V-am păstrat o fărâmă de pâine. Sper că veţi aprecia un asemenea sacrificiu.

Vrabia înclină nehotărâtă capul, aşa că Grey se apucă să fluiere cum se pricepu mai bine, astfel încât să semene cu un ciripit de vrabie. Mai sigură acum pe ea, pasărea plană de pe pervaz până jos, pe podea, şi ciuguli din firimiturile de pâine pe care le păstrase Grey pentru ea.

Îi plăcea să stea de vorbă cu păsările. Nu-l contraziceau niciodată şi îl amuza dorinţa lor impertinentă de a se apropia.

– Dragoste din interes, şopti Grey şi mai aruncă o firimitură de pâine pe podea. E aproape la fel ca atunci când eşti considerat un trofeu valoros printre domniţele de măritat.

---

[1] „Domnule Păsăroi" (în lb. franceză, în original)

Era destul de mare cât să fi avut parte şi de aşa ceva cât timp locuise în Londra, înainte de a lua decizia lui nesăbuită de a vizita Parisul. Şi Kirkland, şi Ashton, care dădeau mai multă atenţie chestiunilor politice decât el, îl avertizaseră să nu stea prea mult pe acolo, căci pacea nu avea cum să dureze, însă el îi ignorase, cum făcea de obicei. Era un răsfăţat al sorţii, moştenitorul familiei Costain, căruia nu i se putea întâmpla nimic rău.

Doi ani mai târziu, iată-l! Se plictisea de moarte şi înnebunea încet, dar sigur, şi ajunsese să fie recunoscător pentru compania ocazională a vrăbiilor. Dar măcar era mai în putere şi mai în formă decât înainte şi avea o voce mai bună.

Mai aruncă o firmitură. Vrabia o văzu şi-şi plecă uşor capul să o apuce înainte de a-şi lua zborul pe fereastră. Grey se uită în urma păsării cu o invidie de-a dreptul dureroasă. Cum ar fi fost să poată zbura liber?! Şi-ar fi întins aripile şi ar fi pornit prin văzduh, pe deasupra Canalului Mânecii, până la frumoasele dealuri şi câmpii din Summerhill.

De vreme ce tovarăşul său plecase, se ridică şi începu să alerge pe loc, cu gândul la imagini din locurile natale. În copilărie, trăise momente de fericite la Summerhill, un loc binecuvântat cu o climă blândă, specifică zonei de coastă dinspre miazăzi. Cu câmpuri mănoase, pline de roade, şi animale fericite. Îi plăcea la nebunie să traverseze domeniul familiei călare, împreună cu tatăl său, în timp ce învăţa ce înseamnă să fii fermier, fără ca măcar să conştientizeze asta. Tatăl său fusese un bun profesor, care stârnise mereu mintea şi curiozitatea moştenitorului său.

Contele îi vorbise despre guvern, despre Camera Lorzilor şi despre ce avea să se aştepte de la Grey într-o bună zi, când avea să devină conte de Costain. Însă acele lucruri se profilau într-un viitor care pe atunci părea imposibil să devină prezent. Părinţii săi erau tineri şi în putere, iar Grey avea mulţi ani la dispoziţie să sară din floare-n floare, până venea vremea să se aşeze la casa lui.

Şi atitudinea aceea îl adusese unde era acum. Începuse să obosească, aşa că încetini ritmul, apoi se aşeză pe scaunul său de piatră. Îl plasase în aşa fel încât să cadă soarele pe el. Oare la ce să se gândească azi? se întrebă el. La istoria naturală, hotărî. Avea să încerce să-şi amintească toate speciile de păsări pe care le văzuse în Dorsetshire.

Ajunsese la cea de-a douăzeci şi treia specie, când auzi paşi pe coridor. Era prea devreme pentru cină. Rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii şi se întrebă dacă nu cumva Durand avea să-i facă o scurtă vizită, după cum obişnuia. Ministrul nu-şi mai tachina prizonierul cu vizite personale de când Grey îl trântise la podea, cât pe ce să-i vină de hac.

Ar fi reuşit, cu siguranţă, dacă Durand n-ar fi avut gărzile după el. Grey fusese bătut cu sălbăticie, dar meritase din plin să îndure pedeapsa. De atunci încoace, Durand se mulţumise să-l ia peste picior de dincolo de uşă. Laşul!

Grey se pregăti pentru orice avea să urmeze, însă paşii se opriră cu puţin înainte de a ajunge la uşa celulei sale. Apoi se îndepărtară, şi se lăsă iar liniştea. Dumnezeule mare, oare chiar era posibil să mai fie un prizonier, dincolo de acel perete? Dacă i-ar fi putut vorbi!

Însă peretele era prea gros ca sunetele să poată trece prin el. Ar mai fi putut să stea în dreptul uşii şi să strige, însă uşa era şi ea la fel de groasă şi, în plus, cele două deschizături erau acoperite dinspre exterior. Dacă striga, i-ar fi atras atenţia nenorocitului de Gaspard cu mult înainte să-l înţeleagă prizonierul cel nou.

Merse de-a lungul peretelui dintre cele două celule, şi-şi trecu mâna pe suprafaţa tare. Dacă ar fi putut comunica în vreun fel! Îi venea să urle din pricina frustrării.

Se lăsă la podea, cu spatele sprijinit de peretele dintre celule, şi se abţinu cu greu să nu se dea cu capul de perete. Şi atunci auzi o voce blândă, joasă şi constantă. Înlemni, întrebându-se dacă nu cumva-şi pierdea minţile.

Nu! Zgomotul se auzea dinspre gaura de scurgere din colţul celulei sale. Plin de entuziasm, îngenunche lângă locul acela şi ascultă. Da! Acum se auzea clar. Vorbea

în latină. Era oare o rugăciune? Celula de alături trebuie să fi avut şi ea o gaură asemănătoare cu cea dintr-a lui, şi cele două se uneau, pentru ca apoi resturile să se scurgă într-o groapă de sub pământ.

Plin de speranţă, strigă:

– *Monsieur! Monsieur*, mă auziţi?

Incantaţia în limba latină încetă, şi o voce blândă, de om cultivat, îi răspunse în franceză:

– Te aud. Eşti şi tu prizonier?

– Da! Stau în celula de alături. Grey înghiţi cu greutate, de teamă să nu izbucnească în plâns. Mă numesc Grey Sommers şi sunt englez. Cine eşti?

– Laurent Sauville. Mi se spune Père Laurent.

– Părintele Lawrence? Eşti preot?

– Da, sunt. În tonul calm se strecură o notă de răceală. Sunt vinovat de a-l fi iubit pe Dumnezeu mai mult decât pe împărat. Dumneata?

– Durand..., începu Grey, după care se opri, stânjenit să-şi recunoască păcatul faţă de un preot. Însă preoţii ar trebui să fie oameni iertători, nu? Durand m-a prins cu nevasta lui în pat, continuă el.

– Şi eşti încă în viaţă? întrebă preotul, amuzat.

– I s-a părut că moartea ar fi o pedeapsă prea blândă, răspunse Grey şi cuvintele i s-au învălmăşit. Povesteşte-mi despre dumneata. De unde eşti? Unde ai studiat, despre ce subiecte ai cunoştinţe? Te rog, vorbeşte-mi despre orice! Grey îşi încleştă pumnii şi se forţă să se oprească. Îmi cer scuze. A trecut multă vreme de când n-am mai purtat o conversaţie normală cu o persoană.

Chicotitul abia auzit fu ca un balsam pentru sufletul său.

– M-am născut şi am crescut undeva aproape de aici. O să avem tot timpul la dispoziţie, sunt sigur de asta. Spune-mi cum e viaţa în temniţa lui Durand.

Preotul avea dreptate. Aveau destul timp la dispoziţie să stea de vorbă. Până când avea să moară vreunul din ei.

Deşi aprecia schimburile ocazionale de replici cu slujbaşii, era o diferenţă ca de la cer la pământ să aibă tot timpul pe cineva lângă el. Şi nici că se putea să aibă

pe cineva mai nimerit decât Père Laurent, care era un om bun, înţelept şi învăţat, la fel de dornic să-şi împărtăşească vastele cunoştinţe pe cât era Grey de dornic să îl asculte. Uneori cântau împreună.

Mâncarea deveni mai bună. Grey presupuse că cineva de la bucătărie era un catolic smerit, care considera că un preot merita o masă gustoasă, el fiind un beneficiar secundar.

Laurent era mai în vârstă, şi sănătatea îi era mai şubredă. Într-o iarnă geroasă, fu la un pas de moarte din pricina unei aprinderi la plămâni. Cu acea ocazie învăţă Grey să se roage.

Părintele Laurent supravieţui. Şi împreună se ajutau unul pe altul să rămână cu mintea întreagă.

capitolul 9

1813, Franţa

De vreme ce gărzile şi prizonierii nu erau bolnavi, după câte se ştia, *madame* Bertin le dădu o tocană consistentă de cârnaţi în loc de supă. Şi cum Cassie ducea trei porţii, coborî cu grijă treptele înşelătoare de piatră. Nu voia să-şi rupă gâtul când era atât de aproape de un răspuns.

Treptele dădeau într-un coridor cu o uşă în capăt. O uşă încuiată. Şi, cum avea ambele mâini ocupate, Cassie lovi cu piciorul în uşă.

– *Monsieur?* V-am adus cina.

Se auzi o cheie răsucindu-se în încuietoare, şi uşa fu deschisă brusc de către un bărbat voinic.

– Intră, intră. Chiar mă întrebam dacă nu cumva aţi uitat de mine! Apoi se uită mai bine la Cassie. Nu te cunosc, continuă bărbatul, pe un ton bănuitor.

– Toţi sunt bolnavi de gripă, aşa că am venit să ajut, îi explică ea. Să pun tava pe masă?

Gardianul încuviinţă cu o mişcare a capului şi se dădu un pas înapoi, apoi se relaxă când văzu că vizitatorul era o femeie în vârstă şi lipsită de putere.

– Gaspard o să se întoarcă în curând, dar avem ordin să nu lăsăm niciodată prizonierii nesupravegheaţi, aşa că nu am putut urca până la bucătărie.

Faptul că ordinele îi erau ascultate chiar şi când se afla la mai bine de o sută cincizeci de kilometri, iar temnicerul murea de foame, spunea multe despre asprimea lui Durand. În timp ce aşeza tava pe un capăt al mesei, Cassie aruncă pe furiş un ochi prin încăperea gărzilor. La celălalt capăt al mesei se aflau mai multe scaune şi cărţi de joc, şi se părea că gardianul făcuse un fel de pasienţă. Slujba asta era, probabil, incredibil de plictisitoare.

De cum puse Cassie un castron aburind pe masă, gardianul se aşeză şi se apucă să înfulece tocana. Îi turnă vin din carafa pe care o adusese cu ea.

– Am adus mâncare şi pentru prizonieri. Sunt dincolo de uşa aia?

Gardianul încuviinţă cu o mişcare a capului şi sorbi zgomotos din vin.

– Alea-s celulele, dar nu-ţi face griji. Lasă tava aici, şi le bag eu castroanele, după ce mănânc, spuse el şi şterse la gură cu dosul mâinii. Dac-o mai rămâne ceva după ce halesc eu! Aşa mi-e de foame!

Aşadar, dacă el era lacom, prizonierii trebuiau să moară de foame? Îşi stăpâni furia şi spuse pe un ton împăciuitor:

– Dacă mai e nevoie de mâncare pentru ei, mai aduc eu când vin iar jos, să iau castroanele. Şi poate-ţi mai aduc şi ţie nişte vin, ce zici?

Gardianul îi zâmbi dezvelindu-şi dantura din care îi lipsea un dinte.

– Pricepi repede, mamaie, ce are nevoie un bărbat, zise el, apoi rupse o bucată de pâine şi o înmuie în sos.

Lângă uşa care ducea înspre celule atârna de un cui un inel cu chei. Cu toate că Kirkland o trimisese numai să verifice dacă informaţia pe care o avea era corectă, nu avea să găsească o ocazie mai potrivită să-l elibereze pe Wyndham, dacă se afla într-adevăr acolo. Şi, chiar dacă nu era el, Cassie ar fi fost în stare să elibereze orice suflet nenorocit care putrezea în văgăuna aceea.

Gardianul nici n-o băga în seamă, aşa că Cassie păşi înapoia lui şi-i apăsă cu putere în două locuri alese cu grijă de pe gâtul lui gros.

– *Merde!*

După ce fluxul de sânge îi fu oprit, gardianul tresări şi începu să se zbată, apoi căzu cu nasul în castronul cu mâncare. Cassie continuă să apese până când fu sigură că bărbatul era inconştient.

După ce-i dădu drumul, îi legă fedeleş mâinile şi picioarele, apoi îi puse un căluş. Mai zăbovi un moment şi-l aşeză în spatele biroului, astfel încât să nu fie observat din prima, în caz că ar fi intrat cineva, apoi smulse legătura de chei din cui. Dacă era adevărat că Gaspard era aşteptat din clipă-n clipă, trebuia să acţioneze rapid.

Îi luă ceva timp să găsească cheia potrivită. Uşa se dădu de perete, iar Cassie aproape căzu din pricina duhorii care năvăli. „Doamne, Dumnezeule, se gândi ea, oare cum o fi să stai zece ani fără să faci baie?"

Încercă să nu mai ia în seamă mirosul greu, de corpuri nespălate, şi înaintă pe coridorul neluminat. Zidul din dreapta ei era neted, din piatră. Pe cel din stânga ei erau patru uşi. Mirosul îi confirmă faptul că celulele ocupate erau cele din capătul culoarului. În care dintre ele era oare închis cel pe care-l căuta?

Când se opri, din spatele ultimei uşi răzbi până la ea un glas bărbătesc. Cassie clipi a neîncredere. Incredibil, dar bărbatul acela *cânta*! Avea o voce frumoasă, de bariton.

Ascultă cuvintele şi nu-şi putu reţine un zâmbet când îşi dădu seama că era un cântec franţuzesc atât de obscen, încât nici măcar ea nu recunoştea toate scârboşeniile înşirate acolo. Probabil că nu preotul era cel care cânta.

Acum nu mai trebuia decât să afle dacă era vorba despre Wyndham. Rugându-se la Dumnezeu ca bărbatul să nu fi înnebunit, găsi o cheie cu care încercă să descuie uşa din capătul cel mai îndepărtat al culoarului. Numai din a treia încercare descoperi cheia potrivită. Deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu un monstru desprins

dintr-un coşmar, cu părul slinos şi cu o barbă lungă, care atârna peste nişte haine zdrenţuite.

Rămaseră amândoi ca trăsniţi, uitându-se neîncrezători unul la altul. Acesta să fi fost, oare, nemaipomenitul prieten al lui Kirkland? Prizonierul acesta era lat în umeri, dar sfrijit, ca un lup înfometat. Îi era greu să spună ce culoare avea părul slinos. Nu era chiar brunet, dar în nici un caz blond. Singura trăsătură distinctă erau ochii cenuşii cu negru, care o priveau cu intensitate.

Momentul de uimire luă sfârşit – şi bărbatul se năpusti asupra ei ca ieşit din minţi, cu ochii săi cenuşii trădându-i pofta de a ucide.

capitolul 10

Într-o lume de o desăvârşită monotonie, chiar şi cele mai mici schimbări erau numaidecât observate. Grey tocmai alerga pe loc, când sunetul cheii în broasca uşii îl făcu pe dată atent. Uşa aceea nu se mai deschisese din ziua în care aproape îl omorâse pe Durand. De atunci, Durand se mulţumise să-i vorbească prin mica deschizătură din uşă, de fiecare dată când venea să-l tachineze povestindu-i despre măreţele victorii ale francezilor şi despre înfrângerea iminentă a englezilor.

Dar dacă l-ar fi vizitat Durand sau Gaspard, ar fi ştiut să folosească din prima cheia potrivită. Un gardian? Nimeni altcineva nu mai avea voie să coboare acolo. Grey se apropie de uşă, încordat până la ultima fibră. Lângă tocul uşii erau însemnaţi zece ani de zile, cu scrijelituri îngrijite, care marcau fiecare zi în parte. Mii de semne care marcau zilele fără de sfârşit. Dacă i se ivea până şi cea mai mică urmă de şansă de libertate, avea de gând să atace.

Uşa se dădu de perete şi de dincolo de ea apăru o femeie. Şocul produs de apariţia ei îl îngheţă preţ de un moment. Doamne, Dumnezeule, o femeie, prima femeie pe care o vedea de zece ani de zile! Era în vârstă, nicicum atrăgătoare şi lipsită de expresivitate, dar era,

fără nici o urmă de îndoială, femeie. Acel miracol fără de tăgadă îl ţintui în loc.

Se dezmetici rapid când îşi dădu seama că aceea era singura lui şansă de a scăpa din oribila-i temniţă. Femeia aceea nu ar fi fost în stare să-l oprească, mai ales că nu avea nici o armă. Se năpusti asupra ei.

Tocmai întinsese mâna să apuce cheile, când femeia îi puse piedică, îi prinse braţul întins şi se folosi de viteza lui ca să-l dea de-a dura pe podea, cu braţul întors foarte sus la spate. Rămase întins pe burtă, cu respiraţia întretăiată. Se antrenase ani la rând, şi-l pusese la pământ o bătrână?

– Tu eşti Lord Wyndham? întrebă ea pe un ton şoptit şi blând. M-a trimis Kirkland să te ajut.

Vorbise în engleză. Trecuse atâta timp de când nu mai auzise acea limbă, încât îi luă ceva timp să înţeleagă ce auzise. Wyndham. Kirkland. Ajutor?

Femeia continuă în franceză:

– Aşadar, nu eşti tu Wyndham. Nu contează, dacă vrei să scapi de aici, am să te ajut, cu condiţia să promiţi că nu ai să mă mai ataci.

Grey îi răspunse în aceeaşi limbă:

– Eu sunt Wyndham. Nu am mai vorbit engleza de ani de zile. Nu te-am atacat, încercam să scap. Mă laşi să mă ridic?

Femeia îi dădu drumul la braţ. Grey se căzni să se ridice, în timp ce-şi delecta ochii cu imaginea altei fiinţe omeneşti. Şi, pe deasupra, una curată şi normală. Fără să gândească, o înconjură cu braţele şi îi strânse cu putere trupul cald într-o îmbrăţişare, în timp ce inima-i bătea nebuneşte.

Femeia înjură şi îl înghionti.

– Te rog, spuse el cu un glas tremurat. Mi-a fost aşa de... dor de atingere. Un moment doar. *Te rog!*

Atunci femeia se relaxă şi îi permise să o strângă în braţe. Doamne, Dumnezeule, ce senzaţie plăcută! O femeie blândă, în carne şi oase, care mirosea a lavandă, ca o bătrânică, şi care-i aduse aminte de bunica lui. Nu ar fi vrut să-i mai dea drumul din braţe.

După un moment ce-i păru lui Grey incredibil de scurt, femeia îl dădu la o parte.

– Destul, spuse ea, pe un ton plin de înțelegere. Trebuie să plecăm. Aproape toți cei din castel sunt bolnavi de gripă, și cred că putem pleca direct, dacă avem grijă. Am o teleagă trasă de un ponei, în care te poți ascunde până ne depărtăm de locurile astea. Ai ceva ce trebuie să iei cu tine?

Bărbatul izbucni într-un râs amar.

– Absolut nimic, în afară de Père Laurent, din celula de alături.

Îi luă cheile din mână și începu să scotocească printre ele.

– Încearc-o pe asta, îi spuse ea și atinse una dintre chei. E asemănătoare cu cea care s-a potrivit în broasca ușii de la celula ta. Preotul se poate mișca rapid?

– A fost bolnav. Nu știu cât timp ar mai putea rezista în locul ăsta inuman.

Femeia se încruntă.

– Asta ne-ar putea pune în pericol întreaga evadare.

– Nu plec fără el, spuse Grey pe un ton categoric, în timp ce încerca cheia în broască.

– Bine.

Femeia aceea o fi fost ea în vârstă și banală, dar știa când nu era cazul să piardă timpul contrazicându-se.

Mâinile lui Grey tremurau în timp ce încerca să descuie ușa. Era o acțiune atât de simplă, dar părea un vis după zece ani în care nu mai făcuse ceva atât de simplu și de normal. Însă cheia metalică din mâna sa era cât se poate de reală, la fel cum fusese și căzătura lui la podea.

– Cine ești? întrebă el, în timp ce forță cheia în broască.

Femeia ridică din umeri și-i răspunse:

– Am avut multe nume, la viața mea. Poți să-mi spui Cassie sau Renard[1].

[1] „Vulpe" (în lb franceză, în original)

Vulpea Cassie. Având în vedere că reuşise să se strecoare în castel şi să-l elibereze, era un nume potrivit.

Uşa se deschise, şi Grey îl văzu în sfârşit pe bărbatul care-l cunoştea mai bine decât oricine de pe lume. Laurent stătea întins pe salteaua sa de paie. Pe peretele de piatră de deasupra capului său era o cruce maronie din linii strâmbe, care fusese desenată cu sânge. Altarul personal al preotului.

Père Laurent se ridică într-o rână când se deschise uşa. Era slab, cu părul alb ca neaua şi zdrenţăros, însă Grey l-ar fi recunoscut dintr-o mie, după înţelepciunea care i se citea pe chip.

– Grey, spuse preotul, şi faţa i se lumină cu un zâmbet, în timp ce întinse braţul liber către bărbatul din faţa sa. Ne vedem, în sfârşit, în carne şi oase.

– Ne vedem şi, pe deasupra, evadăm, mulţumită acestei domniţe, aici de faţă, răspunse Grey în timp ce apucă braţul prietenului său şi-l trase în picioare. Trebuie să ne mişcăm rapid. Te descurci?

Preotul se clătină, şi ar fi căzut dacă nu s-ar fi sprijinit de Grey. Respiră cu greutate.

– Mă tem că nu. Plecaţi fără mine. Mai bine să scapi tu decât să fim prinşi cu toţii.

– Nu! exclamă Grey şi-şi petrecu un braţ în jurul taliei preotului. Bătrânul era numai piele şi os şi părea aşa de fragil că s-ar fi putut frânge în orice clipă, dar şi de data aceasta atingerea unei fiinţe omeneşti îi provocă o plăcere cu greu de descris în cuvinte. Ori plecăm împreună, ori nu mai plec nici eu, adăugă el.

Cassie se încruntă auzind aceste cuvinte.

– Père Laurent are dreptate. Trebuie să evadăm din castel, apoi să ne ferim de urmăritorii care se vor ţine după noi prin toată Franţa şi să călătorim până în Anglia. Bunul părinte nu pare în stare nici să urce scările.

– Am să-l duc eu! izbucni Grey.

– E tare căpos, îi spuse preotul lui Cassie, pe un ton blând. Dar, dacă reuşim să ieşim din castel, pot fi lăsat în grija unei nepoate, iar voi doi puteţi fugi cât vă ţin picioarele, ca să vă salvaţi pielea.

– Foarte bine, spuse ea, aruncându-le o privire îngrijorată. Dar trebuie să ne mişcăm rapid. Sergentul Gaspard se poate întoarce în orice moment.

În timp ce Père Laurent întinse mâna şi atinse crucea de sânge în semn de adio, Grey şuieră în barbă:

– Chiar sper să apară diavolul!

Din fericire pentru el, Cassie nu-l auzi.

capitolul 11

Instinctul lui Cassie o îndemna arzător să meargă mai repede, în timp ce-i conducea pe prizonieri prin coridorul strâmt, şi acelaşi instinct îi salvase de multe ori pielea. Dar, cum Wyndham aproape că-l ducea pe preot în cârcă, se mişcau nespus de încet. Se întreba dacă bărbatul avea să fie în stare să-l ducă pe Père Laurent în sus pe scări, după atâţia ani de abuzuri şi de mâncare pe sponci.

Neliniştea îi spori când auzi paşi undeva în faţă.

– Vine cineva, spuse ea încet.

Tocmai întinsese mâna după cuţitul ascuns printre haine, când auzi vocea lui Wyndham, care spuse pe un ton rece şi tăios:

– Este Gaspard. E zgomotul făcut de piciorul lui de lemn. Ia, ţine-l pe Père Laurent.

Wyndham o prinse din urmă pe Cassie şi trecu asupra ei greutatea corpului părintelui. Fără să gândească, Cassie îl apucă pe preot de celălalt braţ, ca să nu se prăvălească la pământ. Ceea ce însemna că braţul cu care ar fi scos cuţitul era acum ocupat.

Înainte să apuce să protesteze, Wyndham trecu ca gândul pe lângă ea, cu o privire sălbatică în ochi, care o amuţi. Se mişca asemenea unei bestii înfricoşătoare care fusese eliberată din cuşca sa şi ajunse din câţiva paşi în încăperea temnicerilor.

Omul cu picior de lemn apăru în pragul uşii de la baza scărilor. Înlemni când văzu un prizonier care se apropia de el cu toată viteza.

– *Merde!*

Împroşcând blesteme printre buze, Gaspard scoase un pistol din manta. Însă, până să apuce să-l armeze şi să ochească, Wyndham sări pe el, cu un mârâit ce nu părea uman.

Se auzi un pocnet când Wyndham frânse gâtul lui Gaspard. Sergentul se prăvăli la pământ, asemenea unei marionete căreia îi tăiase cineva sforile. Totul se sfârşise atât de repede, încât nici nu se prea putea spune că avusese loc o bătaie.

Cassie scosese probabil un icnet, căci Père Laurent spuse încetişor:

– Nu sunt un om violent. Însă pot spune că Gaspard nu a primit nici pe jumătate din ce merita.

Gândindu-se că Wyndham exersase probabil tehnici de luptă hinduse la academia Westerfield, Cassie îşi reveni din şoc. Dar, în timp ce continua să-l sprijine pe preot pe ultima porţiune din coridor, se întrebă dacă nu cumva tocmai lăsase un lup nebun în libertate.

Până să ajungă ea în încăperea temnicerilor, Wyndham îl trăsese pe Gaspard din casa scărilor şi îi scotea cu rapiditate hainele.

– Père Laurent, hainele acestea îţi vor ţine mai bine de cald, spuse el rapid.

Ce practic era acest Wyndham!

– L-am vârât pe gardian în spatele mesei, îi zise Cassie. Ar trebui să fie inconştient. E mai înalt, aşa că hainele lui ţi s-ar potrivi mai bine. Nu-l omorî, te rog.

Wyndham puse hainele lui Gaspard teanc, pe un scaun, apoi îl ridică pe gardianul încă moale.

– Te pricepi, spuse el pe un ton aprobator. Mai întâi am să-l ajut pe Père Laurent să se îmbrace.

Cassie îşi dădu seama că un preot înaintat în vârstă s-ar fi putut să nu dorească ajutorul unei femei. Se aplecă, în schimb, asupra gardianului şi-i desfăcu legăturile, ca să-i poată scoate hainele.

Acesta începea să mişte, aşa că-l mai lovi o dată. Avu grijă să nu-i oprească circulaţia sângelui atât de mult încât să-i afecteze creierul. Avea grijă, pe cât se putea, să nu rănească sau să ucidă pe cineva fără vreun motiv întemeiat.

Bărbatul era greu, însă Cassie era mult mai puternică decât părea. Până apucă ea să-i scoată hainele, părintele era îmbrăcat, aşezat pe un scaun şi înfuleca dintr-un bol cu tocană. În timp ce Cassie îi turnă puţin vin, părintele spuse, drept scuză:

– Nu ni s-a mai dat mâncare de ieri-dimineaţă.

– Aproape toţi cei din castel sunt bolnavi, îi explică ea. M-am oferit să duc eu tăvile cu mâncare, şi aşa am reuşit să vă găsesc.

– Înseamnă că eu şi Grey trebuie să fim recunoscători cerului că nu s-a apropiat nimeni de noi, ceea ce se pare că ne-a scăpat de boală, spuse Laurent şi şterse ultima urmă de tocană cu o bucată de pâine. Căile Domnului sunt nebănuite.

Cassie avusese parte de multe dovezi că aşa stăteau lucrurile, inclusiv faptul că respectiva divinitate, Dumnezeu, avea un simţ al umorului de-a dreptul pervers.

– Grey? întrebă ea.

– Numele meu de creştin este Greydon Sommers, spuse Wyndham tăios. Dar, cum a trecut ceva timp de când nu am mai auzit curtoaziile adresate unui viconte, aş prefera să-mi spui Grey.

Îl înţelegea pe deplin. Turnă ultimele guri de vin în alt pahar, pentru Grey, şi avu grijă să-şi ferească privirea în timp ce el îşi lepădă hainele zdrenţăroase. Materialul tocit şi subţiat ar fi fost de-a dreptul transparent dacă nu ar fi fost acoperit cu un strat gros de jeg.

– Gata, spuse el.

Cassie se întoarse şi văzu că hainele gardianului îi veneau aşa de largi, că ar fi încăput doi ca el, însă îi erau aproape potrivite la înălţime, plus că erau curate şi călduroase, în comparaţie cu hainele sale cele vechi. Dacă nu ar fi avut părul soios şi încâlcit şi barba care-i veneau aproape până la brâu, ar fi arătat chiar normal. Mai puţin sclipirea periculoasă din ochii săi cenuşii.

– Mă duc afară şi aduc teleaga la intrare, spuse Cassie. E un palier în capătul scărilor. Aşteptaţi acolo, până vin eu să vă iau. Sper să putem pleca fără să fim observaţi.

Wyndham ridică un castron cu tocană şi începu să ia din el cu mâinile, ca un sălbatic.

– O să dureze câteva minute până aduci tu teleaga, aşa că mai întâi am să mănânc.

– Să nu ne întârzii, spuse ea şi o luă în sus pe scări, cu paşi sprinteni.

Spera ca bărbaţii să nu mănânce pe nerăsuflate şi să li se facă rău.

Ajunsă pe palierul din capătul scărilor, Cassie deschise uşa şi aruncă o privire afară, cu băgare de seamă. Nu se auzea nimic. Se îndreptă spre uşa din spate, cu paşi uşori. Trebuia să treacă prin fundul bucătăriei, ca să ajungă afară. *Madame* Bertin era în celălalt capăt şi sforăia de se cutremurau pereţii, cufundată în scaunul ei de lângă foc.

Cassie ieşi din castel şi traversă curtea până la grajduri, în speranţa că *madame* Bertin avea să-şi continue somnul. Vântul bătea acum mai aprig şi mai tăios decât atunci când venise. Se apropia furtuna; se simţea în aer.

Poneiul ei terminase fânul pe care i-l dăduse Cassie din proviziile din grajd şi aştepta răbdător. Trase pătura de pe ponei. Era caldă şi mirosea a cal, dar asta era o nimica toată în comparaţie cu felul în care miroseau prizonierii.

Teleaga era construită anume cu un fund fals, pentru a putea cără încărcături utile, şi chiar şi oameni, când era cazul. Accesul se făcea cu ajutorul unei tăblii care se deschidea într-o parte. Aruncă pătura acolo. Despărţitura nu era prea confortabilă, dar erau acolo paie curate, iar pătura avea să le ţină de cald. Era destul de încăpătoare pentru doi bărbaţi, cam la limită, ce-i drept.

După ce mână teleaga şi traversă curtea, priponi poneiul de uşa din dos şi intră iar în castel. *Madame* Bertin continua să sforăie.

Wyndham – adică Grey – şi preotul o aşteptau pe palierul din capătul scărilor, iar părintele era sprijinit de mai tânărul său prieten. Cassie îşi duse un deget în dreptul buzelor şi le făcu semn să nu scoată vreun sunet.

Père Laurent nu părea în stare să ajungă până la teleagă de unul singur. Cassie îşi muşcă buza, dar nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Grey îl înşfăcă pe bătrân de parcă

ar fi fost lipsit de greutate şi-l traversă bucătăria rapid şi-n linişte. Arătau ca într-o farsă din timpul Restaurației, în care personajele traversau nevăzute scena, în vârful picioarelor.

În timp ce se întreba cum de-şi păstrase Grey puterile în condițiile vitrege în care fusese întemnițat, Cassie deschise uşa care dădea afară şi se uită în jur, prevăzătoare. Curtea era în continuare pustie. Mulțumi cerului pentru vântul rece şi pentru epidemia de gripă şi ținu uşa deschisă, ca Grey să-l poată scoate pe preot.

Grey păşi afară – şi încremeni, în timp ce privirea îi alunecă în sus. În gât i se puse un nod şi spuse, şoptit:

– N-am crezut c-am să mai văd vreodată cerul.

– A fost aici tot timpul şi te-a aşteptat, spuse Cassie şi ridică tăblia care deschidea fundul dublul al telegii. Şi, cu cât pornim mai repede, cu atât cresc şansele să-l poți vedea în linişte, mult timp de-acum încolo.

Grey rămase cu privirea ațintită asupra micii despărțituri. Părea ca un mânz fâşneț, gata s-o ia la sănătoasa. Cassie ghici care era problema, aşa că-i spuse:

– Ştiu că este o încăpere cam strâmtă, dar aşa şi trebuie.

Grey trase cu greu aer în piept şi se îmbărbătă. Apoi îl aşeză cu grijă pe prietenul său înăuntru. Preotul i se adresă lui Cassie, cu o voce stinsă:

– Ia-o pe drumul principal, care iese din sat spre miazăzi. E direcția către ferma nepoatei mele.

– Bun. După ce mergem o bună bucată şi suntem în siguranță, o să-mi puteți da mai multe detalii, spuse ea, apoi aruncă o privire către Grey. Acum e rândul tău. Te ajută dacă-ți spun că nu te încui înăuntru? Poți deschide tăblia şi de pe partea aia.

– Asta da, ajută, spuse el rapid, înainte de a urca alături de Père Laurent. Mereu am zis că am să plec de-aici într-un coşciug, bombăni el. Se pare că am avut dreptate.

Cassie mai că pufni în râs. Părea să-şi fi păstrat ceva din simțul umorului, aşa că erau şanse să-şi revină.

– În coşciugul ăsta intră aer proaspăt şi nici nu o să stai prea mult.

Cassie închise tăblia lunguiață care ținea loc de ușă și se urcă pe capră. Primii fulgi de nea începură să plutească prin aer, în timp ce teleaga se puse în mișcare.

Trecu de porțile castelului cu speranța că aveau să găsească adăpost înainte să înceapă să ningă tare. Și că nepoata preotului mai era în viață, sănătoasă, și că avea să-i primească pe toți cu brațele deschise, așa cum se aștepta preotul.

Prima scenă, evadarea din castel, se terminase cu succes.

Acum urma greul.

capitolul 12

Grey și Laurent alunecară un pic înspre partea din față a telegii când aceasta se hurducăi pe drumul ce cobora de la castelul Durand. Tot nu se auzea vreun urlet de-al urmăritorilor sau detunături ale armelor de foc. Oare cât avea să le ia până să le descopere dispariția? Câteva ore, cel mult o zi.

Père Laurent șopti:

– Nu am crezut că am să mai plec de-acolo viu.

– Nici eu. Cu atât mai puțin am crezut că am să fiu salvat de Cassie Fox[1].

– Așa o cheamă? I se potrivește numele. E deșteaptă ca o vulpe.

Așa și era. Grey spera ca ea să se arate și în continuare la fel de pricepută ca până atunci. Îl impresionase felul în care îl făcuse pe gardian să-și piardă cunoștința și cum îl imobilizase. Închise ochii, ca să nu mai vadă cât de strâmt era locul în care stăteau închiși. Ar fi fost jenant să zădărnicească toate planurile acum, când era în sfârșit liber.

Mulțumi cerului când teleaga opri într-un final. Se auzi cum cineva scormonea după ceva chiar deasupra

[1] În engleză, în original, *fox* înseamnă „vulpe", dar este folosit și ca nume propriu. (n.red.)

lor, apoi Cassie desfăcu tăblia din lateral. Mantia ei închisă la culoare era acoperită cu fulgi de zăpadă.

Grey se strecură afară și răsuflă ușurat. Neaua începuse să acopere pământul tare ca fierul și continua să cadă. Furtună! O furtună în adevăratul sens al cuvântului! Nu doar o schimbare a intensității luminii, văzută prin mica lui ferestruică.

În timp ce Grey îșI ajuta prietenul să coboare, Cassie spuse:

– Va trebui să mă ghidezi de aici înainte, Père Laurent. Se pare că va începe să ningă serios și aș vrea să găsim adăpost înainte ca drumurile să devină imposibil de circulat. Dacă nepoata dumitale locuiește prea departe, ar fi bine să găsim o șură mai izolată în care să așteptăm să treacă furtuna.

Laurent se holbă în zare, unde se mai vedea încă silueta castelului Durand, printre fulgii de nea.

– De unde suntem acum, ar trebui să ajungem la ferma lui Viole înainte ca drumurile să se acopere de tot. S-a măritat cu un străin, adăugă părintele, și un zâmbet îi traversă chipul. Cu un bărbat care locuiește la mai mult de o jumătate de oră de mers călare. Ferma lui Romain Boyer e mică și prosperă și e ascunsă în spatele dealurilor.

– Dacă nepoata dumitale a pățit ceva, soțul ei o să ne primească și el cu brațele deschise? întrebă Cassie. S-au schimbat multe prin Franța în ultimii ani.

– Acolo vom găsi adăpost, spuse Laurent cu siguranță în glas. Va trebui să merg alături de tine. Drumul e alambicat și va trebui să te călăuzesc.

– Bine, răspunse Cassie și ridică foarfeca pe care o ținuse în tot acel timp lângă ea. Dar mai întâi am să-ți tai din păr și din barbă, ca să nu mai sară în ochi.

Începu să taie cu îndemânare din părul subțire și alb al părintelui Laurent. După ce-i tăie șuvițele încâlcite care-i cădeau pe umeri, părintele se preschimbă dintr-un eremit cu privire sălbatică într-un bătrânel ca vai de mama lui, la care nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară.

După ce termină, Grey îl ridică pe prietenul său pe capră și-l înfășură în pătură. Iar lui Cassie îi spuse:

– Şi acum este rândul meu. Dacă-mi dai foarfeca, mă tund singur, ca să putem porni fără să mai pierdem timp.

– Nu o să te descurci la spate, spuse ea şi începu să-i taie de sub urechea stângă. Şi, cum părul lui Grey era mult mai des decât al părintelui Laurent, hotărî să-l tundă pe bucăţi. Cassie era mai înaltă decât crezuse el, de înălţime medie sau chiar mai înaltă de atât. O să dureze numai câteva minute, adăugă ea.

Grey rămase nemişcat, cu toate că lamele ascuţite tăiau aşa de aproape de el. Dacă şi-ar fi putut rade de tot şi scalpul, şi faţa, ar fi făcut-o bucuros, numai să scape de părul ăla oribil şi slinos. Cât stătuse închis în temniţă, îşi trecuse uneori timpul smulgându-şi, unul câte unul, firele de păr. Dacă nu ar fi făcut asta, încâlceala aceea i-ar fi trecut deja de talie.

Cu toate nodurile, Cassie reuşi să tundă cu rapiditate părul până deasupra umerilor, apoi începu să scurteze din barbă. Îi mai lăsase atâta păr cât să nu-i îngheţe capul, dar îi luase din ce atârna mai greu, aşa că se simţea acum mai uşor şi mai liber. Nu şi mai curat, dar asta avea să urmeze la timpul potrivit.

Se simţea ciudat în preajma unei femei. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o sărute până cădea lată. Îi era ruşine de reacţia atât de intensă faţă de o femeie mai în vârstă decât mama sa. Doamne, Dumnezeule, oare cât avea să-i ia până să găsească o fetişcană tânără şi arzând de dorinţă?

Încercând să îşi înăbuşe aceste gânduri pline de pofte, Grey se holbă la zăpadă. Nu mai era el un domn de viţă nobilă, dar mai avea atâta bun-simţ cât să nu se poarte ca un animal cu o femeie care-şi riscase viaţa ca să-l salveze. Sau cel puţin spera să mai aibă.

– Gata, spuse Cassie când termină de tuns barba la câteva degete mai jos de bărbie, apoi se aplecă să ridice părul. Nu trebuie să dezvăluim direcţia în care am luat-o lăsând în urmă o dâră de păr, spuse ea şi făcu un ghem din părul căzut, pe care-l înfundă într-un colţ al telegii. E timpul să intri la loc, ca să putem pleca.

– Nu! explodă Grey. Nu suport să stau închis. Nu mai este nimeni pe drum, pe vremea asta. O să mă întind în fundul telegii, sub acoperământul de pânză.

Cassie se uită cu atenție la chipul lui. Ochii femeii erau albaștri, inteligenți și ascundeau adâncimi nebănuite.

– Bine, spuse ea. Dar să fii atent să stai ascuns dacă trecem pe lângă alte căruțe sau pe lângă oameni călare.

Grey mulțumi cerului că era o femeie rezonabilă. Răsuflă ușurat, apoi dădu la o parte acoperitoarea și se urcă în teleagă. Având în vedere că-i pusese la pământ și pe el, și pe gardianul acela, era mai prudent să nu o supere. Habar nu avusese cât de periculoase pot fi bătrânicile. În fine, mai era și bunica lui, bogata văduvă de viță nobilă, contesa de Costain, însă armele ei erau cuvintele. Apoi îi stătu inima în loc, întrebându-se dacă mai trăia.

Se instală printre cutii și coșuri. Spațiul era mult mai aglomerat decât în compartimentul de dedesubt, și colțul unei cutii i se înfipse într-o parte, dar nici că-i păsa, câtă vreme era în aer liber.

Un miros familiar, ecvestru, ajungea până la el din pătura de pe Père Laurent. Pe Grey nu-l deranjă. Îi plăcuse întotdeauna să călărească. Oare cum ar fi fost să se urce iar pe un cal?

Probabil ar fi căzut. Oare cât de mult din viața lui trebuia reînvățată?

Acest gând îl făcu să năduşească, în ciuda faptului că afară era frig. Trebuia să înceapă pas cu pas. Pentru moment, era de ajuns faptul că nu mai era prizonier.

Se lăsă pradă oboselii și dormi ca un om liber pentru prima dată după zece ani de zile.

Cassie strânse din buze în timp ce ninsoarea se înteţea. Stratul de zăpadă era acum gros cam de mai bine de șapte centimetri și ascundea făgașele înghețate ale roților, astfel că drumul devenise mult mai săltat. Mai dormise ea și cu alte ocazii în teleagă, pe vreme rea, iar o dată mersese chiar și pe viscol, călare, și asta numai mulțumită corpului călduros al poneiului său. Dar ar fi preferat să nu pățească la fel acum, când avea

şi doi bărbaţi cu ea, din care unul într-o stare şubredă de sănătate.

Vremea rea avea avantajul că-i ţinea pe oameni în casele lor. La un moment dat, întâlniră un călăreţ încovoiat peste calul său, care trecu pe lângă ei îndreptându-se în cealaltă direcţie, iar cu altă ocazie opri teleaga pe marginea drumului, aşteptând să treacă un cioban cu mica sa turmă de oi. Omul nu dădu nici o atenţie nici telegii nici călătorilor din ea, de parcă ar fi fost invizibili.

După-amiaza se preschimbă în asfinţit, iar ninsoarea se înteţi suficient cât să le încetinească drumul. Dacă nu ajungeau la destinaţie curând, riscau să rămână înţepeniţi în mijlocul câmpului.

Aproape se întunecase cu desăvârşire, când Père Laurent spuse:

– Fă stânga pe uliţa aia. Duce la ferma lui Viole.

Cassie făcu întocmai, în timp ce se ruga ca ferma şi nepoata să fie aşa cum credea părintele. Locul era, într-adevăr, izolat de restul lumii. Aici aveau să fie în siguranţă, măcar o vreme.

Urmele o luau în sus, şi poneiul începu să se opintească în zăpada alunecoasă. Cassie opri teleaga şi-i dădu hăţurile lui Père Laurent.

– Ţine un pic, te rog.

Coborî din teleagă şi se duse în dreptul poneiului. Apucă de căpăstru şi îndemnă animalul să meargă mai departe.

– Îmi cer scuze, Scaiete, îi şopti ea la ureche. Eşti un ponei tare puternic şi curajos. Ai să te poţi odihni în curând, şi am să-ţi dau nişte grăunţe din teleagă. Mai rezistă un pic, *ma petite chou*[1].

Cu capul plecat, poneiul se opinti din nou. În prima fază, teleaga abia dacă se urni. Apoi începu să înainteze uşurel, şi Scaiete nu mai depunea atâta efort. Uimită, Cassie privi în urmă şi-l văzu pe Grey care se dăduse jos din teleagă şi o împingea acum de la spate. Era un bărbat

[1] „Drăguţa mea" (în lb franceză, în original)

puternic. Şi, pentru un nobil englez, se dovedea chiar de ajutor.

Ultima bucată de drum păru interminabilă. Cassie amorţise din pricina frigului şi aluneca la fiecare pas. Era extenuată, nu numai din pricina încercărilor prin care trecuse în acea zi, dar şi pentru că se cam neglijase de când plecase din Anglia. Continuă să meargă, pas cu pas, cu pumnul strâns pe căpăstru. Învăţase încă din tinereţe că a renunţa nu era o alegere bună.

Nici măcar nu observă că drumul devenise mai drept până când nu auzi glasul părintelui Laurent:

– Am ajuns, spuse el cu voce caldă. Arată exact aşa cum mi-o aminteam.

Lui Cassie îi trecu un moment prin minte să întrebe dacă şi-o amintea tot aşa, în miezul viscolului. Nu putea vedea prea bine casa mare, însă din coşul cel mai apropiat ieşea fum, iar prin ferestre se vedea lumină. Chiar dacă nepoata preotului, Viole, nu ar mai fi fost acolo, era sigură că locuitorii fermei nu ar fi întors spatele unor străini prinşi de o asemenea furtună.

Cassie, care tremura toată, îşi făcu drum până la uşă şi bătu în ea cu putere. O clipă mai târziu, uşa se deschise puţin, lăsând la iveală chipul unei femei de vârstă medie, care o privi cu precauţie. Când văzu la rându-i o femeie, păru să se liniştească.

– Cine eşti dumneata?

– Sunt *madame* Renard. Suntem trei, şi avem nevoie de adăpost din calea viscolului, spuse Cassie şi, după ce femeia dădu aprobator din cap, continuă: Dacă dumneata eşti *madame* Boyer, ai un unchi pe nume Laurent?

Chipul femeii se înnoură, în timp ce-şi făcea cruce.

– Am avut, Dumnezeu odihnească-l în pace!

Atunci se auzi din spate un glas de om obosit, dar amuzat:

– Poveştile despre moartea mea au fost un pic exagerate, draga mea Viole.

Cassie se întoarse şi văzu silueta întunecată a lui Père Laurent, care cobora din teleagă, sprijinit de Grey. Viole Boyer se holba la ei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

– *Mon oncle!* exclamă ea.

Dădu uşa de perete şi se repezi în curte, prin zăpadă, şi-l îmbrăţişă pe preot. Dacă nu ar fi fost Grey care să-i sprijine, de bună seamă că s-ar fi răsturnat amândoi în zăpadă.

Însă lui Père Laurent nici că-i păsa. Cu lacrimi pe chip şi în glas, spuse pe un ton sugrumat de emoţie:

– Nepoata mea dragă, nu am crezut că te voi mai revedea vreodată.

Vântul tăios bătea în rafale. Cassie arătă spre casă.

– Reuniunea asta ar fi şi mai frumoasă înăuntru.

– *Oui, oui!* spuse *madame* Boyer şi-l luă pe unchiul său de un braţ şi-l conduse în casă.

– Dar aveţi şi un grajd pentru poneiul meu? întrebă Cassie.

Un bărbat spătos, care trebuie să fi fost Romain Boyer, apăru în pragul uşii, atras de toată agitaţia.

– Père Laurent, dumneata eşti, într-adevăr! exclamă el şi, după ce strânse mâna bătrânului cu un gest scurt, dar plin de forţă, se întoarse către Cassie. Am să duc eu poneiul în grajd şi am să-l pregătesc pentru noapte, *madame*. Dumneata şi tovarăşii dumitale de drum trebuie să staţi lângă foc, să vă încălziţi.

În mod normal, Cassie s-ar fi îngrijit chiar ea de ponei, însă în seara asta fu de acord să o lase pe Scaiete pe mâna altcuiva.

– Sunt grăunţe în fundul telegii, spuse ea pe un ton extenuat. Scaiete le merită din plin.

– Chiar aşa! admise Romain Boyer care porni prin zăpadă şi apucă poneiul de căpăstru. Promit să am mare grijă de ea.

Uşa se deschise către o bucătărie mare şi călduroasă, în care atârnau la grinzi ierburi, legături de usturoi şi de ceapă. În cuptor ardea focul, şi căldura aceea aproape c-o dădu gata pe Cassie. Rămase în picioare, clătinându-se, prea obosită ca să mai poată gândi. De undeva apărură o fată tânără şi un băieţel. Când văzu în ce hal era Cassie, *madame* Boyer spuse:

– Ai nevoie de odihnă, *madame* Renard. Apoi se întoarse către fiica ei. Fă focul şi încălzeşte al doilea pat din odaia ta. Doamna asta ni l-a adus pe unchiu' înapoi

acasă! Apoi se întoarse şi către fiul ei. Umple trei boluri cu supă caldă, André. Apoi îi zise lui Cassie: Dă-mi haina. O s-o pun lângă foc, să se usuce. Vă rog pe toţi trei, luaţi loc până nu cădeţi din picioare!

Cassie era obişnuită să aibă grijă de oamenii aflaţi în grija ei, la fel ca de cai, însă de data aceasta se lăsă aşezată pe un scaun, lângă foc. Père Laurent stătea la dreapta ei, iar Grey se retrăsese într-un colţ, cât mai departe de oamenii care sporovăiau fără încetare.

André puse cu polonicul supă dintr-o oală de pe plita cuptorului într-un bol, apoi ezită un moment, căci nu ştia dacă să-l servească mai întâi pe preot sau pe Cassie. Cassie făcu atunci un gest înspre Père Laurent.

– Un preot are întâietate în faţa unei precupeţe.

Bucuros că s-au lămurit lucrurile, băiatul îi dădu unchiului bolul de supă, apoi mai umplu unul, pe care i-l dădu lui Cassie. Îl cuprinse cu amândouă palmele, şi degetele începură să o înţepe din pricina fierbinţelii. Tocmai termina de mâncat supa, când fata se întoarse şi spuse:

– Eu sunt Yvette. Veniţi, *madame*. Patul e cald şi gata de culcare.

– *Merçi*, răspunse Cassie şi aşeză bolul gol pe masă, apoi o urmă pe fată afară din bucătăria călduroasă, traversară un hol rece, în care trăgea curentul, apoi intrară într-un dormitor micuţ şi călduros şi în care erau două paturi pe laturile încăperii.

– Sora mea, Jeanne, s-a măritat, aşa că un pat e gol, îi explică Yvette. Cel din dreapta e pentru dumneata. Să te ajut să te dezbraci?

– Îţi mulţumesc, dar mă descurc, răspunse Cassie.

Se aşeză pe marginea patului, îşi scoase cizmele şi-şi desfăcu părul. Se ridică, îşi scoase mantaua groasă, apoi se strecură în patul îngust şi moale.

De obicei, când se afla în Franţa, dormea iepureşte, cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot ce-ar fi putut anunţa necazuri. Însă ferma şi familia acestea primitoare erau un adevărat rai, protejat de orice vrăjmaş de viscolul care zguduia ferestrele şi care ştergea urmele fugarilor.

Adormi înainte ca Yvette să apuce să iasă din odaie.

capitolul 13

Când se trezi Cassie, era încă întuneric de cealaltă parte a ferestrelor decorate cu flori de gheață. Își dădu seama că dormise numai câteva ore, îndeajuns însă pentru a alunga starea de extenuare.

Se îmbrăcă la loc, întrebându-se cum o mai duceau tovarășii ei proaspăt eliberați. Yvette îi pusese cizmele lângă foc, așa că le găsi călduțe și uscate aproape complet. După ce le trase în picioare, se întoarse în bucătărie, care era sufletul casei în mai toate gospodăriile de la țară.

În încăperea lungă nu era decât *madame* Boyer, care cârpea ceva lângă foc. Își ridică privirea în care se citea încă bucuria de a se fi reîntâlnit cu unchiul său.

– Arătați mult mai bine decât înainte, *madame*. Veniți lângă mine, la foc. Mai doriți ceva de mâncare? Sau de băut? Niște lichior de mere făcut de noi aici, la fermă?

Cassie tocmai se pregătea să accepte lichiorul de mere, când observă o funie de rufe, agățată într-o rână, de cealaltă parte a focului. Haina ei era împăturită și atârnată la unul dintre capete, iar din materialul gros se înălțau fuioare de aburi. La celălalt capăt al funiei erau hainele luate de pe gardianul din castel. Cassie întrebă uimită:

– Wyndham doarme?

Chipul Violei se strâmbă într-o grimasă.

Père Laurent și cei din familia mea au mers la culcare, însă eu nu mă pot duce cu ei până când celălalt bărbat – *monsieur* Sommers parcă ați spus că-l cheamă? – nu se întoarce. Face baie. În iazul fermei.

– *Poftim?* izbucni Cassie, holbându-se îngrozită la gazda sa. O să înghețe! Sunt sigură că iazul este acoperit cu gheață. Cum i-ați putut îngădui un asemenea gest nebunesc?

– Apa vine de la un izvor dintr-un capăt al iazului, așa că nu îngheață, spuse Viole și-și dădu ochii peste cap. I-am spus și eu că-i o nebunie, dar el mi-a cerut, cât se poate de politicos, săpun, prosop și o perie de corp. *Uncle* Laurent zice că-i englez. Asta explică multe,

adăugă femeia şi făcu un gest către focul care mocnea. I-am spus că, dacă nu se întoarce până arde buşteanul, o să-l trimit pe soţul meu după el.

Buşteanul era ars aproape în întregime. Cassie se întinse şi-şi luă pelerina.

– Unde e iazul?

– În spatele casei, lângă grajd. Nu ai cum să nu-l vezi, adăugă Viole, apoi puse lucrul la o parte şi luă una dintre hainele agăţate în cui, lângă uşă. Ia-o pe a mea. E uscată.

Cassie îşi puse haina pe ea şi-i mulţumi gazdei.

– Îmi daţi o pătură şi nişte lichior, în caz că trebuie să-i scot nenorocitului corpul degerat din apă şi să-l revigorez?

Viole scoase un borcănaş mic şi gros dintr-un scrin, apoi o pătură aspră din alt scrin. Pătura era călduţă, căci stătuse lângă foc.

– Dacă aveţi nevoie de ajutor să scoateţi corpul din apă, veniţi aici că-l scol pe Romain.

Cassie luă lichiorul şi se îndreptă către uşă.

– Bărbaţii ăştia! E o minune cum de mai supravieţuieşte rasa umană.

– Supravieţuim doar pentru că femeile au mai multă minte, răspunse cealaltă femeie.

– Cât se poate de adevărat, admise Cassie şi-şi trase gluga pe cap. Vă puteţi duce la culcare. Dacă *monsieur* Sommers e încă viu şi-n stare cât de cât bună, am să aştept eu alături de el, până este gata să vină înapoi în casă. Dacă a îngheţat în apa iazului, am să-l las acolo până dimineaţă!

Cassie o porni prin beznă, însoţită de râsul lui Viole. Stratul de zăpadă avea acum aproape o jumătate de metru şi se mergea cu greu, însă furtuna aproape trecuse. Vântul se mai domolise, şi acum ningea cu fulgi uriaşi, ceea ce însemna că şi ninsoarea era pe sfârşite.

Exasperată la culme, Cassie merse pe urmele aproape acoperite de zăpadă lăsate de nătângul Lord Wyndham. Era o noapte calmă, totul în jur încremenise, iar lumea întreagă strălucea, învăluită într-o albeaţă care ademenea toată lumina din jur şi făcea întunericul să strălucească.

Grajdul era o clădire scundă, din piatră, în spatele casei. Dinspre partea dreaptă se auzea clipocit de apă. De vreme ce orice animal cu ceva minte în cap se adăpostise până la acea oră, trebuia să fie Grey.

La un capăt al iazului apa era liniştită şi întunecată. De cum se apropie, îşi descoperi prada. Grey era scufundat aproape cu totul în apă, numai capul şi umerii mai rămăseseră la suprafaţă, şi îşi spăla plin de entuziasm părul.

Uşurarea care o cuprinse că nu-l găsi îngheţat se transformă pe dată în enervare. Se îndreptă în grabă către el, cu paşi apăsaţi – pe cât de repede putea păşi prin stratul gros de zăpadă.

– Să ştii că eu nu mi-am riscat pielea să te salvez pe dumneata ca să te poţi sinucide acum dintr-o prostie, Lord Wyndham!

– După ce am petrecut zece ani într-o celulă expusă vremii de afară, nu prea-mi mai dau seama de diferenţele de temperatură, spuse el şi se cufundă cu totul în apa iazului, ca să-şi clătească clăbucul, apoi ieşi la suprafaţă şi-şi dădu părul pe spate cu amândouă mâinile. Chiar dacă se înnoptase, tot era mult mai multă lumină decât în alte nopţi. Ce lux, să mă pot cufunda cu totul în apă! exclamă el. Nici nu-ţi poţi imagina.

– Şi mie îmi place să mă îmbăiez, se arătă Cassie de acord, totuşi nu înseamnă că pentru asta trebuie să mă transform într-un cub de gheaţă.

– Apa nu e deranjantă. Aerul însă e rece al naibii, spuse el, apoi tonul îi deveni sumbru. Va trebui să mă mişc rapid când ies de aici, ca să nu-mi îngheţe şi să plesnească părţi din corpul meu la care ţin în mod deosebit.

Cassie îşi stăpâni un surâs.

– Ţi-am adus o pătură în care să te înfăşori, când are să fie cazul, spuse ea şi scutură zăpada de la un capăt al unui buştean de pe malul iazului, ce servea drept bancă, apoi puse pătura în loc şi se aşeză pe ea. I-am spus lui *madame* Boyer că se poate duce la culcare fiindcă am să stau eu aici până când fie ieşi cu bine din apă, fie dispari în adâncuri.

– Şi de crapă inima-n mine, tot a meritat, ca să fiu iarăşi curat. Grey se folosea de o perie cu mâner lung ca să se spele pe spate şi se freca cu atâta îndârjire, încât probabil îşi jupuia pielea cu totul. Ca să nu mai vorbesc de beneficiile apei reci ca gheaţa peste sângele înfierbântat, adăugă el.

Cassie clipi.

– Simţi nevoia să-ţi înfrânezi pasiunile?

Mâinile lui Grey rămaseră nemişcate.

– În primii doi ani, m-am gândit numai la femei. Le visam. Îmi aminteam de fiecare domniţă care îmi plăcuse vreodată, în cele mai intime detalii ale feminităţii sale, spuse Grey şi începu iar să-şi săpunească părul, în timp ce muşchii de pe umeri se unduiau sub piele. Apoi, treptat, au dispărut toate. Când ai venit tu, mă simţeam deja ca un eunuc. Şi acum iată-mă oaspete în această gospodărie minunată, unde gazda e o femeie care arată aşa bine, încât nici nu mai ştiu unde mi-e capul. Iar fiica ei e o nimfă delicioasă, mult prea tânără ca să îndrăznesc să mă gândesc astfel la ea. Aşadar, da, apa rece ca gheaţa e de folos.

– Eu, în schimb, sunt prea bătrână şi ştearsă, ca să-ţi inspir asemenea dorinţe indecente, spuse ea sec.

Grey îi aruncă o privire aprinsă. Fierbinţeala ajunse până la Cassie, cu tot frigul dimprejur.

– M-am gândit că ar fi mai bine să nu te jignesc cu gândurile mele nelalocul lor, spuse el. Mai ales având în vedere faptul că mă poţi învinge în luptă dreaptă.

Cassie îşi aminti de îmbrăţişarea sa intensă şi disperată, din temniţă, şi o străbătu un fior, dar nu din pricina frigului.

– Eşti mai puternic decât mine şi presupun că ai învăţat tehnici de luptă indiene de la Ashton, cât ai fost la academia Westerfield. Am reacţionat din instinct pentru că păreai extrem de surprins şi gata să mă ucizi.

– Nu voiam să te omor. Dar eram disperat să trec de tine ca să scap din celula aceea nenorocită.

Grey se cufundă încă o dată şi-şi clăti părul. Cassie strânse mai tare haina în jurul trupului. Ninsoarea se oprise cu totul şi aerul începuse să se răcească.

– *Madame* Boyer pune dorința ta nebunească de a te îmbăia afară, pe timp de viscol, pe seama faptului că ești englez, spuse ea.

Grey înghiți în sec.

– După ce am petrecut zece ani în iad, se prea poate să fiu nebun de-a binelea.

Cassie tresări. Își dădu seama că Grey avea nevoie să fie încurajat, așa că spuse:

– Nu cred că nebun e cuvântul potrivit, poate doar un pic sărit de pe fix. O să-ți treacă, adăugă ea și scoase dopul de la sticla cu lichior, apoi se aplecă peste suprafața apei și i-o dădu. Gustă din lichiorul de mere. S-ar putea să te ajute să nu îngheți de tot.

Grey luă o înghițitură, după care începu să tușească așa tare, încât lui Cassie i se făcu teamă că avea să se scufunde. După ce-și recăpătă suflul, spuse cu voce răgușită:

– Mi-am pierdut obișnuința de a bea tărie. Mai luă o gură, de data asta cu atenție, apoi oftă de plăcere. Tărie de mere. Minunat, adăugă el.

După ce îi dădu sticla înapoi lui Cassie, evaluă și ea conținutul. Cu toate că era tare, lichiorul era dulce și fructat și probabil avea și pere, nu doar mere. După ce savură senzația pe care i-o dădu, îi întinse iar sticla lui Grey.

– E făcut aici, la fermă, spuse ea.

Grey mai luă o gură.

– Vorbește-mi în engleză, spuse el dintr-odată, în limba engleză. Rar. După ce zece ani am vorbit numai în franceză, acum trebuie să mă chinuiesc să vorbesc limba mea maternă.

Făcu așa cum îi ceruse el, articulând fiecare cuvânt în parte:

– Ai să înveți foarte repede engleza, odată ce-o vei auzi din nou.

Grey privi încruntat la sticla de lichior.

– Nu mi-am dorit decât să scap de acolo, dar acum, că sunt liber, mă întreb ce-am să găsesc la întoarcerea în Anglia, spuse el încetișor. Am crezut că m-au uitat cu toții de mult, și tu spui că te-a trimis chiar Kirkland?

– Nu te-a uitat nimeni, spuse Cassie pe un ton blând. Ai rămas în mintea tuturor prietenilor pe care ţi i-ai făcut la academia Westerfield. Kirkland te-a căutat ani de zile. A interogat mii de englezi care au fost reţinuţi în Franţa când armistiţiul de al Amiens s-a sfârşit. A prins diferite zvonuri şi le-a luat urma, rând pe rând, fără succes. Kirkland era hotărât să continue până când fie dădea de tine, viu, fie găsea dovezi că ai murit.

– De ce? întrebă Grey surprins. Am fost un adevărat pierde-vară.

– Însă unul destul de fermecător, după spusele lui Kirkland.

– Farmecul este una dintre trăsăturile pe care le-am pierdut, odată cu trecerea anilor, spuse el şi mai luă o gură de lichior. Ştii ceva despre familia mea? Mi-ai spus Wyndham, nu Costain. Sper că asta nu înseamnă că tatăl meu ar fi păţit ceva!

– Kirkland mi-a zis că toţi ai tăi sunt bine, sănătoşi, îl asigură Cassie. Şi tatăl tău, şi mama ta, şi sora, şi fratele tău mai mic.

Luna apăru dintre nori şi făcu părul lui Grey să strălucească. Cassie îşi aminti că Kirkland îi pomenise despre părul lui auriu.

– Dacă ai terminat cu îmbăiatul, e timpul să mergem înăuntru, spuse ea.

– Mi-e teamă să ies din apă, pentru că gerul pare de-a dreptul muşcător, spuse el şi-i dădu sticla de lichior. Dar cred că trebuie.

– *Madame* Boyer a zis că ai adus prosoape cu tine. Ah, uite-le, spuse ea şi le ridică. După ce curăţă cu piciorul zăpada de pe o bucată din buştean, întinse acolo prosopul mai mic. Păşeşte aici, spuse ea. Prosopul o să-ţi protejeze cât de cât picioarele. Pe cel mare foloseşte-l să ştergi cât mai multă apă, apoi te învelesc eu în pătura asta.

– Dă-te înapoi dacă nu vrei să te stropesc, spuse el şi se urcă pe mal, îşi puse amândouă picioarele pe prosopul cel mic şi-l luă din mâinile lui Cassie pe cel mare.

În lumina lunii se profilă corpul său subţire, de o frumuseţe puternică, ştirbită numai de numeroasele

cicatrice şi de oasele care i se iţeau pe sub pielea pală. Clănţănind din dinţi, spuse:

– Saboţii mei. Acolo.

Saboţii de lemn aproape dispăruseră în zăpadă. Cassie îi ridică şi-i aşeză lângă prosop. Saboţii erau, de regulă, purtaţi peste pantofi, însă Grey era destul de înalt că să-i poată purta şi cu picioarele goale.

Se înfăşură rapid în prosop. După cât reuşise Cassie să vadă din „podoabele" lui, se părea că apa rece îşi făcuse treaba şi-i răcorise ardoarea, cel puţin pentru moment.

– Hai să te şterg pe spate, spuse ea.

Grey îi dădu prosopul ud. Cassie îl trase uşurel în jos, de-a lungul trupului său lung şi uscăţiv, apoi îl înfăşură în pătură. Grey strânse pătura aspră, din lână, în jurul său, tremurând tot.

– Ştiam eu că asta o să fie cel mai greu. Unde este lichiorul?

Cassie îi dădu sticla. Grey luă o duşcă în timp ce se încălţă cu saboţii.

– E momentul să fug înăuntru, înainte să ajung ca îngheţata de la Gunter. Dumnezeule, oare Gunter o mai avea afacerea aia?

– Ceainăria din Mayfair? Cassie fusese odată acolo, dar trecuse aşa de mult timp de atunci, încât aproape uitase cu totul de ea. Acum însă îşi aminti de o îngheţată de lămâie cu gust duleag şi astringent, care i se topise pe limbă. Din câte ştiu, le merge foarte bine.

– Bun! Obişnuiam să-i duc acolo pe fratele meu mai mic şi pe sora mea. Când era cald afară! adăugă el şi o luă spre casă, iar picioarele sale lungi şi gândul la căldură îl făcură să ajungă rapid. Cassie venea în urma sa, mai încet, cu prosoapele ude în braţe.

Cu toate că Grey intrase în casă, la căldură, în cea mai mare viteză, îi ţinu uşa când ajunse şi ea. Manierele sale elegante nu dispăruseră cu totul.

Viole se dusese la culcare, însă încinsese focul şi lăsase o lampă aprinsă, aşa că în bucătărie era cald şi bine. Pe masa de lemn, frecată cu peria, erau tacâmuri, o sticlă de vin şi mâncare, acoperită cu un şervet subţire. După ce-şi atârnă haina în cui, Cassie ridică şervetul

și descoperi acolo pâine, brânză, un mic vas cu pateu și un borcan cu murături.

Cu grijă să nu-i trezească pe cei din casă, spuse către Grey:

– Amândoi trebuie să ne încălzim puțin la foc, înainte să mergem la culcare. Frumoasa noastră gazdă ne-a lăsat o gustărică. Vrei și tu sau ai mâncat îndeajuns mai devreme?

– *Madame* Boyer nu m-a lăsat să mănânc prea mult, fiindcă a zis că o să mi se facă rău. Așa că da, aș fi foarte bucuros să mai mănânc ceva, răspunse Grey, apoi aruncă saboții cât colo și se așeză pe unul dintre scaunele tapițate de lângă foc, cu pătura strânsă în jurul corpului. Oftă de plăcere și-și întinse picioarele sale lungi către cuptor. Mâncare, libertate și un foc straşnic, mai spuse el. Ieri nici nu mi-aș fi imaginat asemenea bogății.

Cassie pregăti două farfurii cu felii de pâine, brânză, pateu și murături. Se amuză în sinea sa de tratamentul pe care-l aplicase el saboților. În perioada lui de huzur din tinerețe avusese probabil lachei care strângeau mereu în urma lui, fără să-și facă simțită prezența. Iar în celula în care stătuse întemnițat nu avusese nici o posesiune pe care să trebuiască să o păstreze în ordine. Avea nevoie să-l domesticească numaidecât cineva.

Îi dădu una dintre farfurii, un cuțit și un pahar mare de vin roșu și bun. În lumina slabă din încăpere, Grey redevenise băiatul cu părul auriu despre care-i povestise Kirkland. Avea părul blond strălucitor și barba într-o nuanță mai închisă cu câteva tonuri și roșcată pe alocuri. Atâta doar că nu mai era un băiat. Acum era un bărbat în toată firea, îmbătrânit înainte de vreme.

– Mâncare și băutură la discreție. Ce concept nemaipomenit! spuse el și-și unse o felie de pâine cu pateu, apoi mușcă din ea. Savură gustul înainte de a înghiți. Mmmm, ambrozie!

Cassie se așeză pe scaunul de lângă el, cu farfuria ei cu mâncare și cu paharul cu vin. Gustă mai întâi din brânza cu pâine, apoi din pateu, după care luă din amândouă, cu murături. Erau exact așa cum spusese el, ambrozie.

– Cum se face că ţi-ai păstrat condiţia fizică în condiţiile alea îngrozitoare?

– Am făcut exerciţii. Am alergat pe loc, am ridicat cele două pietroaie care serveau drept mobilier şi m-am mişcat cât am putut de mult. Ridică din umeri, înainte de a continua: La început, nu primeam mâncare nici cât să ţină un şobolan în viaţă, dar porţiile au mai crescut după ce a fost închis Père Laurent.

– Bucătăresei de la castel i se părea abominabil ca un preot să fie tratat astfel, aşa că trimitea porţii mai mari, pentru amândoi, îl lămuri Cassie.

– Îi datorez mulţumiri acelei bucătărese. Nu era niciodată mâncare cât se te simţi sătul pe de-a-ntregul, dar era oricum destulă cât să nu îmi pierd forţa, spuse el şi-şi puse castraveţi muraţi pe o felie de pâine cu brânză. Nu aveam nimic de făcut, aşa că exerciţiile fizice îmi umpleau o parte din timp.

– Exerciţiile fizice şi cântatul?

Grey schiţă un zâmbet.

– Am şi cântat, dar mi-am mai amintit şi poezii şi altele asemenea. Nu am fost un elev model. Nu mi-am dat niciodată seama că educaţia mă poate ajuta să-mi păstrez mintea întreagă.

– O minte plină cu de toate poate fi de mare ajutor când eşti întemniţat.

– În mintea lui Père Laurent chiar sunt de toate. L-am încurajat să-mi spună tot ce ştie. Grey îşi întinse un strat gros de pateu pe felia de pâine. Cassie, ce urmează să se întâmple? o întrebă el.

– Trebuie să mai stăm aici o zi sau două, până se mai eliberează drumurile, răspunse ea. Apoi o luăm către miazănoapte, spre Canalul Mânecii, de unde o să ne ajute contrabandiştii să ajungem acasă.

– Acasă, repetă el cuvântul. Nu mai ştiu ce înseamnă asta. Am fost un tânăr ca toţi ceilalţi, care mergea prin oraş, bea, juca jocuri de noroc şi se ţinea după fustele dansatoarelor de la operă. O viaţă de nimic. Nu mă mai pot întoarce la ce-am fost. Atâta doar că nu ştiu la ce mă pot întoarce.

– Au trecut zece ani, spuse ea încet. Ai fi fost alt om acum, chiar dacă ai fi stat în Anglia, în tot acest timp. Poate te-ai fi căsătorit şi ai fi devenit tată. Sau poate te-ai fi apucat de politică, de vreme ce ai să intri în Camera Lorzilor, când va fi momentul. Îţi sunt deschise multe căi şi ai tot timpul să te hotărăşti pe care dintre ele să o apuci.

– Numai când mă gândesc la o seară la operă, la un meci de box sau la un club de jocuri mă ia groaza, spuse el pe un ton sumbru. Atât de mulţi oameni! Nu ştiu dacă pot suporta aşa ceva. Şi ăsta a fost unul dintre motivele pentru care m-am dus la iaz. Până şi jumătate de duzină de oameni amabili păreau prea mulţi.

– După zece ani petrecuţi în temniţă, încarcerat de unul singur, mi se pare normal să te îngrozească gândul la mulţimi de oameni, se arătă Cassie de acord. Dar poţi sta departe până când te vei simţi pregătit. Eşti un bărbat de viţă nobilă. Dacă vrei, poţi fi un pustnic excentric. Dar, de vreme ce înainte erai o fire sociabilă şi-ţi făcea plăcere să ai în preajmă oameni, cel mai probabil că vei fi iarăşi aşa. Cu timpul.

– Sper să ai dreptate, spuse Grey şi aruncă o privire înspre Cassie, de sub pătura pe care şi-o trăsese ca o glugă. Lichiorul de mere e la tine?

– Fiindcă nu eşti obişnuit cu băuturile tari, poate ar fi mai înţelept să nu mai bei. Asta dacă nu vrei să întâmpini zorii primei tale zile de libertate cu o durere de cap.

Grey îşi sprijini capul de spătarul scaunului.

– Probabil ai dreptate. Nici nu am băut prea mult cât am stat lângă iaz, şi iată că am început deja să îndrug verzi şi uscate.

– Nu-i de mirare că vrei să vorbeşti despre ce te aşteaptă, iar eu sunt persoana ideală, căci cunosc Anglia, îi explică ea. Şi poţi vorbi cu mine fără teamă. După ce ajungem în Anglia, nu o să mă mai vezi în viaţa ta, şi nu-mi stă în fire să bârfesc oamenii.

– Eşti un adevărat mister, *madame* Cassie, spuse Grey pe un ton blând. Care e povestea ta?

capitolul 14

De îndată ce Grey începu să vorbească, Cassie se retrase în lumea ei, forţa şi inteligenţa dispărându-i în spatele aparenţei unei bătrâne obosite. Grey se întrebă câţi ani avea de fapt. În prima fază aproximase că avea de două ori vârsta lui, adică în jur de şaizeci, însă nu se mişca asemenea unei bătrâne. Atunci când nu se străduia să pară plăpândă şi neajutorată, căpăta sprinteneala unei femei mai tinere şi mai în formă, în ciuda părului cărunt şi a ridurilor de pe chip.

Fiindcă dorea să-i audă glasul minunat şi gutural, continuă:

– Ce cauţi aici, cu felul de-a vorbi şi cu chipul unei franţuzoaice, servind un stăpân englez?

– Nu servesc nici un stăpân, nici englez, nici de altă naţie, răspunse ea cu un ton rece. Doresc să-l văd pe Napoleon mort şi imperiul său distrus, aşa că lucrez pentru Kirkland. Avem aceleaşi idealuri.

Grey se gândi la cât de multe lucruri nu ştia.

– Războiul. Napoleon câştigă? Durand îmi dădea mereu peste nas cu veştile despre victoriile francezilor. La Austerlitz. La Jena. Se strădui să-şi reamintească. Mi-a pomenit despre multe alte bătălii câştigate.

– Durand ţi-a spus numai o parte a poveştii, îi răspunse ea amuzată. Francezii au obţinut victorii măreţe, dar nu în ultimul timp. Flota franceză a fost distrusă la Trafalgar, în 1805, şi de atunci britanicii stăpânesc mările. În Peninsula Iberică, britanicii şi aliaţii săi din zonă împing armata imperială înapoi, în Franţa.

– Şi în Europa Răsăriteană? Prusacii, austriecii şi ruşii?

– Împăratul a învins Prusia şi Austria în repetate rânduri, însă nici unii, nici alţii nu se dau bătuţi, spuse Cassie. Într-un puseu de prostie crasă a invadat, anul trecut, Rusia şi a pierdut o jumătate de milion de oameni în faţa... iernii. În clepsidra lui Napoleon se scurg ultimele fire de nisip.

Grey scoase un oftat de uşurare.

– În toţi anii ăştia m-am întrebat dacă Anglia e cât pe ce să fie ocupată.

– Napoleon e un general genial, recunoscu Cassie, dar nici măcar el nu poate cuceri întreaga Europă. Dacă s-ar fi mulţumit să rămână în interiorul graniţelor Franţei, ar fi putut câştiga coroana, dar setea lui de a cuceri se întoarce împotriva lui.

Ce altceva mai dorea să ştie?

– Ai spus ceva despre colegii mei de la academia Westerfield. Ce s-a ales de ei? Şi de Lady Agnes?

– Lady Agnes e bine şi continuă să educe băieţii ei de familie bună, dar cu rele purtări, spuse Cassie zâmbind. Am întâlnit-o o singură dată, dar nu e genul de femeie pe care să o uiţi.

Grey simţi un val de uşurare. Lady Agnes nu era nicidecum bătrână, dar zece ani însemnau destul de mult. Fusese la fel de importantă în viaţa lui precum propria lui mamă, aşa că se bucură să afle că o ducea bine.

– Şi ceilalţi? Kirkland este, evident, în viaţă şi, după câte se pare, activ în lumea spionajului.

Cassie încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Îşi împarte timpul între Edinburgh şi Londra şi-şi conduce compania navală. Strângerea de informaţii secrete este o activitate ascunsă.

Se gândi la prietenii săi, care în anii de şcoală îi deveniseră mai apropiaţi ca fraţii.

– Ştii cumva cum o mai duce vreunul dintre ceilalţi?

Cassie se încruntă şi răspunse:

– Despre majoritatea nu ştiu mare lucru. Ducele de Ashton e bine, s-a căsătorit de curând şi aşteaptă primul său copil. Randall era maior, dar s-a retras după ce a devenit moştenitorul unchiului său, contele de Daventry.

Lui Grey îi fulgeră prin minte expresia încordată a lui Randall după ce primise o scrisoare de la unchiul său.

– Îl ura pe Daventry.

– Şi reciproca e adevărată, după câte am auzit, dar sunt legaţi unul de altul şi se pare că au declarat armistiţiu, răspunse Cassie. Randall s-a căsătorit şi el de curând. Părea foarte fericit atunci când l-am întâlnit. Soţia sa este o femeie minunată şi plăcută.

– Aş fi zis că avea să rămână un burlac convins, dar mă bucur să aud că nu e aşa.

Dacă era cineva pe lume care să aibă nevoie de o soție minunată și plăcută, acela era Randall. Se gândi și la ceilalți colegi ai săi și întrebă:

– Despre Masterson și Ballard ce știi?

– Masterson e maior în armată, iar Ballard se străduiește să reconstruiască afacerea cu vinuri a familiei, din Portugalia, răspunse Cassie încruntată. Cred că l-ai cunoscut pe Mackenzie, fratele ilegitim al lui Masterson. Are un club de jocuri de noroc foarte la modă, în Londra. Rob Carmichael este polițist la Londra.

Sprâncenele lui Grey se ridicară a mirare.

– Rob a fost dintotdeauna potrivit pentru asta, dar cred că l-a scos din minți pe tatăl său.

– Cred că ăsta e unul dintre motivele pentru care s-a făcut polițist, răspunse Cassie amuzată. Ei sunt singurii studenți de la Westerfield pe care i-am cunoscut, dar, când ai să te întorci la Londra, prietenii tăi te vor pune cu bucurie la curent.

Cu gândul la Londra, Grey simți cum i se face stomacul ghem de teamă. Căsătoriile prietenilor săi îl făcură pe deplin conștient de trecerea anilor. Se maturizaseră și-și asumaseră responsabilități de adulți. Grey pur și simplu... supraviețuise.

Cu o perspicacitate neașteptată, Cassie îi spuse cu blândețe:

– Nu compara viața ta cu a celorlalți. Nu poți schimba trecutul, dar te poți întoarce la familia ta, la prieteni și la avuție. Poți avea viitorul pe care l-ai visat cât timp ai fost captiv.

Grey ar fi vrut să-i trântească verde-n față că nu mai era capabil să trăiască viața care îi fusese sortită la naștere. Încrederea în sine, percepția asupra lui însuși și asupra locului său în această lume fuseseră spulberate. În calitate de viitor conte, avea să-și facă fără probleme rost de o nevastă nerăbdătoare să-i cheltuiască averea, dar unde avea să găsească o soție dispusă și capabilă să facă față întunecimii din sufletul său?

Însă nu era frumos să se plângă, mai ales în fața unei femei așa neînfricate. Era încă uimit de faptul că venise să vadă dacă nu cumva se afla în castelul Durand,

că găsise ocazia să-l elibereze, că pusese la pământ una dintre gărzi şi îi condusese, pe el şi pe Père Laurent, prin furtună, către un loc sigur. Poate de aceea o găsea atât de atrăgătoare.

Madame Boyer fusese o femeie atrăgătoare în anii tinereţii. Fiica sa Yvette era o fată minunată şi avea un chip care i-ar fi putut inspira pe poeţii tineri şi proşti. Cu toate acestea, cea care îi stârnea interesul era Cassie cea ştearsă şi bătrână. Deşi era posibil să aibă vârsta mamei sale, avea un profil drăguţ şi delicat, o voce guturală încântătoare, iar prin vene parcă îi curgea oţel călit.

Dorea să afle mai multe despre ea, aşa că insistă:

– Povesteşte-mi despre familia ta.

Cassie se aplecă şi mai puse o bucată de lemn pe foc.

– Tatăl meu a fost englez, dar am stat mult în vizită la rudele mamei mele, în Franţa. Eram aici când a izbucnit revoluţia. Se aşează la loc pe scaun, iar chipul îi semăna cu o bucată de granit. Le-am spus că trebuie să ne întoarcem numaidecât în Anglia, însă cei din familia mea nu au luat în seamă avertismentele mele.

– Casandra, spuse el, amintindu-şi de studiile sale de greacă. Prinţesa troiană care putea citi viitorul, dar care nu putea convinge pe nimeni de pericolele pe care le prevestea. De aici ţi-ai ales numele?

Cassie tresări.

– Nu şi-a mai dat nimeni seama până acum.

– Casandra a fost un personaj tragic, spuse el pe un ton blând, în timp ce se întreba cât de tare semăna povestea ei cu mitul Casandrei. Ţi-ai pierdut şi tu familia, asemenea ei?

Cassie îşi întoarse capul şi-şi aţinti privirea în flăcări.

– Da.

Când auzi durerea din glasul femeii, Grey îşi dădu seama că era momentul să schimbe subiectul. Dacă toate astea s-ar fi petrecut pe vremea când era mai tânăr şi mai manierat, şi-ar fi dat seama că nu trebuia să pună asemenea întrebări personale.

– Care crezi că e cel mai potrivit drum de întoarcere în Anglia? Nici măcar nu știu în ce parte a Franței mă aflu.

– Suntem cam la o sută șaizeci de kilometri sud-vest de Paris, cumva mai departe de coasta dinspre miazănoapte, spuse Cassie și se încruntă. Spre miazănoapte e cel mai la îndemână drum, pe care nu ar fi deloc bine să o luăm, dacă suntem urmăriți. Dar toate celelalte drumuri sunt mult mai lungi.

– Crezi că o vor lua pe urmele noastre? Cum Gaspard e mort, s-ar putea ca nimeni altcineva din castel să nu fie în stare să organizeze o urmărire.

– Gardianul nu părea genul de om care să ia inițiativa, aprobă Cassie. Dar, de cum va afla Durand că prizonierii săi au scăpat, s-ar putea să trimită soldați pe urmele tale.

– Probabil o va face. Grey se înfioră la acest gând. Ura lui față de mine are caracter personal.

– Ce-ai făcut de i-ai căzut în dizgrație?

Lui Grey nu-i făcea plăcere să-și recunoască propria prostie, însă Cassie merita un răspuns.

– M-a prins în pat cu nevasta lui. Când am ajuns la Paris, Kirkland mi-a spus să ciulesc urechile după informații folositoare guvernului britanic, zise el cu un oftat. Îmi plăcea să o fac pe spionul. Auzisem că *citoyen* Durand se învârtea prin cercurile guvernamentale, așa că mi-a venit minunata idee că aș putea afla ceva de la nevasta lui. Am făcut cunoștință cu ea la un salon, și mi-a dat să înțeleg destul de direct că s-ar bucura de puțină distracție.

– Crezi că încerca să te ademenească, pentru a fi omorât sau capturat?

– Am avut destul timp la dispoziție să mă gândesc la asta, dar nu, cred că pur și simplu îi plăceau bărbații mai tineri, iar eu am fost destul de naiv ca să fiu prins.

Viața lui ar fi fost cu totul alta dacă ar fi plecat atunci când îi spusese ea. Și cum o să călătorim? Cu căruța?

Cassie clătină din cap.

– Dacă o să creadă careva că bătrâna precupeață din căruță a avut vreo legătură cu evadarea voastră, o să fim o pradă ușoară.

– Aș putea merge singur, spuse el, căci îl îngrozea gândul că prezența lui o punea în pericol.

– În ciuda celor zece ani pe care i-ai petrecut în Franța și a francezei fluente pe care o vorbești, habar nu ai cum este țara acum. Trebuie să călătorim împreună. Un zâmbet îi lumină pentru o secundă chipul. Aș putea să fiu bătrâna ta mamă. Am să văd dacă familia Boyer vrea teleaga. E robustă și bine construită și poate fi vopsită, ca să arate altfel. Eu pot călări pe Scaiete, dar pentru tine avem nevoie de un cal mai mare. Poate știe domnul Boyer pe cineva care să aibă un cal de vânzare.

– Nu a rechiziționat armata toți caii?

– Asta a fost la începutul războiului, dar acum au la dispoziție resurse de pe tot continentul, așa că armata are destui cai. Cred că va fi ușor să-ți găsim un cal robust, de povară, care să nu intereseze pe nimeni. Genul de cal la care nu se uită nimeni de două ori.

Oricum, probabil că numai atât merita Grey în acest moment.

– Dacă e vreme bună, cred că ne va lua o săptămână să ajungem pe coastele Canalului Mânecii, unde probabil tu știi deja niște traficanți de treabă.

Cassie aprobă cu o mișcare a capului.

– Ți-am falsificat și niște acte. Kirkland mi-a făcut rost de ele, pentru orice eventualitate.

Grey ridică mirat din sprâncene.

– Cât de departe a gândit totul, având în vedere că nici nu știa dacă mai sunt în viață!

– În breasla asta, e bine să fii pregătit pentru orice întâmplări neprevăzute. Asta îți permite să te ocupi mai bine de problemele neașteptate. Întotdeauna apar probleme neașteptate. Își stăpâni un căscat, în timp ce se ridică. Sunt frântă. Zăpada asta ne oferă un motiv să dormim până târziu. O zi, două nu o să putem porni. Ți-ai găsit un loc de dormit?

– Mi-au pregătit o saltea în aceeaşi încăpere cu Père Laurent, dar stau aşa comod pe scaunul ăsta, încât cred că am să dorm aici.

Faptul că putea alege unde să doarmă, după zece ani interminabili, lipsiţi de posibilitatea oricărei alegeri, era un răsfăţ ce nu putea fi exprimat în cuvinte.

Avea să se întoarcă într-o lume complicată – oare mai ştia cum să ia decizii? Sau va trebui să înveţe de la capăt, cu greşelile inerente pe parcurs?

Cassie mai aţâţă focul, apoi mai scoase o pătură jerpelită dintr-un dulap. O întinse peste el şi spuse:

– Spre dimineaţă o să se facă frig.

– Sunt obişnuit cu frigul.

O prinse de mână chiar în momentul în care începuse să se întoarcă. Tocmai mi-am dat seama că nu ţi-am mulţumit pentru că m-ai salvat.

Îi sărută mâna cu o recunoştinţă mai presus de cuvinte. O scânteie scăpără între ei. Femeia îşi trase mâna, uşor descumpănită.

– Mi-am făcut datoria. Am avut noroc astăzi că a mers totul bine. Noapte bună, milord.

Cu o lumânare în mână, dispăru pe un coridor care ducea către aripa dinspre răsărit a casei. Grey privi în urma ei, întrebându-se iarăşi câţi ani avea. Mâna îi era puternică şi muncită, dar nu era deloc noduroasă, ca a bătrânilor. Poate nu era chiar atât de în vârstă încât să aibă motive să se simtă ruşinat de gândurile lui pline de dorinţă.

Închise ochii, adormi şi avu un coşmar în care se făcea că era o muscă prinsă într-o pânză lipicioasă de păianjen, iar păianjenul se apropia de el, cu gândul să-l omoare.

Durand năvăli în castelul său în timp ce blestema orbit de furie şi trimise după intendent. O slujitoare care tremura ca varga îl chemă pe bărbat. Domnul Houdin apăru, cu chipul palid.

În timp ce-şi smulgea pelerina de pe umeri şi-şi scotea mănuşile, Durand îl pironi pe intendent cu privirea.

– Ce s-a întâmplat cu prizonierii mei, Houdin? Ai fost mituit ca să-i eliberezi?

Intendentul se trase înapoi din fața furiei stăpânului său.

– Nu, domnule! Nimeni din acest castel nu v-a trădat. Cu toții, cei de aici – cu toții, inclusiv eu –, am fost doborâți de o gripă necruțătoare care ne-a îmbolnăvit în asemenea hal, încât numai puțini dintre noi au mai putut sta pe picioare. Doi dintre servitorii mai în vârstă au murit. Se pare că în acele momente de slăbiciune câțiva oameni au pătruns în temniță și i-au eliberat pe deținut și pe preot.

– Gaspard va da socoteală! spuse Durand cu răutate.

– Gaspard este mort, îi replică intendentul pe un ton sec. A fost omorât în timpul atacului. Nu te-a trădat, *citoyen*.

– Poate că nu, dar era un incompetent! Ce s-a ales de gardieni?

– Brun zăcea bolnav în patul său și a scăpat de moarte ca prin urechile acului. Dupont era de gardă și a fost rănit în timpul atacului.

Dupont era cel mai potrivit martor, presupuse Durand.

– Unde este Dupont?

Cum nu mai trebuia să păzească nimeni temnița, Dupont lucra acum la grajduri. Durand trimise după el. Bărbatul apăru în prag, livid din pricina fricii.

– Au fost cel puțin trei sau patru călăreți, *citoyen* Durand. Le-am auzit pașii, dar nu am văzut decât o bătrână, pe care au folosit-o pe post de momeală. Ea ducea mâncarea jos, de vreme ce erau atâția oameni bolnavi. Am fost atacat în timp ce mâncam. M-au pocnit cu ceva în cap, și mi-am pierdut cunoștința, spuse Dupont și se frecă la ceafă. Când m-am trezit, eram legat ca un porc de înjunghiat, iar hainele-mi fuseseră smulse de pe mine.

– Porc netrebnic! izbucni Durand. Meriți să stai aici, să cureți murdăria cailor.

Se întoarse pe călcâie și se năpusti înapoi spre castel. Din fericire, adusese cu el un escadron întreg de gărzi

special instruite, numai cavaleriști de primă mână. Avea să se gândească pe care dintre drumuri era cel mai probabil să o fi luat evadații, apoi avea să-și trimită oamenii pe urmele lor.

Avea să pună mâna pe acel englez nenorocit, chiar dacă pentru asta trebuia să trimită toți oamenii din Ministerul Poliției.

capitolul 15

Dormitul în scaun, lângă focul din bucătărie, îi oferise lui Grey avantajul libertății de alegere, dar avea dezavantajul că în bucătărie forfota începea de la primele ore ale dimineții. Când Viole Boyer năvăli pe ușă fluierând, Grey tresări din somn, se scuză că îi stătuse în drum și se retrase în patul din paie aranjat în odaia lui Père Laurent.

Acolo se cufundă într-un somn adânc, din care se trezi aproape de amiază, la ora când razele soarelui se reflectau în zăpada care strălucea de-i lua ochii. Ferma se întindea de-a lungul unei văi mici și frumoase, înconjurată și protejată de dealuri, retrasă și înfloritoare. Laurent plecase din încăpere, iar hainele uscate ale lui Grey fuseseră împachetate frumos și așezate lângă el.

Încântat de libertatea de care se putea bucura, se îmbrăcă și o porni spre bucătăria animată și zgomotoasă. Toți cei din casă se aflau acolo, mâncau veseli, discutau și sărbătoreau miraculoasa întoarcere a unchiului Laurent. Inima lui Grey începu să bată cu putere, și ar fi vrut să fugă afară, unde era pustiu.

– Doriți să serviți micul dejun sau dejunul, *monsieur*? strigă Viole înspre el, pe un ton vesel.

– Cafea și pâine, să pot mânca afară, ar fi numai bine, îi răspunse el, reușind să-și stăpânească impulsul de-a o rupe la fugă. Cerul liber mă cheamă.

Viole încuviință cu o mișcare a capului și-i pregăti o cană mare de cafea, cu miere și lapte fierbinte, și o jumătate de pâine ruptă în două și plină cu dulceață de zmeură.

– O să mai primeşti când te întorci la căldură.

Mulţumit de faptul că nu încercase să-l convingă să stea înăuntru, îşi puse pe el o haină şi o căciulă oferite de băiatul în casă şi ieşi. Afară era pe cât de frumos, pe atât de frig, şi rămase o bună bucată de vreme în curte, privind cu atenţie la culorile şi la texturile dimprejurul său.

Avea impresia că nu mai văzuse nicicând un cer de un albastru aşa intens. Pe coasta dealului din stânga şurii se întindea o pădure de brazi graţioşi, ale căror ace îşi schimbau culoarea din verde în ruginiu, după cum se unduiau în bătaia vântului. Fulgii de zăpadă dansau în tăcere peste întinderea albă de omăt care acoperea ţinutul.

Şi ce gusturi simţea! Cafeaua fierbinte cu lapte îl încălzea, iar urma dulceţei de zmeură pe limbă îi amintea de cât de gustoasă putea fi mâncarea. Niciodată nu avea să mai considere mâncarea sau băutura un bun mereu la îndemână.

Cum purta încă cizmele gardianului, îşi croi cu uşurinţă drum prin zăpadă şi ajunse lângă lac. Curăţă buşteanul care servea drept bancă, se aşeză şi savură mirosurile şi sunetele din împrejurimi, odată cu cafeaua.

Pe deasupra sa plană, uşor ca un fulg, un şoim. Deşi se bucurase din plin de păsările micuţe, care-i vizitaseră celula, îi lipsise forţa magnifică a zborului de şoim.

Lumea întreagă era o sărbătoare, un tumult ameţitor de culori, sunete, mişcări şi arome, iar el era asemenea unui cerşetor care nu ştia ce să facă cu toate aceste bogăţii. Îşi termină pâinea şi cafeaua, dar nu prea îi venea să se întoarcă în casă.

Auzi scârţâitul zăpezii sub paşi, în spatele său, şi ghici cine era înainte ca femeia să se aşeze lângă el pe buştean, la aproape un metru distanţă. Se crispă, dar nu scoase nici un cuvânt, apoi, încetul cu încetul, se relaxă iar. Cassie era la fel de liniştitoare ca oglinda îngheţată a lacului şi ca troienele de zăpadă sculptate de vânt.

Ea bea un ceai, iar aroma plantelor era divină. Încă un lucru pe care nu-l apreciase pe când ducea o viaţă e huzur.

Prezența femeii îi aducea alinare și nu-l agita, precum exuberanța celor din familia Boyer. În cele din urmă, Grey se simți atât de înduioșat, încât spuse:

– Ce straniu! Mi-am dorit să am pe cineva lângă mine, iar faptul că Père Laurent a stat închis în celula de lângă a mea a fost cea mai mare binecuvântare pe care am cunoscut-o vreodată. Dar acum, că sunt liber, nu mă simt în apele mele în mijlocul unei mâini de oameni.

– Suntem creaturi sociale. Condamnarea la singurătate e unul dintre cele mai mari chinuri care se pot imagina, spuse Cassie și sorbi din cana de ceai. Ca să supraviețuiești atâția ani de unul singur, ai consumat resurse considerabile de voință și rezistență. O să-ți ia ceva timp să-ți revii.

– Resurse considerabile de voință și rezistență? îngână Grey, zâmbind amuzat. Nici unul din cei ce m-au cunoscut înainte nu ar fi zis că aș fi capabil de așa ceva.

– Kirkland a avut ceva îndoieli, spuse Cassie cu jumătate de zâmbet. Dar asta nu înseamnă că i-a trecut prin cap să te abandoneze. Imaginează-ți ce surpriză ai să le faci alor tăi când ai să te întorci în mijlocul lor și ai să-i uimești cu tăria ta de caracter.

Grey izbucni într-un hohot de râs aspru. Purtase cu Laurent discuții pline de miez, însă nu prea râsese.

– Sună binișor, spuse el.

Își termină cafeaua; ar fi vrut să mai bea, însă nu voia să intre în casă.

– Înțeleapta mea doamnă, continuă el, am să mai fiu vreodată cât de cât normal? Sau oare atâta amar de ani petrecuți în temniță m-au transformat într-o altă persoană, de nerecunoscut?

Cassie scutură din cap.

– Nu ne cunoaștem adevăratul potențial până când viața nu ne pune în fața unor provocări neașteptate. Într-o situație diferită, ar fi ieșit la iveală alte trăsături ale firii tale.

– Mi-ar fi făcut mult mai multă plăcere să experimentez o situație diferită, spuse el pe un ton sec.

– Fără îndoială, îi răspunse Cassie și se uită la el pentru prima oară. Dar, dacă ai fi continuat să duci o viață

de huzur, ai mai fi reuşit oare să apreciezi acum micile plăceri ale vieţii? Ţi s-ar mai fi părut cerul aşa frumos sau zmeura atât de bună dacă le-ai fi avut mereu la îndemână?

Grey îşi arcui sprâncenele.

– Nu, dar am plătit scump ca să le pot aprecia.

Pe buzele lui Cassie flutură un zâmbet.

– Un preţ mai mare decât ar vrea vreun om să plătească. Dar măcar sunt ceva compensaţii pentru câte ai îndurat, spuse ea şi mai luă o gură de ceai. Te pot ajuta să-ţi temperezi mânia.

Grey se simţi de parcă tocmai ar fi primit o lovitură. Toată euforia pe care o resimţise de când îşi recâştigase libertatea îl orbise şi nici nu sesizase mânia care clocotea în el, dincolo de aparenta fericire. Iar acum, când Cassie adusese asta în discuţie, deveni conştient de mânia cumplită înfiptă adânc în sufletul său. O mânie atât de arzătoare, încât ar fi fost capabil de... orice dacă i-ar fi dat frâu liber.

Furia îl stăpânise şi atunci când sărise la gâtul lui Gaspard. Abia dacă-şi mai amintea când o făcuse, cu excepţia plăcerii intense pe care o resimţise când îl omorâse pe nemernic. L-ar fi omorât şi pe paznic dacă nu l-ar fi rugat Cassie să se controleze.

Tonul calm pe care femeia îi ceruse să-şi înfrâneze pornirea de a-l omorî îl ajutase să-şi limpezească mintea îndeajuns cât să-şi amintească faptul că Père Laurent se bucurase mereu de bunătate din partea gărzilor. Şi, cum era foarte posibil ca acea bunătate să-i fi salvat viaţa lui Laurent, îl lăsase pe gardian în viaţă.

După ce-şi recunoscu mânia, îşi mai dădu seama de două lucruri. Primul era faptul că se simţea tare nelalocul său în preajma familiei Boyer, nu numai pentru că îl apuca panica în mijlocul atâtor oameni, ci şi pentru că-i era teamă că şi-ar putea pierde controlul şi ar putea răni pe vreunul dintre ei. Sau mai rău.

Iar cel de-al doilea lucru...

– Şi tu ai fost cândva întemniţată, nu-i aşa? izbucni el.

Cassie rămase nemişcată, cu privirea aţintită asupra apei întunecate în care se îmbăiase el cu o seară în urmă.

– Am stat mai puţin de doi ani acolo. Nici nu se compară cu regimul tău aspru de detenţie.

– Dar e totuşi ceva timp, spuse el pe un ton blând. Ai fost încarcerată de una singură?

Cassie aprobă cu o mişcare a capului.

– La început, m-am bucurat că nu m-au îngrămădit în vreo celulă atât de aglomerată, încât să nu poţi nici măcar să te întinzi. În mai puţin de o lună, aş fi dat orice, până şi speranţa în Dumnezeu, să pot împărţi celula cu cineva, chiar şi cu o cotoroanţă împuţită şi mânioasă.

– Atunci nici nu mă mir că ştii ce înseamnă să fii lipsit de compania cuiva. De atingere.

Grey întinse mâna şi îi acoperi palma stângă, pe care şi-o ţinea pe buştean. Degetele femeii tresăriră, apoi le prinseră pe ale lui.

– În cele din urmă ai fost eliberată? întrebă el.

– Mi-am găsit drumul spre libertate, răspunse ea pe un ton care bloca orice altă întrebare. Asemenea ţie, am găsit în mine lucruri pe care nu mi le-aş fi putut imagina vreodată. Mâna ei o strânse cu putere pe a lui. Chiar şi după atâţia ani, forţa cu care tânjesc câteodată după atingere mă copleşeşte.

Cum şi Grey simţea acelaşi lucru, se trase lângă ea, pe buştean, şi-şi trecu un braţ pe după umerii femeii. Nu ca s-o încălzească, ci pentru că amândurora le era bine aşa. Cassie se relaxă, se sprijini de el şi-i cuprinse, la rându-i, talia cu braţul. Grey se întrebă încă o dată câţi ani avea femeia. I se făcu iarăşi ruşine de gândurile sale pline de pofte.

Măcar ştia că nu era cazul să ia seamă la gândurile acelea. Sau să întrebe o doamnă câţi ani avea.

– Ce lucrezi pentru Kirkland? Dacă îţi petreci timpul călătorind prin Franţa înseamnă că eşti tot singură.

Cassie oftă, şi respiraţia ei se contură în aerul rece precum un norişor alb.

– Sunt curier. Culeg informaţii pe care i le duc lui Kirkland. Câteodată escortez oameni din Franţa, aşa

cum fac acum cu tine. Costumaţia mea de precupeaţă îmi permite să mă duc oriunde. Spionajul este o treabă pe care o fac de una singură, cât sunt în Franţa, dar mă întorc la Londra de două, poate de trei ori pe an. Acolo e, într-un fel, acasă. Acolo am prieteni.

Cu toate că avea satisfacţia de a lucra împotriva lui Napoleon, viaţa ei părea deprimantă.

– Ai să te întorci cu mine în Anglia sau ai să mă dai pe mâna vreunuia dintre prietenii tăi contrabandişti? întrebă Grey, şi mâna i se crispă involuntar. Ar fi vrut ca ea să-i rămână alături până acasă. Lângă ea se simţea relaxat, căci ştia că l-ar putea pune la punct dacă mânia lui ar exploda.

– Am să vin şi eu. Mai am şi alte treburi în Londra, răspunse Cassie. Trebuie să mă duc înăuntru, înainte să îngheţ de tot. Vrei să mai faci o baie?

– Următoarea baie va fi într-o cadă cu apă fierbinte. Îşi luă braţul de după umerii femeii şi-şi trecu degetele îngheţate prin barbă. Vin şi eu înăuntru. Sper să-mi împrumute Romain aparatul lui de ras. Vreau să văd cum arăt fără stufărişul ăsta.

– Nu-ţi rade încă barba, spuse Cassie pe un ton categoric. Trebuie să călătorim fără să dăm de bănuit. Nimeni nu mă observă şi nici nu-şi aduce aminte de mine, şi tu trebuie să ai o înfăţişare la fel de şterşă. Am vopsele cu care să-ţi schimbi culoarea părului, iar cu barbă o să semeni şi mai mult cu un ţăran oarecare.

Chipul lui Grey se strâmbă într-o grimasă.

– Acum, că aş putea avea un chip proaspăt ras, îmi doresc asta mai mult decât oricând, însă am să mă supun raţiunii tale. Ai vorbit cu Romain despre cal?

– Are un cal destul de bun, care nu iese cu nimic în evidenţă, şi o să ni-l dea la schimb pentru căruţă, răspunse ea. Am discutat cu el şi despre ruta de mers. E un drum forestier care trece peste dealuri. O să avem de urcat pieptiş, dar, odată ce reuşim să ajungem pe cealaltă parte, nu cred că ne va mai găsi careva.

– Chiar crezi că Durand o să trimită pe cineva pe urmele noastre? întrebă Grey, şi i se făcu pielea de găină numai la acest gând.

– Nu-l cunosc, dar eu aş zice că da. Cassie se ridică. Vulpile reuşesc să supravieţuiască datorită şireteniei şi instinctului.

Grey bănui că îşi alesese numele de Fox la fel cum îl alesese şi pe cel de Cassandra: pentru că i se potrivea. Se întrebă care era numele ei adevărat.

– Père Laurent va fi în siguranţă aici?

Cassie se încruntă şi răspunse:

– Va fi destul de în siguranţă. Ferma asta e departe de oraş şi, cum doamna Boyer s-a măritat în alt sat decât cel natal, va fi greu să-şi dea seama care e legătura cu el. Père Laurent va sta aici sub pretextul că este un văr îndepărtat de-al lui Romain, rămas văduv de curând şi mult prea slăbit ca să-şi poarte singur de grijă. Nici el nu-şi va rade barba.

– E bine, fu de acord Grey. A stat atâta amar de vreme încuiat în celula aia, încât nu o să-l recunoască nimeni din prima.

Avea să-i fie greu să-şi părăsească prietenul de care se apropiase atât de mult în ultimii ani. Dar dorinţa lui Grey de a merge acasă era mai presus de orice prietenie.

capitolul 16

După ce intră iar în rolul de ţărancă îndârjită, care călărea ca bărbaţii şi nu lua seama la nimicuri, Cassie aşteptă răbdătoare ca Grey să-şi ia rămas-bun de la Père Laurent şi de la familia Boyer. Cu toţii ajunseseră să-l îndrăgească în zilele cât stătuseră la fermă şi aşteptaseră să se oprească ninsoarea pentru a putea porni la drum.

Trecuse atâta timp de când Cassie adoptase înfăţişarea asta banală, încât i se părea chiar firească. Grey, în schimb, era mult mai greu de trecut cu vederea. Chiar şi în hainele sărăcăcioase de ţăran, cu părul aranjat cât mai şters cu putinţă şi cu barba tăiată de Cassie în neorânduială, tot părea o persoană importantă. Nici cei zece ani de temniţă nu reuşiseră să-i şteargă firea de aristocrat. Trebuia să-i reamintească să meargă mai gârbovit şi să pară mai obosit în prezenţa oamenilor.

Grey îl îmbrățișă pe Père Laurent și îi spuse pe un ton răgușit:

– *Au revoir, mon père*[1], de parcă preotul ar fi fost, într-adevăr, părintele său. Dacă voi avea vreodată un fiu, am să-l numesc Laurent.

Despărțirea fu dureroasă pentru amândoi, căci știau că nu erau mari șanse să se reîntâlnească. Preotul era bătrân și plăpând, iar drumul lui Grey înapoi spre casă nu era lipsit de primejdii. Cu toate că războiul avea să se sfârșească negreșit într-o bună zi, era imposibil de prezis când avea să li se permită englezilor să viziteze iarăși Franța. Cu glasul îngroșat din pricina emoției, Père Laurent zise:

– Mai bine spune-i Lawrence, căci va fi un nobil englez, așa cum ești și tu. După ce se desprinseră din îmbrățișare, adăugă: Mergi cu Dumnezeu, fiule. Ești pe mâini bune, alături de domnișoara vulpe.

– Știu, răspunse Grey și încălecă grăbit pe calul său, un cal jugănit și blajin, căruia-i ziceau Ahile. În ciuda numelui, calul nu avea nici pe departe spiritul unui mare luptător, așa că era o alegere bună pentru moment. Cassie nu mai fu deloc surprinsă să vadă că Grey, după atâția ani în care nici nu mai atinsese vreun animal, se instală în șa ca un călăreț experimentat.

Viole Boyer se apropie de el și-i spuse:

– Dumnezeu să vă dea aripi să puteți ajunge cu bine, *monsieur* Sommers. Am adresa dumitale din Anglia, iar dumneata o ai pe a noastră de aici. Când s-o sfârși războiul ăsta blestemat, poate ne mai cauți sau ne spui cum o mai duci.

– Așa am să fac, răspunse el. Când *madame* Boyer îi întinse mâna, Grey se aplecă și i-o sărută. Am să vă port recunoștință veșnică, *madame*.

– Atunci suntem chit, spuse ea și roși ca o fetișcană.

Fiindcă se lăsa o tăcere stânjenitoare, Cassie spuse pe un ton vioi:

– Este timpul să pornim. Ne așteaptă un drum lung și periculos.

---

[1] „La revedere, tată" (în lb franceză, în original)

Mai făcu o dată cu mâna înspre gazdele sale, apoi o porni pe o potecă îngustă care mergea înspre pădurea din spatele fermei, cu Grey în urma sa. Când ajunseră pe drumul pădurarilor, pe care i-l indicase Romain Boyer cu o zi în urmă, poteca se mai lărgise cât să poată merge umăr la umăr, printre copacii desfrunziți. Pe jos se mai vedeau petice de zăpadă, însă în aer se simțea miros de primăvară.

– Cât o să ne ia să traversăm dealurile? întrebă Grey.

– Romain mi-a spus că există o colibă, aproape de vârf, unde ne-am putea petrece noaptea, îi răspunse Cassie. Ar trebui să ajungem la șoseaua aflată de cealaltă parte a dealurilor până mâine după-amiază, dacă nu se strică vremea.

Grey privi înspre cer și trase aer în piept.

– Nu se anunță nici o furtună, spuse el.

– Pari destul de convins.

– Am studiat vremea din această parte a Franței timp de zece ani. Trebuie reținut că am făcut-o printr-o mică ferestruică, dar am avut destul timp la dispoziție ca să pot observa îndeaproape regularitatea cu care se schimbă vremea, spuse el, apoi strâmbă din buze. O altă nebănuită binecuvântare a captivității.

– Una cât de cât trebuincioasă, răspunse Cassie și bătu cu palma peste coburul prins în spatele șeii. În caz că ne prinde vreo furtună pe neașteptate, *madame* Boyer ne-a dat mâncare cât să ne ajungă de aici până la Canalul Mânecii.

– Este o femeie cum rar întâlnești, spuse el cu convingere. Din păcate, este deja măritată.

– Am avut noroc că familia Boyer ne-a primit în gazdă, se arătă Cassie de acord. Vorbiseră până atunci în engleză, iar acum Cassie continuă în franceză: Nu ar trebui să vorbim în engleză prin locurile în care am putea fi auziți.

Grey îi răspunse în franceză:

– Ne-ar putea băga în mari belele, dar aș dori să continui să-mi exersez limba engleză când suntem numai noi. În continuare gândesc în limba franceză.

– Ai să te trezeşti că gândeşti în engleză după ce ajungem în Anglia. Eu însămi găsesc că e destul de uşor să schimb o limbă cu alta când o aud peste tot în jur.

– Sper să ai dreptate. Ar fi ruşinos să mă întorc acasă şi să vorbesc limba mea natală asemenea unui străin, spuse el, apoi se încruntă, privind la dealurile dinaintea lor. Oare ce-o să facă Durand când o porni pe urmele noastre?

– O să se folosească de sistemul rapid de curierat al guvernului ca să trimită vorbă către toate posturile de jandarmerie de pe şoselele din cele patru zări, spuse Cassie. Deţine puţine informaţii la dispoziţie, aşa că nu prea are şanse să ne prindă. Dar asta nu înseamnă că e imposibil.

Gândul acesta îl aduse cu picioarele pe pământ.

– Atunci, va trebui să ne mişcăm rapid şi să fim uşor de trecut cu vederea, spuse el.

– Exact, răspunse Cassie cu un zâmbet fugar.

Merseră în linişte o bună bucată de drum, acompaniaţi numai de tropăiturile copitelor cailor şi, din când în când, de cântecele păsărilor. Când ajunseră pe la jumătatea dealului destul de înalt, Grey spuse dintr-odată:

– M-am tot gândit la ce mi-ai spus zilele trecute, despre mânie. Nici nu-mi dădusem seama cât de mânios eram, până nu mi-ai spus-o tu. Acum îmi e frică de ce-aş fi în stare să fac dacă-mi pierd controlul. Aşa că, dacă mă vezi făcând vreun gest criminal, azvârle cu o piatră în mine. Rupe-mi un braţ. Opreşte-mi circulaţia sângelui către creier. Fă ce trebuie să faci, numai să mă împiedici să omor pe careva.

– Foarte bine, aşa am să şi fac, spuse ea, după ce-şi reveni din surpriză. Însă doar dacă nu răneşti pe cineva care o şi merită. Chiar şi Père Laurent s-a arătat de acord că sergentul Gaspard şi-a meritat soarta.

– Aşa e. Dar, dacă nu mi-ai fi spus tu să nu-l omor pe gardian, i-aş fi frânt şi lui gâtul, şi nu sunt sigur dacă el ar fi meritat să fie omorât, spuse Grey pe un ton sec.

Nu era de mirare că-şi punea judecata la îndoială, însă se subestima.

– Faptul că-ţi pasă dacă ar fi meritat sau nu să fie executat e o dovadă în plus a firii tale bune, îi spuse Cassie.

– Acum îmi pasă cât de cât, spuse el pe un ton cât se poate de serios. Dar, când eram în culmea furiei, aş fi fost în stare să-l omor chiar dacă nu era corect ce făceam. Zece ani de iad mi-au distrus caracterul.

Cassie îşi alese cu grijă cuvintele când îi răspunse:

– Sigur că zece ani de temniţă te-au schimbat, însă mai trăiseşi douăzeci de ani înainte de asta, dintre care primii ani au fost cei mai importanţi. Atunci s-a format caracterul tău. Iezuiţii spun că, dacă li se dă un copil pe mână în primii săi şapte ani din viaţă, rămâne al lor pe veci. Părinţii tăi au avut grijă să fii crescut cum se cuvine? Te-au învăţat ce sunt sinceritatea şi responsabilitatea?

– Da, la fel şi bunătatea, spuse el încet. Sper să ai dreptate şi caracterul meu să se fi format atunci, pentru că nu ştiu dacă mai am acele calităţi. De aceea te-am şi rugat să mă opreşti dacă-mi pierd controlul.

– Aş prefera să te ocupi tu însuţi de mânia ta, îi spuse ea verde-n faţă. Cu tehnicile hinduse de luptă pe care le ştii şi cu puterea pe care o ai, sigur aş pierde în faţa ta, dacă nu te-aş lua prin surprindere.

Grey ridică uimit din sprâncene.

– Eu cred că tu ai mai multă experienţă de luptă decât mine şi că ştii o mulţime de trucuri mârşave.

Cassie nu se putut abţine să nu râdă.

– Ai dreptate. Ştiu o mulţime de trucuri mârşave. Dar mă ajută mult faptul că majoritatea bărbaţilor nu se aşteaptă ca o femeie să ştie să se lupte, cu atât mai puţin să lupte bine.

– Sună de parcă te-ai luptat de multe ori.

– Toată viaţa mea m-am luptat, replică ea pe un ton sec.

După câteva minute de mers, Grey întrebă:

– Ce vei face când va fi pace?

Cassie ridică din umeri.

– Nu prea m-am gândit la asta, de vreme ce n-am crezut că voi trăi aşa mult încât să apuc pacea. Probabil

mi-aș găsi o casă liniștită, la malul mării, și aș crește flori și pisici.

– În Anglia sau în Franța?

– În Anglia, răspunse ea rapid, uimită de certitudinea cu care știa ce să spună despre o chestiune la care nu se gândise niciodată până atunci. Din Franța am prea multe amintiri sumbre.

Grey încuviință cu o mișcare a capului. Odată ajuns în Anglia, rămânea la latitudinea lui dacă să revină sau nu în Franța.

Cassie însă nu avea de ales, căci, în afară de războiul ei personal cu Napoleon, pentru ea viața avea sens. Urma să se întoarcă iar și iar, până când războiul avea să se sfârșească.

Sau până când avea să-și găsească ea însăși sfârșitul.

Până ajunseră la coliba din apropierea vârfului celui mai înalt deal, Grey aflase deja două lucruri. Primul era că nu uitase să călărească, în ciuda faptului că timp de zece ani nici nu se apropiase de cai. Corpul său își amintise cum se stă în șa și cum să controleze calul.

Iar al doilea lucru era faptul că, pentru a călări, trebuia să-și folosească mușchi despre care nici nu mai știa că-i avea. Cu toate că se opriseră să se odihnească; până la lăsarea serii fiecare mușchi și încheietură din corpul său strigau după ajutor.

Poteca se îngustase, iar Cassie fusese deschizătoare de drum în ultimele ore de mers. Femeia aia dată naibii părea să nu obosească niciodată. Dar avea o linie a spatelui foarte elegantă și călărea foarte frumos. Îi plăcea să se uite la ea.

Deja nu se mai simțea vinovat că avea gânduri nepotrivite față de o femeie de două ori mai în vârstă decât el. Cassie era dovada vie că o femeie poate avea o siluetă grațioasă, indiferent de vârstă. Ce bine că era în stare să-l pună imediat la punct dacă se comporta necuviincios!

Oare avea să știe cum să se poarte cu o femeie plină de dorință, la momentul potrivit? Presupuse că, dacă mai știa cum să călărească un cal, avea să se descurce

şi cu o femeie. Avea să afle negreşit, odată întors în Anglia. Deocamdată, el şi ghidul său trebuiau să fie atenţi să călătorească rapid şi fără a se face remarcaţi.

Coliba se afla lângă nişte stânci ascuţite, pe coasta dealului, întocmai cum spusese Romain Boyer. Cassie opri calul în dreptul intrării. Coliba era micuţă cât să poată găzdui patru inşi, cu condiţia să se placă foarte tare. Într-o parte fusese adăugat un adăpost improvizat din crengi, pentru cai, iar de cealaltă parte fusese înălţată o grămadă de lemne.

– Ce mă bucur să văd că avem lemne de foc, spuse Cassie în timp ce descăleca. O să fie o noapte friguroasă.

Grey încercă să nu se vaite când descălecă de pe spatele lat al lui Ahile.

– Nu mă deranjează frigul, însă trupul meu plin de junghiuri cred că va înţepeni ca o scândură până dimineaţă.

– Am o alifie bună pentru dureri musculare, spuse Cassie, apoi îşi duse poneiul în adăpostul din crengi şi o pregăti pe Scaiete pentru noapte.

– Eşti o femeie tare bună la casa omului, replică Grey în timp ce-i scotea frâul lui Ahile şi-i dădea şaua jos. Îi plăcea din ce în ce mai tare de bătrânul său cal.

– Naşa mea preaslăvea înzestrările practice, cum ar fi eficacitatea şi rezistenţa, mai degrabă decât frumuseţea, farmecul personal sau părul auriu, spuse Cassie sec.

Cum nu ştiu ce replică să dea, Grey se mulţumi să tacă. Se îndoia că femeii i-ar fi făcut plăcere să-i spună că avea un spate frumos. Chiar dacă aşa era.

Cassie era tovarăşul perfect de călătorie, hotărî Grey în acea seară, în timp ce se învelea în pături şi se pregătea de culcare. Se simţea relaxat în preajma ei, şi-i împlinea dorinţa de a avea pe cineva lângă el, fără să-i ceară mai nimic în schimb. Ceea ce era bine, pentru că nu se pricepea deloc să facă un foc. În timp ce Cassie pregătise cina şi un ceai cald, el nu avusese altceva de făcut decât să caute alte lemne de foc, ca să completeze ce luaseră din grămadă.

De cealaltă parte a colibei, Cassie se înveli la rându-i în pătura sa. Era la numai un metru şi ceva depărtare de el.

– Noapte bună, şopti ea. Mâine o să fie o zi mai uşoară.

– Fiecare zi e o nouă aventură, răspunse el. Mâine marea aventură va fi să aflu cât de tare mă doare fundul când mă urc în şa.

Râsul femeii se transformă, încetul cu încetul, în respiraţia profundă a somnului. Grey era atât de obosit, încât crezuse că avea să adoarmă şi el pe loc, însă mintea sa refuza să se oprească din gândit.

O fi avut Cassie convingerea că nu era deloc frumoasă, dar în ochii lui devenea tot mai atrăgătoare. Cum nu găsea nimic să-i distragă atenţia, nu se putea gândi decât la ea.

Se întoarse pe o parte, cu spatele la ea, dar era imposibil să-i ignore prezenţa. În timp ce se înnopta tot mai tare, Grey mai puse lemne pe focul din vatra primitivă. Abia dacă mai dezmorţea puţin aerul din încăpere, dar nici că mai conta. El se simţea destul de aprins.

În ultimii ani de captivitate pierduse orice urmă de pasiune şi se simţea asemenea unui eunuc. Nici nu se gândise la asta cât timp nu avusese nici o femeie în preajmă, cu excepţia celor din amintirile sale tot mai îndepărtate. Acum însă împărţea un spaţiu atât de strâmt cu o femeie care îl atrăgea şi pe care o admira şi nu se putea gândi decât la cât de tare îşi dorea să o atingă.

Presupuse că avea să treacă mult timp până să-şi poată potoli nevoia de atingere. Îşi aminti cu poftă de îmbrăţişarea pe care i-o îngăduise imediat după ce-l eliberase. Era o femeie în toată puterea cuvântului – moale la atingere şi parfumată, dar puternică. Eficientă, dar bună la suflet.

Nu se putu abţine să nu se întrebe cât de departe ar fi mers compasiunea ei. S-ar culca, oare, cu el doar de milă? Era înnebunit de dorinţă, aşa că nu l-ar fi interesat motivele ei. Chiar şi din milă ar fi fost în regulă, dacă s-ar fi ivit ocazia.

Însă ultimele rămăşiţe de normalitate şi de onoare nu-i permiseră să se rostogolească de-a latul colibei până în dreptul ei, să o trezească şi să o implore să-i ofere dulcea consolare a trupului ei. Era cea mai curajoasă femeie pe care o întâlnise în viaţa lui, salvatoarea sa, şi merita ceva mai mult decât să fie pipăită de un nebun ca el. Dacă ar fi încercat, probabil l-ar fi emasculat - şi pe bună dreptate.

Îşi trase pătura pe el şi-i ordonă minţii să adoarmă. „Adormi!"

capitolul 17

O noapte friguroasă era mult mai uşor de suportat când aveai alături, în pat, un bărbat cu trupul cald. Mâna mare, care o alinta, o smulse pe Cassie din somnul profund şi o aduse într-o stare de semiconştienţă, străfulgerată de un val de plăcere care o traversă cu blândeţe. Două buze moi îi atinseră beregata, şi drept răspuns ea-şi întinse gâtul pentru a primi sărutul.

- Rob? murmură Cassie. Avea prea multe straturi de haine pe ea, din pricina frigului, dar se putea descurca şi aşa. În timp ce buzele bărbatului îi căutau cu înfrigurare lobul urechii, dorinţa şi starea de trezie se accentuară.

Îşi întoarse faţa către el, şi gura lui o acoperi pe a ei, înfometată. Sărutul care urmă fu unul apăsat şi pasional. Îi plăcea asprimea bărbii pe faţa ei.

O *barbă*? Somnul îi sări brusc în clipa când înţelese că nu simţise o simplă adiere a nopţii, ci o barbă în adevăratul sens al cuvântului. Acela *nu putea fi* Rob.

- La naiba! exclamă ea şi împinse cu putere corpul care îl acoperise pe al ei, înainte să îşi dea seama că trebuia să fi fost al tovarăşului ei de drum.

Grey trase aer în piept, apoi scăpă o înjurătură.

- *Merde!* exclamă el şi se retrase cât putu de repede de lângă Cassie. Bunule Dumnezeu, ce-am făcut? Mi-am jurat că nu am să te ating nici c-un deget! Grey trase cu greutate aer în piept. Am crezut că... am crezut că visez.

Focul din vatră făcea suficientă lumină cât să se poată vedea oroarea sinceră de pe chipul său.

– Visul tău era unul cât se poate de activ, spuse ea cu încrâncenare.

– Sunt o *bestie!* Avea vocea unui om în agonie. Te rog, iartă-mă. Nu am vrut să te insult. Am să mă duc să dorm afară, cât a mai rămas din noaptea asta.

– Stai! spuse Cassie şi-l prinse de braţ când dădu să se ridice. Gestul tău este regretabil, dar nu e chiar aşa straniu, având în vedere că dormim împreună într-un spaţiu atât de strâmt, iar tu nu ai mai avut parte de compania unei femei de atâta amar de vreme. Orice femeie îţi poate părea atrăgătoare.

– Te subestimezi, spuse Grey pe un ton încordat. De la bun început mi s-a părut că eşti foarte atrăgătoare. Da, râvnesc după îmbrăţişarea unei femei, dar acest lucru nu m-ar fi putut face să sar pe tine în somn.

Luată pe nepregătite, Cassie întrebă:

– Cum de poţi fi interesat de o bătrână ca mine?

– Mi-au plăcut întotdeauna femeile care au ceva de spus, iar ăsta e un lucru mult mai des întâlnit în rândul femeilor mai în vârstă. Scutură din cap. În calitate de conte moştenitor, cred că am pus botul la toate debutantele fără pic de creier, dar la modă. O femeie ca tine, plină de putere, curajoasă, puternică şi inteligentă, este de o sută de ori mai atrăgătoare.

Grey îşi aşeză mâna peste cea cu care îl prinsese ea de braţ şi continuă: De-aia am făcut baie într-un iaz îngheţat în prima mea noapte de libertate şi de-aia m-aş duce acum să dorm afară. Există un motiv întemeiat pentru care tinerele sunt urmărite îndeaproape de doamnele lor de companie. Dacă stai prea aproape de o femeie atrăgătoare, ca bărbat rişti să-ţi pierzi uzul raţiunii.

Cassie ezită, conştientă de faptul că l-ar fi putut lăsa să plece afară şi nici măcar n-ar mai avea de ce să aducă vreodată în discuţie acest incident jenant. Dar voia cu adevărat ca el să plece? Sângele îi clocotea de dorinţă. La fel ca Grey, şi ea jinduia după atingere şi intimitate.

Şi dacă el o considera atrăgătoare, în ciuda faptului că păstra cu atâta grijă aparenţa unei bătrâne lipsite

de farmec... ei bine, şi ea îl găsea atrăgător, în ciuda urmelor lăsate de perioada de întemniţare. Îi spuse cu nesăbuinţă:

– Nu pleca.

Braţul lui Grey se încordă ca un arc sub palma ei, şi aerul se electriză din pricina tensiunii.

– Mi-ar plăcea nespus de mult să mă culc cu tine. Nu-mi pasă dacă o faci din milă, dar nu vreau să te simţi forţată de mine.

– M-am culcat cu bărbaţi şi din motive mai josnice decât plăcere sau confort, spuse ea, apoi se aplecă şi-l sărută, plină de dorinţă. La naiba cu toată reţinerea şi cu bunul-simţ!

Acum, că erau amândoi treji şi înfierbântaţi, giugiulelile somnolente lăsară loc pasiunii. Gura lui Grey cerea mereu mai mult şi ardea, încinsă de dorinţă, aprinzând şi-n Cassie vâlvătăi. Nerăbdătoare, îl trase în jos, peste pătura ei boţită.

– S-ar putea să fi uitat cum se face, spuse el cu glas aspru.

Cassie izbucni în râs, în timp ce-şi desfăcea cordonul hainei.

– Mă îndoiesc, spuse ea.

Grey era pe jumătate înnebunit de dorinţă, dar, aşa cum se întâmplase şi cu călăritul, îşi aminti rapid tehnicile amorului, chiar şi după zece ani de abstinenţă. Cum haina lui Cassie se desfăcuse, Grey trase de bretea şi-i eliberă un sân. Sfârcul i se încordă în aerul rece ca gheaţa, apoi şi mai tare, la atingerea caldă a buzelor lui.

Cassie îşi ţinu respiraţia şi se arcui, răspunzând la sărutul lui, şi îşi înfipse unghiile în muşchii încordaţi ai spatelui lui. Mâna bărbatului alunecă mai jos pe corpul ei, lăsând în urmă dâre aprinse ca de foc, în ciuda faptului că avea hainele pe ea.

Grey îi mângâie şoldul şi coapsa, apoi îşi strecură mâna sub rochia ei. Mâna lui caldă pe pielea ei contrastă într-un mod erotic cu aerul rece care plutea peste părţile ei intime. Apoi el făcu dintr-odată ca frigul să dispară sub degetele lui dibace şi arzătoare.

Trupul ei tresălta lângă al lui, căci reuşise să o aducă rapid pe culmile dorinţei. Cu răsuflarea întretăiată, Grey îşi desfăcu pantalonii, îşi făcu loc între picioarele ei şi o pătrunse cu un geamăt lung de plăcere. Rămase o clipă nemişcat, încordat până la ultima fibră din trup.

– Nu pot... nu pot rezista prea mult.

– Sigur că nu, şopti ea în timp ce-şi lovea ritmic bazinul de al lui.

Mişcările ei îi spulberară şi ultima fărâmă de control, şi se lăsă pradă convulsiilor, în timp ce se revărsa în ea în valuri interminabile de extaz. Cu respiraţia sacadată, se lăsă moale, cu obrazul lui acoperit de barbă lipit de fruntea ei, în timp ce blestema încetişor şi fără noimă, în limba franceză.

Cassie îi mângâie părul murdar, amuzată şi un pic frustrată. Ştiuse dinainte că avea să fie ceva scurt. Dar nu se aşteptase să fie atât de scurt.

– Se pare că ţi-ai amintit ce era mai important, spuse ea.

– A fost chiar mai bine decât îmi aminteam eu, spuse el pe un ton amuzat. A fost de-ajuns să te ating, şi mi-am pierdut orice urmă de autocontrol. Se dădu la o parte şi se aşeză lângă ea, apoi îi trase poalele rochiei peste picioarele goale, după care îşi strecură o mână de-a lungul coapsei, pe sub material. Îmi mai aduc aminte, de asemenea, că lucrurile nu se termină aici.

Cassie scoase un mic strigăt când degetele lui, care pornite să exploreze, dădură peste carnea moale şi sensibilă. Surprinderea se prefăcu apoi într-o dorinţă pulsatilă. Era atât de excitată, încât din câteva mişcări dibace o făcu să explodeze. Cassie îşi îngropă faţa la pieptul lui ca să-şi înăbuşe strigătul, în timp ce valuri de plăcere îi zguduiau trupul.

Se relaxă în braţele bărbatului şi se lăsă cuprinsă de un sentiment de pace pe care-l savură cu plăcere. Era ciudat cum trupurile lor se armonizaseră atât de bine, cu toate că abia se cunoşteau. Poate că faptul că Grey urma să dispară din viaţa ei în mai puţin de două săptămâni făcuse posibilă această intimitate nemaiîntâlnită şi neaşteptată.

Grey o ţinu strâns la pieptul său, în timp ce-i mângâia spatele.

– Mă întreb dacă vom avea vreodată şansa să facem asta într-un loc îndeajuns de cald încât să ne putem da hainele jos.

– La vârsta mea, nuditatea nu e întotdeauna cel mai de dorit lucru, spuse ea cu nesiguranţă în glas. A trecut ceva timp de când am împlinit optsprezece ani.

– *„Vârsta n-o veştejeşte, nici obişnuinţa/ Nu-i stinge veşnic schimbătorul farmec"*[1], recită el. Timpul nu te afectează, Cassie. Acum îţi sunt de două ori recunoscător. Mi-ai redat nu numai libertatea, ci şi bărbăţia.

– Unde plăcerea a fost de ambele părţi, recunoştinţa nu-şi are locul, spuse ea moleşită. Dacă ai impresia că-mi datorezi ceva, recompensează-te în viitor, când vei avea posibilitatea să-i ajuţi pe alţii. Asta-i partea bună la a fi conte. Puterea de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi.

– Parcă ai fi mama, spuse el în timp ce întindea mâna după pătura sa, pe care o adăugă învelitorilor cu care se acoperiseră deja. Ea a fost mereu bucuroasă să-i ajute pe cei nevoiaşi.

– Şi tu nu?

Grey ezită, apoi răspunse:

– Am fost educat în spiritul acelui *noblesse oblige*, dar pentru mine erau numai vorbe goale. Cu toate că sunt sigur că aş fi procedat corect la momentul potrivit, nu prea m-am gândit ce însemna asta de fapt. Pe viitor, am să ştiu mai bine cât de crudă poate fi soarta şi când aş putea fi de ajutor.

– Alt orizont luminos ce se arată după o furtună aşa puternică.

– Presupun că ai dreptate, răspunse el şi-i luă cu blândeţe chipul între palmele sale. Vreau să ştiu mai multe despre tine, Cassie. Ai familie? Soţ, amant, copii, nepoţi?

– Dacă aş fi avut un soţ, nu m-aş mai fi culcat cu tine, spuse ea sec. Nu am nici din celelalte.

---

[1] W. Shakespeare, *Antoniu şi Cleopatra*, din *Opere complete*, vol. 7, Editura Univers, Bucureşti, 1990, trad. Leon Leviţchi (n.tr.)

– Nici măcar un iubit? Orice femeie aşa frumoasă ca tine merită să aibă un amant. Sau poate mai mulţi, spuse el hotărât.

– Am pe cineva în Londra, răspunse ea încet. E mai mult decât un prieten, dar mai puţin decât un iubit. Ştim să nu cerem prea multe unul de la altul, adăugă ea.

Nici unul din ei nu avea prea multe de dăruit.

Braţul lui Grey se strânse în jurul ei.

– Poate că, după ce se va termina războiul ăsta şi ai să găseşti căsuţa potrivită, ai să-ţi găseşti şi un tovarăş pe măsură, spuse el. Cineva alături de care să-ţi petreci anii bătrâneţii.

– Eşti un romantic incurabil, Lord Wyndham, spuse Cassie şi zâmbi pe întuneric, gândindu-se că nu avea nici un motiv să nu-i dezvăluie adevărul. Câţi ani crezi că am?

Grey se încruntă şi răspunse:

– Chiar nu ştiu. La început am zis că trebuie să ai cel puţin şaizeci de ani, dar eşti puternică şi în formă. Degetele lui Grey îi mângâiară faţa. Ai o piele frumoasă şi moale şi, din câte am pipăit eu, ai o siluetă demnă de invidiat. Poate... ai trecut de patruzeci de ani şi te tragi dintr-o familie în care toţi au trăit până la adânci bătrâneţi?

Cassie chicoti.

– Am cam cu doi ani mai puţin decât tine.

– Pe naiba! exclamă el şi o privi cu atenţie în lumina slabă. M-ai ajutat să mă deghizez, aşa că probabil ai procedat la fel şi în cazul tău. Cu toate astea, nu aş fi zis că eşti atât de tânără.

– O prietenă de-a mea din Londra e o maestră în arta parfumurilor, îi explică ea. A creat un amestec căruia ea îi spune *Antiqua*. Aroma parfumului este esenţă de bătrânică lipsită de ajutor.

Grey izbucni în râs.

– Genial! Apoi se opri deodată din râs. Înseamnă că eşti la vârsta la care poţi avea copii, şi eu nu m-am retras înainte de a sfârşi.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Mă folosesc de un remediu vechi de când lumea şi de încredere, ca să nu-mi fac

griji de consecinţe nedorite, spuse Cassie şi ridică din umeri. Ori îşi fac treaba seminţele de morcovi sălbatici, ori sunt eu stearpă. Nu am avut niciodată ocazia să-mi fac griji din pricina asta.

– Acum, că m-am lămurit cum stă treaba – spuse el în timp ce-şi cuibări nasul lângă gâtul ei –, abia aştept să te adulmec când nu te dai cu *Antiqua*. Sunt sigur că miroşi foarte apetisant.

– Nu sunt foarte sigură de asta, dar ştiu că n-am să mai miros ca şi cum aş avea de două ori vârsta mea.

– A dispărut orice urmă de vinovăţie pe care am simţit-o din pricina faptului că am dorit o femeie mai în vârstă decât mama mea. Mirositul se transformă într-o dâră pe care Grey o desenă cu limba în jurul urechii lui Cassie. În timp ce ea-şi ţinu respiraţia, Grey continuă să vorbească: Trebuie să cercetez mai în amănunt, ca să descopăr adevărata esenţă a Vulpii Cassie, cea mai delicioasă zgripţuroaică din toată Franţa.

Faptul că-i dezvăluise vârsta ei reală schimbase în bună măsură relaţia lor. Nu o mai privea cu deferenţa cuvenită unei respectabile femei în vârstă. În schimb, devenise jucăuş într-un fel cu totul nou pentru Cassie.

– Zgripţuroaicele muşcă, îl avertiză ea, înainte să-l apuce de ureche.

Grey trase aer în piept, şi Cassie simţi cum mădularul i se învârtoşează, lipit de coapsa ei, apoi îl auzi cum spune:

– La fel şi vulpile lor.

Îi apucă sfârcul şi o muşcă exact atât cât să o excite, nu să îi provoace durere. Cassie rămase şocată de forţa cu care reveni valul pasiunii. Nu ar fi zis că era posibil atât de rapid.

– Ai mult timp de recuperat, spuse ea cu glas răguşit.

– Într-adevăr. Mâna lui Grey se opri între coapsele ei şi continuă să se mişte încetişor, în cercuri, în timp ce el acorda o deosebită atenţie sânului ei. Şi vreau să recuperez alături de tine tot timpul pierdut.

Cassie pufni în râs şi se simţi dintr-odată ca o fetişcană, aşa cum nu avusese niciodată ocazia să fie. Zece ani

nu puteau fi recuperaţi în două săptămâni. Dar totuşi puteau încerca.

Grey se trezi simţindu-se alt om. Sau, mai bine spus, un om renăscut. Aerul era aproape îngheţat, însă în colibă intra îndeajuns de multă lumină cât să poată studia cu atenţie trăsăturile lui Cassie, care încă dormea, la câţiva centimetri depărtare de el.

Acum, că-i ştia adevărata vârstă, era uluit de cât de bătrână o crezuse. Mici riduri i se conturau deja pe chip, însă de aproape putea observa cât de catifelat îi era tenul. Se purta de parcă ar fi fost o femeie şubrezită de atâţia ani de viaţă, când ea era, de fapt, cea mai puternică şi mai echilibrată femeie pe care o întâlnise în viaţa lui.

Se aplecă şi-şi apăsă cu drăgălăşenie buzele peste ale ei. Cassie clipi şi deschise ochii.

– Sunt îndrăgostit, şopti el. Cu adevărat îndrăgostit, profund, nebuneşte, ameţit de cea mai frumoasă femeie din lume.

Ceva adânc şi imposibil de descifrat se ivi în ochii ei albaştri, înainte de a-i răspunde cu vioiciune:

– Eşti înnebunit după pasiune, nu după mine. Nu te teme, îţi vei reveni după infatuarea pe care s-ar putea să o resimţi acum, Lord Wyndham. E timpul să ne sculăm şi să mâncăm ceva, ca să putem porni.

Grey clipi. Chiar şi o declaraţie menită să tachineze ar trebui tratată cu un minimum de respect.

– Pot fi îndrăgostit măcar un pic de tine?

Cassie îi aruncă un zâmbet pieziş.

– Pasiunea acaparează mintea şi judecata omului. Eu sunt, absolut întâmplător, disponibilă şi la îndemână. Nu e deloc acelaşi lucru cu dragostea.

Grey nu prea părea de acord cu ea. Era adevărat că dragostea însemna ceva mai mult decât pasiunea, însă pasiunea pe care o experimentaseră ei era, cu siguranţă, un ingredient al dragostei.

Îşi strecură mâna printre faldurile hainelor ei şi-i cuprinse sânul, iar cu degetul mare începu să se joace cu sfârcul ei.

– Disponibilitatea e o calitate extraordinară, ce nu trebuie nicicum risipită. Sunt sigur că putem amâna un pic micul dejun.

Cassie trase aer în piept, şi privirea i se înceţoşă.

– Doar câteva minute. Ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru tine.

Grey izbucni într-un hohot de râs.

– E o provocare, delicioasa mea vulpoaică. Am s-o consider ca atare, spuse el şi-i cuprinse talia cu mâinile, apoi se rostogoli pe spate astfel încât ea ajunse deasupra lui, cu chipul ei viclean privindu-l de deasupra. Parfumul ei de bătrână se mai dusese, aşa că îi putea adulmeca mireasma fermecătoare, de femeie. Unica şi deosebita Cassie.

Ea avea dreptate când spunea că el era îndrăgostit de amor. Însă nu vedea în ea o simplă femeie disponibilă şi la îndemână. Chiar era un pic îndrăgostit de ea. Şi, în clipa când sărutul ei îl azvârli pe culmile extazului, îşi spuse că avea să fie întotdeauna îndrăgostit.

Cassie presupuse că zâmbea prosteşte când o porniră pe drumul desfundat care avea să-i scoată dincolo de dealuri, la o şosea ce ducea către miazănoapte. Cu toate că-i era greu să citească expresia de pe chipul lui Grey din pricina bărbii, presupuse că şi el radia. Întârziaseră destul de mult cu micul dejun.

Nu rămăsese insensibilă la faptul că recunoscuse, fie şi în glumă, că era îndrăgostit de ea, chiar dacă îşi exprima de fapt plăcerea lui nebunească de a-şi fi redescoperit sexualitatea. Probabil şi ea era un pic îndrăgostită de Grey. Felul lui de a face amor avea ceva jucăuş cu totul nou pentru ea. Abia aştepta şi celelalte interludii pasionale, în timpul rămas până când avea să i-l predea lui Kirkland, în Londra.

Grey avea să se întoarcă în braţele iubitoare ale familiei şi ale prietenilor săi şi, peste o vreme, ale unei neveste tinere şi potrivite. Cassie spera ca aceasta să fie capabilă să înţeleagă prin ce trecuse Grey.

Iar Cassie avea să se întoarcă în Franţa cu amintiri vii, care aveau să o încălzească în căsuţa ei englezească,

dacă avea să trăiască într-atât încât să se retragă undeva. Supraviețuise mai bine de doisprezece ani în branșa spionilor. Poate chiar avea să apuce să sărbătorească moartea lui Napoleon.

Fusese drăguț din partea lui Grey să-i ureze să-și găsească un tovarăș pentru anii bătrâneții, dar asta dovedise totodată și cât de imatur era în unele privințe. Deși erau cam de aceeași vârstă, el își petrecuse anii de maturitate în captivitate. În timpul celor douăzeci și nouă de ani de viață, ea experimentase lucruri cât pentru mai multe existențe, în vreme ce el retrăise la nesfârșit o singură experiență, și aia nefastă, timp de zece ani.

Asta o făcu să se simtă la fel de bătrână pe cât o făcea să pară părul său cenușiu. Însă nesfârșitele diferențe dintre ei nu-i împiedicau să fie amanți, până când drumurile lor aveau să se despartă.

Pacea dispăru când ieșiră dintre dealuri și o luară pe șoseaua ce mergea către miazănoapte. Cu toate că drumul nu era prea circulat, ceafa lui Grey se încorda ori de câte ori auzea zgomot de copite îndreptându-se în direcția lor. Era, cu siguranță, prea devreme pentru ca Durand să fi apucat să organizeze o urmărire, dar asta nu avea nimic de-a face cu teama lui primitivă. Nu avea să se simtă în siguranță până când nu ajungea în Anglia.

Cu toate că nu putea alunga teama și nici mânia, se putea preface sănătos la cap și normal. Își dădu seama că îi venea mai ușor dacă se concentra asupra peisajului din jurul său. Iarna era pe sfârșite, dar privelișteа era mai frumoasă decât ar fi putut crede. Copacii aveau nuanțe nesfârșite de culori, care de care mai subtile, iar vântul ducea cu el amețitoarele miresme ale vieții.

Și se putea delecta privind-o pe Cassie, în timp ce aștepta lăsarea întunericului.

capitolul 18

După ce-și blestemă îndeajuns slugile incompetente pentru că-i lăsaseră pe prizonieri să scape, Durand

începu să urzească planuri pentru a-i captura iarăşi. Preotul bătrân şi şubred era uşor de prins. Probabil avea să rămână pe lângă ai lui, aşa că urma să fie găsit cu uşurinţă, prin prietenii şi rudele sale.

Wyndham însă avea să fugă din ţară cât de repede posibil, aşa că Durand trebuia să se grăbească. Spre norocul lui, avea la dispoziţie multiplele şi variatele resurse ale poliţiei. Erau detaşamente ale jandarmeriei în fiece oraş, cât de mic. Nu trebuia decât să declare că era pe urmele unor spioni englezi, şi-i mobiliza pe toţi.

Avea să tipărească anunţuri pe care avea să le trimită prin rapizii curieri militari. Jandarmii vor putea distribui anunţurile prin hanurile şi satele de pe toate drumurile pe care ar fi putut-o apuca fugarii. Dacă adăuga o descriere a lor şi o recompensă pentru cei care puteau oferi informaţii, sute de cetăţeni aveau să fie atenţi la orice străin care le trecea prin faţa ochilor.

Problema era cum să facă descrierea. Singura care fusese văzută era bătrâna, care nu lăsase nici o amintire clară, în mintea nimănui. Păr cărunt. Înălţime medie. Greutate medie. Nici o trăsătură caracteristică. În jur de şaizeci de ani.

Nici în cazul lui Wyndham şi al preotului lucrurile nu se simplificau. Durand ştia cum arătaseră la început, însă anii petrecuţi în temniţă le emaciase corpurile, plus că le crescuseră bărbi de sălbatici. Hainele puteau fi căptuşite, iar bărbile tunse, şi astfel înfăţişarea se schimba complet.

Trebui să se mulţumească să aproximeze înălţimea medie a celor doi şi să spună că unul dintre ei era un bătrân ca vai de el, iar celălalt – un tânăr cu părul deschis la culoare. Mai adăugă faptul că cei trei fugari căutaţi călătoreau fie împreună, fie separat sau chiar alături de alţi oameni. Nu fu deloc mulţumit de rezultat.

Apoi mai era şi problema drumului pe care o luaseră. Înţelept din partea lor ar fi fost să o fi luat spre miazăzi, către Spania, sau spre răsărit, înspre Ţările de Jos sau Germania, dar se poate ca înţelepciunea să le fi fost umbrită de faptul că ruta către miazănoapte, spre Canalul Mânecii, era, de departe, cel mai rapid drum

spre Anglia. Aşa că Durand trimise informaţiile în toate direcţiile şi se concentră cu precădere asupra drumurilor dinspre miazănoapte.

El alese să meargă la Calais. Instinctul său de vânător îi spunea că acela era locul în care avea şanse să dea de urma prăzii. Când şi dacă avea să-l prindă pe Wyndham, nu mai avea de gând să piardă vremea întemniţându-l.

De data asta, avea să-l omoare, pur şi simplu, pe nenorocit.

Cassie se încruntă în timp ce urmau şoseaua îngustă care străbătea centrul unui mic oraş. Până acum trecuseră numai prin cătune şi dormiseră prin şuri părăsite, dar nu puteau evita la nesfârşit oamenii.

– Trebuie să fie zi de târg. Toată lumea din oraş s-a strâns în piaţa mare şi e gata să vândă, să cumpere şi să bârfească vrute şi nevrute.

Îl simţi pe Grey, încordat, alături de ea. Când împarţi aşternutul cu un bărbat, devii extrem de sensibil la emoţiile lui.

– Nu putem ocoli cumva? întrebă el.

– Nu văd nici o stradă care să ducă spre ieşirea din oraş, şi dacă încercăm să ocolim prin sate, o să întârziem jumătate de zi, dacă nu mai bine, rătăcind pe uliţele pline de noroi.

– Cred că ai dreptate, răspunse el şi privi încruntat la piaţa mare şi aglomerată din faţa lor.

– Ia-o ca pe un antrenament numai bun pentru Londra, spuse ea, pe un ton încurajator. În câteva minute traversăm piaţa, apoi o să fim iarăşi în câmp deschis.

Grey trase adânc aer în piept, după care opri calul şi descălecă.

– Ai dreptate, spuse el. N-am nici un motiv să o iau razna.

Cassie descălecă la rându-i de pe Scaiete. Într-un loc aşa aglomerat precum acela de care se apropiau, era mai bine să ţină caii de dârlogi.

– Am să mă opresc să cumpăr pâine, dacă văd vreo tarabă de brutar. Dacă nu, traversăm direct. Dacă trebuie să-ţi spun pe nume, am să te strig Grégoire.

Grey dădu aprobator din cap, încordat, dar stăpân pe el.

– Şi eu cum să-ţi spun?

– *Maman*, răspunse ea rapid. Te rog, ţine ochii în pământ şi prefă-te că nu eşti foarte inteligent. Eu sunt bătrâna ta mamă şi mă ocup de afaceri în numele amândurora.

Grey încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap, apoi porni la drum. Mulţumită, Cassie o îndemnă pe Scaiete către târgul din piaţa mare a oraşului. Era primul test al lui Grey printre oameni străini, dar avea încredere că se va descurca. Noaptea, când erau numai ei doi, era amuzant şi pasional. Era limpede de ce-l adoraseră toţi în tinereţe.

Cu toate că încă fierbea sub calmul său aparent, mânia lui Grey începea să se mai atenueze, se gândi Cassie. Călătoria aceea liniştită avea darul de a-l aduce iarăşi pe aceeaşi frecvenţă cu restul lumii. Până ajungeau la Londra, ar fi trebuit să fie un om aproape normal. Un nou fel de normalitate, un amestec între ce fusese şi ce experimentase în ultimul deceniu.

Era anotimpul în care la târg nu se aducea mare lucru, în afară de mere îmbătrânite şi încreţite şi de rădăcini zbârcite, dar se găseau produse de patiserie, brânzeturi şi delicatese, pe lângă tarabele cu haine vechi şi cu unelte. Dacă ar fi avut teleaga cu ea, şi-ar fi instalat şi ea o tarabă.

În loc de asta, continuă să străbată mulţimea cât putea de repede, fără să împingă pe careva, ca nu cumva să atragă atenţia. Oamenii erau strânşi mai toţi în jurul fântânii din centrul pieţei. Chiar şi printre râsete şi sporovăieli, Cassie auzea respiraţia grea a lui Grey, care îşi ţinea privirea în jos şi înainta hotărât.

Nu intenţiona să se oprească chiar în mijlocul târgului, dar, când se apropiau de una dintre ieşirile laterale şi mulţimea începuse să se mai subţieze, văzu taraba unui brutar.

– Ia stai o ţără, măi băiete, şi ţine acilea de dârlogi, spuse ea cu accent de ţărancă. Tre' să cumpărăm o pâine.

– *Oui, maman*, răspunse el şi apucă frâiele lui Scaiete, să o lase pe Cassie să se apropie de tarabă. Cumpără pâine şi câteva tarte din fructe uscate. Îi plăcea să-i ofere lui Grey noi şi noi gusturi care să-i bucure cerul gurii, atât de mult timp neglijat. Apetitul lui nesfârşit era o adevărată provocare.

Tocmai pusese monedele în palma brutarului, când în spatele său izbucniră ţipete. Se întoarse cât ai clipi şi văzu un câine schilod alergând dinspre taraba alăturată cu un cârnat afumat între dinţi, în timp ce un negustor roşu la faţă de mânie alerga pe urmele lui. Un privitor strigă după ei, plin de veselie:

– Se pare că-i mai iute ca tine căţeaua asta mică, Morlaix!

– Ia mai tacă-ţi fleanca, fir-ai tu al naibii! exclamă Morlaix şi, continuând să înjure, încolţi câinele, îi smulse cârnatul şi începu să-i care la picioare bietului animal, care rămăsese prins între un perete şi o căruţă.

Grey izbucni dintr-odată:

– Domnule, cred nu ar trebui să daţi într-o biată sălbăticiune!

Şi, spunând acestea, îl apucă pe negustor de umăr, ca să-l îndepărteze de animal. Bărbatul se învârti pe călcâie şi-şi îndreptă pumnul grăsuţ către falca lui Grey. Acesta evită lovitura, însă instinctul îl făcu să reacţioneze şi-şi luă avânt, gata să-i tragă una zdravănă.

De teamă să nu-l rănească sau să-l omoare pe negustor, Cassie îl apucă de braţ mai înainte să apuce el să lovească.

– Potoleşte-te, băiete! strigă ea. Nu care cumva să dai în domnu'!

Îl apucă de undeva mai sus de cot şi-i amorţi brusc antebraţul drept. Grey se întoarse numaidecât către ea, cu o privire sălbatică şi tremurând din tot corpul.

– Potoleşte-te Grégoire! se răsti Cassie. Potoleşte-te!

Preţ de o clipă, Cassie avu impresia că o să se repeadă şi la ea şi se pregăti să se ferească din calea loviturii lui. Dar furia lui Grey se domoli treptat, şi-şi lăsă pumnul jos, apoi dădu scurt din cap, să o asigure că şi-a revenit şi se poate stăpâni.

Cassie se întoarse atunci către negustorul mânios, care mirosea a bere şi a ceapă crudă. Dădu scurt din cap şi spuse, pe un ton plin de căinţă:

– Mii de scuze, *monsieur* Morlaix. Băiatului meu îi cam lipseşte o doagă. Îi plac tare mult câinii şi nu suferă să-i vadă stâlciţi în bătaie. Lasă-mă mai bine să plătesc eu pentru cârnat şi dă drumul fiarei, spuse ea, apoi îndesă o sumă generoasă în palma cărnoasă a negustorului. Acuşica îl scot pe Grégoire al meu din oraş, domnu' meu. Se pierde cu firea printre atâţia oameni.

Morlaix acceptă banii cu un mormăit:

– Ia animalele astea două din ochii mei!

– Aşa am să fac, domnu' meu, spuse ea pe un ton supus. Hai să ne urnim, băiete.

– Cârnatu', spuse el greoi, lăsând impresia că îi lipsea, într-adevăr, o doagă. I-ai dat banii, aşa c-acu'-i al nostru.

Cassie luă cârnatul morfolit din mâna negustorului şi i-l dădu lui Grey. Bărbatul îl dădu la rându-i câinelui cel slăbănog, care-l înfulecă numaidecât.

Cassie luă repede pâinea şi tartele, apoi ridică frâiele pe care le lăsase Grey din mână când începuse altercaţia. Noroc că amândoi caii erau nişte animale liniştite, care nu o luaseră la sănătoasa atunci când se ivise ocazia.

– Lasă câinele, Grégoire, tre' să o luăm din loc.

Grey se ridică şi luă iar frâiele lui Ahile.

– *Oui, maman*, spuse el pe un ton supus, în care Cassie citi însă furia care clocotea încă în el.

Mulţimea care se strânsese în jurul lor să asiste la bătaie se risipi, dezamăgită că nu se lăsase cu vărsare de sânge. Cassie se îndepărtă de târg cu paşi repezi, mânându-i de la spate pe Grey şi pe calul său.

După ce lăsară târgoveţii în urmă şi ajunseră pe strada mare, de-a dreptul pustie, Cassie se opri să încalece şi văzu câinele care venea după ei, plin de speranţă.

– Ţi-ai făcut un prieten, Grégoire.

Grey îngenunche şi scărpină căţeaua pe gâtul răpănos. Era tânără, de mărime medie, şi era aşa de slabă, că i se vedeau coastele. Pe sub stratul de mizerie părea să aibă blana neagră cu roşcat, iar botul şi picioarele

îi erau albe. Urechile lăsate sugerau faptul că strămoşii ei se ocupaseră cu vânătoarea.

Nu se sălbăticise de tot, căci se apucă să-i lingă mâna lui Grey.

– Are nevoie de mângâiere la fel de mult ca de hrană, spuse el. Dar are nevoie de mai multă hrană. Un cârnăcior pe care ai plătit o groază nu e de ajuns pentru cineva care moare de foame. Ne putem lipsi de nişte brânză?

Cassie ştia că nu era o idee prea bună să-i dea de mâncare căţeluşei ăleia răpciugoase, dar nu putu rezista ochilor ei maronii care implorau. Scormoni prin coburi până găsi o bucată de brânză. O rupse pe jumătate şi-i dădu lui Grey una din bucăţi.

– Acum n-o să mai scapi nicicum de ea.

– Nici nu vreau, răspunse Grey şi desfăcu felia de brânză în bucăţi mai mici, pe care i le dădu, rând pe rând, căţeluşei. Am avut întotdeauna câini, şi mi-au lipsit la fel de mult ca oamenii, adăugă el şi o scărpină afectuos între urechi. Dacă Régine vrea să vină după noi, n-are decât.

Cassie privi cu atenţie la căţeluşa slăbănoagă.

– Normal că i-ai spus Regina. Asta o să-i crească moralul până la cer.

Grey îi aruncă şi ultima bucăţică de brânză. Căţeaua o prinse din zbor.

– Sper, spuse el. Numele sunt foarte importante.

Dacă Régine avea să-l ajute pe Grey să se liniştească şi să fie mai cooperant cu lumea din jurul său, Cassie se gândi că-şi merita greutatea ei în cârnaţi. Ieşiră din sat umăr la umăr. După mai bine de un kilometru jumate, Cassie spuse:

– Te-ai descurcat bine la târg. N-ai omorât pe nimeni.

Grey îşi subţie buzele.

– Dar aş fi fost în stare, dacă nu m-ai fi oprit tu. Nu mă descurc în lumea civilizată, Cassie. Dacă nu eşti lângă mine data viitoare când oi lua-o razna, nu ştiu ce are să se întâmple.

– Am să fiu lângă tine cât timp o să ai nevoie de mine.

Grey se întoarse şi o privi cu o sclipire în ochii lui cenuşii.

– Promiţi?

Cassie ezită, căci îşi dădu seama că era pe cale să facă o promisiune măreaţă. Dar, deşi acum el avea nevoie de ea, lucrurile nu aveau să rămână la fel prea mult timp. Odată ajunşi înapoi în Anglia, aveau să apară alte persoane mai potrivite să-l ajute să-şi înfrângă demonii.

Dar deocamdată avea nevoie de ea.

– Îţi promit, Grey.

Bărbatul îi răspunse cu un zâmbet pieziş.

– S-ar putea să ajungi să-ţi regreţi cuvintele, dar îţi mulţumesc oricum, Cassie. Deocamdată, eşti stânca mea dintr-o lume confuză.

– Mai curând are să-mi pară rău că ai adoptat câinele ăsta, remarcă ea. De acum înainte va trebui să dormim numai prin şuri.

Grey o privi cu o poftă exagerată.

– Mie îmi convine, atâta timp cât avem suficientă intimitate pentru a te seduce, draga mea zgripţuroaică.

Cassie izbucni în râs, bucuroasă că Grey îşi recăpătase controlul asupra furiei care-l măcina. Îşi petrecuseră şi noaptea dinainte tot într-o şură, şi acolo avuseseră, într-adevăr, destulă intimitate pentru seducţie, cu toate că nu ar fi putut spune care dintre ei fusese cel sedus.

Cassie privi în urmă şi văzu că Régine îi urma. Căţeaua părea cât de cât dresată. Poate fusese a cuiva şi se pierduse. Avea să fie un bun prieten pentru Grey. Şi Cassie iubea animalele, dar nu le putea păstra, căci nu se potriveau cu viaţa ei nomadă. Încerca pe cât posibil să nu se ataşeze nici de cai, pentru că uneori era nevoită să-i lase în urmă. La fel i se întâmpla şi cu bărbaţii.

Înaintau chiar bine şi în câteva zile urmau să ajungă în zona de coastă. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că avea să livreze cu bine încărcătura acasă, dar aveau să-i lipsească tare mult nopţile astea!

După ce-şi vându marfa, negustorul Morlaix se retrase în crâşma celui mai apropiat han. În timp ce-şi aştepta băutura, comandantul postului local de jandarmi intră

și prinse un anunț pe peretele de lângă ușă. „RECOMPENSĂ!" scria mare în partea de sus a foii.

Cum lui Morlaix îi plăcea să-și exerseze știința de a citi, se apropie fără grabă de perete și citi anunțul. Se căutau niște fugari. O bătrână, un bătrân și un bărbat mai tânăr, cu părul bălai. La drum, cu toții, separat sau împreună cu alții.

– Auzi, Leroy, zise el către comandant, care-i era un vechi amic. Tocmai ce-am văzut doi din ăștia trei colo, la târg. Bătrâna cu un bărbat cu părul bălai. Numai că-i lipsea o doagă, iar bătrânul nu era cu ei.

Leroy, un fost sergent al armatei, se arătă vag interesat de asta.

– Erau de prin împrejurimi?

– Nu, erau străini. Se îndreptau către miazănoapte.

Interesul lui Leroy crescu.

– În anunț zice că s-ar putea să se îndrepte către miazănoapte. Cum arăta bătrâna?

Morlaix ridică din umeri.

– Nu avea nimic special. La înălțime era așa și-așa, rochia era ceva mai bună decât ultima zdreanță și părul sur. Un bărbat ar trebui să fie de-a dreptul disperat ca să se culce cu ea.

Din ce în ce mai interesat, sergentul continuă:

– Era bătrână, dar încă în putere?

Morlaix se încruntă.

– Cred că da. L-a ținut în loc pe bruta aia de fii-său, să nu sară la mine.

– De ce a vrut să sară la tine?

Negustorul reluă pe scurt povestea, de vreme ce nu-l punea într-o lumină prea bună. Ochii jandarmului se aprinseră.

– Se poate să fi fost englez? Ei sunt înnebuniți după câini!

– Nu a vorbit el prea multe, dar părea francez. Un francez prost!

Leroy bătu cu mâna peste anunț.

– Cel tânăr e un spion englez evadat din temniță. Te cred și eu că vorbea bine franceza dacă-i spion.

Cei doi s-ar putea să fie cei căutaţi. Cât a trecut de când au plecat din oraş?

– Juma' de zi, răspunse Morlaix. Uite ce zice aici! Dacă sunt chiar ei, primesc o recompensă?

– S-ar putea să primeşti o parte din recompensă, dar numai dacă ei sunt răufăcătorii şi dacă reuşim să-i prindem. O să trimit vorbă mai departe, prin poştalionul armatei, mai spuse comandantul, apoi se roti pe călcâie şi o porni spre uşă.

– Vezi să nu uiţi de recompensa mea, zise Morlaix.

Îl aştepta băutura pe masă, aşa că luă o duşcă. Al naibii jandarm, voia să păstreze recompensa pentru el. O fi fost Franţa imperiu şi nu regat, dar încă existau unii care aveau puterea în mâini şi alţii care nu aveau nimic.

capitolul 19

– Uite ce bine arată, zise Cassie când le apăru în drum un mic han, pe marginea drumului. Pe o plăcuţă ponosită scria mare: AUBERGE DU SOLEIL. Hanul soarelui.

Dedesubt era pictat numele MME. GILBERT. Nu era un han care să forfotească de clienţi, ci mai degrabă o tavernă în care se serveau băutură şi mâncare simplă şi care avea şi vreo două odăi pentru oaspeţi.

– Cu puţin noroc, facem rost de mâncare caldă şi de o baie pentru Régine.

– Dar oare pentru noi o fi rost de-o baie? se întrebă retoric Grey, în timp ce mângâie căţeaua pe spate. Se întinsese mulţumită în poala lui Grey, căci obosise să tot meargă în urma cailor.

– Régine are nevoie de baie mai mult ca noi, sublinie Cassie cu un zâmbet pe chip. Dar, dacă suntem într-adevăr nişte norocoşi ai sorţii, poate se găseşte nişte apă fierbinte şi pentru noi.

Intrară într-o curticică. Era plină de noroi, ca majoritatea ogrăzilor de prin partea de miazănoapte a Franţei acum că începuse să se topească zăpada. Cu toate

că dăduseră deja primii muguri de primăvară, era încă mai mult noroi.

Cassie descălecă, o priponi pe Scaiete şi intră în han, făcând clopoţeii prinşi de tocul uşii să sune. Îi ieşi în întâmpinare o femeie robustă, cu un aer autoritar.

– Eu sunt *madame* Gilbert, spuse ea pe un ton voios. Cu ce te pot ajuta?

– Ziua bună, *madame*, zise Cassie cu accentul ei de ţărancă. Eu şi feciorul meu am dori o masă, o odaie şi poate o vană, în care să-şi spele căţelul. Ce zici?

– Căţelul? întrebă nedumerită femeia şi privi pe fereastră, unde se vedeau Grey şi Régine călare pe Áhile. Grey se străduise să arboreze o expresie nonşalantă, însă nu prea-i ieşea. Din fericire, barba deasă îi acoperea mai tot chipul.

– A găsit o potaie murdară şi lihnită de foame în târg, azi-dimineaţă, şi vrea să o păstreze, spuse Cassie şi oftă, ceva în genul „ce poate o mamă să facă?" Lui Grégoire îi cam lipseşte o doagă şi se calmează când are un câine lângă el.

– E dezertor din armată? o întrebă *madame* Gilbert pe şleau.

– Nu, răspunse Cassie cu siguranţă în glas. Nu este în stare să fie soldat.

Bătrâna ridică din umeri.

– Mai bine nu-mi spune ceva ce m-ar putea face mai târziu să mint. Dar îţi zic aşa, ca de la mamă la mamă, că jandarmii din district sunt mai mereu pe urmele dezertorilor şi de multe ori trec chiar pe aici. Mulţi dintre ei sunt foşti soldaţi, daţi afară din armată, aşa că nu le place să-i vadă pe alţii cum scapă de suferinţă.

– Dar e adevărat ce spun, Grégoire nu a fost nicicând în armată, deşi are vârstă potrivită. Lui Cassie nu-i plăcea deloc ce auzise. E vreun alt drum, pe care nu prea circulă jandarmii?

Madame Gilbert se strâmbă, ca şi cum Cassie tocmai i-ar fi confirmat faptul că „fiul" ei era un soldat fugit din rândurile armatei.

– Ba cum nu, şi încă aproape. E o cărăruie îngustă şi plină de noroi care duce dincolo de grajdurile mele.

Nu pare cine ştie ce, dar, dacă mergi pe ea, peste câmpuri, te scoate până la urmă pe un alt drum, care duce către miazănoapte. Îngustă şi liniştită.

Curioasă, Cassie observă:

– Pari foarte înţelegătoare faţă de dezertori.

Buzele bătrânei înţepeniră.

– Războaiele lui Napoleon mi-au ucis soţul, fratele şi cei doi feciori. Dar n-au să pună laba pe nepoţii mei şi nici n-am să-i ajut pe jandarmi să dea de urma bieţilor nenorociţi care nu au chef să moară prin cine ştie ce câmpuri străine, pline de noroi.

– Nu-mi pasă cine câştigă, spuse Cassie. Ceea ce nu era adevărat. Napoleon trebuie distrus. Apoi, ceva mai sinceră, adăugă: Vreau doar să se termine războiul ăsta.

– Amin. Ziceai că vrei să speli căţelul?

– Da. Şi aş mai vrea ceva cald de mâncare şi permisiunea să putem dormi în grajd. Lui Grégoire îi va face mai mare plăcere să doarmă lângă cai.

Hangiţa încuviinţă din cap, convinsă deja că Grey era dezertor.

– Este mic, dar confortabil. O să dormiţi bine acolo. Cât priveşte căţelul, e o magazie pentru spălat rufele chiar lângă grajd, şi găsiţi acolo pompă, vană, săpun şi perii. În seara asta servim tocană de berbec.

– Sună minunat, *madame*, spuse Cassie şi scoase la iveală un portmoneu subţirel. Cât vă datorez pentru toate? Se referea, desigur, şi la informaţii, care erau mai valoroase decât acoperişul de deasupra capetelor.

Régine acceptă baia fără prea mult entuziasm, dar nici nu muşcă, nici nu încercă să fugă, în timp ce Grey o spălă bine în spălătoria din magazie. Cassie se ţinu departe de stropii care săreau în toate părţile şi admiră pieptul gol al lui Grey, dar şi câinele care se făcea din ce în ce mai curat. Régine nu avea să fie niciodată o frumuseţe, dar era un animal fericit, care îl privea pe Grey cu adoraţie. Unul dintre strămoşii săi se prea poate să fi fost beagle. Cât despre ceilalţi, nu ar fi putut nimeni spune cu exactitate.

După ce Régine fu spălată și uscată cu niște prosoape aspre, se retraseră în grajd, care era într-adevăr mic și confortabil. *Madame* Gilbert creștea doi cai blânzi, pentru înhămat la căruță, dar mai era loc berechet pentru Scaiete și Ahile.

Se gândi că era mai înțelept să-l țină pe Grey departe de hangiță, așa că duse cina direct în grajd, pe o tavă. Tocana de berbec era savuroasă și aromată, iar berea făcută în casă mergea de minune alături, plus că avură pâine din belșug, cu care să șteargă ultimele rămășițe din tocană.

Se înserase deja când Cassie duse tava cu farfuriile murdare la bucătărie. Se întoarse și-l găsi pe Grey întins pe o pătură pe care o aruncase peste o grămadă de paie, cu Régine alături. În lumina difuză a unui singur felinar, Grey etala un corp lung, subțiratic și splendid. Cu toate că era neîngrijit și încă mult prea slab, mâncatul pe săturate îi mai atenuase din uscățimea corpului.

– Iată cum plăcerile triviale ale dormitului în natură se pot combina cu avantajul de a avea un acoperiș deasupra capului, o masă bună și caldă și o cale de acces la îndemână, în caz că trebuie să plecăm în grabă. Și, de vreme ce Régine se culcase la dreapta sa, Grey bătu cu palma peste locul gol din stânga. Vino și ia loc lângă mine. Mi-ai potolit o poftă, iar acum e timpul să-mi saturi alta.

– Ești un nerușinat, spuse ea și se conformă, fericită să se adăpostească lângă corpul său cald, în frigul serii care se lăsa.

– Așa mi-a spus Lady Agnes Westerfield. Râdea ea, dar a vorbit serios. Și avea dreptate, adăugă Grey și se rostogoli înspre Cassie pentru a-i oferi un sărut lung. Am să reușesc oare să te seduc?

– Cred că am câteva minute libere, spuse ea încercând să-l tachineze, în timp ce degetele de la mâna dreaptă se strecurară în părul lui încurcat.

– Șireato! spuse el și-o sărută pe gât. Încerci să mă insulți, ca să-ți demonstrez cât de rezistent pot fi.

– Mi-ai deconspirat planul viclean! spuse ea printre hohote de râs. Când era în toane bune, Grey o făcea să râdă ca nici un alt bărbat din viaţa ei.

Grey îşi îngropă faţa în ungherul dintre gâtul şi umărul ei.

– O, Cassie, Cassie! spuse el răguşit de emoţie. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Sunt doar un lucru? întrebă Cassie şi-l apucă de lobul urechii, gândindu-se că aveau să-i lipsească râsul şi voioşia.

Grey izbucni în râs.

– *Cel mai bun* lucru, spuse el şi-i sărută tâmpla. Cel mai mare noroc, adăugă şi-i sărută vârful nasului. Cea mai bună persoană, continuă şi-i linse urechea. Şi cea mai bună şi mai minunată femeie, îşi încheie el litania, în timp ce-şi coborî buzele peste ale ei.

Sărutul pasional şi lung aproape că-i dizolvă capacitatea de a raţiona. După un timp îndelungat şi delicios, îi spuse pe un glas şoptit:

– Cel mai mare noroc a fost, probabil, faptul că ai fost coleg cu Kirkland. Nu-s mulţi bărbaţi care să depună atâta efort ca să caute un prieten dispărut.

– E adevărat, răspunse el în timp ce mâna-i alunecă peste spatele ei. Dar ia gândeşte-te ce puţin amuzant ar fi fost dacă şi-ar fi trimis unul dintre agenţii lui masculini către castelul Durand.

– Având în vedere perioada ta de abstinenţă, s-ar putea să nu-ţi mai fi păsat cine te salva, spuse ea şi se arcui sub mâna lui. Orice corp viu şi doritor ţi-ar fi fost de ajuns.

– Şireată şi rea pe deasupra, cât de rea! Zece ani n-au fost de-ajuns ca să uit diferenţa dintre un bărbat şi o femeie. Cu toate că poate ar trebui să-mi împrospătez memoria...

Tocmai întindea mâna spre tivul rochiei, când auziră din curte strigăte şi zornăit de hăţuri. Rămaseră nemişcaţi.

În liniştea nopţii, o voce aspră ceru îngăduinţa să intre în *Auberge du Soleil*, în numele împăratului, pentru ca fugarii şi dezertorii să poată fi prinşi. *Madame* Gilbert

ripostă cu vehemenţă şi le spuse jandarmilor că în hanul ei nu erau dezertori, şi cu ce drept *cochons*[1] îi deranjau pe cetăţenii oneşti chiar în timpul cinei?

Dorinţa şi râsetele dispărură ca prin farmec. Cassie blestemă în barbă.

– E timpul să o ştergem, spuse ea şi se ridică din paie. Ce bine că nu am apucat se despachetăm!

– *Nenorociţii!* exclamă Grey în timp ce sări în picioare şi o porni către uşa grajdului. Ce mi-ar plăcea să-i...

Cassie îl apucă de braţ.

– Nu o să dăm buzna în curte, să ne luăm în piept cu o jumătate de duzină de oameni înarmaţi! O să încălecăm în linişte şi o să pornim pe uşa din dos, pe poteca care duce departe de drum şi de han.

Braţul lui Grey se simţea încordat sub palma ei, dar, după ce trase adânc aer în piept, se întoarse din dreptul uşii şi îşi luă şaua.

– Li vor face ceva lui *madame* Gilbert?

– E o femeie de milioane şi pare obişnuită cu asemenea vizite din partea jandarmilor, spuse Cassie şi aruncă valtrapul pe spinarea lui Scaiete. Protestele ei îi vor mai ţine câteva minute în loc, înainte de a căuta prin grajd. Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru ea ar fi să dispărem până atunci, fără să lăsăm vreo urmă c-am fi trecut pe aici. Spune-i câinelui tău să nu latre.

Cu o expresie de îndârjire pe chip, Grey îşi strânse pătura şi o băgă în coburi. Când fură gata de plecare, Cassie scrută cu atenţie împrejurimile, în timp ce Grey deschise în linişte uşa din spatele grajdului. Studiase mai devreme poteca. Cu toate că era îngustă şi plină de noroi, trecea printre nişte boscheţi, aşa că aveau să dispară rapid din câmpul vizual.

Cassie stinse flacăra din lampă, şi scoaseră caii din grajd. Régine veni în urma lor, nedumerită, dar cooperantă. Din fericire, nu era genul care să latre.

Plecară la ţanc. În spatele lor străluci lumina felinarelor şi un ofiţer le ordonă oamenilor să cerceteze toate clădirile anexe. Mulţumind cerului că jandarmii făceau

[1] „Porcii" (în lb. franceză, în original)

un adevărat vacarm, Cassie deschise drumul spre potecă. Ceața se prefăcea într-o ploaie măruntă, iar frigul și umezeala pătrundeau până la oase. Speră ca undeva mai încolo, pe potecă, să găsească adăpost.

Măcar de data asta nu mai evadau în timpul unei furtuni.

Se făcea că era gonit asemenea unui iepure, peste câmpuri, în timp ce câinii de vânătoare urlau amușinându-i sângele. Căzu și rămase la pământ, cu respirația tăiată, în timp ce gonacii și câinii se năpustiră asupra lui. Dar, în loc de un sfârșit rapid, în care să fi fost sfâșiat în bucăți, îl capturară și-l legară de mâini și de picioare, îl duseră înapoi în temniță și-l aruncară într-o groapă fără fund, unde se prăvăli într-o interminabilă noapte...

Grey se trezi urlând în întuneric. Se repezi să lovească, dar, înainte ca groaza și panica să-i distrugă și ultimele rămășite de judecată, o pereche de brațe calde îl înconjurară, în timp ce vocea liniștitoare a unei femei îi spuse:

– E totul bine, Grey. Suntem în siguranță aici. Vocea ei blândă și corpul puternic erau ca un sanctuar într-o lume întunecată și sumbră. Am evadat, fără să-și dea seama jandarmii că am fost pe acolo, adăugă ea.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul și cu pumnii încleștați, se luptă din răsputeri să se stăpânească. Mintea câștiga teritoriu în fața instinctului. Nu mai era prizonier și nu mai era prins în capcană într-o beznă eternă.

– Scuze, reuși el să îngaime. Faptul că știu că sunt pe urmele noastre m-a făcut să visez urât.

– E prima dată, de când ai evadat?

Dădu să spună că da, dar nu o putea minți pe Cassie, așa că zise:

– Nu e prima dată, dar a fost cel mai rău acum. O luă în brațe și simți cum panica scădea în intensitate. Când ești lângă mine, coșmarurile dispar rapid. Apoi se încruntă prin întuneric. Te-am lovit când m-am zbătut?

– Nu, chiar dacă ai încercat, răspunse ea. Din fericire, știu să mă feresc.

Grey se simţea recunoscător pentru asta.

– Aminteşte-mi unde suntem, îi ceru el.

– Într-un şopron construit să adăpostească nutreţul pentru animale, îi explică ea. De acum, mai tot nutreţul a fost folosit, aşa că mai au loc să doarmă şi călătorii osteniţi, ca noi.

– De-aia e aşa frig, mormăi el, în timp ce-şi aminti cum găsiseră adăpostul după vreo două ore de mers pe o vreme mizerabilă. Fuseseră nevoiţi să ţină caii de dârlogi, căci era prea întuneric să poată merge călare.

Cerul începuse să se lumineze, aşa că probabil zorii erau aproape. Grey îşi lipi obrazul de părul ei. Régine, îşi dădu el seama, era rotocolul călduros din cealaltă parte.

– Cât mai avem până ajungem în zona de coastă?

– Dacă tragem tare, putem fi acolo în patru zile. Ceea ce ar şi trebui să facem, spuse ea cu seriozitate. Cred că Durand a trimis anunţuri în care ne categoriseşte drept spioni periculoşi şi că a anunţat că oferă şi recompensă. Oricine se aseamănă cu fugarii pe care îi caută va fi imediat remarcat şi reţinut.

– Să-mi rad barba? întrebă el şi îşi frecă bărbia, întrebându-se ce se ascundea sub tot părul acela. Aş arăta altfel.

– Nici nu prea ştiu ei cum arăţi, spuse Cassie, şi un zâmbet i se strecură în glas. Cred că, dacă eşti proaspăt ras, fiecare femeie din ţinut o să-şi amintească de tine, şi asta e fix ce nu ne dorim.

Grey simţi cum se îmbujorează în întuneric. Când era tânăr, îl remarcau femeile de toate vârstele. Iar lui i se păruse normală toată atenţia pe care o primea, ca un tânăr naiv şi vanitos ce era. Acum însă, acest gând îl făcea să se simtă nelalocul lui.

– Dar orice descriere a ta ar trebui să fie, de fapt, a unei bătrâne, nu? Aşa arătai când ai venit la castel. Nu-ţi poţi ascunde firele albe de păr? Atunci am putea călători drept soţ şi soţie.

– Este o idee foarte bună să ne schimbăm amândoi înfăţişarea, se arătă ea de acord. Am nişte vopsea castanie în cobur.

– Nu mă mai miră nimic din ce scoţi din coburii ăia, spuse el şi o masă pe toată lungimea şirei spinării, în dorinţa de a atinge cât mai mult din corpul ei. Aproape că mă aşteptam să scoţi un pat cu baldachin, când ne-am oprit aici.

– Vorbeşti prostii. Adăpostul ăsta e prea mic ca să încapă baldachinul meu în el.

Grey zâmbi, şi ultimele rămăşiţe din tensiunea coşmarului său dispărură cu totul.

– O să fiu foarte bucuros să te văd dându-te drept soţia mea. Mă simţeam oarecum pervers când erai mama mea.

– Asta nu te-a împiedicat să te porţi ca un pervers, punctă ea, în timp ce-şi strecură încet o mână pe sub haina lui.

Grey se încordă, la fel şi acea parte a corpului său unde se opri mâna ei.

– Sunt un neruşinat, ai uitat? spuse el cu răsuflarea pe jumătate tăiată. Cred că putem sărbători chiar acum noul nostru statut, de soţ şi soţie.

– E şi asta o modalitate de a ne încălzi, spuse ea dusă pe gânduri. Preţ de câteva minute.

Bucuria şi dorinţa începură să fiarbă în el, în ciuda condiţiilor precare.

– Iar mă provoci, domniţa mea vulpe? întrebă el şi-i cuprinse moliciunea delicioasă a sânului. Îţi promit că o să te încălzesc până la răsăritul soarelui.

Şi asta şi făcu.

capitolul 20

La castelul Durand începură să curgă informaţiile, după anunţurile trimise în toată ţara. Preotul nu fusese văzut nicăieri. Laurent Saville fie reuşise să se bage-n gaură de şarpe, fie murise în timpul evadării. Dacă era aşa, călătorie sprâncenată îi ura Durand, care continua totuşi cercetările. Bătrânul putea fi de mare ajutor.

Dar mulţi văzuseră ceea ce ar fi putut fi Wyndham şi o bătrână. Filtrarea acestor informaţii era o muncă

la care Durand se pricepea de minune. Avea instinctul de-a distinge adevărul, şi tocmai acel instinct fu trezit când auzi de mica altercaţie dintr-un târg de provincie. O bătrână şi un băiat care se purtase necuviincios din pricina unei potăi nenorocite. Părea un gest tipic englezesc.

Se întrebă dacă bătrâna era într-adevăr femeie. După ce aflase toate întâmplările, care-i subliniau forţa şi viclenia, Durand nu s-ar fi mirat să afle că salvatoarea lui Wyndham era în fapt un bărbat mai scund, deghizat drept femeie. Deşi era posibil ca forţa şi viclenia să fi aparţinut, de fapt, bărbaţilor alături de care călătoreau. Erau prea multe posibilităţi. Singurul lucru cât de cât sigur pe care se putea baza Durand era faptul că, foarte probabil, Wyndham o luase către miazănoapte.

Cei doi protagonişti ai altercaţiei din târg se îndreptau în direcţia potrivită, dar lipseau alte mărturii convingătoare care să confirme prezenţa lor pe drumul pe care o apucaseră. Durand studie pe hartă rutele alternative. Un drumeag care ducea către răsărit părea o alternativă plauzibilă şi o lua către Boulogne, apoi ieşea direct la Canalul Mânecii.

Erau o mulţime de pescari de-a lungul coastei care jucau în două luntri şi erau contrabandişti. Care grup era oare cel mai probabil să le sară în ajutor? Ministerul Poliţiei avea dosare despre mulţi dintre ei.

Cu harta în mână, Durand comandă o trăsură şi o porni spre miazănoapte.

Următoarele patru zile fură marcate de frica permanentă de urmăritori. Fură, de asemenea, cele mai grele zile de mers călare din viaţa lui Grey. Dacă nu s-ar fi întărit cât de cât în cele câteva zile în care merseseră în ritm mai lejer, Cassie ar fi trebuit să-l lege ca să stea în şa.

Ahile şi Scaiete dispăruseră, căci fuseseră daţi la schimb pe alţi cai, mai odihniţi şi mai puternici. Lui Grey i se păruse că citeşte regret în ochii lui Cassie când îşi vânduse poneiul, dar era o fire prea pragmatică ca să se plângă din pricina asta. Era o conducătoare neobosită,

care-i împingea pe amândoi de la spate, cu o hotărâre de neclintit.

În unele nopți erau prea osteniți chiar și pentru amor. Dar Grey nu era niciodată prea ostenit ca să nu-și dorească să o țină în brațe în timp ce adormeau. Cât timp o avea aproape de el, coșmarurile încetau.

Grey avea destulă mândrie în el cât să nu se plângă de ritmul de mers pe care Cassie îl impusese, deși, când ajunseră la hanul de la malul mării, la răsărit de Boulogne, se simțea de parcă ar fi fost bătut măr de niște boxeri profesioniști. Hanul apăruse la orizont la sfârșitul după-amiezii.

– Destinația noastră, spuse Cassie. Cei de aici mă cunosc. Aproape am ajuns acasă.

Grey privi dincolo de Canalul Mânecii, cu răsuflarea întretăiată.

– Dincolo de ape este Anglia. Mai că nu-mi vine a crede.

Poate că într-o bună zi avea să-și amintească de călătoria asta ca de un scurt interludiu, aproape ireal, din drumul său înapoi, către viața ce-i fusese hărăzită, dar deocamdată era lumea lui întreagă. Drumul, călătoria și Cassie. Nu avea să-i fie dor de teama nesfârșită sau de nesfârșitele ore petrecute călare și avea să-i priască întoarcerea la un trai civilizat, cu apă caldă la îndemână și cu haine curate.

Dar nu-și putea imagina viața fără Cassie.

Când ajunseră în dreptul hanului, Cassie descălecă.

– Du caii în grajd, spuse ea. Merg să vorbesc cu prietena mea, Marie. Și ea e una dintre multele văduve de război ale Franței. Cu puțin noroc, o să putem porni pe mare chiar în seara asta. Vremea pare să țină cu noi.

– O să-ți fie dor să-mi tot ordoni ce să fac, spuse Grey în timp ce primea hățurile calului.

– Ai întru totul dreptate. Îmi place la nebunie să le spun bărbaților masivi și puternici ce să facă, se arătă ea de acord. O să trebuiască să mă întorc în Franța și să mai salvez niște bieți nenorociți, cărora să le dau ordine.

Cuvintele ei erau menite să-l tachineze, dar se înfipseră ca niște cuțite în sufletul lui Grey, în timp ce mâna

caii în grajd. Această călătorie, alături de Cassie, fusese cea mai fericită perioadă din viaţa lui. Îl durea sufletul când se gândea că pentru ea fusese o misiune ca oricare alta.

„M-am culcat cu bărbaţi şi din motive mai josnice decât plăcere sau confort", îşi aminti el cuvintele ei. Oare se culcase cu toţi bărbaţii pe care îi salvase? Gândul ăsta nu-i dădea pace, însă nu avea nici un drept să o întrebe de trecutul ei sau de alţi bărbaţi pe care-i cunoscuse.

Grey îşi muşcă buza când descălecă. Régine îl simţi agitat şi i se lipi de picior. Era cel puţin o femeie în toată această călătorie care-l credea buricul pământului.

În timp ce pregăti caii pentru noapte, Grey îşi spuse că ar trebui să se poarte ca un bărbat matur şi să accepte faptul că pentru el Cassie era o persoană specială, chiar dacă el nu avea să fie niciodată la fel de special în ochii ei. Dar nu era sigur că era un bărbat într-atât de matur.

Cassie intră în taverna hanului. Încăperea plăcută avea mese şi o tejghea simplă de bar, construită la capătul cel mai îndepărtat. La una dintre mese stătea un băiat tânăr, care studia, în tip ce o femeie trecută de prima tinereţe şi destul de rotunjoară stătea în spatele tejghelei barului, cu poala plină cu gheme din care împletea.

– *Bonsoir*, Marie, o salută Cassie. Mă bucur să te găsesc aşa liniştită.

– Cassandra! Ce bine-mi pare să te văd! spuse Marie şi lăsă lucrul deoparte. Îţi aminteşti de nepotul meu, Antoine?

– Îmi aduc aminte, da. Nu te opri din lecţii din pricina mea, Antoine.

Băiatul se ridică şi etală un zâmbet ştirb, apoi se întoarse la cărţile lui. Marie continuă:

– Eşti doar în trecere?

– Da, şi cu cât va fi mai scurtă vizita, cu atât mai bine, spuse Cassie şi scoase o punguţă zornăitoare dintr-un buzunar ascuns, de sub fustă.

– Eşti norocoasă, chiar diseară e programată o ieşire pe mare, la pescuit.

Ce veşti nemaipomenite! Cu cât părăseau Franţa mai repede, cu atât mai bine.

– E destul loc pentru doi pasageri în plus? întrebă ea, iar când Marie răspunse aprobator cu o mişcare a capului, îi dădu punga. Uite plata.

Marie făcu punga să dispară.

– E mereu o încântare să fac afaceri cu tine, Cassie. Unde e tovarăşul tău de drum?

– Pregăteşte caii de noapte. Sunt doi cai de povară destul de buni, nimic ieşit din comun. Nu ştiu când am să mai trec pe aici, aşa că poţi face ce pofteşti cu ei.

Marie privi afară, pe fereastră. Toată ziua fusese cerul acoperit, şi noaptea se instala rapid.

– Aveţi timp să gustaţi ceva înainte să vă duceţi în golf. O să-l trimit pe Antoine până la barcă, să le spună că au pasageri.

În timp ce Antoine închise cartea, mai mulţi oameni călare se opriră în dreptul hanului. Cassie spuse încet:

– Se poate ca eu şi tovarăşul meu de drum să fim urmăriţi.

– Sau poate or fi ofiţerii vameşi, care vin mult prea des pe aici, spuse Marie încruntându-se. Antoine, fugi până în golf şi spune-le bărbaţilor că s-ar putea să fie ceva necazuri.

– *Oui, tante*, spuse băiatul şi o luă sprinten din loc spre bucătărie, pe unde o tuli afară.

– E timpul să ne prefacem că suntem două femei oarecare care stau la bârfă, spuse Marie şi turnă vin alb în două pahare mari şi grele, apoi făcu vânt unuia din ele de-a lungul barului, către Cassie. Tovarăşul tău de drum ştie că trebuie să stea ascuns?

Era o întrebare bună. Grey era imprevizibil.

– Sper că da, răspunse ea, apoi luă paharul cu vin şi se aşeză pe unul dintre scaunele aflate de cealaltă parte a barului, faţă în faţă cu Marie.

Uşa din faţă se dădu de perete şi înăuntru se năpustiră cinci jandarmi. Erau cu toţii înarmaţi, iar pe chip le era întipărită expresia specifică oamenilor care caută scandal.

În calitatea sa de hangiță unsă cu toate alifiile, Marie recunoscu imediat acea expresie, la fel și Cassie. În ochi i se citea îngrijorarea, dar spuse cu o voce calmă:

– Cu ce vă pot ajuta, dragi *citoyens*? Am niște tocană delicioasă de pește și pâine proaspătă, în bucătărie, spuse ea.

– O să servim și noi puțină, împreună cu o sticlă din cel mai bun coniac, spuse sergentul-șef. Dar, de fapt și de drept, am dori să prindem spionii evadați.

Sergentul scoase din haină un anunț împăturit.

– Un bătrân, o bătrână, un tânăr englez cu părul bălai, posibil să călătorească alături de alți oameni. Ați văzut pe aici pe cineva care să se potrivească? Fug cât îi țin picioarele spre Anglia.

Marie așeză cinci pahare pe marginea tejghelei.

– Nu-mi pare cunoscut. Singurele bătrâne care au trecut pe aici sunt din partea locului, spuse ea și întinse mâna sub tejgheaua barului, după sticla de coniac. Din câte îmi dau eu seama, nu am văzut picior de spion englez.

– Dar ai văzut o mulțime de contrabandiști, spuse cu răutate unul dintre bărbați. Apoi îi smulse sticla din mână și sorbi hulpav din ea. Cât ne dai ca să mergem la următorul han de pe coastă, fără să percheziționăm pe aici?

– Nu este ilegal să mituiești un jandarm? întrebă Marie pe un ton sigur. Nu are de ce să-mi fie teamă de percheziție. Nu-i nici un contrabandist pe aici. Numai mâncare și băutură.

– Și femei, spuse un bărbat înalt și lat în umeri, asemenea unui urs, în timp ce arătă cu degetul spre Cassie. Anunțul spune că bătrâna nu are nici o trăsătură ieșită din comun. Apăi nici asta nu are! spuse el privind-o cu ochi arzători, și tonul său amenințător pluti în aerul încăperii.

– Nu spui lucruri prea frumoase, *citoyen*, zise Cassie pe un ton blând și se foi pe scaun, ca să poată ajunge la cuțitul ascuns în dreptul coapsei. Spera însă să nu se ajungă la bătaie. Două femei nu prea aveau șanse în fața

a cinci brute înarmate. N-oi mai fi eu chiar o fetişcană, dar nici bătrână nu-s.

– Da' eşti destul de trecută cât să zici mersi dacă un bărbat adevărat vrea să te tăvălească puţin, pufni bărbatul mare cât un urs. Nu că aş pune eu mâna pe una ca voi în mod normal, dar, în lipsă de altceva, să zicem că ai fi de-ajuns.

În timp ce se apropia de ea, Cassie întinse rapid mâna după cuţit. Mai înainte însă de a-l apuca, bărbatul se aruncă deodată asupra ei şi o strivi între braţele sale cărnoase. Respiraţia îi mirosea de la o poştă a băutură ieftină.

– Lasă-mă în pace! strigă ea în timp ce începu să se zbată cu furie.

Bărbatul avea însă avantajul mărimii şi al puterii. O puse la podea şi se urcă pe ea.

Şeful grupului se întinse peste bar, să o apuce pe Marie, care-l pocni cu o sticlă peste faţă. Bărbatul înjură şi se dădu înapoi, împleticindu-se, dar un al treilea ocoli tejgheaua barului şi o trase pe Marie în mijlocul încăperii. Ţipătul ei fu brusc întrerupt.

Dacă nu ar fi fost ţintuită la podea, Cassie l-ar fi putut imobiliza pe atacator, însă, cum toată greutatea corpului lui era asupra ei, era aproape lipsită de ajutor. Spera din tot sufletul ca Grey să nu fi auzit încăierarea şi să nu-i atace. Cu toate că era un luptător bun, jandarmii erau înarmaţi, şi mai degrabă ar fi împuşcat un bărbat decât o femeie.

În timp ce se ruga ca Antoine să vină cât mai degrabă cu bărbaţii din golf, Cassie îl muşcă pe atacator de ureche şi simţi gustul metalic al sângelui. Bărbatul scoase un muget prelung, de furie, şi se dădu înapoi să-şi ai avânt să-i tragă o scatoalcă drept în moalele capului.

Cassie îşi trase capul într-o parte, să se ferească de greutatea loviturii, în timp ce se căznea să-şi elibereze un braţ. Dacă i-ar fi putut înfige degetele-n ochi...

Un urlet îngrozitor tună zguduind pereţii tavernei când Grey se năpusti pe uşă şi atacă, înnebunit de furie oarbă. Din doi paşi, ajunse lângă Cassie şi-l smulse

pe cel care o ataca. Se auzi un pocnet îngrozitor când frânse gâtul bărbatului-urs.

În spatele său, un alt jandarm trase numaidecât pistolul şi ţinti înspre Grey.

– Păzea, Grey! ţipă Cassie, în timp ce se ridica de la podea.

Grey se întoarse cu viteza unei tornade şi se prăvăli asupra bărbatului. Pistolul detună, dar Grey nu schiţă nici un gest. Smulse pistolul gol din mâna jandarmului şi se folosi de patul de lemn ca să-i dea una în cap, lăsându-l inconştient.

De vreme ce Grey se descurca de unul singur, Cassie se întoarse către Marie. Prietena ei era ţintuită la podea de un bărbat care îi ţinea o palmă peste gură, în timp ce cu cealaltă îi umbla prin haine. Cassie se duse în spatele lui şi-şi înfipse cu sălbăticie degetele mari în puncte anume din ceafa lui, ceea ce-l făcu să-şi piardă cunoştinţa în câteva clipe.

Se prăvăli la podea, cu un suspin înăbuşit. După ce-i trase corpul inert de pe Marie, care părea încă în stare de şoc, dar nu părea rănită, Cassie se întoarse către Grey.

Se lupta asemenea unui dansator, cu mişcări rapide şi foarte eficiente, în timp ce-i zdrobea şi-i pocnea pe adversarii săi. Însă... Dumnezeule mare! Îi curgea sânge pe partea stângă a capului! Probabil fusese atins de alicea din pistol. Mai mult ca sigur nu era ceva serios, altfel cum de mai putea lupta cu atâta furie? Dar îi curgea aşa mult sânge!

Lui Cassie i se făcu inima cât un purice când îi văzu pe ultimii doi jandarmi care rămăseseră în picioare cum îşi scoaseră pistoalele şi le îndreptară către Grey. Scoase cel mai abject blestem pe care-l ştia şi înfipse cu putere cuţitul în cel mai apropiat dintre cei doi bărbaţi. Îl atinse fix în beregată, iar sângele ţâşni.

În timp ce bărbatul se prăbuşi la pământ cu un ţipăt înecat în propriu-i sânge, tovarăşul său întoarse pistolul către Cassie.

– Nenorocito!

Cassie se aruncă către stânga, dorindu-şi să fi existat ceva care să o protejeze. Apoi umerii laţi ai lui Grey îi blocară vizibilitatea către ultimul jandarm în viaţă. Mârâind ca un lup, Grey se aruncă odată cu bufnitura pistolului din mâna jandarmului.

Imposibil de învins, Grey îşi încleştă palmele late pe gâtul bărbatului. Se prăvăliră împreună la podea.

Doamne, Dumnezeule, acum curgea şi mai mult sânge, şi de data asta din partea dreaptă a trupului lui Grey! Cu toate acestea, încleştarea lui nu slăbea deloc. Până să ajungă Cassie la ei, jandarmul era deja mort. Grey avea o expresie sălbatică întipărită pe chip, şi nu păru să o audă când îl strigă pe nume.

Cassie îl prinse de umăr şi-şi înfipse unghiile în carnea lui.

– Grey, e totul în regulă, suntem în siguranţă. Dă-i drumul, să mă pot uita la rănile tale. Grey nu reacţionă, aşa că repetă, pe un ton mai apăsat: Grey, dă-i drumul!

Trecură câteva momente lungi până când Grey mai slăbi din strânsoare şi se dădu în spate, pe călcâie. Furia oarbă i se topi din priviri, şi se întoarse către ea.

– Cassie? Eşti rănită?

– Tu sângerezi de murdăreşti toată podeaua, spuse ea pe un ton încurcat. Trebuie să-ţi examinez rănile.

– Mulţumesc cerului că eşti bine! mai spuse el, apoi căzu pe spate.

capitolul 21

Cassie îşi muşcă limba, ca să nu izbucnească în istericale, apoi îngenunche lângă Grey şi-l examină rapid. Rana de la cap sângera din abundenţă şi năclăia părul şi barba cu sânge, însă nu părea prea adâncă.

A doua alică îl lovise într-o parte. Deşi coastele păreau întregi, şi de acolo curgea mult sânge. Oare cât sânge putea pierde un om până să moară?

– Ţine aici, zise Marie şi-i îndesă câteva prosoape împăturite în palmă. Sălbaticul ăsta de bărbat al tău este magnific, spuse ea pe un ton admirativ. N-are nici

o teamă. Nu mi-a venit să cred când am văzut cum continuă să lupte după ce a încasat două gloanțe.

– N-are teamă sau n-are minte, spuse Cassie pe un ton sumbru. Am nevoie de niște lichior, ca să-i curăț rănile.

Marie scoase repede o sticlă de tărie. Cassie apăsă cât putu pe rana de la cap, până când sângerarea se mai domoli, apoi turnă din sticla de tărie direct pe rana deschisă.

Grey suspină și încercă să se ferească.

– Stai pe loc, îi comandă ea, gândindu-se că era semn bun faptul că nu își pierduse cunoștința. Aproape am terminat.

Grey tremura îngrozitor, însă stătu nemișcat cât timp Cassie îi bandajă capul cum se pricepu mai bine. Tocmai trecuse la rana din dreptul coastelor, când jumătate de duzină de marinari de prin partea locului năvăliră în încăpere, iar șeful lor strigă:

– Marie!

Cassie îl recunoscu pe Pierre Blanchard, fratele Mariei și capul contrabandiștilor. O ajutase pe Cassie în mai multe rânduri să traverseze Canalul. Se opri brusc și examină corpurile căzute la pământ.

– Se pare că nu a fost nevoie de ajutorul nostru.

– Prietenul lui *madame* Renard s-a luptat ca un posedat și ne-a salvat să nu fim violate sau poate chiar mai rău, spuse Marie și se uită încruntată către locul carnajului. O să fie nevoie de ceva curățenie.

– O să avem noi grijă de cadavre și de cai, îi promise Pierre. Acești *cochons* vor dispărea, pur și simplu, fără urmă. *Madame* Renard, prietenul dumitale poate porni pe mare în noaptea asta?

– Ar fi mai bine decât să riște rămânând aici, spuse Cassie în timp ce-i bandaja coastele lui Grey. Avea nevoie de un medic adevărat, dar mai putea aștepta până ajungea în Anglia. Lațul lui Durand se strângea tot mai tare în jurul lor, îl simțea. Grey, crezi că poți merge până la barcă?

– Da, răspunse el și trase aer în piept cu un tremurat. Chipul îi părea și mai palid prin contrast cu sângele.

Am... nevoie de ajutor. Se împinse în sus cu mâna dreaptă şi scoase un şuierat de durere. Fără să spună ceva, Pierre îl ajută să se ridice în picioare.

Cu toate petele de sânge care-i năclăiseră părul şi hainele, Grey părea mai mult mort decât viu. Cassie i se strecură sub braţ, ca să-l susţină.

– Avem nişte coburi în grajd, îi spuse ea lui Pierre, căci nu voia să plece de lângă Grey.

În timp ce căpitanul trimise un om să le aducă lucrurile, Grey spuse şoptit:

– Régine. Nu uita de Régine!

– Mai e cineva în grupul vostru? întrebă Pierre.

– Régine e câinele pe care l-a adoptat Grey, îl lămuri Cassie.

– Nu ştiam că spionii englezi colecţionează javre! spuse Pierre amuzat.

– *Monsieur* Sommers nu este spion, zise Cassie pe un ton serios. A fost un tânăr englez care s-a culcat cu cine nu trebuia, drept pentru care a petrecut zece ani în temniţă, izolat de lume.

Sprâncenele căpitanului se arcuiră a mirare.

– Sper că a meritat.

– Deloc, mormăi Grey.

Pierre ridică atunci din umeri, ca un adevărat francez.

– Oamenii nu se învaţă minte decât când este prea târziu, spuse el. Acum însă trebuie să ne grăbim, altfel trece mareea.

Cassie abia dacă-l putea susţine pe Grey, în timp ce se îndreptau către uşă, aşa că Pierre se apropie şi-i luă locul. De îndată ce ieşiră, Régine veni în fugă către ei şi începu să se gudure printre picioarele stăpânului ei, mai, mai să-l facă pe Grey să se împiedice.

– Eşti sigur că poţi merge până la ponton? îl întrebă Cassie, îngrijorată. Dacă trebuie, poţi fi dus pe sus.

– Aş... merge... şi... pe apă, şopti el printre suspine, ca să... mă întorc în Anglia.

Cassie o trase pe Régine la distanţă de Grey, ca să poată străbate poteca pietruită care ducea până în golf. Grey măcar avea acum ce să ducă acasă din Franţa.

Tatăl tău e-n fund de mare
Oasele îi sunt mărgean...[1]

Versurile lui Shakespeare pluteau în mintea lui Grey, amestecate cu suferință. I-ar fi părut bine dacă s-ar fi înecat sau dacă s-ar fi preschimbat pe loc în mărgean. De obicei nu suferea din pricina răului de mare, însă nu traversase niciodată Canalul într-o barcă așa micuță, cu două găuri de glonț în trup. Nici nu-și dădea seama de ce suferea cel mai rău: de durere, de rău de mare sau din pricina faptului că barca mirosea a pește de trăsnea.

Stomacul îi fusese aproape gol de la bun început, dar asta nu fusese de-ajuns să-i oprească greața și răul de mare. Oscila între trezie și leșin. În momentele de conștiență, era destul de rău, pentru că nu mai fusese în viața lui așa vlăguit.

Grey, Cassie și Régine stăteau claie peste grămadă la prova vasului, sub o bucată de mușama, care-i ferea de stropii de apă, dar nu-i proteja cine știe ce de frigul care le pătrundea în oase. Cândva, în timpul nopții, Grey izbucni, în culmea enervării:

– Aruncă-mă peste bord, Cassie. Prefer să mor.

– Vorbești prostii, răspunse ea pe un ton tăios, dar îl atinse cu blândețe, ca să-i șteargă chipul ud cu o bucată de pânză. Va trebui să rămâi în viață până te dau pe mâinile lui Kirkland. După-aia, n-ai decât să te înneci singur, dacă vrei.

Îl durea când râdea, dar o făcu oricum.

– Vulpea mea șireată și pragmatică. Nu trebuie să-ți faci griji. N-am putere să mă arunc în valuri dacă nu mă ajută careva și, odată ajuns pe uscat, acest impuls va dispărea de la sine.

– Nu mai e mult, spuse Cassie abia auzit. Îl trase mai aproape, astfel încât partea capului care nu fusese atinsă de glonț se sprijinea acum pe sânii ei moi. Ce cald ești. Cred că ai febră, dar ești de folos într-o noapte friguroasă și umedă ca asta.

---

[1] W. Shakespeare, *Furtuna*, din *Opere complete*, vol. 8, Editura Univers, București, 1990, trad. Leon Levițchi (n.tr.)

– Nu-ţi face griji din pricina febrei, bâigui el. Îmi revin foarte repede, altfel nu aş fi rezistat atâta vreme. Îi veni brusc în minte ceva cu totul diferit şi o întrebă: Care e numele tău adevărat? Înainte să devii Cassie Fox?

După un moment lung de tăcere, Cassie răspunse:

– Cândva m-am numit Catherine.

Catherine. I se potrivea numele, dar cu totul altfel decât i se potrivea Cassie. Catherine era o doamnă blândă. Cassie Fox era ageră, isteaţă şi periculoasă. Poate că, dacă nu ar fi izbucnit războiul şi nu s-ar fi întâmplat dezastrul, Cassie ar fi fost, de fapt, Catherine.

Grey o luă de mână, gândindu-se cât era de norocos să aibă alături femeia aceea extraordinară, chiar dacă numai pentru o vreme.

Dar, Dumnezeule mare! Oare cum avea să poată renunţa vreodată la ea?

Nu era cea mai confortabilă traversare a Canalului de care avusese Cassie parte în viaţa ei, dar fu una dintre cele mai rapide, căci un vânt puternic împingea bărcuţa pescarilor înspre miazănoapte. Pierre şi echipajul său urmau să aibă o lungă călătorie înapoi acasă, împotriva vântului. Dar măcar ei erau căliţi cu viaţa pe mare şi cu neajunsurile ei. Grey şi Cassie erau mai degrabă oameni obişnuiţi cu uscatul, şi, cu cât aveau să ajungă mai curând la ţărm, cu atât avea să le fie mai bine.

După câteva ore chinuitoare, ce le părură o veşnicie, Cassie văzu o linie albă, subţire, care se contura la orizont. Aşteptă să fie sigură, apoi spuse cu blândeţe:

– Stâncile albe din Dover, Grey. Suntem acasă!

Grey tresări din somn şi se împinse în sus, ca să poată privi pe deasupra copastiei.

– Acasă, spuse el pe un ton sec. N-am crezut că am să mai văd vreodată Anglia.

Ochii lui Grey se scăldau în lacrimi pe care nici măcar nu încerca să le ascundă. Cassie clipi ca să şi le reţină pe ale ei. Chiar şi după atâţia ani, privelişte asta o emoţiona.

Se uitară împreună la ţărmul care se apropia, iar stâncile albe li se păreau o panglică a speranţei care flutura

pentru ei. Tocmai se crăpa de ziuă, când Pierre trase barca într-un mic golf ferit de vânt, în dreptul unui ponton mâncat de valuri. Golful aparţinea unei familii de englezi pe nume Nash, ai cărei membri se îndeletniceau cu călătoriile pe mare, având cu Pierre o relaţie care dura de mulţi ani şi aducea mult profit de ambele părţi. Cassie îi ştia bine pe toţi.

Pierre trimise un om la cea mai apropiată familie Nash, să aducă ajutoare ca să descarce încărcătura ilegală. El o ajută pe Cassie să-l coboare pe Grey din barcă şi să ajungă pe uscat.

Grey abia se ţinea pe picioare, dar afişa o hotărâre de neclintit. Odată ajunşi la ţărm, se desprinse din mâinile celor care-l susţineau, apoi o băgă pe Cassie în sperieţi când se trânti la pământ.

Femeii îi stătu inima în loc până când îşi dădu seama ce făcea. Cum nu-i venea să-şi creadă ochilor, întrebă:

– Lord Wyndham, sărutaţi oare pământul?

– Să fiu al naibii dacă nu chiar asta fac! răspunse el căznindu-se să se ridice. Pentru că e uscat care stă neclintit sub picioare şi pentru că e Anglia.

Căpitanul francez îl întrebă curios:

– Ce gust are nisipul englezesc?

– Cam la fel cu cel franţuzesc, presupun. Apoi se întoarse către Cassie, cu chipul luminat de un zâmbet strălucitor pe sub bandajul care-i înconjura capul. Nu mai plec în viaţa mea din Anglia!

– Şi n-o să vrei să călătoreşti la Roma, în Grecia sau în alte locuri în care s-a terminat deja războiul? îl întrebă ea.

– Îmi rezerv dreptul de a nu-mi ţine promisiunea, spuse el, apoi îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Cassie şi se lipi de ea. Acum ce urmează, doamna mea cea şireată?

Mai mulţi membri ai familiei Nash se îndreptau grăbiţi spre golf, ca să ajute la descărcatul mărfurilor de contrabandă.

– Mergem în casă şi o întrebăm pe doamna Nash dacă nu are ceva de mâncare pentru tine, spuse Cassie. Apoi îl tocmim pe unul dintre fiii ei să ne ducă pe amândoi

la Dover, unde o să căutăm un han şi o să-ţi chem un medic.

– Te rog, spuse el abia şoptit. Du-mă acasă.

Cassie se încruntă.

– Casa familiei tale e în Dorsetshire, nu-i aşa? E prea departe. Ai nevoie de îngrijiri medicale, cât mai curând cu putinţă.

– Nu la Summerhill, spuse el făcând un efort vizibil să vorbească. La academia Westerfield. Nu este departe, e pe drumul care duce spre Londra.

Cassie ezită un moment, gândindu-se că asta ar fi presupus câteva ore bune de mers şi, cu cât îl ducea mai repede într-un pat curat şi chema un medic, cu atât era mai bine.

– Te rog, o imploră el cu voce hârşâită.

Şcoala aceea fusese adevărata lui casă ani la rând, înţelese Cassie. Locul în care legase prietenii de-o viaţă şi unde Lady Agnes îi primea cu braţele deschise pe toţi băieţii ei porniţi în aventuri, indiferent de buclucurile în care fuseseră implicaţi.

– Foarte bine, spuse ea. Mergem la Westerfield.

Trăsura pe care o închiriase Cassie din Dover opri cu un huruit de roţi pe aleea umedă din faţa casei Westerfield. Grey nu scosese nici un sunet toată călătoria, îndurând cu stoicism durerile. În timp ce vizitiul deschise uşa trăsurii şi lăsă în jos scările, Cassie îi spuse încetişor:

– Am ajuns. Eşti treaz?

În timp ce Grey scoase un mormăit afirmativ, Régine sări din trăsură, gata pentru o nouă aventură. Se îngrăşase mult mai repede decât Grey.

Cassie coborî treptele şi îl ajută pe Grey să iasă din trăsură, în noaptea ploioasă şi tipic englezească.

– Vă descurcaţi cu dânsul, doamnă? o întrebă vizitiul.

– Suntem bine, mulţumim, bâigui Grey.

În timp ce Cassie îl plătea pe vizitiu cu ultimii bani, Grey se duse ţintă către uşa în spatele căreia locuia Lady Agnes. După cum îi spusese Grey, Lady Agnes folosea o întreagă aripă a măreţei case-transformate-în-şcoală

drept apartamente personale, așa că trebuia să aibă loc pentru vizitatori sosiți pe neașteptate.

Cu coburii petrecuți peste un braț, Cassie îl ajunse din urmă chiar când trase de ciocănelul masiv, de alamă, al ușii.

Grey se clătină cât timp așteptară să li se deschidă ușa, așa că ea se apropie și-și trecu un braț pe după talia lui. Ajunseseră la sfârșitul marii lor aventuri.

Ușa fu deschisă de Lady Agnes în persoană. Era îmbrăcată într-o haină comodă, dar elegantă, care se potrivea perfect cu poziția sa de directoare de școală de familie nobilă.

Sprâncenele i se arcuiră când văzu doi zdrențăroși plouați în pragul ușii sale.

– Dacă ocoliți casa până la ușa din dos, dinspre bucătărie, vă va da cineva de acolo de mâncare, spuse ea.

– Cum adică, nu serviți vițel umplut? spuse Grey cu nesiguranță în glas. Iar când lui Lady Agnes i se tăie răsuflarea, adăugă, cu un zâmbet strengăresc. Fiul risipitor s-a întors!

Durand ajunse la Boulogne și îl găsi pe comandantul postului de jandarmi nedumerit de dispariția unui întreg escadron din departamentul său. Cinci oameni cu experiență, cu toții foști soldați, patrulaseră zona coastei în căutarea contrabandiștilor și a spionilor evadați pe urmele cărora se afla Durand.

Patrula dispăruse fără urmă. Era greu de aflat cât de departe ajunseseră cei cinci, de vreme ce oamenii care trăiau de-a lungul coastei erau tăcuți cu toții ca niște pești – și fermierii, și pescarii, și contrabandiștii.

Poate că jandarmilor respectivi le veniseră contrabandiștii de hac și erau de mult mâncare pentru peștii din apele Canalului Mânecii. Însă instinctul lui Durand îi spunea că diavolul acela de Wyndham avea ceva de-a face cu dispariția. Probabil ajunsese deja înapoi în Anglia, unde Durand nu-i putea face nimic.

Dacă Wyndham avea să se mai întoarcă vreodată în Franța, era un om mort. Iar Durand zămisli un plan că sa-l ademenească pe nemernic înapoi în Franța.

capitolul 22

– Dumnezeule mare! şopti Lady Agnes. Grey, tu eşti! Ignorând hainele lui ude şi năclăite de sânge, Lady Agnes îl strânse la pieptul său, mai-mai să-l strivească.

Régine aşteptă politicoasă în pragul uşii, iar Cassie undeva mai în spate, în timp ce tensiunea şi grijile acumulate în timpul ultimelor săptămâni dispăreau sub un val de uşurare. Grey ajunsese acasă, înapoi în braţele celor care-l iubeau. Cassie avea să mai stea vreo două săptămâni prin Londra, apoi avea să plece înapoi în Franţa.

Spera ca următoarea misiune să nu fie tot o recuperare de persoane. Se simţea mult mai tensionată atunci când era responsabilă şi pentru alţii, în afară de ea însăşi.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Lady Agnes se dădu în spate şi le făcu semn cu mâna să intre. Privind cu atenţie la fiul său rătăcitor, spuse:

– Se pare că ai avut o călătorie dură, fiule, dar o să-mi poţi povesti despre toate astea mai târziu. Deocamdată, ai nevoie de o baie şi de un pat.

– Însă nu neapărat în ordinea asta, spuse Grey. Acum, că ajunsese la destinaţie, părea gata să se prăbuşească. În ciuda sprijinului lui Cassie, tot se împiedică în clipa când trecu pragul casei.

– Asta e unul dintre cei mai puţin atrăgători câini din câţi mi-a fost dat să văd, spuse Lady Agnes în timp ce Régine făcea ture în jurul ei.

– În schimb, are o inimă de aur, spuse Cassie. Grey a salvat-o, în Franţa.

– Nu-ţi face griji, nici prin cap nu mi-ar trece să separ un băiat de câinele său, zise Lady Agnes, apoi se încruntă în timp ce o privea atent pe Cassie. Ne-am mai întâlnit, dar nu mai ştiu unde.

– V-am fost prezentată în treacăt, la nunta lui Damian Mackenzie cu Lady Kiri Lawford, spuse Cassie. Dar nu e nici un motiv pentru care v-aţi aminti de mine.

– Cassie Fox, spuse Lady Agnes şi trase de şnurul unui clopoţel, ca să cheme o slugă. Unul dintre asociaţii obscuri ai lui Kirkland.

– Cât se poate de obscură, într-adevăr, se arătă Cassie de acord şi-l aşeză pe Grey pe un scaun aflat în colţul unui mic antreu.

Sfârşită de oboseală, aşeză coburii pe podea.

– Scuze, nu intenţionam să te insult, spuse directoarea, privind-o pe Cassie cu şi mai mare atenţie. Asociaţii lui Kirkland dovedesc deseori calităţi excepţionale, şi cu siguranţă aşa se face că Wyndham e acum aici. Îţi mulţumesc din tot sufletul, domnişoară Fox.

– Era ţinut într-o temniţă privată, undeva în Franţa, o lămuri Cassie, gândindu-se că deocamdată erau îndeajuns explicaţiile astea. O să dispar curând din calea dumneavoastră, dar deocamdată adăugaţi şi un chirurg pe lista nevoilor lui Lord Wyndham. A fost străpuns de două gloanţe şi are nevoie de tratament înainte să i se infecteze rănile. Şi trimiteţi-i un mesaj lui Lord Kirkland. Aşteaptă de multă vreme aceste veşti.

Lady Agnes încuviinţă din cap.

– Am să-i anunţ şi pe cei din familia Wyndham. O să fie nespus de fericiţi.

– Nu... nu pe ai mei. Grey îşi sprijinea capul de perete şi îşi ţinea ochii închişi. O să năvălească aici şi o să fie oripilaţi de starea în care sunt. Veştile despre miraculoasa mea supravieţuire mai pot aştepta până o să fiu într-o formă mai bună.

– Cum doreşti, spuse Lady Agnes pe un ton reţinut. Poţi urca treptele până la una dintre odăile de oaspeţi?

Grey reflectă un moment, apoi răspunse:

– Cu o balustradă solidă şi cu ajutorul lui Cassie, da.

În antreu apăru o slujitoare care părea foarte îndemânatică. Până îi ordonă Lady Agnes să ducă mâncare, băutură şi apă caldă în dormitorul albastru, Grey urcase deja jumătate dintre trepte, ţinându-se cu înverşunare de balustradă ca să înainteze treaptă cu treaptă.

Cassie îi păzea spatele în caz că s-ar fi împiedicat, dar reuşi să ajungă fără ajutor în capul scărilor. Lady Agnes venea în urma lor, două trepte mai jos, cu o lampă în mână.

– La stânga, spuse directoarea, şi o luă înainte ca să le lumineze calea până la odaia din capătul coridorului.

Deschise uşa. Vă rog să observaţi cuvertura de pat bogat ornamentată, pe care nu se văd nici petele de sânge şi nici urmele de noroi.

Dacă nu ar fi fost aşa obosită, Cassie ar fi izbucnit în râs.

– În mod evident, Lord Wyndham nu e primul fiu rătăcitor care apare rănit la uşa dumitale. Dar, chiar şi aşa, poate vreţi să aşterneţi totuşi o pătură mai închisă la culoare peste cuvertură.

– Am mai avut elevi care s-au întors din morţi, dar miracolele nu încetează niciodată să se întâmple. Lady Agnes scoase o pătură bleumarin dintr-un cufăr şi o aşternu pe pat. Dar ai dreptate când spui că Wyndham e incredibil de mizer. El nu a făcut niciodată lucrurile pe jumătate.

Grey mai avea puţin şi leşina când Cassie îl conduse spre pat. În timp ce Régine sări în pat, lângă el, Cassie îi strânse uşor mâna.

– Eşti în siguranţă acum, domnul meu. A fost o aventură extraordinară, nu?

Grey o strânse cu putere când ea încercă să-şi tragă mâna.

– Nu pleci acum, Cassie. Nu se poate!

– Desigur că nu pleacă acum, spuse Lady Agnes cu promptitudine. Pare pe punctul de-a se prăbuşi din clipă-n clipă, la fel ca tine, aşa că o să stea şi ea aici. O să aveţi timp berechet să vă luaţi rămas-bun cum se cuvine, după ce o să vă reveniţi după călătorie.

Mai mulţi lachei năvăliră în încăpere cu canistre şi tăvi aburinde. În fruntea lor se aflau un domn mai în vârstă, cu grad în armată, şi o doamnă cam de aceeaşi vârstă cu Lady Agnes, numai că mai scundă şi cu o înfăţişare mai blândă. Cassie presupuse că aceştia erau generalul Rawlings şi domnişoara Emily Cantwell, colegii lui Lady Agnes, împreună cu care conducea şcoala.

Cu îngrijorarea afişată pe chip, generalul apucă mâna liberă a lui Grey şi o strânse într-a lui.

– Dumnezeule, băiete, dar ştiu că ţi-a luat ceva timp să scapi din încurcătura în care ai intrat!

Grey scoase un hohot de râs.

– Ar fi trebuit să vă ascult cu mai multă atenţie lecţiile de morală, domnule. A trebuit să fiu salvat de domniţa aici de faţă.

Generalul se întoarse către Cassie şi o privi cu ochii cenuşii, sfredelitori.

– Ceva mai mult decât o doamnă, presupun. Eşti unul dintre oamenii lui Kirkland, nu? Aştept cu nerăbdare să aud povestea.

– Mai târziu, spuse domnişoara Emily pe un ton categoric. Tinerii aceştia au nevoie mai întâi de odihnă şi de o baie bună. Şi vreau să văd ce este sub bandajele alea, adăugă ea, după care făcu un gest prin care o alungă pe Lady Agnes la o parte. Condu-o pe domnişoara Cassie în odaia dumneaei. O să avem noi grijă de Lord Wyndham.

Cassie fu fericită să transfere responsabilitatea în mâinile acelea capabile, dar se simţi straniu de pustiită când traversă coridorul, condusă de Lady Agnes, şi intră în odaia de vizavi. Doi lachei veniră în urma ei cu apă fierbinte şi cu o tavă cu mâncare şi băutură.

Lady Agnes spuse:

– Aş putea porunci să ţi se aducă o vană, dar presupun că vrei să te speli rapid şi să mănânci şi mai repede, apoi să te odihneşti cum se cuvine. Ai să găseşti o cămaşă de noapte în dulap. Dacă laşi ce porţi acum la uşă, am să pun să-ţi fie curăţate şi călcate hainele.

– Excelent, spuse Cassie şi-şi îngropă preţ de câteva clipe faţa între palme, ca să-şi adune gândurile. Vopseaua din părul lui Lord Wyndham iese cu oţet. Rănile sunt vechi de-o zi. El zice că de obicei se vindecă repede, dar a făcut un pic de febră cât am traversat Canalul Mânecii. Rănile ar trebui curăţate.

– De-acum, orice poate aştepta până mâine. Acum odihneşte-te, copilă, spuse Lady Agnes pe un ton blând. Ţi-ai terminat treaba, adăugă ea şi mai puse în treacăt o mână pe umărul lui Cassie, înainte de a pleca.

În timp ce-şi lepăda hainele jegoase, Cassie înţelese cum de o iubeau aşa mult lorzii decăzuţi. Fără îndoială, toţi din familia lui Grey îl iubeau din tot sufletul, dar genul acela de dragoste era însoţită de speranţe,

de temeri şi de aşteptări. Lady Agnes le oferea băieţilor dragoste, căldură şi înţelegere. Chiar şi câinilor.

Cu braţele grele ca plumbul şi cu mintea amorţită, Cassie îşi împături hainele pline de noroi şi le puse afară, lângă uşă, se spălă rapid în vasul cu apă, apoi îşi puse o cămaşă de noapte moale, din bumbac. După ce gustă dintr-o bucată de brânză cu pâine şi luă câteva înghiţituri de vin, se strecură sub pături.

Salteaua era moale şi confortabilă, însă patul era mult prea pustiu. Avu o strângere de inimă când îşi dădu seama că, atunci când îl ţinuse pe Grey în braţe, pe barca pescarilor, în timp ce traversau marea, fusese ultima noapte petrecută alături de el. Vicontele Wyndham, moştenitorul titlului de conte de Costain, fusese redat rangului său de drept. Nu era loc în viaţa lui de un spion anonim, lipsit de reputaţie.

Trebuia să fie recunoscătoare pentru tot ce trăiseră împreună. Pe Cassie o aşteptau de-acum şi alte treburi.

Se făcea că se sufocă şi se prăbuşeşte într-o noapte fără de sfârşit...

Grey sări ca ars şi se trezi, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Cassie, Cassie, unde eşti?

O limbă umedă îi linse obrazul. Tremurând în continuare, îşi reaminti că era din nou la Westerfield, în siguranţă. Avuseseră grijă de el şi fusese lăsat să doarmă, dar acum o voia pe Cassie. Nu era departe, însă nu ştia exact unde şi era prea lipsit de vlagă ca să cotrobăie prin casă până o găsea.

Şi apoi, merita şi ea să se odihnească. Mai că-l dusese pe braţe în ultima parte a călătoriei lor. Trebuia neapărat să se mulţumească deocamdată cu Régine, care se culcuşise sub braţul său.

Se forţă să se relaxeze, ceea ce nu era deloc uşor când tânjea după Cassie. Ştiuse că fusese ca un scut pentru el, un apărător, în vreme ce el se readapta la lumea din afara zidurilor temniţei, dar nu înţelesese câtă nevoie avea de puterea ei şi de inteligenţa ei echilibrată.

Era o slăbiciune şi o greşeală din partea lui să fie atât de dependent de ea. Dar asta nu-l oprea să continue să o dorească.

capitolul 23

Grey fu trezit violent din somn de nişte urlete. Îi luă câteva momente să-şi amintească unde era şi să-şi dea seama că urletele respective erau, de fapt, strigătele băieţilor care se jucau afară, în curte.

Se relaxă şi-şi aminti de vremurile în care strigase şi el, de pe aceleaşi terenuri de joacă. Lady Agnes şi generalul Rawlings credeau cu tărie că tinerilor le este mai bine când îşi descarcă energia pe terenul de sport. Era loc pentru toţi în câte-o echipă, chiar şi pentru cei mai puţin atletici, şi nimeni nu avea voie să jignească pe nimeni, niciodată, ceea ce făcea să fie mai bine ca în orice altă şcoală din toată Anglia. Acelea fuseseră nişte zile fericite.

Îl durea peste tot, iar rănile provócate de gloanţe la cap şi într-o parte a corpului îi pulsau dureros, însă toate astea erau alinate de confortul dat de patul moale şi de sentimentul de siguranţă. Îşi permise să se desfete, chiar dacă greutatea caldă de lângă el era Régine, nu Cassie. Într-o lume perfectă, ar fi fost amândouă lângă el; patul era destul de încăpător.

Îi fusese aşa dor de animale, încât aproape uitase cât de plăcută era compania lor. Poate avea să cumpere o căsuţă, asemenea celei pe care şi-o dorea Cassie, să trăiască acolo, alături de multe animale. Şi de ea.

Oftă, căci ştia de pe acum că visul lui era imposibil. Într-o bună zi urma să aibă responsabilităţi importante, care nu vor putea fi ignorate. Dar, şi mai rău, într-o bună zi ea avea să dispară iar în lumea ei plină de mistere şi de pericole. Dar nu deocamdată.

Régine scoase un sunet specific câinilor, prin care îi atrase atenţia că dorea să meargă afară şi să mănânce, nu să se prostească în pat.

– Cât de curând, mică mea regină blănoasă, spuse el şi o scărpină între urechi.

Era atât de obosit, încât abia se putea mişca. O parte din osteneală era probabil uşurarea de a fi sfârşit lunga sa călătorie. Asta fără să mai pomenească de tot sângele pierdut. Avea să-i ai ceva timp să-şi revină după toate astea. Trebuia să mănânce multe fripturi de vită.

Asemenea lui Régine, şi el simţea nevoia să se dezmorţească şi să mănânce, aşa că se dădu jos din pat. Oglinda lungă de pe uşa dulapului reflectă imaginea unui sălbatic în toată regula.

Îşi amintea ca prin ceaţă cum ajunsese la casa Westerfield, cum se chinuise să urce în odaie, apoi se prăbuşise în negura inconştienţei. Nişte mâini îndemânatice îl spălaseră şi-i bandajaseră rănile, şi câtă durere îndurase! După ce-i curăţaseră sângele uscat şi murdăria, reuşiseră să-i pună nişte indispensabili curaţi.

Era gol, în afară bandajelor înfăşurate cu grijă în jurul capului şi-n zona coastelor. Părul şi barba arătau dezastruos de încâlcite, iar pe sub pielea lui palidă, de englez, se vedeau mult prea multe oase.

Mulţumind cerului că o lamă de ras şi apa caldă erau la un clinchet de clopoţel distanţă, se prelinse până la masa pentru spălat aflată în stânga uşii. Tocmai îşi turna apă în vas, când uşa se deschise şi o voce gravă, bărbătească, îl anunţă:

– Micul dejun, Lord Wyndham.

Vocea atât de cunoscută, dar neaşteptată şi surprinzătoare, îl şocă în asemenea hal, încât scăpă vasul de apă din mână. Când porţelanul se făcu ţăndări, Grey sări instinctiv în spate şi se feri de uşa care se deschidea. Se izbi de scaunul masiv, cu braţe, din spatele său şi-şi pierdu echilibrul. Când se prăbuşi la pământ, scoase o înjurătură:

– *Merde!*

Bărbatul elegant îmbrăcat, cu părul cernit, care intră cărând o tavă plină cu vase acoperite şi un ceainic din care ieşeau aburi, rosti la rându-i, abia şoptit, un blestem, în timp ce aşeză tava pe o măsuţă.

– Îmi cer scuze, nu am vrut să te sperii, Wyndham. Eşti bine?

– Nu sunt bine, normal că nu sunt bine! Grey îşi făcu vânt şi se ridică în patru labe, tremurând. Crezuse că se obişnuise cu lumea normală, dar se părea că lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Cât de umilitor! Am două găuri de glonţ în mine şi arăt aproape ca un sălbatic, spuse el apoi. Ai revenit cu picioarele pe pământ, Kirkland, dacă te-ai angajat pe post de lacheu, adăugă el, încercând să pară mai degajat.

– M-am gândit că o să fiu mai bine primit dacă vin cu mâncare, spusé Kirkland şi întinse mâna să-l ajute. Să mai încercăm o dată?

Grey se trase îndărăt din calea ajutorului oferit până ajunse să se sprijine de scaunul cu braţe.

– Nu sunt pregătit, spuse el dintr-odată, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Kirkland nu primea mare lucru drept mulţumire pentru eforturile depuse şi pentru timpul irosit ca să-l salveze pe Grey.

Kirkland lăsă mâna în jos, cu chipul înnegurat. Arăta mult mai bătrân decât era.

– Îmi cer scuze, repetă el. Apoi întinse mâna către mânerul uşii. Ar fi trebuit să ştiu că nu vei vrea să mă revezi. Îţi jur că nici nu va mai trebui.

Grey se încruntă şi spuse uimit:

– De ce să nu vreau să te văd tocmai pe tine? Eu am probleme cu lumea întreagă!

– Din cauza mea ai petrecut zece ani în iad, spuse Kirkland, cu privirea mohorâtă. Ai tot dreptul să mă dai afară.

Grey clipi.

– E cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viaţa mea. Uitase cât de al naibii de scrupulos era Kirkland. Îl apăsau prea tare sentimentele de responsabilitate şi de vină ale prezbiterienilor. Cei zece ani de chin au fost din pricina prostiei mele, continuă el. Nu te-am considerat niciodată pe tine vinovat.

Rămăsese la podea, şi îi era foarte bine acolo, căci se simţea slab ca un pisoi, dar faptul că vorbea de la nivelul

genunchilor lui Kirkland îi accentua sentimentul de jenă. Se apucă de unul din brațele scaunului din spatele său și șuieră din pricina durerii care-l săgetă în locurile rănite.

Când îl văzu cum se chinuiește, Kirkland îi mai oferi o dată mâna, și mai nesigur pe el. De data asta, Grey acceptă ajutorul, zdruncinat din pricina nervilor, a emoțiilor și a slăbiciunii fizice.

În timp ce-l ajuta să se ridice, Kirkland spuse:

– Doamne, Dumnezeule, ce bine-mi pare să te văd iar în viață!

Clătinându-se, Grey își reluă echilibrul punând cealaltă mână pe umărul lui Kirkland, și se pomeniră deodată îmbrățișați. Ceea ce nu era deloc în firea unui stimabil domn englez, își dădu Grey seama, însă el nu mai era de mult un domn stimabil, așa că aprecie căldura și puterea pe care i le dăruia tăcut Kirkland. Acesta fusese întotdeauna ironic, cerebral și înfiorător de inteligent, dar nu și-ar fi putut dori un prieten mai bun și mai loial.

– Iartă-mi comportamentul straniu, spuse Grey eliberându-l din îmbrățișare. Un halat de casă cald fusese lăsat pe spătarul scaunului, și Grey îl trase repede pe el, apoi se lăsă extenuat pe scaun. Mă supăr din orice în perioada asta, spuse el.

Kirkland mută masa și tava în dreptul scaunului pe care se așezase Grey, apoi aduse scaunul de lemn din dreptul biroului și-l puse de cealaltă parte a mesei. În timp ce lua capacele de argint de pe vase, i se adresă lui Grey:

– Mai să nu te recunosc, cu barba asta deasă. O s-o păstrezi?

– Dumnezeule, nici gând! Aș fi tăiat-o de mult, însă Cassie a spus că e o modalitate bună de a mă deghiza, replică Grey, în timp ce descuraja încercările lui Régine de a-și pune labele pe masă. Dar n-o putea învinovăți, căci costița englezească răspândea un miros divin. Cum de-ai ajuns așa rapid? întrebă el.

– Am plecat din Londra de cum am primit mesajul de la Lady Agnes, răspunse Kirkland simplu. Apoi luă

câteva felii de costiță și, folosind ca suport o felie de pâine, le așează pe podea, pentru Régine. Ia cât poftești. Este mâncare de-ajuns și pentru noi doi, și pentru un cățel lihnit.

Kirkland călătorise jumătate din noapte, așa că nu era de mirare că arăta așa obosit. Grey mâncă din costiță, șuncă, unt, cartofi prăjiți și ochiuri jumări cu brânză.

Mâncatul era o chestie simplă, spre deosebire de discuția cu un vechi prieten, care i se părea un lucru epuizant de dificil. Înainte de a fi întemnițat, se simțise întotdeauna în largul lui alături de oameni, dar acum nu mai era tânărul relaxat și încrezător în sine care fusese odată. Voise cu atâta disperare să se întoarcă la Westerfield pentru că Lady Agnes era ca o mătușă înțelegătoare și iubită. Era un refugiu.

Dar cu prietenii vechi care trăiseră zece ani complicați lucrurile stăteau cu totul altfel. Așa că spuse doar atât:

– Au trecut zece ani, puteai să mai dormi câteva ceasuri înainte să te năpusteşti într-aici.

– Nu puteam crede dacă nu te vedeam cu ochii mei, spuse Kirkland și se uită la felia de pâine pe care o ungea cu unt. Trebuia să văd că ești, într-adevăr, în viață.

Grey presupuse că, în plus de asta, dorise să afle și dacă îl ura.

– Și de ce te-ai gândit că poate nu vreau să te văd?

– Pentru că te-am rugat să fii pe față și să aduci informații din Franța, și asta te-a costat zece ani din viață. Chipul lui Kirkland era lipsit de expresie. Zece ani de coșmar, dacă e să mă iau după bandaje și după oasele care ți se văd pe sub piele. Cum spuneai și tu, arăți ca un sălbatic.

– Doar pe jumătate sălbatic, mulțumită lui Cassie. M-a ajutat să mă reîmprietenesc, treptat, cu lumea. Și, cum dorea să afle cât mai multe despre ea, Grey continuă. E o femeie extraordinară. Unde ai găsit-o?

– Cassie m-a găsit pe mine. E unul dintre cei mai de preț agenți ai mei, spuse Kirkland și turnă ceai fierbinte în două cești. Tot așa servești ceaiul, cu lapte și zahăr?

Ce memorie avea omul ăsta!

– Numai lapte, spuse el. Mi-am pierdut obiceiul de a pune şi zahăr.

Kirkland îi turnă lapte şi îi dădu ceaşca.

– Îmi poţi spune ce s-a întâmplat? Sau mai bine nu?

Grey privi ţintă la ceaiul amestecat cu lapte.

– Nici nu ştiu de unde să încep, spuse el. Zece ani îngrozitori, lipsiţi de orice însemnătate. Nu-i doresc nimănui aşa ceva. Şi nici nu ştiu în ce direcţie să o apuc.

– Ia-o încet, pas cu pas, spuse Kirkland. Am venit însoţit de valetul meu. El te poate rade şi îţi poate tunde părul. Şi, dacă tot suntem cam de aceeaşi înălţime, ţi-am adus nişte haine de-ale mele. O să-ţi vină cam largi, dar măcar ai să arăţi iar ca un domn englez.

– Oare asta îmi doresc?

Kirkland ezită.

– Habar nu am. Ştii ce-ţi doreşti?

„Pe Cassie!" Dar nu putea spune asta. Nu numai că drumurile lor urmau să se despartă, dar pentru ce motiv din lumea asta ar fi dorit o femeie puternică şi independentă, precum Cassie, să rămână lângă un bărbat confuz şi dornic de atenţie, precum Grey?

– Îmi doresc libertate. Nu m-am gândit până acum la altceva, spuse el şi zâmbi pieziş. Nu prea am de ales, nu? Calea mea mi-a fost aleasă încă din ziua în care m-am născut, urmaş al numelui Costain. Am moştenit averea şi privilegiile cuvenite rangului, dar şi imensele responsabilităţi. Mă pot folosi de toate acestea cu sau fără pricepere, dar nu le pot întoarce spatele. Reprezintă un alt gen de temniţă.

– Mult mai confortabilă totuşi decât temniţa din pivniţele castelului Durand, punctă prietenul său.

– Mult mai confortabilă, într-adevăr, dar şi mult mai solicitantă. În temniţă, singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să supravieţuiesc.

Grey încercă iarăşi să se înveselească, dar Kirkland nu se lăsă păcălit.

– Nu trebuie să faci nimic din ce nu eşti pregătit să faci, spuse el încet. Deşi sper că ai să mă laşi să-ţi anunţ familia, cât de curând.

–Am să te las, îi promise Grey. În curând. După ce-mi mai revin un pic. Mă simt slăbit ca un pisoi de lapte, după cât sânge am pierdut.

–Am sângerat şi eu cândva până la un pas de moarte, spuse Kirkland. În vreo două săptămâni ai să fii mult mai în putere. Între timp, am să trimit o cadă, pe valetul meu şi hainele pe care le-am adus pentru tine. Spălat, bărbierit şi îmbrăcat elegant ca un domn, ai să te simţi mai bine.

Grey spera ca Kirkland să aibă dreptate. Avea nevoie de toată puterea din lume ca să facă faţă entuziasmului familiei sale. Şi, odată ce aflau ei că e în viaţă, avea să afle lumea întreagă. Iar viaţa avea să devină extrem de complicată şi de obositoare.

Peste un an, va fi probabil atât de obişnuit cu noua sa viaţă de viconte, că nici nu-şi va mai aminti de depresia în care stătea acum să cadă. Dar, în acest moment, se simţea pur şi simplu copleşit.

capitolul 24

Soarele era deja sus, pe cer, când se trezi Cassie. Paturile din odăile oaspeţilor pregătite de Lady Agnes erau cât se poate de confortabile, cu toate că ar fi fost în stare să doarmă şi pe saci cu bolovani. Se întinse cât putu şi-şi dori ca Grey să fi fost alături de ea. Dar de-acum Grey nu mai era iubitul ei; devenise Lord Wyndham, fiind readus la rangul său şi în mijlocul celor care-l iubeau.

De obicei, când se încheia cu bine câte o misiune, simţea un sentiment de satisfacţie. Chiar triumf, ar fi putut spune, căci însemna că-i reuşise un alt mic atac împotriva tiraniei instaurate de Napoleon.

De data asta însă, se simţea... pustiită. Făcu un mic efort, sortit încă de la bun început eşecului, de a se convinge că suferea numai de pe urma faptului că pierduse un minunat amant.

Încruntată, se dădu jos din pat. La naiba cu toate gândurile! Nu ar fi putut supravieţui toţi acei ani în branşa spionilor dacă s-ar fi lăsat vreodată pradă deznădejdii.

Combinaţia lui Grey de farmec ascuns, vulnerabilitate şi forţă extraordinară îi atinsese corzile sensibile aşa cum nici un bărbat nu mai reuşise până atunci. Nu era sigură dacă ar fi trebuit să fie recunoscătoare sau deranjată.

Smuci şnurul clopoţelului. Bănuiala ei că gospodăria condusă de Lady Agnes era extrem de bine pusă la punct fu confirmată de rapiditatea cu care apăru în pragul uşii o slujnică. Un sfert de oră mai târziu, Cassie bea o delicioasă ciocolată caldă, în timp ce stătea, cufundată până la gât, într-o cadă cu apă fierbinte. („Contesa ne-a spus să avem pregătită multă apă fierbinte, domniţă.") Nu ieşi decât după ce se răci apa, iar ciocolata se terminase de mult.

Un mic dejun generos îi fu adus pe o tavă, alături de rochia ei ponosită, dar curată, de-acum. După ce mâncă, se îmbrăcă şi-şi prinse părul cât se poate de banal, porni în expediţie.

Grey nu era în odaia lui, aşa că se duse jos, la parter. Cum Lady Agnes era ocupată cu şcoala, Cassie o luă la întrebări pe una dintre slujnicele care îi ieşi în cale:

– Ştii cumva unde poate fi găsit Lord Wyndham?

– S-ar putea să fie în seră, domniţă, îi răspunse slujnica. L-am văzut cum a luat-o în direcţia aia.

– Serios? Nu ştiam că Lady Agnes are o seră, mărturisi Cassie.

– Este destul de nouă, îi explică slujnica. Contesa a primit-o cadou din partea ducelui de Ashton, ca să-i aducă aminte de India. Să vă conduc? Este construită în spatele casei, după salon.

– Îţi mulţumesc, am să o găsesc singură.

Cassie o porni în direcţia pe care i-o indicase slujnica. Odăile ocupate de Lady Agnes se aflau numai într-o aripă a întinsei proprietăţi, dar, chiar şi aşa, era o casă destul de drăguţă şi de încăpătoare.

Ajunse în studio şi observă că sera fusese proiectată într-un mod ingenios, să se deschidă printr-o uşă franţuzească din latura cea mai din dreapta, astfel încât să nu blocheze privelişte din salon înspre sera bine întreţinută. Această latură a casei era orientată către miazăzi, aşa că sera beneficia de soare şi de căldură.

Deschise uşa şi păşi într-un paradis tropical. Se opri preţ de o clipă, încântată de căldură, de aerul umed şi aromele îmbătătoare care năpădeau dinspre flori şi plante. Era antidotul perfect pentru o iarnă englezească.

Erau aşa multe flori şi atâţia copaci – şi oare tocmai îi trecuse pe dinaintea ochilor o pereche de păsări colorate încântător? –, încât era greu să-şi dea seama cât era de mare sau dacă mai era cineva înăuntru. O porni pe o cărăruie din lespezi de piatră care şerpuia printre palmieri şi tufişuri înflorite. Trecu pe lângă un luminiş în care se aflau câteva măsuţe, o canapea şi mai multe scaune. Era un loc perfect pentru a bea un ceai sau a mânca.

La un moment dat coti şi ajunse în dreptul unui mic altar pe care era o statuetă din piatră ce întruchipa o fiinţă cu cap de elefant. Un zeu hindus, poate. Continuă să meargă şi îşi propuse să ceară să i se facă un tur al serei.

Mai făcu un ocol şi dădu peste cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei. Avea părul auriu strălucitor, trăsături ca sculptate şi purta o haină bleumarin, care-i venea ca turnată. Era întruchiparea perfectă a unui distins domn englez. Stătea lângă un tufiş presărat cu flori stacojii şi ţinea ochii închişi în timp ce adulmeca vrăjit parfumul aromat al florii pe care o culesese.

Cassie îşi ţinu respiraţia, de parcă ar fi văzut o creatură rară, care şi-ar fi putut lua zborul dacă era deranjată. Era unul dintre vechii elevi ai şcolii sau poate tatăl unui viitor elev, venit să viziteze şcoala.

Bărbatul se întoarse, şi Cassie văzu un bandaj alb şi curat în partea stângă a capului, aproape ascuns de părul auriu. „Grey!" se gândi ea.

Înlemni, străbătută până-n măduva oaselor de o undă de şoc. Ştiuse tot timpul că aventura lor avea să fie una scurtă, că nu aveau nici un viitor împreună. Dar când îl văzu în noua postură, inconfundabilul viconte Wyndham, moştenitorul mult iubit al titlului de viconte de Costain, diferenţele dintre ei doi deveniră dintr-odată clare ca lumina zilei.

Avu numai o clipă la dispoziţie ca să-şi ascundă şocul. De îndată ce o văzu, chipul său meditativ se înseninâ.

– Cassie! Am vrut să te trezesc, dar am reuşit să mă abţin. Ziua de ieri a fost foarte plină de emoţii, pentru amândoi.

Grey se apropie de ea cu mişcări rapide şi o învălui într-o îmbrăţişare. Dorinţa se aprinse în el de cum o atinse. Ar fi putut fi bănuit de orice Greydon Sommers, constată Cassie cu amărăciune, numai de snobism nu. Nici nu părea să fi observat că se transformase într-un aristocrat sclipitor, în timp ce ea rămăsese un spion de nebăgat în seamă, care îmbătrânea pe zi ce trecea.

Când Cassie îi cuprinse trupul cu braţele, auzi un:

– Auuu!

– Scuze! spuse ea şi se desprinse din îmbrăţişarea lui. Am uitat de coastele tale rănite.

– Şi eu la fel, îi spuse el cu un zâmbet jalnic. Mă vindec destul de repede, aşa că aproape nu mai simt nici una dintre rănile de glonţ. Doar când le ating. Pipăi cu atenţie în jurul rănii de la cap. În câteva zile am să fiu ca nou.

– Ce bine că ţi-ai păstrat barba până acum, domnul meu. Dacă te-ai fi ras cât eram în Franţa, toate femeile pe lângă care am trecut şi-ar fi amintit de tine.

Grey se strâmbă.

– Ce ciudat e să mă uit în oglindă şi să văd un bărbat care seamă atât de mult cu prostul care am fost odată, spus el şi aranjă cu grijă floarea stacojie după urechea ei stângă, apoi îi cuprinse chipul între mâinile lui suple şi puternice. Şi acum, să văd ce pot face fără să mă doară coastele.

Se aplecă să o sărute, iar buzele lui le mângâiară cu tandreţe pe ale ei. Deşi chipul nu-i mai era cunoscut, gura i-o cunoştea foarte bine. În timp ce-n jurul ei adia parfumul florilor exotice, Cassie închise ochii şi atunci îşi dădu seama cât de deschis era Grey. Poate că temniţa îi luase armura în spatele căreia îşi îngropau sentimentele cei mai mulţi dintre englezi.

Cassie îi atinse buzele cu limba. Aşa de dulce era clipa aceea... Şi atât de puţine clipe mai rămăseseră!

Când își aminti că nu se cuvenea să se poarte așa cu el în casa condusă de Lady Agnes, Cassie se opri și se retrase.

– Miroși a oțet, îi spuse ea ca să-l tachineze. Întocmai ca o minunată ceapă murată.

Grey râse cu atâta dezinvoltură, încât Cassie își putu imagina cum arătase când era tânăr.

– S-ar putea să am acum un iz de ceapă, dar oțetul a fost tare de folos pentru a îndepărta vopseaua aceea castanie din păr. I-am părut o provocare interesantă valetului lui Kirkland.

Sprâncenele lui Cassie se arcuiră.

– Kirkland e deja aici?

– Se pare că a pornit spre Kent în toiul nopții, de îndată ce a primit mesajul de la Lady Agnes. El mi-a pus la dispoziție hainele și pe valetul său, îi explică Grey. Ia să vedem unde rămăsesem.

Își reluă sărutul, iar de data aceasta dulceața se transformă în flacără arzătoare. Hotărârea ei de a se abține dispăru. Și-ar fi dorit să-l tragă la pământ, printre florile tropicale, să-i smulgă hainele acelea perfect croite și să profite împreună de puținul timp care le mai rămăsese.

– Mă scuzați dacă v-am întrerupt, spuse Kirkland, pe un ton sec. Mă bucur să te văd teafără și nevătămată, Cassandra.

Cassie sări cât colo, de parcă ar fi fost prinsă în mijlocul unui adulter și nu sărutându-se în taină, chiar dacă atât de indiscret, cu iubitul ei. Grey înlemni.

– Copoiul meu loial mi-a luat urma? întrebă el și se aplecă să o mângâie pe cap pe Régine, care se îndepărtă de lângă piciorul lui Kirkland și începu să dea roată în jurul lui Cassie și al lui Grey.

– Exact, deși nu m-aș aventura să pun rămășag cât din ea e copoi, răspunse Kirkland. Privirea sa ca de gheață o întâlni pe a lui Cassie. Mergem în zona cu canapele de lângă intrare, ca să stăm liniștiți și să discutăm despre ce urmează să facem?

– Este și asta o modalitate de a distruge o zi foarte frumoasă, îi răspunse Grey cu un umor sarcastic. Apoi își puse palma pe spatele lui Cassie, în dreptul taliei,

şi o îndemnă să pornească înspre locul menţionat de Kirkland. Dar partea cu canapeaua e o idee bună, căci resimt iar extenuarea.

– Ieri ai fost împuşcat de două ori, sublinie Cassie. Ai dreptul să iei lucrurile încetişor, pentru o vreme. Dacă Lady Agnes a chemat un medic, acestea trebuie să-ţi fi prescris câteva zile de odihnă în pat.

– Aşa a spus, într-adevăr, ce pacoste de om! I-am ignorat sfaturile, desigur. Cum să-şi refacă omul puterile dacă nu se mişcă?

– Văd că dispreţul tău natural faţă de autoritate a rămas neatins, observă Kirkland.

– Dispreţul faţă de autoritate este temelia caracterului meu.

Cu acestea, ajunseră la spaţiul cu canapele, amenajat printre palmieri şi flori care cădeau în valuri. Grey se culcuşi pe canapea şi o trase pe Cassie cât putu de aproape de el.

După ce se aşeză ea, o apucă hotărât de mână şi-şi întrepătrunse degetele cu ale ei. Cassie nu ştia dacă ar fi trebuit să se arate încântată sau iritată de gestul lui ostentativ ce arăta că sunt iubiţi. Nu că ar mai fi contat, de vreme ce Kirkland îşi dăduse deja seama.

Încordarea lui Grey o făcu pe Cassie să se simtă nelalocul ei. Până să apară Kirkland, totul fusese cum nu se putea mai bine. Era oare furios pe vechiul lui prieten? Sau se simţea stingher în compania oricui, mai puţin a ei?

Dornică să amâne discuţia despre viitorul lui Grey, Cassie spuse:

– Sera aceasta a fost un cadou minunat. Înseamnă că lui Ashton i-au plăcut anii petrecuţi aici.

– Aşa este. Şi nouă ne-au plăcut. Lady Agnes face mai mult decât să predea latina, retorica şi matematica, spuse Kirkland. Îi ajută pe băieţi să se adapteze la propriile vieţi.

Acela era un dar mult mai presus decât priceperea de a conjuga verbe în limba latină. Cassie se întrebă cum de ajunsese Kirkland la Westerfield. Nu ştia motivul,

deşi lucrase mulţi ani alături de el. Reţinerea lui Kirkland nu lăsa loc de întrebări pe această temă.

– Wyndham, te-ai răzgândit, vrei să mergi chiar acum la Summerhill? întrebă Kirkland.

– Nici vorbă, se răsti Grey. Şi nici nu ştiu cât o să-mi ia să-mi adun atâta curaj. Câteva săptămâni, pe puţin. Probabil chiar luni de zile.

Cassie se uită fix la el.

– Vrei să amâni întrevederea cu familia ta atât demult timp? Ea ar fi dat orice să fie alături de familia ei, chiar şi pentru o oră. Credeam că te înţelegi bine cu ai tăi.

– Aşa şi este, spuse el pe un ton categoric. Dar nu vreau să mă întorc la Summerhill până când nu o să semăn mai mult cu Greydon Sommers de care-şi amintesc ei.

Cassie îi înţelegea reţinerea, deşi era de părere că mama lui ar fi dorit să-l aibă aproape de ea chiar în acel moment, indiferent de starea în care se afla. Îi citi însă agitaţia, aşa că avu grijă să-şi păstreze un ton cât mai natural când întrebă:

– Şi te-ai gândit cum să faci asta?

– Absolut deloc. Mâna lui Grey o strânse pe a lui Cassie. Dar o să-mi dau seama. Cu timpul.

– Vrei să stai într-o căsuţă dintr-un sătuc retras până te obişnuieşti iarăşi cu Anglia? întrebă Kirkland încruntat, în vreme ce se străduia să găsească o soluţie.

Grey îi zâmbi pieziş.

– Sună minunat, dar probabil n-aş mai pleca nicicând de acolo. Poate ar trebui să rămân aici, la Westerfield. Nu cred că aş deranja-o pe Lady Agnes.

– Ba ar fi încântată, spuse Kirkland, dar te-ai expune riscului de a fi văzut şi identificat mai înainte de a fi tu pregătit. Crezi că ai putea face faţă Londrei? Casa mea e destul de confortabilă, şi eşti bine-venit acolo.

Grey dădu dezaprobator din cap.

– Casa ta se află într-un cartier la modă, spuse el. De câte ori aş ieşi pe afară, aş risca să fiu recunoscut de verişoara de rangul doi a mamei mele, sau de naşul meu, sau de cine ştie cine altcineva care mă cunoaşte de când eram de-o şchioapă.

– Asta este valabil oriunde în Mayfair, se arătă de acord celălalt bărbat. Presupun că nu vrei să stai închis în casă.

– Şi nici în vreun alt loc, cât oi mai trăi, spuse Grey pe un ton care îi trăda încordarea.

Cuvintele lui Grey îi dezvăluiră lui Cassie adevăratul motiv pentru care amâna cât putea întoarcerea în lumea căreia îi aparţinea. În calitate de moştenitor al titlului de conte, urma să aibă avere şi multă libertate, dar avea totodată să fie închis ca într-o colivie aurită de responsabilităţi şi aşteptări. Pe când era mai tânăr, nu-i recunoscuse gratiile. Dar, dacă nu putea face faţă unei întoarceri imediate în sânul familiei sale, care ar fi fost alternativa potrivită?

– Ţi-ar fi mult mai bine dacă ai locui în Londra, în pielea unui personaj anonim. Te poţi obişnui iar cu oamenii şi ai avea şi unde să te retragi în siguranţă când simţi nevoia de linişte. N-ar da nimeni târcoale pe la uşa ta ori de câte ori ai vrea să stai ascuns. Atunci când ai fi pregătit, prietenii ar putea trece, rând pe rând, pe la tine.

– Pe Exeter Street, spuse Kirkland pe dată. Genial, Cassie! Casa aceea a fost menită să ofere intimitatea unui sanctuar, şi exact de asta e nevoie acum.

– Ce e pe Exeter Street? întrebă Grey obosit.

– Acolo se află o casă de-a lui Kirkland, în apropiere de Covent Garden. În ea sunt găzduiţi agenţii, când stau în Londra, îi explică Cassie. E singurul loc pe care îl pot considera *acasă*. În cartier e forfotă mai mereu, dar nu sunt oameni pretenţioşi, aşa că nu rişti să te întâlneşti cu nimeni din fostele tale cercuri de cunoştinţe.

Grey oftă uşurat.

– Dacă vei fi şi tu acolo, e perfect.

Cassie îşi muşcă buza, căci se gândise că ar fi fost mai înţelept să dispară, acum, că-l dăduse pe Grey pe mâna lui Kirkland. Trebuia să înveţe să se descurce şi fără ea – iar ea, la rândul ei, avea nevoie să-l dea uitării, ca să-şi poată continua munca fără să mai fie distrasă de gândul la nopţile pline de pasiune. Era tare nedrept că el era aşa atrăgător încât o făcuse să se topească după el!

Dar se părea că nu era încă timpul ca ea să meargă mai departe. Şi nu ar fi deranjat-o să mai petreacă puţin timp alături de el. Nicidecum.

– Eu o să mai stau vreo două săptămâni în casa din Exeter Street.

Grey se relaxă.

– Bun. M-am obişnuit să te am în preajmă, spuse el, apoi îi dădu drumul la mână şi se ridică. Astăzi am obosit foarte repede, dar mâine am să fiu gata de călătoria până în Londra. Urci şi tu acum, Cassie?

Înainte să apuce să răspundă, Kirkland i se adresă:

– Dacă ai câteva minute la dispoziţie, Cassie, aş vrea să discutăm puţin despre ce ai mai aflat la Paris, înainte să te duci la castelul Durand.

Asemenea întâlniri erau absolut normale după o misiune, însă de data asta întrebările aveau să fie ceva mai complicate.

– Cum să nu. Am un mesaj pentru tine, de la unul dintre agenţii tăi din Paris.

– Atunci ne vedem mai târziu, spuse Grey pe un ton uşor înţepat. Puteţi vorbi fără reţineri despre mine. Ştiu că aşa veţi face, oricum, de îndată ce nu vă voi mai auzi.

Kirkland păru stânjenit de remarcă, însă Cassie îi răspunse pe un ton sarcastic:

– Sigur că vom vorbi despre tine. Doar eşti absolut fascinant.

– Sunt mai mult enervant decât fascinant, răspunse el, cu un zâmbet strâmb. Ar fi fost mai înţelept din partea ta să mă fi lăsat să-mi putrezească oasele în Franţa.

capitolul 25

Grey se întoarse şi o porni cu paşi mari, cu Régine urmându-l îndeaproape. Cassie părea puţin tulburată, iar Kirkland părea la fel de stânjenit de situaţie.

Când Grey era la o distanţă considerabilă ca să nu-i poată auzi, Cassie spuse pe cel mai sec ton cu putinţă:

– Nu ar fi fost foarte înţelept din partea mea să-l las în Franţa, dar are dreptate, vom vorbi despre el.

– Desigur. El e motivul pentru care ne aflăm amândoi aici, spuse Kirkland şi se aplecă spre ea, cu o expresie de îngrijorare pe chip. Îmi poţi spune mai multe despre... starea minţii lui?

Înţelegând întrebarea din spatele cuvintelor, Cassie răspunse pe un ton încurajator:

– Wyndham nu a luat-o razna, cu toate că el se teme că e posibil să se fi întâmplat asta. Starea emoţională e destul de instabilă, nervozitatea lui poate deveni periculoasă şi, în plus, îl deranjează foarte tare mulţimile de oameni. Dar nu e nimic de nereparat. Are nevoie de timp. Pradă curiozităţii, Cassie adăugă: Ce părere ai? E chiar aşa diferit faţă de cum era înainte?

– Nu. Da. Kirkland îşi trecu degetele încordate prin părul său negru. Am tot încercat să-mi închipui cum o fi să stai zece ani închis într-o celulă rece, însă... îmi întrece puterea imaginaţiei. Vreau să-l ajut, dar nu ştiu cum.

– Pur şi simplu are nevoie de timp, îi repetă Cassie. E puternic, Kirkland. Mult mai puternic decât crezi tu, decât crede el sau restul lumii.

– Aşa trebuie să fie, altfel chiar ar fi luat-o razna de mult. Kirkland se încruntă. Îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce faci pentru el, Cassie. Dar sunt, de asemenea, îngrijorat.

– Din pricina serviciilor mele care îmi întrec atribuţiile şi misiunea? întrebă ea pe un ton încordat. Ai ştiut dintotdeauna că sunt o târfă.

Ochii lui Kirkland sclipiră, aprinşi de o mânie care nu-l caracteriza.

– Ştii cât se poate de bine că nu ţi-am dat nicicând motive să crezi o asemenea tâmpenie. Nu am cunoscut în viaţa mea vreo femeie pe care să o respect mai mult decât te respect pe tine.

– Pentru calităţile mele de spion, poate, i-o întoarse ea. Te pricepi să-ţi ascunzi adevăratele gânduri, dar ştiu că nu sunt deloc pe gustul moralităţii tale pedante, de scoţian.

Expresia de pe chipul lui Kirkland îngheţă.

– Adu-mi aminte să nu mă mai cuprindă niciodată febra și halucinațiile în preajma ta.

Cassie tresări.

– Îmi cer scuze, nu ar fi trebuit să amintesc de așa ceva. Dar nu am nici un chef să-mi ții tu morală despre cât de nepotrivit e faptul că mă culc cu Wyndham. Nu ai de ce să-ți faci griji. Odată ce va fi pregătit să înfrunte societatea, am să dispar fără nici un cuvânt, așa cum trebuie să dispară o femeie lipsită de reputație, ca mine. Nu îl voi pune pe favoritul tuturor într-o situație jenantă.

Se ridică și se întoarse cu spatele la el, gata să plece, dar Kirkland o apucă de încheietura mâinii.

– Nu mi-e teamă că l-ai face de rușine, Cassie! Este evident că Wyndham are nevoie de tine. Tu l-ai eliberat, tu știi cum arăta temnița lui, și are încredere în tine. Tu îl poți ajuta mai bine ca oricine să-și revină după tot răul pe care i l-a pricinuit captivitatea.

Cassie își eliberă mâna dintr-o smucitură.

– Atunci pentru ce-ți faci griji? Majoritatea bărbaților sunt fericiți să aibă în patul lor corpul cald al unei femei care nu le cere nimic în schimb, iar eu îmi joc bine rolul.

– Mă tem că ai să fii rănită. Sau mai rău. Devastată, pentru că ai pierdut deja mai multe în viața asta decât poate cineva îndura. Kirkland se ridică, punând-o brusc în umbră. Mereu uita cât de înalt era. Oamenii s-au îndrăgostit de Grey de când era bebeluș. Chiar și acum, când e mânios și suferind ca urmare a întemnițării, tot are farmecul ăla magnetic. Dar voi doi nu puteți avea un viitor împreună.

– Crezi că eu nu știu asta? izbucni ea, săgetându-l cu privirea. Nu-ți mai face atâtea griji, James. Am supraviețuit eu unor chestii mai rele de-atât. Cassie se întoarse cu spatele și o porni cu pași mari, enervată la culme de cuvintele lui Kirkland, chiar dacă era purul adevăr. E drept că supraviețuise unor lucruri mai greu de suportat decât pierderea unui amant.

Dar nu suferise niciodată o pierdere ca asta.

Fierbând de furie, Cassie ieşi valvârtej din seră şi urcă în odaia sa. Nu se mai certase niciodată până atunci cu Kirkland. Şi asta numai din cauză că el avea întru totul dreptate! Chiar dacă era încă foarte afectat şi-şi revenea după zece ani de iad, Greydon Sommers era mult prea uşor de iubit – iar ea nu avea ce căuta în viaţa lui!

Dacă tatăl ei ar fi ascultat-o când îl implorase să aducă familia înapoi în Anglia! Dar era pe atunci doar o copilă, şi el a luat în râs avertizările ei înverşunate, care-i anunţau dezastrul iminent. La momentul respectiv, nu înţelesese cum de fusese atât de convinsă că se apropia sfârşitul. Ştiuse doar că trebuiau să plece numaidecât din Franţa.

În anii care trecuseră, îşi dăduse seama că avea un instinct ieşit din comun de a simţi pericolul. Asta o ajutase să rămână în viaţă – deşi sorţii nu erau de partea ei – în cei doisprezece ani de muncă periculoasă. În tot acest timp, se transformase din Catherine, o fată bine educată şi bine-crescută, în Cassandra, o profetesă ignorată şi hăituită, un instrument al răzbunării împotriva revoluţiei care-i distrusese familia.

Viaţa ei ar fi fost cu totul alta dacă ar fi părăsit Franţa la timp. L-ar fi putut întâlni pe Grey când amândoi ar fi fost tineri şi întregi. Şi poate...

Se opri deodată în capătul scărilor, înfiorată de gândul că Grey n-ar fi băgat-o niciodată în seamă dacă ar fi cunoscut-o în tinereţe. Catherine nu avea nimic special care să atragă atenţia unui moştenitor preţios al unui titlu de conte, care împărţea bucuros jurăminte de iubire în stânga şi-n dreapta. Ea era cel mult drăguţă, fără vreun farmec aparte sau vreun talent special. Singurul lucru care o făcea deosebită acum era abilitatea ei îndârjită, şi lipsită de orice farmec, de a strânge informaţii şi de a supravieţui.

În mod bizar, această descoperire avu menirea să o calmeze. Nu i-ar fi fost de folos lui Grey pe când avea şaptesprezece ani, dar femeia în care se transformase acum fusese în stare să-l elibereze şi să-l scoată cu bine din Franţa.

Tot ea era cea mai în măsură să-l ajute să-şi revină din experienţele oribile prin care trecuse. Mult mai folositoare decât ar fi fost dacă ar fi rămas o fată ca oricare alta, îndrăgostită până peste urechi de tânărul Lord Wyndham.

Aşa că, în loc să se ducă în iatacul ei, bătu la uşa lui. Nu-i răspunse. Răsuci de mâner şi descoperi că uşa era descuiată. Probabil nu-i făcea plăcere să stea în spatele unei uşi încuiate. Sau poate nici nu era înăuntru, ci pornise nervos la o plimbare de-a lungul domeniului.

Intră fără zgomot în odaie şi-i văzu trupul alungit întins în tot patul, colţuros şi sfrijit, dar totuşi plin de vigoare. Era întins pe o parte, şi nici măcar nu-şi scosese pantofii.

Régine dormea lângă el, însă ridică repede capul când se deschise uşa. Căţeaua părea acum rotofeie şi bine hrănită.

Régine sări din pat şi veni vioaie la picioarele ei ca să o scarpine între urechi, apoi ieşi din odaie. Se ducea probabil la bucătărie să mai cerşească de mâncare sau poate era nerăbdătoare să iasă afară. Se adaptase repede la noul stil de viaţă, după ce o adoptase Grey în Franţa.

Cassie se apropie de pat. Grey arăta ca un înger devastat, iar pe chip i se citea epuizarea. Nu doar oboseala fizică şi efectele secundare ale rănilor pe care le suferise, ci şi slăbiciunea minţii şi a sufletului de când se întorsese într-o lume în care oamenii aveau aşteptări de la el, în calitate de Greydon Sommers, moştenitor al titlului de conte de Costain. Se străduise să-şi ascundă aceste frământări chiar şi de ea, dar acum i se impregnaseră în trăsăturile statuare ale feţei.

Încuie uşa, ca să nu intre nimeni, apoi aprinse focul, căci în odaie se făcuse răcoare. La fel ca în iatacul ei, şi în dulapul de aici găsi o pătură mai veche, dar curată şi cu miros de lavandă. Îl înveli cu ea, apoi se strecură dedesubt şi se întinse lângă el, curbându-şi trupul pentru a se lipi de al lui, apoi îşi trecu un braţ peste talia lui subţire.

Grey nu se trezi, dar oftă uşor. Îşi mută palma peste mâna pe care ea şi-o pusese pe pieptul lui.

Tensiunea acumulată în timpul discuției dificile purtate în seră se dizolvă, încetul cu încetul, iar lumea se îngustă tot mai tare, până când ajunse să se rezume la bărbatul acela, la patul acela și la clipa de față. Și ea era obosită.

Și nimic nu o putea liniști mai tare decât să doarmă alături de Grey.

capitolul 26

Grey se trezi încetișor, încă obosit și deloc vesel după scena cu Kirkland. Deocamdată se simțea relaxat. Era în siguranță, în Anglia, cu Cassie în brațele sale. Era pace.

O pace de scurtă durată. După unghiul din care bătea soarele, părea să fie după-amiază târziu. În curând trebuia să se scoale și să se pregătească pentru cina alături de Lady Agnes și de prietenii ei, iar a doua zi avea să pornească la drum către Londra. Un gând care-l intimida peste măsură.

Se întoarse pe spate și o trase pe Cassie mai aproape de el. Aceasta clipi somnoroasă, apoi deschise ochii și îi aruncă o privire de azur, încețoșată și profund înțelegătoare. Îi zâmbi.

– Stătea Régine aici, așa că am făcut schimb de locuri cu ea.

– O mișcare inspirată, îi răspunse el și o strânse mai tare în brațe, bucuros că venise lângă el. Se pare că ești singura persoană în compánia căreia mă simt în largul meu. Tu, Régine și s-ar putea și Lady Agnes. În ordinea asta.

– Ce listă interesantă. Singurul lucru care ne leagă e faptul că suntem femei.

– Și știu și care-i motivul. Femeile au tendința să ierte mai ușor.

– Cu siguranță îi iartă mai ușor pe bărbații frumoși, replică ea și-și strecură degetele în părul lui. Dar nu-l uita pe Père Laurent.

Grey își aminti de toleranța fără margini a prietenului său, care semăna foarte tare cu cea de care dădea

și Cassie dovadă, dacă se gândea mai bine. Iar Grey avea nevoie de tare multă înțelegere.

– E un lucru tare bun că ești o fire iertătoare, doamna mea vulpe. Îți cer să faci mult prea multe pentru mine, îi spuse el.

– Nu-mi ceri niciodată prea mult, îi răspunse ea încet. Londra și vechea ta viață îți pot părea copleșitoare acum, dar nu are să mai dureze mult până să-ți deschizi aripile și să-ți iei iar zborul.

Grey și-ar fi dorit să aibă siguranța ei. Era mai înțelept să reintre în lume pas cu pas. Iar primul pas era să trateze cum se cuvine femeia din brațele sale.

– Am tot vrut să văd cum arăți dezbrăcată pe lumină, spuse el cu un aer meditativ. Și iată-ne aici, unde nu ne deranjează nimeni, în timp ce soarele după-amiezii târzii se revarsă pe fereastră. Trebuie să profit de asemenea ocazie. Zicând acestea, desfăcu panglica de la gât cu care era prinsă rochia ei absolut îngrozitoare și lipsită de orice formă. Cămașa se deschidea în față și era menită să fie purtată de țărănci, care trebuiau să fie în stare să se dezbrace fără ajutor din partea nimănui.

– Nu de ocazie profiți tu acum, spuse ea pe un ton aspru, în timp ce-i dădu mâna la o parte, ci de mine. Îmi place mai mult să fiu adăpostită de întuneric. Noaptea mă ajută să-mi ascund defectele.

Grey îi scoase acele din păr și își trecu degetele prin buclele ei dese în jos, peste umeri. Oare ce culoare avea părul ei, sub nuanța ternă de cenușiu cu maro? Presupuse că era un castaniu lucitor și frumos, în a cărui strălucire se citeau vârsta și starea sănătății ei robuste. Își șterse ridurile de pe față, lăsând să i se vadă tenul ce amintea de candoarea diafană a porțelanului.

– Îți subestimezi calitățile, Cassandra, spuse el. Chiar dacă nu te-am putut vedea, am atins cât am reușit din trupul tău delicios, și nu am nici un motiv să mă plâng. Începu să descheie primii nasturi ai pieptarului. Pielea ta goală va fi mult mai adorabilă decât cămașa asta gri îngrozitoare. N-am văzut în viața mea o haină mai hidoasă ca asta.

Cassie pufni în râs.

– Asta este şi ideea, spuse ea. Nici un bărbat nu s-ar uita de două ori la mine. Nici măcar o dată, dacă are de ales.

– Cu toate asta, arăţi minunat, chiar şi aşa, reflectă el. E un mare mister.

Cassie strâmbă din nas şi răspunse:

– Foarte bine, dar atunci va trebui să te dezbraci şi tu. Şi trase cât putu de cravata sa boţită. Singura dată când te-am văzut dezbrăcat tremurai, într-un iaz îngheţat, în toiul nopţii. Mi-era mult prea teamă că ai să mori degerat ca să mai stau să-ţi admir farmecele masculine.

– Nu cred că vrei să mă vezi fără straie pe mine, o asigură el. Cu toate că ai făcut mari eforturi să mă hrăneşti, tot arăt mai mult ca o sperietoare decât ca un om normal.

Cassie rânji cu viclenie.

– Acum ştii cum mă simt eu din cauza defectelor mele. Eşti dispus să ne lipsim de momentul de nuditate reciprocă?

– Nicidecum, spuse el cu convingere. Merită să-mi dezvelesc scheletul dacă astfel pot vedea silueta ta, mult mai apetisantă.

– Ei, ce să-i faci! spuse ea pe un ton filosofic. Dacă numai oamenii frumoşi şi-ar găsi perechea, rasa umană ar fi dispărut de mult până acum. Trebuie să ne acceptăm reciproc defectele.

Cassie îi descheia cămaşa, când Grey reuşi să-i desfacă pieptarul şi bluza, descoperindu-i minunaţii ei sâni. Îmbărbătat de acest moment, îi dezmierdă cu limba unul dintre sfârcuri.

Cassie trase aer în piept şi deschise ochii larg.

– Ai de gând să faci şi altceva decât să te uiţi? întrebă ea.

– Nu ştiu exact ce, admise el. S-ar putea să nu-mi fi revenit încă pe deplin pentru ce mi-ar plăcea la nebunie să fac. Îi prinse celălalt sfârc între degetul mare şi arătător. Hai să vedem cât de departe pot merge. Promit să nu rămâi nesatisfăcută.

– Te rog, eşti liber să continui, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Dar ar fi mai uşor să ne dezbrăcăm dacă am sta în picioare.

– Eşti o conducătoare înnăscută, care are întotdeauna idei excelente. Grey se lăsă să alunece jos din pat şi se folosi de prilej ca să mai pună lemne pe foc şi să-şi arunce pantofii la o parte. Apoi întinse mâna către Cassie, într-un gest de curtoazie. Mi te alături, domniţă, în acest preludiu de amor?

Cassie îi apucă mâna şi se ridică din pat cu un zâmbet care o întinerea pe puţin cu zece ani de zile şi o făcea să pară mai tânără decât o ştia el.

– Abia aştept să-ţi înlătur veşmintele, unul câte unul, Lord Wyndham.

Începu cu haina, apoi trecu la cămaşă. Grey ştia că i se vedeau oasele, dar în ochii ei se citea admiraţia, iar în atingere se simţea senzualitate, în vreme ce-şi trecea palma peste pieptul lui gol.

– Acum e rândul meu, spuse el cu răsuflarea tăiată de atingerea buzelor ei în căuşul format la baza gâtului. Bluza asta cenuşie trebuie să dispară.

– Ai grijă şi rezistă tentaţiei de a o arde, îl preveni ea. E tot ce am până ajungem în Londra.

Grey îi trecu bluza aspră peste cap şi promise în sinea lui să-i cumpere ceva de mătase, din oraş. Cassie apăru de sub faldurile cenuşii veselă şi savuroasă, numai în corset şi în furou. Cu cât îi scotea mai multe haine, cu atât se făcea mai frumoasă.

Unul câte unul, îşi dădură unul altuia jos toate veşmintele, printre râsete şi săruturi. Când îi îndepărtă furoul alb şi ponosit, iar Cassie rămase goală şi aurie, în lumina după-amiezii târzii, Grey îi spuse pe un ton sugrumat de emoţie:

– Eşti şi mai frumoasă decât mi-am închipuit.

Cassie îi trase cu putere indispensabilii în jos, peste şolduri, cu o mângâiere care-i paraliză preţ de o clipă creierul său simplu, de bărbat.

– Dorinţa ţi-a întunecat minţile, îi spuse ea, apoi adăugă, pe un ton melancolic: Dar e o minciună plăcută urechilor.

– Nu pot spune că nu te doresc, dar pofta trupească nu mi-a întunecat mințile, spuse el și-și dădu jos cu totul indispensabilii. Cel puțin atâta lucru mai știu, că ești foarte atrăgătoare.

– Sunt plictisitor de banală, îl contrazise ea.

– Nu ești deloc banală. Ești chintesența, îi spuse el și-i cuprinse sânul în palmă, dezmierdând greutatea caldă. Grey începu să-și miște mâna în cerc, cu lentoare, simțind cum sfârcurile i se întăreau sub atingerea palmei lui. Fiecare părticică din tine e întocmai cum ar trebui să fie. Sânii tăi nu-s nici prea mari, nici prea mici, ci încap perfect în palmă. Grey sărută despicătura înnegurată dintre sâni. Și pielea ta e nemaipomenită, continuă el. E moale și aproape luminescentă, precum statuile de marmură ale lui Michelangelo, în lumina soarelui.

– Și tu... arăți... mult mai bine decât susții. Ești cam slab, dar ei niște umeri minunați! exclamă ea și-și trecu palmele peste umerii lui, demonstrativ.

Era amabilă. Grey știa că i se vedeau coastele și că avea niște cicatrice destul de urâte, de când fusese capturat, la Paris. I-ar fi plăcut să o fi întâlnit când era tânăr și arăta bine, dar, așa cum spusese și ea, nu trebuiau să fie perfecți ca să fie împreună. Din fericire.

– Ești cu adevărat perfectă, mai spuse el, în timp ce-și trecu palmele peste șoldurile și coapsele ei. Precum Venus a lui Boticelli, născută din spuma mării, corpul ți-e proporționat cum nu se poate mai armonios. Suplu, dar cu rotunjimi exact acolo unde e nevoie de ele. Zvelt și puternic. O sărută tot mai jos, până la curbura delicată din dreptul buricului, în timp ce dorința creștea în el mai mult decât și-ar fi putut imagina că era posibil. Cassie era de o feminitate delicioasă și apetisantă.

Cassie icni ușor când Grey își învârti limba în buricul ei.

– E timpul să trecem din nou la orizontală, spuse el pe un ton gutural. O luă pe Cassie în brațe și o așeză pe pat, apoi se întinse alături de ea și-și reluă săruturile care-l duceau tot mai jos, către misterele ispititoare dintre coapsele ei.

Cassie scoase un strigăt şi unghiile i se înfipseră în umerii lui cu asemenea tărie, încât îi dădu sângele în clipa când limba lui atinse locurile cele mai sensibile şi cele mai ascunse ale trupului ei. Reacţia ei era ameţitoare şi-i făcea sângele lui Grey să clocotească.

Cassie se cutremură în braţele lui, iar extazul ei îl aduse pe culmea nerăbdării. Se plasă între picioarele ei şi o pătrunse, unindu-şi corpurile cât de mult o puteau face un bărbat şi-o femeie. Cassie icni.

– Bag seamă că ţi-ai revenit pe deplin, domnul meu, spuse ea.

– Eşti mai pricepută la vindecat decât toţi medicii din lume, scumpa mea vulpe, spuse Grey cu respiraţia întretăiată în timp ce se mişca înăuntrul ei.

Cassie râse şi-l trase înspre ea, în timp ce se apropiau împreună de extaz. Acum era chiar mai bine decât la prima lor acuplare, înverşunată, când era înnebunit după consolarea pe care i-o putea oferi carnea ei. Acum îşi uneau şi trupurile, şi spiritul, mai presus de orice experimentase el până atunci.

– Cassandra, gâfâi el. Catherine...

Perfecţiunea.

Deşi cina din seara aceea fu servită în micul salon, folosit de regulă de cei ai casei, se dovedi cina cu cele mai multe schimburi de priviri din tot ce experimentase Cassie până atunci.

Lady Agnes, generalul Rawlings şi domnişoara Emily erau cu ochii pe Wyndham, cele două femei erau, de asemenea, cu ochii pe Cassie, iar Kirkland era cu ochii pe toată lumea. Grey merita să fie privit. Cu părul lui auriu şi cu abilitatea înnăscută de a face straiele de căpătat să pară ca turnate, era modelul perfect al distinsului domn englez. Vorbi puţin, dar emana fără efort o atracţie magnetică.

Nimeni nu era însă cu ochii pe Régine, care se strecurase în salon şi acum se odihnea sub masă, cu botul pe piciorul lui Grey. Câtă vreme nu observa nimeni prezenţa câinelui în încăpere, nu trebuia dată afară. Se îngrăşase considerabil de când o găsiseră ei.

Ochii mijiți ai Grey exprimau limpede ca lumina zilei faptul că nu-i făcea plăcere atenția de care avea parte, dar se ținea tare. Cassie era de părere că-și adusese și ea contribuția și-l ajutase în acea după-amiază să se relaxeze. La gândul acesta, își coborî privirea la friptura de vită înăbușită. Ea îl ajutase să se relaxeze, iar el o făcuse să se simtă dorită.

La sfârșitul cinei, Lady Agnes se ridică.

– Domnișoară Fox, Emily, haideți să ne retragem în salonul de zi și să-i lăsăm pe domni să-și vadă de-ale lor.

Văzând expresia de pe chipul lui Cassie, Lady Agnes o întrebă: Ești surprinsă de faptul că mă port atât de convențional?

– Da, recunoscu Cassie în timp ce se ridica de pe scaun. Credeam că respectați convențiile numai atunci când vă convine.

Lady Agnes zâmbi larg.

– Ești foarte perspicace, spuse ea. Câteodată îmi convine să mă retrag, și, pentru acele momente, am pregătită, în salonul de zi, o carafă cu același incredibil vin de Porto.

Cassie îi aruncă o privire lui Grey. Părea circumspect, dar se resemnă cu gândul că avea să fie lăsat în compania generalului și a lui Kirkland. După ce-i făcu un semn aprobator din cap, Cassie plecă împreună cu cele două femei. În timp ce închidea ușa salonului de zi, spuse:

– Aș dori un pic din vinul acela de Porto, vă rog, ca să-mi fac curaj pentru interogatoriul ce va urma.

Lady Agnes turnă din vinul maroniu-roșcat în trei pahare și îi dădu fiecăreia câte unul.

– Aș vrea să aflu mai multe detalii despre anii de temniță și despre evadarea lui Wyndham. Dacă-l întreb pe el, direct, o să se îmbățoșeze și o să facă pe stoicul, zicând că-i totul bine.

– S-ar putea, zise Emily Cantwell pe un ton meditativ. Dar el s-a priceput întotdeauna mai bine decât ceilalți băieți să spună ce are pe suflet.

– Pe vremuri, așa era, se arătă Lady Agnes de acord. Dar în seara aceasta a jucat rolul domnului englez, manierat și rezervat. O sfredeli pe Cassie cu privirea.

Nu-ți cer să-i încalci intimitatea, dar – și aici tonul ei se înăspri – o să mai fie vreodată... el însuși?

– Dar este el însuși, deși acest fel al lui de-a fi s-a dezvoltat după ce a luat-o pe căi neașteptate, spuse Cassie pe un ton blând. Sunt sigură că va deveni tot mai dezinvolt în societate. Dar nu va mai fi niciodată băiatul adorat de toată lumea și lipsit de griji.

Lady Agnes răsuflă.

– Știam asta, desigur, dar îmi e de ajutor să o aud din gura femeii care-l cunoaște cel mai bine. Sigur că experiențele prin care a trecut l-au marcat. Dar mă rog ca, în timp, să fie întreg și fericit.

– Întotdeauna am fost de părere că va fi un tată formidabil, spuse domnișoara Emily. Era așa răbdător cu băieții mai tineri!

Amândouă femeile se întoarseră și o măsurară pe Cassie din priviri.

– Aveți de gând să-mi țineți un discurs despre cât de în van ar fi să-mi fac speranțe în ce-l privește pe Wyndham? întrebă ea cu o voce mieroasă, dar acidă. Nu este nevoie, a făcut-o deja Kirkland.

Lady Agnes tresări.

– Nu intenționez să-ți țin nici un discurs, spuse ea. Ești o femeie cu picioarele pe pământ, care înțelege situația în care se află. Dar aș vrea să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Pentru faptul că l-ai salvat și pentru că ești alături de el până își revine după toate câte a îndurat. Presupun că asta te costă scump.

– Așa cum bine ați spus, sunt o femeie cu picioarele pe pământ. Nu-mi fac iluzii, spuse Cassie și sorbi din excelentul vin de Porto, în timp ce-și dădea seama că remarca aruncată de Lady Agnes făcea referire la acea calitate a lui Grey de a fi iubit de toată lumea. De vreme ce ne învârtim în jurul subiectului legat de viitorul lui Wyndham, am să vă spun părerea mea. Nu m-ar mira dacă nu s-ar însura niciodată. Sau, dacă o va face totuși, va fi cândva în viitorul îndepărtat.

Sprâncenele domnișoarei Emily se arcuiră în semn de mirare.

– Nu pot crede că şi-a pierdut apetitul pentru femei, spuse ea.

Nimeni nu ştia mai bine decât Cassie cât de tare îi plăceau femeile lui Grey, însă în timpul discuţiei acesteia se conturase o idee în mintea sa.

– Îi plac foarte tare femeile, replică ea, dar, după zece ani de temniţă, urăşte să fie prins în capcana societăţii, a responsabilităţilor şi a aşteptărilor celorlalţi. Nu se va eschiva din calea acestor responsabilităţi, însă cred că va vedea căsătoria ca pe o capcană pe care o poate evita.

După un lung moment de tăcere, Lady Agnes spuse:

– Ai un mod de a vedea lucrurile de-a dreptul remarcabil, domnişoară Fox. Şi, în calitatea mea de femeie care a evitat acest gen de capcană, pricep perfect ce vrei să spui.

– Dar ce tată bun ar fi fost! oftă domnişoara Emily.

Grey şi Cassie convenire, în acea după-amiază, să doarmă separat, fiecare în odaia lui, ca să nu bată la ochi. Dar, în orele de după miezul nopţii, hotărârea lui Grey fu zdruncinată de un coşmar întunecat şi devastator, care îl trezi brusc.

Tremurând, traversă holul până la odaia lui Cassie. Aceasta se trezi imediat, aşa cum se cuvenea din partea unui spion, şi-l recunoscu pe dată pe vizitatorul său. Întinse o mână fără să scoată vreun cuvânt. Grey o acceptă, recunoscător, şi se strecură în pat, alături de Cassie.

În braţele ei, adormi.

capitolul 27

Grey se ridică în pat, cu un mârâit.

– Zorii sunt aproape. Ar fi mai bine să mă strecor înapoi în odaia mea.

Cassie îşi trecu un braţ în jurul taliei lui şi-i răspunse:

– Nu pare genul de locuinţă în care oamenii să fie şocaţi de orice chestie.

– Așa o fi, dar nu vreau s-o pun pe Lady Agnes într-o situație dificilă, zise Grey. Dar nu te plânge. Tu poți rămâne în patul ăsta cald și confortabil.

– Tocmai s-a răcit, spuse Cassie cu un oftat, în timp ce Grey se ridica în picioare.

– Ne așteaptă o călătorie încântătoare către Londra. Până ajungem acolo, o să fii deja plictisită de prezența mea, mai spuse Grey, apoi deschise ușa de la odaia lui Cassie, verifică să nu fie văzut de careva și se strecură în odaia lui, gândindu-se că exista un motiv întemeiat pentru care se căsătoreau oamenii. Să împarți legal un pat cu cineva era, probabil, mult mai plăcut decât să te furișezi în vârful picioarelor, pe coridoare reci ca gheața.

Nu mai avea de gând să se culce la loc, așa că se îmbrăcă și se duse jos, în speranța că va căpăta o ceașcă de ceai, de vreme ce tot personalul începea devreme activitatea. Descoperi nu numai ceai și o bucătăreasă prietenoasă, dar și pâine prăjită cu miere. Pe când savura a doua felie, în pragul ușii apăru Lady Agnes, cu o privire veselă.

– Bună dimineața tuturor!

În timp ce Grey mormăi un răspuns, bucătăreasa turnă ceai într-o ceașcă, adăugă lapte și miere și-i dădu ceașca doamnei directoare. După ce luă o gură zdravănă, Lady Agnes spuse:

– S-au ivit unele complicații, Wyndham. Vino cu mine și-am să-ți arăt.

– Da, doamnă, spuse Grey, reluând cu ușurință obiceiurile de pe vremea când era elev.

Cu toate că Lady Agnes nu părea deloc supărată, Grey deveni curios, așa că înghiți ultima îmbucătură de pâine prăjită cu miere și o luă în sus pe scări, pe urmele ei. Spre marea lui mirare, îl conduse către apartamentele ei personale și deschise ușa care dădea spre încăperea pentru îmbrăcat.

– Iată complicațiile! exclamă Lady Agnes râzând.

Acolo, pe o manta scumpă, de catifea, stăteau făcuți covrig Régine și cei trei cățeluși care sugeau, cu ochii încă lipiți.

– Dumnezeule mare! exclamă la rândul său Grey şi se lăsă în genunchi, să se uite mai de-aproape la puii nou-născuţi. Ce mândră pari de tine, Régine! În afară de faptul că ai mâncat cât trei cai la un loc, ţi-ai păstrat bine secretul. Mă întreb cum o fi arătat tatăl. Puii par chiar mai corciţi decât mama lor.

– Sunt adorabili, spuse Lady Agnes cu fermitate. Ce mai contează descendenţa?!

Grey zâmbi cu gura până la urechi.

– Auzi ce zice femeia cu cel mai albastru sânge din toată Marea Britanie! îi spuse el.

– La fel cum puii ăştia nu şi-au ales tatăl, nici eu nu mi-am ales singură strămoşii, spuse Lady Agnes şi mai luă o gură de ceai. Îmi plac rasele amestecate. Oferă noi şi noi surprize.

Régine se opri o clipă din linsul puilor şi-şi înălţă botul, apoi reluă spălatul. Grey se ridică.

– Habar nu am cum a ajuns aici, Lady Agnes, spuse el. Am să înlocuiesc mantaua de îndată ce voi avea bani la dispoziţie.

Lady Agnes făcu un gest de nepăsare.

– Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina asta, spuse ea. Dar nu poţi lua o lăuză, cu pui cu tot, cu trăsura, până în Londra.

Grey izbucni în râs când văzu expresia de pe chipul femeii.

– Iar ţie nu-ţi pare câtuşi de puţin rău din pricina asta, aşa-i?

Lady Agnes zâmbi cu gura până la urechi.

– Am o slăbiciune pentru fiinţele tinere, spuse ea, indiferent că-i vorba despre copii, căţei sau pisoi. Câinele meu cel bătrân a murit acum câteva săptămâni, şi m-am gândit că ar fi timpul să-mi găsesc un pui. Mai sunt pe aici băieţi cărora le-ar plăcea să aibă un căţeluş. Lady Agnes părea să se gândească. Ştiu eu un tânăr anume care ar avea mare nevoie de un căţeluş numai al lui.

– Poţi da căţeii cui doreşti, dar după Régine am să mă întorc după ce puii vor creşte cât să se descurce şi fără ea, spuse Grey şi întinse o mână, iar când Régine păru

că nu mai dă să muşte, o scărpină pe cap. Are să-mi fie dor de ea, adăugă el.

– Înseamnă că va trebui să o ţii pe domnişoara Fox cât mai aproape de tine, spuse Lady Agnes cu blândeţe în glas.

Exact asta intenţiona şi Grey.

După o călătorie rapidă până în Londra, trăsura luxoasă se opri în faţa rezidenţei Kirkland. În timp ce vizitiul cobora scara, Kirkland întinse mâna către Grey.

– Am să trec mâine prin Exeter Street. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi trimiţi vorbă.

– O să-mi fie bine, spuse Grey şi strânse mâna prietenului său. Când am să mă simt gata să mă reîntorc în sânul familiei mele, vei fi primul care află.

– Sau mai degrabă al doilea, spuse Kirkland şi-şi plecă uşor capul înspre Cassie, apoi coborî din trăsură.

După ce uşa se închise şi trăsura îşi reluă traseul prin oraş, Grey se aşeză la loc pe banchetă şi o luă pe Cassie de mână.

– Londra a fost dintotdeauna aşa aglomerată, urât mirositoare şi zgomotoasă?

– Da, şi probabil că de aceea ai îngropat adânc în tine amintirile despre ea, spuse Cassie şi-şi strecură degetele printre ale lui. Londra te face să vrei să o rupi la fugă, urlând cât te ţin bojocii?

– Într-o oarecare măsură, spuse Grey şi zâmbi şui. Mă descurc mai bine decât m-aş fi descurcat acum nu mai puţin de-o săptămână. Dar mă bucur nespus că mergem spre o vizuină în care mă pot ascunde pentru tot restul zilei, cât să-mi revin după călătorie.

– Te poţi relaxa pentru tot restul zilei de azi. Dar te avertizez că de mâine am să te scot pe străzile Londrei, să guşti deliciile oraşului, spuse Cassie. O să începem cu piaţa din Covent Garden. E aşa aproape de casă, încât, dacă o să-ţi vină să o iei la sănătoasa urlând în gura mare, nici nu o să apuci să-ţi pierzi glasul până ajungi înapoi, în vizuină.

– Eşti foarte drăguţă. Dar cred că, dacă te am alături, am să reuşesc să mă controlez în aproape orice condiţii.

Grey îi dădu un sărut scurt, direct pe frunte. Nu știu cum de găsesc prezența ta atât de agreabilă, dar mă bucur că e așa.

– S-ar putea să fie mai ușor pentru că nu te-am cunoscut înainte de întâmplarea de la castelul Durand, spuse ea cu un aer meditativ. Nu mă aștept să fii cum erai la douăzeci de ani. Și, cum sunt sigură că nu ești atât de afectat încât să nu-ți revii, nu mă dau de ceasul morții, nici nu-mi fac griji și nici nu mi-e dor de strălucitorul Lord Wyndham din vremurile de altădată. Mi-e de ajuns să te văd fericit, în postura în care ești acum.

Grey ridică din sprâncene.

– Nu iei deloc în seamă și faptul că sunt un amant incredibil?

Cassie izbucni în râs.

– Asta face parte din altă scară de valori, domnul meu, spuse ea.

– O scară cu trepte din aur masiv, fără îndoială. Zâmbetul lui Grey păli când privi afară, pe fereastra trăsurii. Părinții mei s-ar putea să fie în Londra, așteptând parlamentul.

– Se prea poate. Dar, și așa, nu trebuie să-i vezi până când n-ai să-ți dorești asta.

– Aș vrea să-i văd, dar... nu acum. Grey făcu un efort să vorbească pe un ton mai încrezător: Aș dori mai degrabă să vizitez circul Ashton sau ceva amuzant. Presupun că Teatrul Regal e tot în Covent Garden, nu?

– Da, cu toate că teatrul pe care îl știai tu a ars acum câțiva ani. A fost construit unul nou, pe același loc, așa că spectacolele continuă, îi răspunse Cassie. Putem trece mâine pe la teatru să ne uităm pe afiș, să vedem ce se joacă.

Grey ezită.

– Îmi place la teatru, dar nu sunt pregătit să mă amestec în mulțimea spectatorilor gălăgioși și nu pot sta în lojă, căci risc să fiu recunoscut.

– Poate peste vreo săptămână, două, spuse ea pe un ton împăciuitor.

Nici unul din ei nu mai adăugă nimic, dar mâinile le rămaseră prinse una de alta. Grey își ațintă privirea

asupra oraşului din faţa sa, inima întregii Britanii. Cassie era de părere că făcea destul de bine faţă mulţimii de oameni şi sentimentului de confuzie. Cu fiecare zi, devenea tot mai puternic. Se descurca tot mai bine.

Ajunseră pe Exeter Street, la numărul unsprezece, aproape la asfinţit.

– E mai mare decât mă aşteptam, spuse Grey în timp ce o ajuta pe Cassie să coboare.

– Cartierul acesta a fost cândva, demult, unul select, iar casele mari au rămas de pe atunci. Cassie scoase cheile şi urcă scările de la intrare. Sunt mai multe case de oaspeţi în cartier, astfel că nu o să observe nimeni când venim sau când plecăm.

Cassie deschise uşa care dădea într-un mic foaier şi intră alături de Grey, care-şi trecuse un braţ în jurul umerilor ei. Înăuntru se afla un bărbat înalt şi uscăţiv, care tocmai se pregătea de plecare.

Când o văzu pe Cassie, bărbatul se lumină la faţă.

– Cassie! Mâine plec spre Scoţia, şi m-am oprit pe aici, în speranţa că te-ai întors.

Era Rob Carmichael. Cassie încremeni când îl văzu apropiindu-se de ea. Apoi Rob rămase în loc împietrit, iar privirea i se mută de la Cassie la Grey.

– Dumnezeule mare, Wyndham, te-ai întors din morţi! îi spuse Rob, plăcut surprins. Dar expresia de pe chip i se preschimbă pe dată când văzu şi interpretă corect gestul de intimitate dintre Grey şi Cassie. Tonul i se înăspri. Se pare că te-ai întors din Franţa pe un pat de roze, Wyndham.

– Ba dimpotrivă, îi răspunse Grey uitându-se chiorâş când la el, când la Cassie.

– Credeam că ai mai multă minte-n cap şi că n-ai să cazi pradă farmecelor de doi bani, îi spuse Rob lui Cassie pe un ton ca de gheaţă. Sau l-ai ales din pricina banilor? Wyndham are, cu siguranţă, mult mai mulţi decât mine, şi-n plus toată lumea ştie că obişnuia să fie generos cu amantele.

– Ai grijă ce spui, Carmichael! izbucni Grey, apoi îşi luă braţul de pe umerii lui Cassie şi făcu un pas înainte, cu pumnii încleştaţi. Cere-ţi scuze de la ea!

– Pentru că am spus adevărul? Nici prin gând nu-mi trece! răspunse Rob şi luă la rându-i poziţia de luptă, scrâşnind din dinţi de furie.

– Încetaţi, amândoi! exclamă Cassie pe un ton tăios. Vă purtaţi amândoi ca nişte copii!

Doamna Powell, care ţinea casa împreună cu soţul său, intră în foaier, atrasă de zgomotul vocilor.

– Doamnă Powell, îi spuse Cassie, acesta este domnul Sommers şi va locui o vreme aici. Vă rog să-l conduceţi în odaia dumnealui.

Când Grey deschise gura cu intenţia de a se împotrivi, Cassie îi aruncă o privire prin care-l îndemna să plece. Grey nu păru deloc mulţumit, însă o urmă pe doamna Powell sus, pe scări.

– Nu trebuia să-l alungi, spuse Rob pe un ton aspru. Plec eu. Mă îndoiesc că drumurile noastre se vor mai intersecta de acum încolo, Cassandra.

– Nu pleci nicăieri până nu stăm de vorbă, Robert, răspunse Cassie pe un ton ferm. În salonul de primire, adăugă ea şi-l prinse de braţ astfel încât să nu poată pleca.

După un moment în care se încăpăţână să nu se urnească din loc, asemenea unui catâr, Rob o urmă în odaia alăturată. Aici lumina era mai bună, şi Cassie văzu durerea din ochii lui Rob. Enervarea ei se evaporă pe dată.

– Îmi cer scuze, Rob. Nu am vrut să afli în felul ăsta.

– Nu cred să existe vreun fel potrivit în care să poţi renunţa la un iubit, spuse bărbatul pe un ton apăsat.

– Noi doi nu am fost iubiţi, Rob. Am fost prieteni şi, din când în când, când ne-a venit la îndemână, ne-am culcat împreună. Nu ne-am jurat nici iubire şi nici credinţă.

– Intenţionai măcar să-mi spui că eşti cu Wyndham? Sau ai sperat că n-am să aflu?

Cassie oftă.

– Noi doi nu am vorbit niciodată despre alţi amanţi, chiar dacă, de vreme ce petrec atâta timp în Franţa, am presupus că nu dormi întotdeauna singur când nu sunt eu aici.

– Oricât ţi-ar părea de ciudat, aşa am făcut. Chipul lui Rob se schimonosi. Credeam că suntem ceva mai mult decât simpli parteneri ocazionali de pat.

– Da, dar adevărata noastră legătură e prietenia, nu iubirea romantică. Cassie îl privi drept în ochi, încercând să-l facă să o creadă. Prietenia, grija şi încrederea au fost reale, Rob. Nu aş vrea să le pierdem.

Robert strânse şi mai tare din dinţi.

– De ce chiar *Wyndham*, Cassie? Din pricina farmecului lui legendar? Îmi venea greu să-l urăsc chiar şi atunci când mi-aş fi dorit să o pot face.

Cassie se încruntă.

– De ce ţi-ai dorit să-l urăşti?

Rob ridică din umeri.

– În special din pricină că eram gelos pe felul în care totul îi era la îndemână.

Lui Rob, în schimb, nimic nu-i fusese la îndemână.

– Poate o să te simţi ceva mai bine dacă afli că Grey a petrecut zece ani de unul singur, întemniţat într-un castel, spuse Cassie pe un ton dur. Te asigur că nu i-a fost deloc la îndemână să supravieţuiască.

– Zece ani de unul singur?! exclamă Rob, îngrozit. Sărman nenorocit! Tu l-ai ajutat să evadeze?

Cassie încuviinţă din cap.

– Tocmai ne-am întors în Anglia, adăugă ea, apoi îşi desfăcu, ostenită, haina. Abia aşteptam să petrec o seară liniştită.

– Împreună cu Wyndham. Rob scutură din cap. Nu prea mi te pot imagina alături de el. Faci asta fiindcă el are nevoie de tine în aceste momente, iar tu te simţi datoare să-l ajuţi?

„De ce tocmai Wyndham, într-adevăr?"

– S-ar putea, spuse ea cu voce tare, căzută pe gânduri. Nu-ţi îngădui niciodată să ai nevoie de cineva sau de ceva, Rob. Şi eu sunt la fel. Ne pricepem amândoi de minune să nu cerem absolut nimic. Suntem atât de autosuficienţi, încât nu putem avea o legătură profundă cu o altă fiinţă. Dar, când sunt cu Grey, devin o altă persoană.

Privirea lui Rob o iscodea.

– Eşti îndrăgostită de el?

– Cred că da, un pic. Cassie ezită un moment înainte să continue, căci nu-şi dădea seama cât de sinceră îşi putea îngădui să fie. Însă Rob merita să fie sinceră cu el. Când sunt cu el, *simt* din nou. Doare, dar... îmi aduce satisfacţii.

– Cassie, habar n-aveam că e vreo urmă de romantism în tine. Rob o trase la pieptul său, într-o îmbrăţişare rapidă şi strânsă. Dacă-ţi doreşti mai mult decât ce ai avut alături de mine, sper să găseşti. Dar nu cred că vei reuşi alături de Wyndham. Nu o să te ia niciând de nevastă.

Cassie îşi dădu seama că era o îmbrăţişare prietenească, aşa că se relaxă şi se sprijini de trupul său puternic, pe care-l cunoştea atât de bine, în timp ce lacrimile stăteau să-i ţâşnească din ochi. Cu toate că-şi salvaseră prietenia, pierduseră orice şansă de a avea mai mult de atât.

– Nu ştiu dacă am apucat să-mi fac asemenea iluzii, dar mi-au fost deja spulberate de mai mulţi oameni, nerăbdători să-mi spună că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Când eu şi Wyndham o vom apuca pe drumuri diferite, nu voi fi nici surprinsă, nici devastată.

Se pricepea de minune să meargă mai departe de una singură.

Furia lui Rob dispăruse, dar glasul său trăda melancolia când spuse:

– Am crezut că, într-o bună zi, o să ne retragem împreună într-un sătuc liniştit, să ne plictisim unul pe altul cu poveştile noastre vechi, de pe vremea războiului. Dar nu o să se întâmple asta, nu-i aşa?

– E foarte puţin probabil, se arătă ea de acord. Dar... putem fi iar prieteni? Te rog, Rob.

– Putem, spuse el şi puse capăt îmbrăţişării. Dar mă bucur că plec în Scoţia. O să fiu suficient de ocupat cât să nu mă apuce dorul de tine.

– Nu o să te apuce dorul de mine, replică ea uşor amuzată. Am fost doar o obişnuinţă pentru tine.

– Poate, dar una foarte plăcută, spuse el încet. Ai grijă de tine, fata mea dragă.

Cassie îl urmări cu privirea cum părăsea încăperea, încordat şi mereu gata să înfrunte răul, şi-şi dori să se fi putut iubi unul pe altul.

Pregătită pentru o altă discuţie dificilă, Cassie urcă la etaj. Se întâlni cu doamna Powell în capătul scărilor.

– L-am instalat pe domnul Sommers în odaia din fundul casei, unde e mai linişte, spuse femeia mai în vârstă. Şi, cu toate că era o femeie de vârstă mijlocie, recunoscută pentru bunul său simţ şi discreţia de care dăduse dovadă de-a lungul anilor, izbucni într-un chicotit de fetiţă. Este un domn foarte chipeş, ce să mai! Cât timp o să stea?

„Farmecul lui Grey îşi revine, odată cu starea lui generală", gândi Cassie, cu o notă de sarcasm.

– Câteva săptămâni, cel mai probabil. E un vechi prieten de-al lui Lord Kirkland.

– E şi el tot lord, pun rămăşag, spuse doamna Powell în timp ce se întoarse să coboare scările. O să mă asigur că are parte de tot confortul.

Cassie traversă coridorul lung, până la odaia albastră. După ce bătu la uşă, în semn de avertisment, intră înainte ca Grey să apuce să-i spună să plece.

Îl găsi în dreptul ferestrei, privind cum se lăsa noaptea peste Londra, în timp ce forma domului catedralei Sfântul Petru se profila la orizont. Era rece, distant şi părea un adevărat Lord Wyndham.

– Îmi cer scuze pentru scena de mai devreme, spuse Cassie fără nici o introducere. A fost pur şi simplu un ghinion faptul că Rob Carmichael s-a nimerit să treacă în vizită tocmai când am ajuns noi.

– Un ghinion, într-adevăr, spuse Grey, fără să-şi întoarcă faţa dinspre fereastră.

– Ştiai că nu sunt o fecioară imaculată, spuse ea, cu un aer exasperat.

– Nici eu n-am fost uşă de biserică, dar cochetăriile mele datează de acum vreo zece ani. După un lung moment de tăcere, continuă, poticnindu-se: În plus... este o diferenţă între cunoaşterea abstractă şi conştientizarea faptului că ai fost împreună cu un bărbat pe care-l

cunosc şi care mi s-a părut întotdeauna intimidant. Apoi adăugă, pe un ton mai cald: Un bărbat care pare pe gustul tău.

– Să te intimideze un poliţist e ceva normal, se arătă ea de acord, curioasă să afle cum se vedeau cei doi bărbaţi unul pe celălalt. Vrei, te rog, să nu te mai uiţi pe fereastră?

Grey se întoarse cu faţa spre ea, dar Cassie nu reuşi să-i desluşească expresia în semiîntunericul din odaie.

– Îţi datorez scuze pentru că ţi-am stricat legătura cu Carmichael. Deşi ştiam că ai o viaţă a ta, nu mi-am dat seama că ai un iubit care te aşteaptă în Londra.

– Tocmai am avut şi cu Rob această conversaţie, spuse ea pe un ton sec. Am fost prieteni şi parteneri şi am înfruntat pericole, unul alături de celălalt. Şi, cu toate că de multe ori am împărţit şi patul, nu ăsta a fost elementul de bază al prietenei noastre.

Ochii lui Grey se îngustară.

– Patul e elementul de bază al prieteniei noastre? întrebă el. Sau face parte din serviciile de dădăcire pe care le oferi fraierilor pe care-i eliberezi din captivitate?

Cassie rezistă tentaţiei de a azvârli cu ceva în el.

– Ar fi trebuit să vă las pe amândoi să vă frângeţi gâturile! explodă Cassie, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, gândindu-se că Grey se transformase prea repede într-un domn cu un aer degajat şi ironic.

Grey trase o înjurătură şi o prinse din urmă înainte ca ea să ajungă la uşă. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o strânse la pieptul său.

– Îmi pare rău, Cassie, spuse el, pe un ton apăsat. Nu ştiam că sunt posesiv, dar, alături de tine, mă port cu totul altfel.

– Situaţia e de aşa natură, replică ea, străduindu-se să nu se lase moale în braţele lui. Fii fără grijă, o să-ţi revii cât de curând din pasa aceasta pseudoposesivă şi ai să te poţi întoarce la relaţiile lipsite de griji sau de angajamente, în care nu mai contează cu cine altcineva se mai întreţine partenera.

Braţele lui Grey înteţiră strânsoarea din jurului taliei lui Cassie.

– Nu-mi doresc o relaţie lipsită de griji sau de angajamente, Cassie.

– Atunci ce-ţi doreşti?

– Vreau să fiu ceva special pentru tine, Cassandra, spuse el pe un ton hotărât. La început nu mi-a păsat dacă te-ai culcat cu mine din milă sau din datorie, dar acum îmi pasă. Vreau să... să fiu mai mult decât o însărcinare oarecare.

Cassie înghiţi cu greutate.

– Eşti mai mult de-atât, Grey. În ciuda a ceea ce crezi, nu m-am culcat niciodată cu bărbaţi din pură întâmplare. Cu atât mai puţin cu bărbaţi pe care i-am escortat până au fost în siguranţă.

– Mă bucur să aud asta. Grey o sărută pe vârful urechii. Dar... prima dată când am fost împreună ai spus că te-ai culcat cu bărbaţi din motive mai josnice decât plăcere sau confort. Nu am înţeles prea bine ce însemna asta.

Grey nu rostise cuvintele ca o întrebare, însă Cassie înţelese că aşa se voiau.

– N-am povestit nimănui trecutul meu, spuse ea şoptit. N-am spus toată povestea sordidă.

– Poate că, dacă ai să povesteşti cuiva, o să-ţi uşurezi povara. Căldura trupului său alunga răcoarea înserării. Cassie, tu ştii toate aspectele importante din viaţa mea, iar eu ştiu atât de puţine despre tine. Mâna sa alunecă în jos, peste braţul ei drept. Ştiu doar că eşti bună la suflet, senzuală, periculoasă şi incredibil de pricepută.

Pe Cassie mai că o apucă râsul când auzi înşiruirea lui, dar zâmbetul îi dispăru încetul cu încetul de pe chip. Ţinuse trecutul la distanţă atâta amar de vreme, încât nu se putea imagina povestindu-l. Cu toate acestea, Grey avea dreptate. El nu ştia mai nimic despre ea, în timp ce ea-i văzuse punctele slabe, pe care nimeni nu avea să le mai vadă vreodată.

Grăise adevărul când îi spusese lui Rob că ei doi erau prea autosuficienţi, prea puţin dispuşi să aibă nevoie de cineva sau să lase pe cineva să aibă nevoie de ei. Relaţia ei cu Grey era diferită, în mare parte datorită faptului

că el îi permisese să-i vadă durerea, temerile şi slăbiciunile. Îi datora acelaşi lucru.

– Foarte bine, spuse ea cu oboseală în glas, în timp ce se desprinse din îmbrăţişarea lui. Dar o să dureze ceva. Dacă ai să deschizi uşa din stânga a dulapului, ai să găseşti acolo diferite feluri de băutură care să-i aline pe bieţii agenţi.

Când deschise uşa dulapului şi văzu rafturile cu băuturi şi cu pahare, Grey scăpă un fluierat.

– Kirkland ştie cum să-şi facă oaspeţii să se simtă bine-veniţi. Ce doreşti?

Dacă se apuca să bea coniac, ar fi adormit înainte să termine povestea.

– Porto, răspunse ea.

– Porto am să-ţi servesc.

În timp ce Grey scotea sticla din dulap, Cassie se instală într-un fotoliu şi se întrebă dacă era într-adevăr în stare să dezvăluie tenebrele trecutului său.

Dar, dacă ar fi fost să le destăinuie cuiva, acela era Grey. Şi el trecuse prin focurile iadului.

capitolul 28

Când Grey îi înmână lui Cassie paharul de vin, aceasta întrebă:

– Cu ce să încep?

– Cu începutul, desigur, răspunse el, apoi îngenunche şi aprinse focul, din lemnele ce fuseseră pregătite în vatra şemineului, după care se aşeză în fotoliul din faţa ei, destul de aproape de ea încât să o poată atinge. Lumina focului îi juca în părul strălucitor şi dădea relief trăsăturilor bine conturate ale chipului său sobru şi răbdător.

Cassie se uita ţintă la paharul din mâna sa, pe care-l tot învârtea.

– Tatăl meu era englez, iar mama franţuzoaică, începu ea. Făceam vizite lungi în Franţa şi stăteam cu familia ei. Dădaca mea era franţuzoaică, pentru că mama voia ca odraslele ei să vorbească franceza la fel de bine ca engleza.

Când tăcerea ei se prelungi, Grey întrebă:

– Odraslele?

– Un frate şi o soră mai mari. Eu eram mezina cea răsfăţată, spuse Cassie şi închise ochii, amintindu-şi de îmbrăţişările calde ale tatălui său şi de disciplina fermă, dar plină de duioşie a mamei sale. De tachinările fratelui mai mare şi de frumuseţea surorii mai mari, care plănuiseră cu atâta entuziasm debutul ei în societate. Tocmai eram în vizită în Franţa, când s-a instaurat Regimul Terorii. Adulţii erau preocupaţi de această problemă, iar rudele din Franţa se întrebau dacă să părăsească ţara. Dar agitaţia cea mare era în Paris, în timp ce moşia Montclair se afla în apropiere de Remis, la o bună distanţă de drum. Era timp berechet să decidă calea cea mai sigură.

– Dar tu ştiai mai bine, tânără profetesă, spuse el când ea tăcu iar.

– Am avut o senzaţie acută că se apropia sfârşitul, spuse Cassie şi luă o gură de vin, simţind nevoia de ceva dulce şi arzător. Eu mă jucam cu copiii de prin partea locului şi auzeam discuţiile dintre părinţii lor. Am văzut vorbitori din Paris, care îi criticau cu înverşunare pe cei bogaţi. Am auzit cum familia mamei mele era acuzată de nişte presupuse „crime împotriva libertăţii". Am încercat să le explic toate astea părinţilor mei, dar, cum aveam numai zece ani, nu m-au ascultat. *Nu m-au ascultat!*

Chiar şi după atâţia ani, furia şi durerea îi sfârtecau inima.

– E o tragedie că nu te-au ascultat, spuse Grey încetişor. Dar nu ai provocat tu acea tragedie.

Poate că nu, dar se întrebase mereu dacă nu cumva s-ar fi făcut auzită dacă le-ar fi vorbit altfel sau dacă le-ar fi prezentat mai explicit avertizările ei.

– Tatăl meu râdea şi-mi spunea cuvinte de alinare şi mă asigura că peste o lună de zile aveam să fim iarăşi acasă. Dar a fost prea târziu. Regimul Terorii ne-a ajuns şi ne-a distrus.

Când ea rămase tăcută, Grey o convinse să continue povestea întrebând-o scurt:

– Cum?

– Am aflat abia mai târziu că o ceată de *sans-culottes* [1]din Paris, care dorea să se alăture armatei, a trecut prin sat. Aveau un butoi de băutură ieftină, pe care o împărţeau pe degeaba în stânga şi-n dreapta. Rezultatul a fost o răscoală stârnită de toţi matosiţii, o nebunie în care aceşti *sans-culottes* au atras pe toată lumea. Iar când furia lor le-a aprins setea de sânge, au mărşăluit cu toţii la casa familiei mamei mele. Cassie închise ochii şi-i strânse cu putere. Au înconjurat casa şi i-au dat foc.

Grey îşi ţinu respiraţia.

– Tu erai înăuntru?

Cassie scutură din cap.

– Josette Maupin, o tânără dădacă din reşedinţa Montclair, mă ducea adesea în vizită la nepoata ei, care era de-o seamă cu mine şi cu care mă înţelegeam bine. În timp ce eu mă jucam cu prietena mea, Josette flirta cu tânărul ei bărbat. Toate astea nu se întâmplau în sat, ci la o fermă din direcţia opusă. Mai luă o gură de vin, cu privirea concentrată asupra amintirilor. În ziua aia am mers la fermă şi am stat mai mult decât de obicei. La întoarcere, nu am ştiut ce se întâmpla până nu am văzut fumul care se ridica dinspre casă. Am rupt-o amândouă la fugă. Când am ajuns la marginea peluzei, am văzut casa în flăcări, înconjurată de bărbaţi furioşi care urlau insulte la adresa nenorociţilor de aristocraţi. Oricine încerca să iasă din casă era împuşcat. Cassie înghiţi cu greutate şi abia dacă mai reuşea să vorbească. Unchiul meu a încercat să iasă. Ducea în braţe un copil. Vărul meu cel mic, cred. Au fost omorâţi amândoi. O mătuşă mai vârstnică, din familia Montclair, a sărit de la o fereastră de la unul dintre etaje, ca să scape din calea flăcărilor. Nu ştiu dacă a supravieţuit căzăturii, dar cu siguranţă nu avea cum să supravieţuiască bătăii care a urmat.

Chipul lui Grey reflecta ororile poveştii.

– Toată familia ta era înăuntru?

---

[1] Revoluţionari din mişcarea populară în timpul Revoluţiei Franceze (n.red.)

– *Oui*, şopti ea, reluând franceza pe care o vorbea pe când era copilă. Am rupt-o la fugă înspre casă, tot într-un ţipăt, dar Josette m-a oprit. Avea prieteni în casă şi plângea la fel de tare ca mine. Am rămas amândouă printre tufele ornamentale de la marginea peluzei şi ne-am ţinut în braţe în timp ce casa ardea. Ea a spus că ar trebui să plecăm, dar nici una din noi nu se putea mişca. Am rămas locului şi ne-am uitat la casa care ardea şi ardea, şi ardea. Ore în şir a luminat cerul nopţii.

– Ca un rug, spuse Grey pe un ton blând. Cu puţin noroc, cei dinăuntru au murit rapid din pricina fumului mai degrabă decât mistuiţi de flăcări.

Aşa spera şi ea. O, Doamne, cât spera să fie aşa.

– În cele din urmă, casa s-a năruit, iar noi ne-am îndepărtat tiptil. Josette m-a dus în casa alor ei şi mi-a promis că acolo voi fi în siguranţă. Hainele mele scumpe au fost arse şi mi-au dat în schimb o rochie simplă, care fusese a unei nepoate de-a lor. Familia ei a fost atât de... bună.

Aceea fusese prima ei experienţă cu deghizarea, căci nu numai că i se dăduse o rochie de ţărancă, dar Josette folosise şi un decolorant pentru păr, pentru a atenua nuanţa ei roşcată, care o scotea în evidenţă.

– Josette s-a măritat cu iubitul ei şi s-a mutat la ferma familiei lui, care era şi mai departe. M-am dus şi eu cu ea, sub numele de Caroline Maupin, şi am fost prezentată drept o verişoară orfană. Catherine St. Ives era deja moartă.

– Cât timp ai trăit drept Caroline?

– Aproape şase ani. Nu am uitat nici o clipă că eram de fapt englezoaică, şi plănuiam ca într-o bună zi să mă întorc în Anglia, după ce s-ar fi terminat luptele, dar în cea mai mare parte a timpului eram o fată simplă, ocupată cu viaţa de zi cu zi de la o fermă ce semăna tare mult cu cea a familiei Boyer. Mă tratau ca pe un membru al familiei, căci se găsea întotdeauna de lucru pentru o pereche de braţe în putere.

Cassie îşi termină vinul şi puse paharul deoparte, ca să-şi poată freca mâinile reci.

Fără un cuvânt, Grey se dădu mai în faţă şi îi apucă mâinile într-ale sale, într-o strânsoare caldă.

– Ce s-a întâmplat mai apoi?

Cassie trase cu dificultate aer în piept.

– Erau unii oameni pe acolo care ştiau că eu sunt Catherine St. Ives, dar nu m-au denunţat pentru că eram o copilă. Numai că această protecţie a dispărut atunci când am crescut. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Poate primeau recompensă dacă ofereau informaţii despre inamici ai Franţei. Poate am dispreţuit vreun posibil peţitor. Nu ştiu de ce, dar cert e că am fost denunţată la postul local de jandarmerie ca fiind spion britanic. Izbucni într-un hohot aproape isteric de râs. Aveam *cincisprezece* ani! Locuiam la o fermă, unde mulgeam vacile şi făceam brânză. Ce puteam eu şti despre spionaj?

– Ce mai contează faptele acolo unde s-au instalat frica şi ura? replică Grey şi spori strânsoarea mâinilor sale. Ai fost arestată?

– În piaţa satului, în ziua de târg. Vindeam brânză şi ouă. Cassie trase aer în piept cu un tremurat şi abia dacă mai putea vorbi, apoi eliberă cuvintele ca într-un torent: Am fost dusă la Reims, judecată şi condamnată, violată de cele două gărzi şi aruncată într-o celulă, să putrezesc acolo.

– Dumnezeule mare! Grey înjură în ambele limbi, în timp ce o ridică pe Cassie din fotoliul ei şi-i cuibări trupul tremurând în poalele sale, devenind singura sursă de căldură în lumea rece şi sumbră a amintirilor. Cum ai evadat?

Cassie îşi îngropă faţa în curbura umărului lui, străduindu-se să nu se dizolve într-un râu de lacrimi. Dacă începea să plângă, îi era teamă că nu avea să se mai oprească.

– Un an şi ceva mai târziu, a venit un temnicer nou, care mă plăcea. Îmi vorbea prin grilajul uşii. Când era treaz, îmi promitea tratament special dacă eram bună cu el. Când era beat, ceea ce se întâmpla mult mai des, mă ameninţa că avea să-şi ia singur ceea ce eu nu voiam să-i dau.

Respiraţia lui puturoasă părea să umple întreaga celulă, în timp ce-i descria lucrurile pe care ar fi vrut să i le facă.

– Îi spuneam că aveam să fiu dulce precum marţipanul dacă mă lăsa să ies din celulă, continuă ea. Mă lua în râs. Ştiam că-şi pierdea răbdarea, aşa că într-o bună zi i-am acceptat oferta. A aşteptat să treacă de miezul nopţii, apoi a intrat în celula mea. L-am lăsat să-şi facă mendrele cu mine. Cassie înghiţi cu greutate, amintindu-şi de toate acele întâmplări, şi termină de povestit şoptind pe un ton răguşit: După ce a terminat şi era transpirat şi pe jumătate adormit, l-am omorât cu propriul lui cuţit şi am evadat.

Încărcată până la refuz de amintirile atât de greu de îndurat, se dizolvă în suspine sfâşietoare şi de nestăpânit. Abia dacă-şi dădu seama când Grey o ridică din poala sa şi o aşeză pe pat. Se întinse alături de ea şi-i cuprinse membrele reci şi tremurătoare cu trupul său cald, în timp ce-i ţinea spatele lipit la pieptul său şi-i şoptea la ureche cuvinte de alinare.

Plânse până ce-i secară lacrimile şi se simţi uscată ca praful. Dar, când se cufundă, în cele din urmă, într-un somn de epuizare, îşi dădu seama că în braţele lui Grey se simţea în siguranţă, pentru prima dată de când murise tatăl ei.

Grey o ţinu pe Cassie la pieptul său până păliră şi ultimele raze de lumină, iar din foc nu mai rămase decât jarul. Muşchii îi înţepeniseră din pricina nemişcării, dar nu voia să o deranjeze. Nu mai voia să-i dea drumul niciodată.

Nu-şi pusese până atunci problema de unde venea puterea ei, dar se bizuise pe ea ca şi cum rezervele sale ar fi fost nesfârşite. Nu se gândise nici o secundă că acea forţă fusese acumulată prin încercări chinuitoare. Era un nătâng egoist.

În cele din urmă, Cassie se răsuci în braţele lui.

– Cum te simţi? întrebă el cu blândeţe.

– Apă, ceru ea cu o voce abia auzită.

Grey se ridică şi cotrobăi prin încăpere. După ce aprinse o lampă, umplu un pahar cu apă din urcior şi îl duse lângă pat, apoi o ridică în şezut, ca să poată bea.

După ce goli paharul, Cassie se lăsă din nou pe perne, iar sub ochii trişti se vedeau umbre adânci.

Cum în odaie se făcuse rece, Grey aprinse iarăşi focul. Apoi descoperi în dulap o pătură, pe care o întinse peste Cassie. Se aşeză pe marginea patului şi o mângâie pe spate. Părea un copil făcut ghem, nicidecum o femeie incredibil de capabilă.

– Îmi cer scuze că te-am forţat să vorbeşti despre trecutul tău.

– Mie nu-mi pare rău, spuse ea pe neaşteptate. Pentru că am vorbit despre ce-a fost, o parte din durere s-a mai dus. Trecutul s-a mai îndepărtat puţin de prezent.

– Atunci mă bucur că mi-ai spus, spuse el, cu toate că amintirile ei aveau să-i dea coşmaruri. Câteodată mi-e ruşine de sexul meu. Ai fost tratată îngrozitor de bărbaţi.

– Aşa este, dar alţi bărbaţi m-au tratat foarte frumos. Kirkland a fost o combinaţie de prieten şi frate, aproape un tată chiar, câteodată. Au mai fost şi alţii. Oftă. Şi femeile se pot purta rău uneori.

– Sunt uimit de faptul că mai permiţi să te atingă vreun bărbat. Mâna lui Grey se opri pe curbura şoldului ei. Îţi sunt recunoscător, dar totuşi uimit.

– Şi eu am tânjit după atingere, la fel ca tine, spuse ea şi-şi aşeză mâna peste a lui. A durat mult, dar am descoperit că alături de bărbaţii în care aveam încredere puteam tolera intimitatea, pentru că aveam nevoie de căldură. Cu timpul şi cu multă bunătate, am ajuns chiar să savurez intimitatea.

Grey privi la ochii ei obosiţi şi-şi dădu seama că trecutul ei ascundea mistere pe care nu avea să le afle vreodată. Pe care nu avea nici nevoie şi nici dreptul să le afle. Îi spuse cu voce blândă:

– Eşti cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Abia de reuşesc să supravieţuiesc, răspunse ea, iar buzele ei schiţară un zâmbet slab. Odată mi s-a spus că nu am nici urmă din delicateţea unei femei.

Grey izbucni în râs, surprins:

– Sper că ai luat-o ca pe un compliment. Cum de ai dat peste Kirkland?

– Am vrut să mă întorc în Anglia, dar, de vreme ce nu puteam traversa Canalul Mânecii în mod legal, am căutat o bandă de contrabandiști, îi explică ea. Mi-a luat ceva timp. Am avut diferite slujbe, de-a lungul coastei, în special ca hangiță, până când am dat peste Marie. Și, când am ajuns să avem încredere una în alta, i-am spus că voiam să ajung în Anglia și să învăț să spionez împotriva lui Napoleon. După ce a discutat despre mine cu fratele ei, Pierre m-a dus la familia Nash, în Anglia, cu următorul transport. Ei m-au trimis la Kirkland, și trei zile mai târziu eram în Londra și-i spuneam că are nevoie de mine, pe post de agent.

– Iar el a fost îndeajuns de isteț cât să te primească.

Grey se uită cu atenție la chipul ei obosit. Prima dată când o văzuse, i se păruse ștearsă, dar încetase de mult să o mai judece după aparențe. Era pur și simplu Cassie, unică și de neuitat. Femeia care-l făcea să simtă și dorință, și blândețe.

– Ți-e foame? o întrebă el.

Cassie se încruntă.

– Cred că da.

Grey se ridică de pe pat.

– O să mă duc până jos la bucătărie, să fur niște mâncare.

– Nu trebuie să furi. O să găsești supă pe plita cuptorului, și în dulap carne rece, brânzeturi și pâine. Dacă e și doamna Powell acolo, o să flirteze cu tine.

– Sper din tot sufletul că o va face. Grey își permise să zâmbească. Nu aș vrea să cred că mi-am ieșit din mână. O să aduc tava sus, o să mâncăm, o să dormim cum se cuvine – adică nu atât de îmbrăcați –, iar mâine vom hotărî cum să ne distrăm prin Londra.

– Mi-ar plăcea. Îl prinse de mână și-l privi fix în ochi. Dar, înainte să adormim, vreau să mă faci să uit, chiar dacă pentru puțină vreme.

Nu avusese parte în viața lui de o mai mare onoare. Bănuia că nici nu avea să mai aibă vreodată.

– Va fi aşa cum îţi doreşti, doamna mea cea şireată. În seara asta ne vom oferi unul altuia darul uitării. Îi sărută mâna înainte de a-i da, cu greu, drumul. Iar mâine vom fi amândoi la încă o zi depărtare de demonii noştri.

capitolul 29

Cassie se trezi a doua zi dimineaţă cu un zâmbet pe chip, cu părul auriu al lui Grey pe pieptul său şi cu mâna lui în jurul taliei. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, cu generozitate şi pasiune, să o îndepărteze de amintirile ei chinuitoare, şi reuşise. Se simţea mai liberă şi mai uşoară cum nu se mai simţise de pe vremea când era copilă. Nu putea schimba trecutul, dar acum i se părea mult mai... trecut.

Nu dormiseră ei cine ştie ce în noaptea precedentă, dar erau amândoi într-o dispoziţie numai bună pentru hoinărit prin Londra. Până şi soarele le ieşise în întâmpinare, ceea ce Cassie îl luă ca pe un semn bun.

O porniră devreme către piaţa de la Covent Garden, aproape de unde locuiau. Acolo băură câte un ceai fierbinte şi mâncară brioşe cumpărate de la una dintre tarabe, în timp ce se uitară la cărucioarele cu mâncăruri proaspete care o porneau hurducăindu-se spre oraş, să hrănească oamenii de acolo. Zarva şi agitaţia erau pline de veselie, iar mirosul legumelor şi al primelor flori creau un contrast plăcut cu mirosurile obişnuite ale oraşului. Venea primăvara, iar piaţa devenea din ce în ce mai zumzăitoare şi mai colorată.

După ce se săturară de cele văzute prin piaţă, se urcară în trăsura simplă pusă la dispoziţie de Kirkland. Vizitiul îi duse către partea dinspre apus a oraşului, pe un traseu întortocheat care îi purtă pe lângă multe dintre simbolurile Londrei, pe lângă biserici şi palate, până în pieţele liniştite ale înstăritului cartier Mayfair.

În timp ce privea la clădirile aliniate pe Strand Street, Grey spuse:

– Am trecut pe aici de nenumărate ori, şi călare, şi pe jos, dar totuşi mi se pare un loc la fel de proaspăt şi minunat ca prima oară. Strada asta îmi aminteşte că am ajuns acasă. Am iubit întotdeauna Londra.

– Atunci ai nimerit la locul potrivit, spuse Cassie, zâmbitoare. Ştiu o cârciumă foarte drăguţă, pe malul apei, în Chelsea. Mă gândeam să dăm drumul trăsurii şi să mâncăm cât se poate de englezeşte la cârciumă, apoi să tocmim un barcagiu să ne ducă înapoi pe râu în jos.

– Îmi surâde ideea. Apoi rămase o clipă pe gânduri. Cred că am să-l rog mai întâi pe vizitiu să trecem prin dreptul reşedinţei Costain, să văd dacă e ridicat ciocănelul de la intrare şi dacă sunt ai mei în oraş.

– Dacă sunt acasă, nu vrei să urci treptele şi să baţi la uşă? îl întrebă ea. Întoarcerea fiului rătăcitor?

Chipul lui Grey se înnoură.

– Încă nu.

Ciocănelul de la uşa familiei Costain nu era ridicat, ceea ce-l scuti pe Grey de alte gânduri, însă Cassie îşi zise că era semn bun faptul că se arătă interesat pe unde umblau cei din familia sa. După ce se plimbară prin Mayfair, o luară înspre Chelsea, unde băură bere blondă englezească de calitate şi mâncară plăcinte fierbinţi cu carne, în aluat crocant.

Când termină cea de-a treia plăcintă, Grey spuse:

– Dacă mai aveam vreo urmă de-ndoială, plăcinta asta cu carne de vită şi ceapă mi-a dovedit că am ajuns înapoi acasă. Îşi scutură dintr-o mişcare firmiturile din poală. Abia aştept să văd oraşul de pe apă.

– Dacă doreşti, putem merge mâine către răsărit, la Turnul Londrei şi la marile docuri de ambarcaţiuni. Cassie se ridică, sătulă şi plină de mulţumire. Ce părere ai de schiful ăla de acolo? Cel vopsit în galben.

– Barcagiul pare treaz, şi-mi place culoarea veselă, răspunse Grey. Hai să vedem ce sumă exorbitantă ne va cere.

Suma propusă era, într-adevăr, una exorbitantă, dar nu le luă mult până se tocmiră la o sumă care mulţumi pe toată lumea. În timp ce barca aluneca în jos pe râu, Grey spuse:

– E mult mai bine decât la ultimul nostru drum cu barca.

– Într-adevăr, îi răspunse Cassie şi se cutremură la amintirea călătoriei lor primejdioase, de-a latul Canalului Mânecii. Uite, vine o barcă plină cu pui!

Trecură pe lângă o mică barcă, plină ochi cu cuşti de pui care piuiau de mama focului, cuprinşi de indignare. Un fulg mic, roşu, zbură şi se prinse în părul lui Cassie. Grey îl luă şi îl băgă în buzunarul lui, spunând, pe un ton jucăuş:

– Un semn de la doamna mea! Am să preţuiesc acest fulg de pui pe vecie.

Comentariul său avu darul de a strica un pic dispoziţia lui Cassie, care se întrebă dacă Grey chiar avea de gând să păstreze fulgul acel caraghios. Probabil că nu. Cassie nu credea că ea avea să-şi pună prea mult amprenta asupra vieţii lui. Nu conta. Deocamdată se bucurau de această zi minunată.

După ce barcagiul îi duse la mal, merseră restul drumului pe jos, până pe Exeter Street. În timp ce Cassie scotea cheia de la intrare, Grey spuse:

– Sunt obosit şi abia aştept cina şi o seară liniştită.

Cassie presupuse că oboseala era dată de faptul că petrecuse atâta timp în mijlocul oamenilor.

– Te-ai descurcat de minune, îi spuse ea în timp ce băga cheia în broască. Nu ai rupt-o la fugă, urlând cât te ţin bojocii, nici măcar o dată.

– Mândria masculină, îi explică el. Dorinţa de-a o rupe la fugă, urlând cât mă ţin bojocii, este surclasată de dorinţa mea de a nu arăta ca un adevărat laş în faţa unei femei frumoase.

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

– Limba ta dulce ca mierea şi-a revenit, în schimb, pe deplin.

Chicoteau amândoi când intrară în antreu. Uşa care dădea către salonul de primire, din dreapta, era deschisă, şi Cassie auzi din acea direcţie o voce feminină, cunoscută. Plăcut surprinsă, o strigă:

– Kiri, tu eşti?

– Cassie! Cu părul său negru ca pana corbului şi de o rară frumuseţe, Lady Kiri Lawford apăru din salonul de primire şi o învălui pe Cassie într-o îmbrăţişare. Ne duceam la teatru şi, dacă tot eram în zonă, m-am hotărât să-ţi las nişte parfumuri noi, pentru când ai să te întorci, dar nu mă aşteptam nicidecum să te văd. Ce bucuroasă sunt că te-ai întors cu bine acasă!

Cassie pufni în râs şi-şi strânse cu grijă în braţe prietena, căci Kiri era îmbrăcată într-o minunată rochie de seară, verde.

– Sunt o femeie misterioasă, mişcările mele nu pot fi niciodată anticipate, spuse ea, apoi îşi dădu seama că Kiri folosise pluralul.

– Mă bucur să văd că ai păcălit iarăşi diavolul, Cassie, spuse o voce puternică.

Cassie aruncă o privire peste umărul lui Kiri, în timp ce un bărbat înalt şi bine făcut intră în antreu dinspre salonul de primire. Damian Mackenzie zâmbea şi arăta mai mult decât bine în ţinuta sa de seară.

Prima reacţie a lui Cassie fu una de încântare. Întotdeauna îi plăcuse de Mackenzie, şi nu i se părea surprinzător să-l vadă alături de proaspăta sa soţie.

În secunda următoare însă, gândi „La naiba!" Dar era prea târziu să dea înapoi. Privirea lui Mac se prelinse în spatele ei, şi rămase ca trăsnit.

– Pe toţi dracii, tu eşti, Wyndham?! pufni el. Sau am halucinaţii?

Deşi nu îl vedea, Cassie simţi cum Grey se încordează, însă acesta vorbi cu voce fermă, făcând un pas înainte:

– Este o oră prea cuminte ca să ai halucinaţii, Mac. Întinse mâna către el. Aşadar, cred că sunt aici, în carne şi oase.

Chipul lui Mackenzie se lumină pe dată.

– Kirkland nu a vrut nici în ruptul capului să accepte că ai fi mort, şi să fiu al naibii dacă n-a avut dreptate! Plin de entuziasm, prinse mâna lui Grey între ale sale. Crede-mă că n-am mai fost nicicând atât de bucuros că m-am înşelat!

Când îl văzu pe Grey alături de Mackenzie, cu trupul său lat şi atletic, Cassie îşi dădu seama cât de slab era

Grey. Dar acesta zâmbi cu o plăcere sinceră când dădu mâna cu Mac.

– Și eu sunt destul de încântat, spuse el, apoi făcu o plecăciune către Kiri. Sunt sigur că această minunată creatură îți este soție, sora lui Ashton, nu-i așa?

– Ești la fel de priceput ca Mackenzie la lingușeli, Lord Wyndham. Privirea perspicace a lui Kiri se mută de la Grey la Cassie. Cred că sunteți obosiți, așa că nu vă mai reținem cu întrebări despre ce s-a întâmplat. Aruncă o privire către soțul ei. Trebuie să pornim către teatru. Cassie, te pot căuta mâine, să-mi mai spui ultimele bârfe?

– Mi-ar face mare plăcere să ne vedem, dar nu înainte de amiază, căci până atunci cred că o să fim plecați. Cassie se uită către prietena sa. Să nu spui nimănui că ne-am întors.

– Să înțeleg că nu ai revenit oficial, Wyndham? comentă Mackenzie. Îmi imaginez că-ți ia ceva timp să te reobișnuiești cu Londra, după ce ai fost zece ani plecat.

– Mai ales după zece ani de temniță, spuse Grey fără ocolișuri. Discutase cu Cassie despre ce să spună în legătură cu îndelungata sa absență și hotărâse să dea o explicație cât mai simplă. Kiri și Mac făceau parte din cercul de prieteni, așa că le putea spune mai multe, dar detaliile puteau aștepta.

– Atunci nu vom sufla o vorbă până când miracolul nu devine oficial, spuse Mac, apoi ezită. Îmi poți rezuma totul într-o frază, cât să-mi astâmperi curiozitatea?

Grey strâmbă din nas.

– Am fost un prost, și asta m-a costat zece ani din viață, spuse el.

– A fost și o femeie la mijloc? Când Grey încuviință cu o mișcare a capului, Mackenzie continuă: Într-o noapte, când om fi îndeajuns de beți amândoi, am să-ți povestesc cum mi-am pierdut și eu capul din cauza unei femei și am ajuns să fiu biciuit, la un pas de-a fi spânzurat și dat afară din rândurile armatei.

Grey zâmbi din tot sufletul.

– Mă bucur să aflu că nu sunt singur în prostia mea.

Kiri aruncă o privire plină de curiozitate către soțul său. Cassie era mai mult ca sigură că Kiri știa povestea, dar era surprinsă de faptul că Mac se arăta dispus să vorbească despre ea. Probabil Mackenzie ghicise faptul că, dacă îi împărtășea din necazurile sale, vechiul său prieten avea să se simtă mai bine.

Mac puse mâna pe spatele cel mic al lui Kiri, ca să o îndemne să iasă:

– Dacă pot face ceva care să-ți ușureze reîntoarcerea, Wyndham, știe Cassie unde mă găsiți.

După ce plecară, Grey își trecu brațele pe după umerii lui Cassie și o trase aproape de el.

– În mod evident, casa asta nu e așa de retrasă pe cât credea Kirkland. Mă întreb ce vechi coleg de școală urmează să mai apară.

– Nu prea m-am gândit la faptul că aici este un fel de centru al celor care lucrează pentru Kirkland, spuse Cassie pe post de scuze. Nu-mi vine în minte nici un alt coleg care ar putea să apară din senin, dar s-ar putea să nu am eu destulă imaginație.

– Crezi că Mackenzie sau Lady Kiri vor spune cuiva că m-am reîntors din morți?

Cassie clătină din cap cu vehemență.

– În nici un caz. Primul lucru pe care îl învață agenții lui Kirkland este discreția.

– Femeia aceea superbă cu care s-a însurat Mackenzie e tot agent? întrebă Grey uimit, în timp ce urcau împreună scările, umăr la umăr. Că tot veni vorba, habar nu aveam că Mackenzie cochetează și el cu lumea obscură a spionajului.

– A fost o dovadă de indiscreție din partea mea să-ți dezvălui acest lucru, spuse Cassie cu tristețe în glas. Deși ți-ai fi dat și singur seama, destul de repede.

– Lady Kiri e un vizitator neașteptat într-o casă de spioni, se arătă Grey de acord.

Arăta istovit după întâmplările din timpul zilei.

– Ce păcat că te-a plăcut atâta lume, spuse ea în timp ce deschise ușa. Asta face ca revenirea ta la viață să fie primită cu mult entuziasm.

Chipul lui Grey se destinse.

– Mackenzie a fost întotdeauna un exuberant. Seamănă cu un cățeluș imens și adorabil. Acum, că l-am revăzut pe Mac, îmi dau seama că ascundea sub aparențe mult mai multe lucruri decât mi-am dat eu seama pe vremea când eram un flăcău neisprăvit.

– Nu e ceva valabil pentru toată lumea? Cassie își desfăcu haina. Nu ascundem cu toții mai multe decât lăsăm să se vadă?

– Nu a fost cazul meu. Eu mă expuneam întru totul. Grey puse hainele amândurora în dulap. Nu aveam mai multe de ascuns decât o vrabie.

– Nu, nu o vrabie. Un sticlete auriu scânteietor.

Grey izbucni în râs.

– Am fost clasificat cum se cuvine. Îți mulțumesc, Catherine. Sprâncenele lui Grey se unire sub frunte când o văzu cum tresare la auzul adevăratului ei nume. Nu am să-ți mai spun Catherine dacă te deranjează. Întotdeauna mi s-a părut un nume minunat, care ți se potrivește. Dar, dacă îți stârnește amintiri dureroase...

– Numele îmi trezește sentimente profunde, ce-i drept, dar nu sunt toate dureroase. Cassie rămase pe gânduri. Nu aș vrea să mă strige toată lumea Catherine, dar nu mă deranjează să-mi spui tu așa, câteodată.

– Foarte bine atunci, Catherine, spuse el și o sărută în creștetul capului. Cassandra. Cassie. Numele se potrivesc cu diferite părți ale personalității tale.

Cassie închise ochii pe jumătate și spuse pe un ton misterios:

– Sunt spion, o femeie care poate lua o mie de înfățișări. Cu care dintre ele vrei să dormi în seara asta?

Grey râse și o trase în brațele sale.

– Cu toate!

capitolul 30

Cassie și Grey tocmai stabileau detaliile unei călătorii cu barca până la Greenwich, când apăru Kirkland, să le strice micul dejun.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cassie, de cum îl văzu.

– E chiar atât de evident? replică el obosit.

„Da"-ul rostit de Cassie se suprapuse cu „Nu"-ul scos de Grey.

– Mă bucur că încă-i mai pot păcăli pe unii, spuse Kirkland şi acceptă ceaşca de ceai fierbinte pe care-o umpluse Cassie pentru el. Mai întâi luă o gură zdravănă, apoi continuă: Mi-e teamă că nu aduc veşti prea bune, Wyndham. Tocmai am aflat că tatăl tău e grav bolnav.

Grey păli.

– La Summerhill? întrebă el scurt.

Kirkland încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Nu cunosc mai multe amănunte, dar... Mi s-a spus numai că e pe moarte. Poate vrei să îţi schimbi hotărârea de-a amâna revederea cu familia ta.

– Am să mă duc chiar mâine. Îmi poţi aranja o trăsură?

– Am să trimit una la scară, mâine dis-de-dimineaţă.

Grey se întoarse către Cassie şi o fixă cu privirea.

– Vrei să vii cu mine? Nu mă pot descurca singur.

Cassie suspină.

– Nu pot veni cu tine la reşedinţa părinţilor tăi!

Grey o luă de mână şi continuă:

– *Te rog*, Cassie! Am nevoie de tine.

– Dacă ai nevoie de cineva, ia-l pe Kirkland, spuse Cassie şi-l săgetă pe celălalt bărbat cu privirea.

Wyndham era proiectul lui Kirkland, nu al ei!

– Nu de mine are nevoie, Cassie. Deşi ai făcut deja mult mai mult decât era necesar. Kirkland se ridică de la masă. Trebuie să vorbesc cu familia Powell, aşa că am să vă las să vă înţelegeţi.

– Cât tact pe Kirkland să ne lase să ne certăm între patru ochi, spus Cassie după ce se închise uşa. Dar răspunsul rămâne acelaşi. Să-ţi duci ibovnica în casa familiei tale e un gest scandalos, indiferent de situaţie, cu atât mai mult acum, când tatăl tău s-ar putea să fie pe moarte. Cassie strânse din buze. Oricum, nimeni nu va lua în serios o relaţie dintre un bărbat ca tine şi o femeie ca mine.

Grey păru şocat.

– De ce nu?

– Uită-te un pic la noi! Domnul şi vagaboanda! Cassie se ridică, furioasă, şi-l apucă de braţ, ridicându-l de la masă, ca să se poată vedea amândoi în oglinda de deasupra bufetului. Grey nu numai că era incredibil de frumos, ci avea şi un aer aristocratic, în vreme ce Cassie părea o ţărancă îmbătrânită, ce nici servitoare nu s-ar fi cuvenit să-i fie. Bărbaţii urâţi, dar cu bani, îşi pot găsi cu uşurinţă femei frumoase, dar bărbaţii frumoşi şi cu bani nu aleg în nici un caz femei şterse şi bătrâne.

Grey studie imaginea lor din oglindă.

– Straniu, spuse el. Eu văd un bărbat frânt, care abia se târăşte de pe o zi pe alta, alături de o femeie cu suflet de leoaică, mult mai frumoasă decât vrea să se arate lumii.

Cassie îşi muşcă buza şi-şi înfrânse dorinţa de a izbucni în lacrimi.

– Tu poate crezi asta, dar nimeni n-o să mai aibă asemenea impresie despre noi.

Grey se întoarse cu faţa către ea şi-i spuse:

– De acord, nu poţi merge în calitate de ibovnică. Ar fi total nepotrivit. Trebuie să vii ca logodnică.

Cassie crezuse că nu o mai poate şoca nimic, dar, la auzul acelor vorbe, rămase perplexă.

– I-am spus lui Kirkland că nu ţi-ai pierdut minţile, dar se pare că m-am înşelat!

Grey zâmbi.

– Când ai să te îmbraci frumos, nu o să se mai îndoiască nimeni că suntem un cuplu.

– Dar nu am timp să-mi iau haine noi! exclamă ea exasperată, cu gândul la hainele ei din dulap.

Nu avea nici o haină potrivită pentru o vizită la reşedinţa de la ţară a unei familii de viţă nobilă. Hainele obişnuite şi închise la culoare pe care le avea cu ea în Londra se potriveau mai degrabă unei văduve de vârsta a doua, cu venituri modeste. Nici o haină de-a ei nu se putea numi la modă sau măcar drăguţă.

– Rochiile mele jerpelite, luate din prăvălii pline de zdrenţe, nu mă pot transforma într-o logodnică credibilă, şi nu e timp pentru nimic altceva.

Grey ignoră comentariul ei și spuse cât se putea de sincer:

– Nu trebuie să te măriți cu mine. De ce ai vrea așa ceva? Prefă-te doar că vrei să fii mireasa mea, o săptămână, două, până mă înțeleg cu cei din familia mea. Apoi poți pune capăt logodnei și te poți întoarce la Londra.

– Habar nu ai ce-mi ceri. Cassie scutură din cap, cu gâtul încordat. Familia mea nu avea rangul familiei tale, dar am fost crescută să devin o doamnă. Eram o copilă când viața aceea a luat sfârșit. Am trăit ca o fată de la țară, prizonieră, precupeață, spion, zeci de alte lucruri. Aș fi mai nelalocul meu în casa familiei tale decât o spălătoreasă.

– Nu cred așa ceva, replică el. Ai jucat așa de multe roluri în care ai fost convingătoare, însă pentru ăsta ai fost născută. Nu va fi decât pentru câteva zile, cel mult două săptămâni. Nu-mi place ideea de a te simți inconfortabil, dar știu că o poți face.

Probabil avea dreptate. Dar ideea de a juca rolul unei doamne o înspăimânta, iar rolul de logodnică a lui Grey i se părea și mai și.

– E prea mare riscul pentru tine, îl contrazise ea. Ce-ai să te faci dacă mi se năzare să devin contesă și pretind că logodna e reală? Ori rămâi cu mine pe cap, ori te pomenești în mijlocul unui ditamai scandalul.

– Nu ai face tu așa ceva. Grey rămase cu privirea în gol, căzut pe gânduri. Cu toate că nu m-aș plânge dacă ai face-o. Numai că nu cred că ți-ai dori.

Ea nu voia să se căsătorească cu el? Doamne, Dumnezeule, numai gândul la asta o zăpăcea de tot. Faptul că avea atâta nevoie de ea, încât era în stare să sugereze, indirect, ideea căsătoriei, era cea mai grozavă tentație pe care o trăise vreodată.

Dar, dacă profita de slăbiciunea lui de moment, aveau să o regrete amândoi.

– Ar fi mult mai ușor dacă ai avea încredere în familia ta, Grey, zise ea, încercând să păstreze un ton calm și rațional. Nu e nevoie de un străin la Summerhill, mai ales în asemenea momente dificile.

– Nu am nevoie de un străin, ci am nevoie de tine, Cassie, spuse el încet. Şi ai promis că nu ai să mă părăseşti atâta timp cât am nevoie de tine. Îţi jur că n-am să-ţi mai cer niciodată nimic, dar te rog să vii cu mine. Ai dreptate, va fi dificil, câtă vreme viaţa tatălui meu e în pericol. Dacă... dacă se va întâmpla ce-i mai rău, îmi va reveni o mare responsabilitate. Şi cred că riscul să cedez în faţa presiunilor va fi mai mic dacă vei fi alături de mine.

Cassie blestemă în sinea sa, căci îşi dădu seama ce greşeală fusese să-i facă o asemenea promisiune. Dar îi dăduse cuvântul ei. Şi, chiar dacă nu ar fi făcut-o, nu-l putea abandona chiar acum.

– Bine, dar va trebui să-mi găsesc nişte haine moderne, cât mai curând cu putinţă.

Cineva bătu la uşa salonului.

– Se poate intra? întrebă Kirkland.

– Intră. Favoritul tuturor a câştigat încă o rundă, spuse Cassie pe un ton aspru. Am să merg împreună cu Wyndham la Summerhill.

– Mă bucur că eşti de acord, spuse Kirkland, uşurat. Mâine, nu astăzi?

Grey încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Avem nevoie de timp să ne pregătim. În plus, acest răstimp de o zi ne permite să-i trimitem mamei un mesaj, ca să ştie că vin. Va decide ea dacă să-i spună şi tatei sau nu. Nu vreau să moară din pricina şocului.

– Am să mă ocup eu de asta, îi spuse Kirkland. Cu ce altceva vă mai pot fi de folos?

– O să am nevoie de alte rânduri de haine de-ale tale, zise Grey. Negre. Pentru orice eventualitate.

Kirkland încuviinţă din cap.

– Cassie, tu ai nevoie de ceva?

– Mă poţi duce acasă la Kiri Mackenzie, când pleci de aici? întrebă ea. Ea e cea mai modernă femeie pe care o cunosc, şi mă rog cerului să mă poată transforma într-o femeie respectabilă, până mâine.

– Sigur că da. Altceva?

Grey clătină din cap.

– Eu mă duc să fac o plimbare lungă, ca să-mi adun gândurile.

Cassie se încruntă.

– Să vin cu tine? întrebă ea.

În privirea lui Grey nu se putea citi mai nimic.

– Nu, tu ai nevoie de haine, iar eu... am nevoie să fiu singur.

Era logic, de vreme ce stătuseră împreună zi şi noapte, de când plecaseră de la castelul Durand, dar se simţea straniu să nu fie nevoită să aibă grijă de Grey. Kirkland, mai pragmatic din fire, scoase un pistolet de sub haină şi i-l dădu lui Grey.

– Cred că-ţi mai aminteşti cum se foloseşte, nu?

– Îmi amintesc, răspunse Grey, privind arma fără entuziasm. Presupun că l-aş putea folosi, la nevoie, dar ideea e să te simţi tu mai uşurat ştiindu-mă înarmat.

– Corect, răspunse Kirkland. Ţi-aş sugera, de asemenea, să porţi o haină şi o pălărie mai sărăcăcioase.

– Trebuie să mă deghizez şi-n propria-mi ţară, bombăni Grey. O sărută pe Cassie în fugă, pe obraz. Nu-ţi face griji. O să fie bine.

Cassie îl întrebă cu un aer degajat:

– Pot să-mi fac griji măcar un pic?

– Dacă ţi se pare amuzant, n-ai decât, răspunse el.

Cassie privi în urma lui, şi-i trecu prin minte gândul că, dacă se întâmpla să-l omoare cineva cât se plimba pe stradă, măcar nu mai trebuia să plece la Summerhill.

Neliniştit, Grey îşi luă o haină banală, pe care o împrumută de la domnul Powell, îşi mai puse şi o pălărie fără nici o formă concretă, apoi o apucă înspre răsărit. Voia să-şi dezmorţească picioarele şi să mai vadă ce era de văzut din Londra. Să-şi adune rămăşiţele de gânduri, ca să poată deveni fiul aşteptat de cei de la Summerhill.

Şi, printre toate cele, îşi dorea să nimerească în mijlocul unei bătăi pe cinste.

Cassie nu mai vizitase niciodată casa lui Mackenzie, care se dovedi a fi o clădire arătoasă, aflată chiar lângă clubul său, La Damian. Cât aşteptă ca valetul să-i

anunțe lui Kiri vizita ei, privi cu atenție mobilierul și decorațiunile, printre care zări minunate accente indiene, despre care presupuse că fuseseră adăugate de noua stăpână a casei.

– Cassie, ce plăcere! Lady Kiri intră în vestibul și-și îmbrățișă oaspetele. Tocmai scriam niște scrisori, o treabă foarte plictisitoare. O să fie mult mai interesant să ascult poveștile despre aventurile tale!

Cassie plasă haina și boneta în brațele valetului și o urmă pe Kiri în încântătorul salon de dimineață, în care erau și un birou, pe care zări coli de hârtie și un stilou.

– Despre aventuri îți pot povesti și mai târziu, spuse Cassie. Mai întâi trebuie să te rog să-mi sari în ajutor, căci am nespusă nevoie.

– Parfumuri? Sigur că da. Kiri se așeză cu grație pe scaunul din dreptul biroului și făcu un gest prin care o invită pe Cassie să ia loc pe scaunul aflat de cealaltă parte.

– Am nevoie de mai mult decât de parfumuri, spuse Cassie îngândurată, în timp ce se așeza pe scaun. Mâine va trebui să-l însoțesc pe Wyndham la reședința familiei sale și să trec drept logodnica sa, așa că trebuie să mă transform în cineva cu care el chiar ar putea să se însoare.

Kiri făcu ochii mari.

– Ai să te prefaci că ești logodnica lui? De ce?

Cassie îi povesti pe scurt. Când termină de vorbit, Kiri spuse:

– E o misiune dificilă din mai multe motive, așa-i? De data asta, e ceva mai mult decât un rol.

– Ai punctat cu precizie chestiunea care mă stinghерește, spuse Cassie încetișor. Sunt prea implicată în relația cu Wyndham ca să-mi fie ușor să fac asta. De asemenea...

Cassie privi în jos, la degetele sale întrepătrunse, și-și dădu seama că anxietatea pe care o resimțea acum era cu mult diferită de teama, cât se poate de pregnantă, de moarte sau de temniță, care o însoțea când mergea în Franța.

– De asemenea ce? întrebă Kiri cu blândețe.

– Pentru prima dată în viaţa mea, trebuie să intru iar în lumea în care m-am născut, dar pe care am pierdut-o, spuse Cassie, poticnindu-se în propriile-i cuvinte. Am supravieţuit datorită faptului că am acceptat că acea lume e pierdută pentru mine, iar eu trebuie să merg mai departe, mereu mai depate. Însă acum va trebui să mă prefac că aparţin acelei lumi pierdute, iar gândul acesta... mă îngrozeşte.

Rămase fără glas.

– Încerc să mă pun în locul tău, dar nu pot. Însă îmi dau seama cât de tulburător poate fi. Kiri miji ochii. Poate ţi-ar veni mai uşor dacă, atunci când te-ai uita în oglindă, ai vedea o străină, şi nu pe tine însăţi? Ar semăna mai mult cu un rol.

– Poate că da. Cassie îşi muşcă buzele când îşi dădu seama că mai exista şi o altă posibilitate. Nu vreau să-i mint pe cei din familia lui Grey, de vreme ce va trebui apoi să trăiască alături de ei, aşa că aş putea să mă folosesc de numele meu adevărat. În acest fel, dacă vreo mătuşă mai în vârstă mă întreabă despre familia mea, aş putea să dau un răspuns cinstit, ca să nu trebuiască să inventez ceva ce ar putea fi apoi descoperit.

Kiri observă că folosise numele mic al lui Grey, dar nu făcu nici un comentariu.

– Îţi pot comanda chiar azi nişte cărţi de vizită pe care le poţi folosi ca să-ţi susţii rolul.

– Se pot face cărţi de vizită într-o singură zi? întrebă Cassie, fără a-i veni a crede.

– Ai multe avantaje atunci când eşti fiica şi sora unui duce, îi explică Kiri. Uite un creion şi o coală de hârtie. Scrie tu ce să apară pe cărţile de vizită.

Cassie îşi scrise numele cu care fusese botezată, pentru prima oară după aproape douăzeci de ani.

– Doamne, ştii ce ciudat mă simt? Nu mai sunt Catherine St. Ives.

– O parte din tine este, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Poate nu-i un lucru atât de rău să te obişnuieşti cu Catherine. Sprâncenele lui Kiri se arcuiră când văzu ce scrisese Cassie. Acum punctul următor, felul în care arăţi. Vopseaua aia de păr poate fi îndepărtată?

Nu numai că e o nuanţă urâtă, dar îţi văduveşte părul de orice strălucire.

– Vopseaua se poate curăţa cu oţet, dar nu vreau să mă întorc la culoarea mea naturală. Chipul lui Cassie se strâmbă într-o grimasă. E un roşu aprins, şi mi-a pricinuit tot soiul de năpaste, pe când eram copilă. Am fost bucuroasă când am avut un motiv să-l vopsesc castaniu. Nu am mai văzut culoarea aia de când am fost mică, şi cu asta, basta!

Culoarea se mai estompase cât fusese întemniţată. După ce evadase, purtase o eşarfă pe cap şi evitase a se mai uita în vreo oglindă, până când reuşise să-şi facă şi să-şi aplice o altă nuanţă.

– Dacă vrei să construieşti un personaj care să nu fie ca tine, cel mai potrivit ar fi să începi fix cu părul lui Catherine St. Ives. Cred că nuanţa s-a mai închis de-a lungul anilor, aşa că acum va fi un roşu mai puţin ţipător. Kiri notă ceva pe lista ei. Haine. Vei avea nevoie de cel puţin două rochii bune, de zi, o alta pentru seară şi un costum de călărie. Plus desuuri, pantofi, cape şi alte accesorii.

Cassie oftă.

– Ceea ce va fi imposibil de găsit până mâine. În orice caz, nu unele de calitate, cum cere uzanţa. Chiar şi nişte haine mai de Doamne-ajută ar fi greu de procurat până mâine.

– Prostii! Sora mea, Lucia, poartă aproape aceeaşi mărime ca tine. Am să-i cer să-mi trimită mai multe rochii de care se poate lipsi şi care să ţi se asorteze cu culoarea. Am să o chem şi pe splendida *madame* Hélier, modista tuturor femeilor din familia mea. S-ar putea să aibă deja haine aproape gata, pe măsura ta, şi are cusătorese care pot lucra în asemenea situaţii de urgenţă. Kiri zâmbi cu gura până la urechi. Ce distractiv o să fie!

– Să înţeleg că ţie-ţi plăcea să te joci cu păpuşile când erai mică, spuse Cassie pe un ton sec.

– Să ştii că da. Le transformam pe toate în nişte minunate prinţese războinice.

Cassie parcă o şi vedea.

– Asemenea ţie? Dar eu nu sunt nici frumoasă, nici prinţesă războinică.

În ochii lui Kiri apăru o sclipire.

– Dar ai să fii, când am să termin eu tot ce am de făcut.

Cassie îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

– Încep să cred că a fost o greşeală din partea mea să vin aici.

– Îţi promit că ai să-mi mulţumeşti mai târziu. Kiri îşi miji ochii. Eşti oare gata să porţi parfumul pe care l-am creat pentru tine? întrebă ea.

Cassie avu o strângere de inimă când îşi aminti de trandafiri şi tămâie, vise rătăcite şi nopţi întunecate. Era oare pregătită pentru atâta adevăr?

– Poate că... da.

– Fii sigură că nu vei regreta, spuse prietena ei încetişor. Acum permite-mi să trimit aceste bilete, să chem artileria grea, apoi mergem să ne ocupăm de părul tău!

capitolul 31

Grey străbătu Londra către răsărit într-un ritm alert. Trebuia să-şi consume cumva anxietatea care clocotea în el la gândul iminentei reîntoarceri în casa familiei sale.

După atâţia ani de captivitate şi după săptămâni bune în care călătorise călare, cu barca sau cu trăsura, îi făcea plăcere să-şi pună picioarele la treabă. Descoperi, de asemenea, un nou fel de libertate, dată de faptul că nu exista nimeni care să ştie unde se afla cu exactitate.

Spre surprinderea sa, se simţea chiar bine de unul singur. După zece ani de stat singur în temniţă, tânjise după contactul cu oamenii, dar descoperise că aglomeraţiile îi induceau o stare accentuată de panică. Numai alături de Cassie se simţea cu adevărat în largul lui, cu toate că se descurca şi cu unii prieteni, precum Père Laurent, Lady Agnes sau Kirkland.

Spera să o poată lua înapoi pe Régine cât de curând. Urma să aibă mare nevoie de compania ei, căci în curând avea să o piardă pe Cassie. Gândul că va trebui

să trăiască fără ea îi pricinuia o durere atât de adâncă, încât nu găsea cuvintele potrivite să o poată descrie. Dar, cu toată bunătatea ei minunată, tot nu putea ascunde nerăbdarea de a se elibera de angajamentul de a-i fi soră medicală şi dădacă, pentru a se putea întoarce la munca ei adevărată.

Se simţea oarecum ruşinat de faptul că adusese în discuţie promisiunea pe care i-o făcuse ea, să-i stea alături atâta timp cât simţea el că va avea nevoie, pentru a o determina să îl însoţească la Summerhill. Cu toate acestea, nu era într-atât de ruşinat încât să-i pară rău că o făcuse.

Tatăl său era grav bolnav, aşa că nu putea amâna întoarcerea acasă. Gândul reîntoarcerii îi paralizase simţurile încă mai înainte de a afla de boala tatălui său. Acum era chiar mai rău.

Nu se îndoia de faptul că avea să fie primit cu braţele deschise. Problema cea mare era să dea ochii cu ei. Spre deosebire de prietenii lui de-o viaţă, cei din familia sa aveau aşteptări din partea lui şi amintiri despre el. Pe ei îi rănise cel mai tare. Nu putea suporta gândul că avea să-i rănească şi mai tare prin simplul fapt că era atât de diferit de cel pe care şi-l aminteau ei.

Iar situaţia era chiar mai dificilă din pricina stării precare a tatălui său. Dacă Lord Costain murea...

Grey se cutremură şi refuză să se mai gândească la aşa ceva.

Îşi imagina că, odată ce şocul iniţial avea să treacă şi după ce avea să le ofere toate explicaţiile necesare, avea să se poată descurca, cu ajutorul lui Cassie. Apoi avea să se pregătească pentru provocarea şi mai dureroasă, aceea de a-şi lua rămas-bun de la ea.

Lăsă la o parte grijile legate de întoarcerea acasă şi se concentră asupra Londrei. Ajunsese în partea aglomerată de pe cheiurile Tamisei, cunoscută sub numele de Pool of London, care se întindea la răsărit de Podul Londrei. Acolo era o adevărată pădure de catarge ale bărcilor cu pânze, amarate câte două sau trei de cheiurile publice. Pe străzi se plimbau marinari de toate naţiile

şi, pe deasupra mirosurilor obişnuite ale Londrei, pluteau arome şi accente exotice.

Constată că mulţimile nu-l mai deranjau aşa tare dacă rămânea deoparte. Se pare că teama sa de aglomeraţie se diminuase.

Merse de-a lungul cheiurilor, privind cu atenţie la nave. Odată, demult, visase să se îmbarce la bordul unei asemenea nave şi să călătorească spre ţinuturi îndepărtate. Franţa fusese primul loc în care se aventurase, părăsind malurile Angliei. Şi lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută.

Se întrebă dacă avea să-i revină vreodată dorinţa de a călători. Deocamdată, gândul de a nu mai părăsi în veci Marea Britanie i se părea cât se poate de ademenitor.

Se plimbă ore în şir şi inspectă împrejurimile. Trecuse o bună parte din după-amiază când îşi dădu seama că trebuia să mănânce. Tocmai trecea prin dreptul unei taverne numite Three Ships, care părea un loc numai bun de mâncat. Grey intră şi trase adânc în piept aroma de hamei şi bere englezească bună, amestecată cu mirosul de peşte, carne şi produse de patiserie. Anglia. Acasă.

Opt sau zece bărbaţi stăteau strânşi în grupuri mici în sala de mese. Erau hamali, după cum arătau. Kirkland îi dăduse bani cât să-i ajungă până avea să se pună pe picioare. Într-o dispoziţie cum nu se putea mai bună, Grey strigă înspre hangiu:

– Tocmai m-am întors în Londra, după prea mulţi ani petrecuţi peste hotare, aşa că am să dau la toţi de aici câte ceva de băut. Chiar şi dumitale, domnule.

Puse monedele pe tejghea.

Acordul celorlalţi se auzi ca un murmur general. Un bătrân grizonant ridică halba proaspăt umplută:

– În cinstea dumitale, domnule, bine ai revenit acasă!

Cei mai mulţi dintre clienţi îşi luară băutura şi-i mulţumiră, însă nu toţi se arătară la fel de binevoitori. Un hamal extrem de robust îl întrebă cu dispreţ:

– Ce caută un tip ferchezuit, ca tine, în taverna noastră?

Şi uite aşa dispăru pe dată efectul deghizării cu o haină şi o pălărie banale.

– Le dau o bere prietenilor mei englezi, spuse Grey pe un ton blând. Vrei şi dumneata un rând?

Bărbatul scuipă şi-i răspunse:

– N-am nevoie nici de-o ceapă degerată de la un aşa-zis domn ca tine.

– Eşti nebun, Ned, cum să nu vrei bere pe gratis? îl întrebă cu indignare bărbatul grizonant. Eu beau cu bucurie în sănătatea acestui domn.

Privirea plină de subînţeles pe care o aruncă omul înspre halba sa îl făcu pe Grey să mai pună nişte monede pe tejghea.

– Dau eu şi-al doilea rând pentru cine mai vrea.

Toţi primiră cu bucurie, mai puţin Ned. Se clătină până în dreptul lui Grey, răspândind un miros acru, de gin.

– N-avem noi nevoie de tine, să-ţi dai aere p'aicea.

Tărăgănând cuvintele, Grey i se adresă pe tonul cel mai arogant cu putinţă:

– Cred că dumneata cauţi motiv de bătaie. Ce zici, am dreptate?

– Ba bine că nu! răspunse Ned şi-şi roti ameninţător pumnul.

Pe Grey îl străbătu un fior de reală bucurie. Îşi dorea de atâta timp să-şi strivească pumnii în carnea cuiva, şi iată că acum i se ivise ocazia.

Se feri într-o parte, ca să nu-l poată pironi de bar. Ned era mai înalt decât el şi cântărea cu vreo zece, cinsprezece kilograme mai mult, dar în luptă se baza pe forţă, nu pe îndemânare. Grey îi pară sau îi evită cu uşurinţă atacul pumnilor şi aplică, la rândul lui, câteva lovituri demne de toată lauda.

Când îşi făcu vânt să tragă un pumn cu toată forţa, Ned îşi pierdu echilibrul, şi Grey îl prinse de încheietura mâinii şi-l împinse pe spate. Ned ateriză pe podea şi scoase un vaiet de durere.

– Ia ieşiţi voi afară, lătră hangiul către ei.

Grey rămase în echilibru pe vârfurile picioarelor, pregătit să o ia în orice direcţie.

– Ţi-ajunge?

– Nu, Dumnezeule! exclamă hamalul şi sări în picioare. Nu permit unui slăbănog ca tine să-l pună la pământ pe Ned Brown!

– Atunci să mergem afară, răspunse Grey şi făcu o plecăciune, conştient că astfel avea să-l irite la culme pe hamal, după care ieşi înainte ca Ned să apuce să-şi reia atacul.

Îşi continuară lupta afară, în bătaia vântului. Clienţii tavernei ieşiră în urma lor, cu berile în mână, făcând pariuri pe câştigător. Se părea că Ned era un bătăuş cu reputaţie, aşa că fu preferat de toţi la început, în favoarea „slăbănogului".

Dar Grey fusese antrenat cum se cuvine la academia Westerfield, unde hârjonelile dintre băieţi erau sportul preferat. Mai târziu, luase chiar lecţii de box, în barul Jackson, înainte de a pleca în Franţa. Muşchii lui îşi aminteau toate fentele, loviturile şi şuturile.

Îşi reaminti că nu se lupta pentru viaţa sa, ci era doar o ceartă într-o cârciumă, un fel de eliberare a sentimentelor strânse în sufletul său. Cu toate că avea grijă să nu-l rănească prea tare pe Ned, era recunoscător pentru descărcarea aceea fizică.

Ned reuşi să-i aplice câteva lovituri care aveau să-i provoace vânătăi, dintre care una chiar pe obraz, dar Grey era mai rapid şi mai agil. Când Ned începu să se clatine serios, Grey decise să pună capăt răfuielii.

Îl aruncă pe Ned pe burtă, îşi înfipse un genunchi în spatele hamalului şi-i întoarse braţul la spate.

– Ai luptat cu dibăcie, domnule, spuse el gâfâind. Să-ţi rup mâna sau să-ţi comand ceva de băut?

După o pauză provocată de uimire, Ned hohoti zgomotos:

– Eşti un tip dat naibii, da' ştiu că te pricepi să te baţi. Hai că accept berea! Când matahala de Ned se ridică, cei doi conduseră alaiul înapoi în cârciumă.

Bărbatul mai vârstnic întrebă:

– Unde zici c-ai fost prin ţări străine?

– În Franţa. Grey se aşeză, mai luă un gât de bere şi testă să vadă cum se simţea dacă dezvăluia mai multe. Cum oamenii aceia erau nişte străini, decise

să continue. Am stat zece ani într-o nenorocită de temniţă din Franţa.

Bărbatul grizonant scoase un fluierat uşurel.

– Acum pricep cum de eşti aşa vesel că te-ai întors acasă! Pentru un viitor frumos aici, în Anglia!

Până şi Ned bău pentru asta. Grey mai făcu cinste cu câteva rânduri şi dădu pe gât partea sa. Se pricepuse întotdeauna să stea de vorbă cu oameni din orice categorie socială şi-şi dădu seama că nu pierduse acea abilitate.

Când simţi că mintea i se detaşează de corp, îşi dădu seama că era timpul să plece. Se făcea seară, şi voia să se întoarcă la Cassie. Goli halba, apoi spuse tare:

– Vă mulţumesc, domnilor, că m-aţi ajutat să sărbătoresc întoarcerea acasă.

Ieşi din cârciumă, acompaniat de un cor de invitaţii de a reveni acolo oricând dorea. Poate avea s-o facă. Totul fusese simplu, ca o binecuvântare.

În Summerhill, în schimb, nu avea să fie la fel de simplu.

Grey o luă pe drumul cel mai scurt către casă, dar aproape se întunecase când ajunse pe Exeter Street. Cu toate că-l dureau picioarele, fluiera şi se simţea împăcat cu viaţa. Judecând după aparenţe, fusese o zi pierdută – însă acum se simţea mai capabil să dea ochii cu cei de la Summerhill.

Mări pasul când urcă scările până la uşă. Cu siguranţă Cassie se întorsese deja. Era absurd să tânjească în halul acela după prezenţa ei, când trecuseră numai câteva ore, dar lumea părea un loc mai bun când o avea pe ea în preajmă.

Scotoci prin buzunar până găsi cheia de la intrare. Probabil ar fi trebuit să plece cu o halbă sau două mai devreme. În cele din urmă, reuşi să descuie uşa şi păşi în antreul luminat de o lampă.

Grey tocmai îşi scotea haina, când auzi paşi uşori care coborau scările. Paşii îi răsunară în urechi precum cei ai lui Cassie, dar, când se uită în sus, plin de speranţă, zări o străină.

E drept că arăta nemaipomenit, cu părul roşcat strălucitor şi o siluetă minunată. Cu toate că Grey nu mai era la curent cu ultima modă, îşi dădu seama că rochia aceea elegantă, verde-albăstrie, provenea de la una dintre cele mai pricepute modiste din Londra. Îţi trebuia talent să faci o femeie să arate ca o doamnă, dar să fie în acelaşi timp atât de provocatoare.

Trebuia să fie unul dintre spionii lui Kirkland. Şi, dacă era aşa, decolteul acela spunea totul despre felul în care făcea rost de informaţii de la inamici. Grey se strădui să nu se holbeze prea tare în decolteul ei şi făcu o plecăciune cum se pricepu mai bine, străduindu-se să nu se dea de-a dura.

– Seară bună, *mademoiselle.*

Femeia se opri cu trei trepte înainte de a ajunge la parter şi întrebă pe un ton glacial, aristocratic:

– Îmi cer scuze, domnule, vă cunosc de undeva?

Vocea aceea...

Grey rămase cu respiraţia tăiată. Înălţimea aceea perfectă, corpul bine proporţionat, trăsăturile delicate şi vulnerabile, ochii albaştri, cu nebănuite adâncimi.

– Cassie? întrebă el, fără să-i vină a-şi crede ochilor.

– Mă mir că m-ai recunoscut, având în vedere unde te uitai, răspunse ea, amuzată.

– *Cassie!* Mai înaintă câţiva paşi şi o cuprinse în braţe. Cum Cassie rămăsese pe a treia treaptă, Grey îşi trecu braţele în jurul taliei ei şi-şi sprijini capul pe moliciunea încântătoare a sânilor femeii. Mirosea a flori de liliac şi a trandafir, plus alte câteva arome pe care nu le putea identifica, strânse cu toate într-un buchet care o făceau să miroasă şi mai tare a Cassie. Mi-a fost dor de tine, continuă el.

Cassie zâmbi şi-i înconjură gâtul cu braţele.

– Nu au trecut decât câteva ore.

– Prea multe ore.

Îşi trecu o mână peste curbura perfectă a spatelui ei. Totul era exact aşa cum trebuia.

– Ce părere ai de dichiseala mea? întrebă ea.

Grey se dădu înapoi şi o studie din capul strălucitor până-n picioarele încălţate în balerini, fără să-i scape nici un amănunt.

– Am o nemaipomenită dorinţă de a face dragoste cu tine, nebuneşte şi pasional, spuse el cu sinceritate.

– Asta vrei chiar şi când arăt ca o spălătoreasă. Cassie se încruntă. Vorbesc serios, arăt potrivit pentru a-ţi fi logodnică?

Grey îşi dădu seama că ea îşi făcea într-adevăr griji, aşa că se strădui să se concentreze. Poate că unii nu ar fi considerat-o o frumuseţe, pentru că nu avea trăsăturile clasice perfecte, iar părul ei roşcat aducea o notă de obrăznicie. Dar i se întrezăreau şi puterea, şi căldura, şi inteligenţa, iar pentru el ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Era frumoasă şi mai avea ceva.

– Respiri rafinament prin toţi porii, spuse el serios. Întotdeauna ai fost frumoasă. Faptul că arăţi lumii întregi cât eşti de frumoasă cred că te face şi mai încrezătoare în propriile tale puteri şi îţi sporeşte frumuseţea. Dar eu sunt un pic gelos, pentru că acum toată lumea te va vedea aşa cum te văd eu.

– Mă bucur că aduc mulţumitor de mult cu o doamnă. Îşi trecu degetele prin părul lui, precum Cassie pe care o ştia, cu toate că acum arăta atât de diferit. Deşi vorbeşti cam aiurea şi miroşi a bere. Eşti beat?

– Da, spuse el cu sfială.

Cassie îi atinse obrazul lovit.

– Te-ai bătut?

– Da. Dar am câştigat.

– Ce-ai câştigat?

– Dreptul de a-i da tipului un rând de bere.

– Cred că asta e ceva logic în lumea bărbaţilor. Râsul ei era blând. Eşti fericit?

Grey oftă şi o trase mai aproape de el. Ce decolteu drăguţ avea! Şi ce rochie! Voia să i-o dea jos.

– Da. Mai ales acum, că eşti aici. Nu vrei să mergem sus, să facem dragoste nebuneşte şi pasional?

– Poate mai târziu, deocamdată însă aş dori să-mi potolesc altă poftă, spuse ea. Familia Powell serveşte cina

rezidenţilor acestei case, iar Kirkland a spus că va trece pe aici, dacă va mai avea timp. Vino cu mine, căci ai nevoie de puţină mâncare şi de o cafea tare.

– Poate că ai dreptate. Cred că am uitat să mănânc.

– Este bine că eşti vesel la beţie şi nu le transformi într-un monstru. Cassie coborî ultimele câteva trepte. Domnul meu, îmi dai braţul, ca să mă conduci la cină?

– Ia să vedem dacă-mi mai amintesc cum să mă port ca un adevărat domn. Făcu o plecăciune adâncă, fără să vină de-a dura, apoi se îndreptă de spate şi-i oferi braţul lui Cassie. Acordaţi-mi această onoare...

În timp ce Cassie se îndrepta spre el, îi mângâie părul, bucurându-se de atingerea fină şi jucăuşă. Roşul acela strălucitor trebuia să fie culoarea ei naturală, căci se potrivea mult mai bine cu tenul decât castaniul ăla searbăd.

– Cum de-ai reuşit să te transformi atât de repede?

– Kiri a făcut totul. Eu doar m-am supus ordinelor ei. Sora lui Kiri poartă aproape aceeaşi măsură cu mine şi a contribuit şi ea cu câteva rochii splendide. Modista personală a lui Kiri a venit şi ea, cu câteva haine aproape gata, cu tot cu cusătoresele, care au făcut ultimele retuşuri. Kiri a reuşit chiar să-mi tipărească nişte cărţi de vizită. Spunând acestea, Cassie scoase o carte de vizită din mica ei poşetă delicată şi i-o dădu lui Grey. Nu s-a uscat încă cerneala, dar arată foarte bine, adăugă ea.

– Mă mir să te văd cu o geantă atât de mică încât nu încape o armă în ea, remarcă el luând cartea de vizită din mâna ei.

– Am arme ascunse în alte locuri, îl asigură ea, cu o sclipire amuzată în priviri.

Grey aruncă o privire la cartea de vizită, apoi o mai citi o dată, uimit.

– Onorabilă doamnă St. Ives. Tatăl tău a fost de viţă nobilă? Mereu ai lăsat de înţeles că provii dintr-o familie de ordin inferior. De fapt, ai spus chiar tu că familia ta nu avea acelaşi rang cu a mea.

Cassie ridică din umeri.

– Tatăl meu a fost un simplu baron, cel de-al treilea lord din familia St. Ives. Este un titlu oarecare, fără

vechime, prestigiu sau avere, spre deosebire de titlul de conte al familiei Costain.

– Oricum, destul de aproape. Eşti descendenta unei familii de nobili.

Iată o altă piesă din acest puzzle care era Cassie Fox. Sau, mai bine zis, Catherine St. Ives. Faptul că se reîntorcea la stadiul copilăriei, după ce petrecuse o viaţă întreagă în pielea unei ţărănci sau a unei precupeţe, trebuia să fie... extrem de derutant.

– Toate astea nu însemnau nimic pe când curăţam coteţul găinilor, în Franţa, spuse ea pe un ton sec. Iar acum au cu atât mai puţină însemnătate.

– Fratele tău ar fi trebuit să fie moştenitorul rangului, spuse el. Cine l-a moştenit, în locul lui? Sau poate nu au mai fost moştenitori, şi titlul a fost suspendat?

– Tatăl meu avea un frate mai tânăr, care avea trei fii. Cei doi mai mari erau cam de vârsta mea. Cassie făcu un gest de lehamite. Încă nu s-a terminat linia moştenitorilor.

– Nu le-ai scris niciodată verilor tăi? o întrebă el. Sunt sigur că s-ar bucura să afle că ai supravieţuit.

– Catherine St. Ives *a murit*, spuse ea uşor enervată. Şi ar fi rămas moartă, doar că, dacă reînvie un pic, în următoarele câteva săptămâni, eu am să par o logodnică mai pe măsura ta. Când am să plec de la Summerhill, ea se va întoarce în mormântul ei din Franţa, de data asta pentru totdeauna. Se răsuci pe călcâie. Ajunge cu prostiile, spuse ea. Mi-e foame.

În timp ce se îndreptau spre salon, Grey strecură cartea de vizită în buzunar. N-o fi fost ea interesată de familia ei, dar el era. Avea de gând să discute cu Kirkland despre asta.

O prinse din urmă şi-i oferi încă o dată braţul. Ea îşi puse uşor mâna pe antebraţul lui, şi se îndreptară împreună spre salon, de parcă ar fi intrat într-o mare sală de bal. Kirkland, domnul şi doamna Powell şi o altă tânără, pe care Grey nu o mai văzuse până atunci, mâncau după obiceiul casei, adunaţi în jurul mesei.

Când intrară Cassie şi Grey, ridicară cu toţii ochii din farfurie. Se lăsă o tăcere adâncă în timp ce toate

privirile, în special ale bărbaților, rămaseră ațintite asupra lui Cassie.

Kirkland fu primul care se ridică.

– Domnișoară Fox, spuse el și-și plecă ușor capul, apoi își îngădui să schițeze un zâmbet. Am știut dintotdeauna că te pricepi de minune să te deghizezi, dar nu mi-am dat seama că cel mai bine îți disimulezi propria-ți frumusețe.

– Lingușitorule, spuse ea fără entuziasm. Tot meritul îl au Lady Kiri și ajutoarele pe care le-a chemat ca să mă transforme astfel. În timp ce Grey îi trăgea un scaun, Cassie continuă să vorbească: În momentul de față nu sunt Cassandra Fox. Am hotărât că numele ce mi-a fost dat la naștere e cel mai potrivit pentru această mică șaradă. Îi înmânã o carte de vizită lui Kirkland.

Chipul lui împietri.

– Tatăl tău a fost ce-l de-al treilea lord de St. Ives?

Cassie încuviință din cap, în timp ce expresia de pe chipul său rămase în continuare opacă. Cum ea nu mai spuse nimic, Kirkland continuă:

– De vreme ce mergi la Dorset în calitate de doamnă, o să ai nevoie de o slujnică, așa că una dintre asociatele mele va prelua acest rol. Făcu un gest către fata de lângă el. Domnișoară St. Ives, v-o prezint pe domnișoara Hazel Wilson. Veți descoperi că are calitățile întâlnite la slujnica oricărei doamne, plus câteva pe deasupra.

– Încântată de cunoștință, domnișoară Wilson, spuse Cassie pe un ton formal. Vă mulțumesc mult că ați acceptat această poziție fără a fi anunțată în prealabil.

– Spuneți-mi Hazel, domniță, zise fata, cu accent englezesc. Se ridică și făcu o reverență. Avea părul castaniu și un chip plăcut, chiar dacă aproape de neremarcat. Ochii ei albaștri trădau umor și inteligență.

– Acesta trebuie să fie Lord Wyndham, presupun.

Grey se înclină în fața ei, arătându-i respectul cuvenit unui agent de-al lui Kirkland.

– Chiar eu sunt, Hazel. Îți mulțumesc că ai acceptat să părăsești Londra pentru sălbăticia din ținutul Dorsetshire.

Hazel dădu din cap drept răspuns.

– Abia aştept să vă coafez minunatul păr, domniţă!

Cassie roşi.

– Îmi uram părul meu roşu pe când eram copilă. Mă strigau cu toţii Morcoveaţă.

– Toate fetele care te-au tachinat atunci ar fi acum geloase, iar băieţii tânjesc după un surâs de-al tău, îi spuse Grey în timp ce se aşeză la locul său.

– Limba ta linguşitoare văd că îşi face bine treaba, spuse ea amuzată.

– Da' are dreptate, domniţă, interveni imediat domnul Powell.

– Cred că domniţa ar servi mai degrabă o bucată de plăcintă decât linguşelile tale, spuse doamna Powell, aruncând o privire placidă către soţul său. Dacă-mi daţi farfuriile, vă servesc eu.

Grey şi Cassie făcură întocmai. În timp ce mirosea plăcinta aburindă, Grey îşi dădu seama că-i plăcea mai mult felul acesta simplu decât mâncărurile elaborate care se serveau în casa părinţilor săi.

Cu toate că arăta iarăşi ca un adevărat domn, se îndepărtase grozav de tare de tânărul Lord Wyndham care plecase de la Summerhill cu zece ani în urmă.

capitolul 32

Londra era încă învăluită în întuneric când porniră la drum, a doua zi dimineaţă. Călătoria de la Londra la Summerhill putea fi făcută într-o zi dacă drumurile erau uscate, însă era o zi lungă, în care se înlocuiau de multe ori caii. Cassie şi Hazel mai schimbau din când în când câte o vorbă, dar Grey rămase mai tot timpul cu privirea aţintită pe fereastră şi nu părea deloc dornic de conversaţie, în timp ce urmărea bine cunoscutul peisaj trecând prin faţa ochilor săi.

Oare cât de des făcuse această călătorie? Foarte des. Ştia fiecare oraş şi sat, fiecare loc de popas în care se schimbau caii şi mai ştia şi câţiva cârciumari de treabă, tot pe ruta asta.

Îi plăcea să vadă locuri familiare, precum vârful clopotniței catedralei Salisbury, dar totuși încordarea lui creștea cu fiecare kilometru parcurs. Dacă tatăl său murise, iar Grey i-ar fi putut fi alături în ultima clipă dacă nu ar fi petrecut o zi întreagă ca să se pregătească mental pentru călătorie...

Dar și el, și Cassie avuseseră nevoie de acea zi, fiecare din alte motive, iar familia lui se putea bucura de avantajul de a fi fost anunțată dinainte de întoarcerea din morți a lui Grey. Cu toate că era posibil ca mama lui să nu-i fi împărtășit vestea și tatălui său, mai mult ca sigur le spusese lui Peter și lui Elizabeth. Erau deja mari acum, dar în mintea lui rămăseseră tot copii.

Familia sa avea să-l primească acasă cu brațele deschise, chiar dacă fuseseră dezamăgiți de el. După câteva zile, totul avea să fie bine. Continua să își repete acest lucru în sinea sa. Printre rugăciunile ca tatăl său să fi supraviețuit.

Se făcuse iar întuneric până când reușiră să ajungă la reședință. În timp ce trăsura trecu de poartă, inima-i bătea să-i spargă pieptul, și-și dădu seama că strângea mâna lui Cassie cu putere. „Summerhill! Summerhill! Summerhill!" repeta în sinea lui.

Aleea lungă, străjuită de copaci, care ducea la intrarea în casă era o mărturie mută a îndelungatei istorii a averii și a puterii familiei Costain. Grey se simți mai bine când se gândi că era numai o verigă mai slabă și mai strâmbă dintr-o descendență altfel foarte viguroasă.

În timp ce trăsura trase sub porticul de pe partea dinspre răsărit a casei, Grey anunță scurt:

– Casa aceasta e relativ nouă, are mai puțin de o sută de ani vechime. E mult mai confortabilă decât clădirea originală, care tremura din toate încheieturile.

– Am să aleg întotdeauna confortul în defavoarea lucrurilor istorice, spuse ea degajată când Grey îi întinse mâna să o ajute să coboare din trăsură.

Îi simți tensiunea din mâna înmănușată, dar și-o ținea cu dibăcie în frâu.

Acum, că își dorea să arate cât mai la modă, avea acel extraordinar simț franțuzesc în ce privește bunul-gust.

Semăna leit cu acele femei aristocrate neasemuit de frumoase cu care era de aşteptat ca un bărbat ca el să se căsătorească. Cu toate astea, ea era mult mai mult de atât.

– *Courage, mon enfant*, şopti ea abia auzit, în franceză.

– Şi ţie, *mon petit chou*, îi şopti Grey la rândul său. Măcar aici vieţile noastre nu vor fi în pericol. Numai mândria şi judecata sănătoasă.

Chipul lui Cassie fu luminat de un surâs reţinut.

– Dacă zici aşa...

Apoi îl apucă de braţ şi merseră până în dreptul uşii, unde Grey acţionă ciocănelul masiv, de alamă. Avea forma unui delfin, un simbol al mării care se întindea de cealaltă parte a dealului.

Aşteptară un răstimp, apoi Grey mai bătu o dată, şi-şi dădură seama că numai moartea stăpânului casei putea cauza o asemenea lipsă de răspuns din partea personalului. În cele din urmă, uşa fu deschisă de o slujnică tinerică şi îmbujorată. Se uită la oaspeţi, dar nu recunoscu pe nimeni, ci doar îşi dădu seama că erau de familie bună. Înclină capul, într-un fel de reverenţă strâmbă.

– Sunteţi aşteptaţi, domnule? Doamnă?

– Suntem, răspunse Grey. Lady Costain a fost anunţată că o vom vizita. Te rog spune-i că am ajuns.

– În regulă, domnule. Dacă veţi aştepta în salonaşul de colo, am să o anunţ îndată pe Domnia Sa.

Fata mai înclină o dată capul într-o reverenţă rapidă, apoi ţâşni, fără să-l mai întrebe cum se numea.

În salon era rece, şi nu se vedea mai nimic. Prea agitat ca să poată sta locului, Grey luă cutia cu iască de pe poliţa de deasupra şemineului şi aprinse focul.

– Calitatea serviciilor a scăzut, spuse el. Copila aia nu a fost pregătită cum se cuvine.

– În mod evident, nu e obligaţia ei curentă să primească oaspeţii.

Cu o mină ce-i trăda încrederea, Cassie se aşează într-un fotoliu tapiţat cu brocart. Grey se ridică în momentul în care focul se aprinse şi începură să se înalţe flăcări.

– Crezi că asta înseamnă că tatăl meu a...

Îşi simţi gâtul uscat şi nu mai putu continua.

– Nu ai nici un motiv să crezi că a trecut în nefiinţă, spuse ea pe un ton blând. Şi nu are nici un sens să-ţi faci griji. Vom afla, cât de curând.

O nouă rundă de aşteptare. Grey fu tentat să pornească în căutarea mamei sale, dar, înainte să-i dispară şi ultimele fărâme de răbdare, uşa se deschise şi îi auzi vocea:

– Trebuia să le ceri numele, copilă.

Lady Costain intră în odaie, urmată de slujnică. Era tot înaltă, blondă şi frumoasă, cu toate că părea încordată, de parcă ar fi cărat o povară prea mare. Grey crezuse că nu avea să o mai revadă vreodată, iar faptul că *acum* se afla în faţa lui, îl lăsă stană de piatră. Pe jumătate înfricoşat că ar putea fi doar un vis şi că va dispărea, reuşi să îngaime:

– Mamă?

Femeia răspunse brusc:

– Scuzele mele pentru... Apoi privirea îi rămase asupra lui Grey, şi amuţi. Culoarea îi dispăru din obraji. Nu, nu e posibil! şopti ea. Apoi se prăvăli la podea şi îşi pierdu cunoştinţa.

– Mamă! Îngrozit, Grey se repezi lângă ea şi se lăsă în genunchi, prinzând-o în braţe. Mamă, eu sunt, nu este o stafie!

– Adu săruri aromate, repede, îi ordonă Cassie slujnicei. Mai sunt şi alţi membri ai familiei prin preajmă?

– Lord Wyndham e aici, îi răspunse fata.

Lord Wyndham?! Peter îşi asumase probabil rangul, atunci când Grey fusese crezut mort. Grey o repezi:

– Trimite-l numaidecât aici. Spune-i că mama lui nu se simte bine.

Calm, o ridică pe mama sa cu grijă şi o aşeză pe sofa, apoi o înveli cu o pelerină croşetată. Părea obosită, iar chipul îi era brăzdat de riduri care nu fuseseră acolo cu zece ani în urmă. Dar ea era, într-adevăr. Mama lui ironică, răbdătoare şi iubitoare. Clipi ca să-şi reţină lacrimile.

Lady Costain deschise ochii şi-l văzu pe Grey aplecat deasupra ei. Scoase un sunet înecat de emoţie, apoi ridică mâna care încă-i tremura şi-i atinse obrazul.

– Eşti... eşti tu, de-adevăratelea?

Grey îi apucă mâna şi o ţinu într-a sa.

– Eu sunt. I se puse un nod în gât. Nu ai primit mesajul pe care ţi l-a trimis ieri Lord Kirkland? Nu am vrut să şochez pe toată lumea în halul ăsta.

Privirea ei îi cercetă chipul, cu aceeaşi poftă nesătulă ca a lui.

– Am primit într-adevăr un mesaj, dar nu m-am mai obosit să-l deschid. Îmi scrie, când şi când, şi-mi spune că nu a găsit nici o informaţie despre tine, dar că cercetările continuă. Şi, de când tatăl tău e bolnav, nu mai pot să citesc aşa ceva.

– S-au dus pe apa sâmbetei bunele mele intenţii, spuse el cu tristeţe, în timp ce o ajută să se ridice. Îmi cer scuze. Am vrut să te scutesc de toate astea.

– Când te-am văzut aici... mi-a trecut prin minte o superstiţie teribilă şi am crezut că eşti un duh care a venit să-l conducă pe tatăl tău la ceruri. Îl trase la pieptul său şi-l îmbrăţişă, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Din toate mesajele lumii, tocmai pe ăsta să-l ignor! Of, Grey, Grey!

Se auziră paşi apăsaţi, apoi un tânăr înnegurat năvăli în odaie.

– Mamă, eşti bine?

Grey se îndreptă de spate şi... se văzu pe el la douăzeci de ani. Sau o imagine tare asemănătoare. Peter avea cam aceeaşi înălţime ca el, era blond şi incredibil de frumos. Chipul său părea anume făcut pentru a râde – fusese întotdeauna un copil plin de veselie –, numai că era tras la faţă şi îngrijorat acum şi pentru mama sa, şi pentru tatăl său.

Peter se opri brusc, alunecând un pic, iar privirea lui plină de uimire trecu de la mama sa la fratele lui de mult pierdut.

– Grey? întrebă el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se apropie încetişor de el, în timp ce neîncrederea i se citea pe chip, şi-l cerceta din priviri. Trebuie să fii un impostor! Fratele meu e mort de zece ani!

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Peter, spuse Grey cu un zâmbet pieziş. Mi-aş fi dorit să-ţi scriu, ca să-ţi

îndepărtez acest gând, dar temniţa în care am avut domiciliul stătea tare prost la capitolul dotări, precum hârtie sau stilou.

– Dumnezeule mare, spuse Peter cu respiraţia tăiată, în timp ce privea cu atenţie chipul lui Grey. Cicatricea aceea de la sprânceana stângă, de când ai căzut atunci pe bucăţile de piatră şi te-ai tăiat. Chiar tu eşti!

Grey atinse semnul abia vizibil.

– Cicatrice pe care am căpătat-o când m-ai împins tu, acolo jos, la iaz, dacă-mi aduc bine aminte.

Se jucaseră lângă apă, într-o zi toridă de vară, iar Peter fusese nespus de bucuros să-l prindă pe fratele său pe picior greşit, dar apoi se îngrozise când văzuse că din tăietura pe care o căpătase Grey sângele ţâşnea întruna. Privind acum în urmă, era o amintire fericită şi jucăuşă. Grey îi întinse mâna, cu o ezitare.

– Ţi-ai cerut scuze zile în şir.

– Şi-o să-mi mai cer o dată, dacă vrei.

Peter apucă între palme *mâna fratelui său şi* începu să-l interogheze:

– Temniţă, zici?

Grey începuse să-i explice, apoi nu mai reuşi. Reîntoarcerea acasă îi stârnise un val de emoţii violente. Dacă ar fi încercat măcar să le explice cum fusese la castelul Durand, şi-ar fi pierdut de tot stăpânirea de sine. Reuşi să spună numai atât:

– Timp de zece ani. Dar asta mai târziu. Am să-ţi spun mai multe, dar nu în seara asta. Te rog, spune-mi ce-i cu tata! Ce s-a întâmplat? Cât de bolnav e?

Mama lor li se alătură când îşi reveni după leşin.

– Costain a căzut în timpul unei partide de vânătoare, când calul s-a speriat de un gard prea înalt. Şi-a rupt câteva oase, dar problema cea mai mare e o rană la cap. Nu şi-a venit în simţiri de când a avut accidentul.

Trecuseră deci câteva zile. Asta era grav, foarte grav. Grey închise ochii şi se luptă cu sentimentul de disperare pe care-l avu când îşi dădu seama că poate ajunsese prea târziu.

– Pot să-l văd?

– Sigur că da. Sora ta e chiar acum cu el. Am făcut cu schimbul să veghem la căpătâiul lui. Lady Costain mîji ochii, căci remarcă pentru prima dată prezența lui Cassie. Prezintă-mi-o, te rog, pe prietena ta, Grey.

Grey se întoarse către Cassie, care rămăsese undeva în spate. O luă de mână și o conduse mai aproape de ei.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe logodnica mea, viitoare soție, domnișoara Catherine St. Ives, zise el și șopti un „mulțumesc" pe care cei din familia sa nu-l sesizară. Cassie, aceștia sunt mama mea, Lady Costain, și fratele meu, Peter Sommers.

Privirea mamei lui se aprinse în timp ce o studie pe Cassie.

– St. Ives. Tu ești descendenta familiei St. Ives din Norfolk?

Degetele lui Cassie se încleștară, dar răspunse cu calmul nonșalant al unei aristocrate înnăscute:

– Într-adevăr, Lady Costain. Dar l-am întâlnit pe Lord Wyndham în Franța.

– Unde mi-a salvat viața.

În timp ce vorbi, Grey văzu o umbră care traversă chipul lui Peter. Se bucurase să afle că fratele său era încă în viață, dar acum își dădea seama că titlul și moștenirea pe care le crezuse ale sale îi erau acum înșfăcate chiar de sub nas. Era o complicație pe care Grey nu o luase în calcul, deși ar fi trebuit să o facă. Peter nu mai era un copil, ci un bărbat. Nu avea să-i placă faptul că urma să fie înlocuit.

Grey îndepărtă acest gând pentru moment, avea să-l înfrunte mai târziu, fiindcă deocamdată nu mai putea face față și altor anxietăți. Nu în seara aceea. Luă mâna lui Cassie și spuse:

– Presupun că Lord Costain e în apartamentele sale de altădată?

Când mama sa aprobă cu o mișcare a capului, porni, recunoscător că o avea pe Cassie alături, ca să-l calmeze. Nu era îndeajuns de rău că ai lui îl fixau cu privirea, dar mai erau și servitorii care trăgeau cu ochiul de după uși și pe la colțuri. Atenția asta îndreptată asupra lui îi provoca spasme, dar nu se putea trăda. Era acasă.

Trebuia să lase impresia că era stăpân pe el, oricât de greu îi venea.

Părea de-a dreptul ireal să păşească pe coridoarele familiare, să urce treptele de marmură, ţinând o mână pe balustrada lustruită, pe care obişnuia să se lase să alunece. Cu toate acestea, Summerhill părea un loc etern, iar cei zece ani din Franţa – nu mai mult decât un coşmar. Acest sentiment de dezorientare era probabil unul dintre principalele motive pentru care nu dorise să se întoarcă. Dacă nu ar fi fost Cassie, s-ar fi cufundat rapid în tenebrele minţii sale.

Părinţii săi ocupau mai multe apartamente, în centrul casei. Grey intră în dormitorul tatălui său, cu Cassie urmându-l îndeaproape. Lămpile aprinse aruncau o lumină blândă pe trupul nemişcat al tatălui său. Contele părea pierdut în patul imens, iar trupul său puternic părea micuţ.

Valetul de pe vremuri al tatălui său, Baker, era aşezat pe marginea patului. Îşi ridică ochii şi abia dacă-l remarcă pe Grey, căci privirea lui admirativă se opri asupra lui Cassie. Apoi îl văzu pe Peter intrând şi rămase stană de piatră când privirea îi trecu de la Peter la Grey şi înapoi.

Grey îl salută dintr-o mişcare a capului, apoi se întoarse către locul unde stătea o minunată tânără blondă, cu capul plecat şi cu părul prins la spate. Lady Elizabeth Sommers. Micuţa lui Beth.

Dădu ocol patului, apoi se opri. Elizabeth alăpta un bebeluş. Era rândul lui Grey să fie şocat. Sora lui cea mică era mamă? Şi totuşi, avea deja douăzeci şi trei de ani. Era vârsta potrivită pentru a avea un soţ şi un copil. Se străduí să-şi păstreze stăpânirea de sine, căci nimic de până atunci nu-l făcuse să conştientizeze cât de mult timp trecuse.

Sora lui îşi ridică ochii de la copil, şi privirea ei străbătu acelaşi traseu, de la Grey la Peter şi înapoi. În semiobscuritatea dormitorului, ar fi fost posibil să crezi că Grey era de fapt Peter, care se întorcea în odaia bolnavului, dar, de vreme ce erau amândoi în încăpere, concluzia era evidentă.

Gura lui Elizabeth desenă un „o", din pricina uimirii. I se tăie respirația.

– Grey?

– Chiar eu. M-am întors, așa, pe nepusă masă.

Se simțea mândru de el, pentru că reușise să păstreze un ton degajat. Îi plasă un sărut pe frunte.

Bebelușul era blond și avea o înfățișare angelică. Grey nu prea se pricepea la bebeluși, dar era sigur că părinții care-și iubesc nebunește copiii se dau în vânt după complimente.

– Cine e creatura asta minunată?

– Fiica mea. Nepoata ta. Chipul lui Elizabeth se lumină de entuziasm. Am numit-o în cinstea ta. Grace.

Era emoționat și simți un soi de venerație în fața micii făpturi perfecte.

– Un nume mult mai potrivit pentru o fiică decât Greydon. Cine e soțul tău? Cineva demn de mâna surorii mele?

Elizabeth zâmbi.

– Johnny Langtry, răspunse ea.

Domeniul familiei Langtry se învecina cu Summerhill. Cum acestea erau familiile cu cel mai înalt rang din tot comitatul, cele două reședințe comunicaseră dintotdeauna cu lejeritate.

John Langtry era cu câțiva ani mai tânăr ca Grey și era moștenitorul tatălui său. Bine făcut și cu un zâmbet contagios agățat în permanență pe chip, era un tip pe cinste, în adevăratul sens al cuvântului. Era mult mai de încredere decât Grey.

– Măi să fie! Ai pus ochii pe el de când erai de-o șchioapă.

Elizabeth rânji.

– Johnny n-a avut nici o șansă, zise ea. Nu că s-ar plânge!

Grey privi cu atenție la sora sa și la fiica acesteia, imaginea perfectă a unei madone blonde, din regiunea de miazănoapte, cu pruncul său.

– E un om deosebit de norocos, spuse Grey.

– Așa este, se arătă mama lor de acord în timp ce li se alătură și puse o mână pe brațul lui Grey, de teamă

parcă să nu dispară. Cred că eşti obosit, dacă ai bătut drumul de la Londra, Grey. Să ne strângem cu toţii în salonul de zi, pentru o gustare. Poate rămâne Baker cu tatăl tău. Cu toţii vrem să aflăm ce ţi s-a întâmplat în toţi aceşti ani. Privirea contesei se mută asupra lui Cassie. Şi vreau să o cunosc mai bine pe viitoarea mea noră.

Grey o şi văzu pe Cassie făcând-se, în sinea ei, mică de tot când auzi asemenea cuvinte, însă expresia de pe chip îi rămase calmă. Era normal ca familia lui să moară de curiozitate, dar nu le putea răspunde la întrebări. Nu în seara aceea. La unele întrebări nu avea să răspundă niciodată. Privirea lu Grey se mută pe chipul împietrit al contelui.

– Vreau să rămân alături de tata. Am nişte lucruri să-i spun, zise el şi zâmbi amuzat. Chiar dacă nu mă poate auzi.

– Poate e mai bine că nu-ţi poate răspunde, spuse Peter cu o voce care făcu ca vorbele sale să nu pară chiar o glumă.

Cassie îl întrebă încet:

– Vrei să rămân şi eu?

– Îţi mulţumesc, dar nu, răspunse Grey şi trase adânc aer în piept. Unele lucruri trebuiesc făcute pe cont propriu.

capitolul 33

– Vă rog să sunaţi dacă vă lipseşte ceva din cameră, domnişoară St. Ives, spuse Lady Costain în timp ce o însoţea pe Cassie într-una dintre odăile pentru oaspeţi. Îmi pare rău că nu am citit ieri mesajul lui Kirkland. Aş fi avut timp să pregătesc totul cum trebuie, pentru dumneata.

– Nu trebuie să vă faceţi griji, Lady Costain.

Cassie se scuzase şi se ridicase de la cină cât putuse de repede, pentru a evita orice întrebări. Avusese o zi obositoare, iar faptul că fusese nevoită să facă faţă celor din familia Costain fără Grey alături de ea o secătuise de-a dreptul.

Intră în odaia ei, impecabilă şi încălzită de un foc ce trosnea molcom în şemineu. Stofele care cădeau în falduri şi draperiile cu imprimeu de trandafiri ale baldachinului străluceau în lumina lămpilor, iar pe birou era aşezată o vază cu flori uscate.

– Este minunat! Am locuit şi în condiţii mult mai modeste, făcu Cassie o remarcă doar pe jumătate adevărată. Grey ştie unde este odaia sa – sau mai are la dispoziţie vechile încăperi?

Contesa se încruntă.

– Am uitat de asta, răspunse ea. Peter s-a mutat în odăile acelea când am renunţat să sperăm că Grey se va mai întoarce vreodată. Am să pregătesc o altă odaie în care să poată dormi în seara asta. E prea târziu ca să mai mut lucrurile lui Peter.

– Chiar e necesar ca Peter să se mute? întrebă Cassie, surprinsă.

Doamna mai în vârstă rămase nedumerită.

– Peter a stat în dormitorul fiului moştenitor, spuse ea. Acum, că s-a întors Grey, e al lui.

Cassie ezită un moment, apoi spuse:

– Mai mult ca sigur că într-o casă splendidă, precum aceasta, mai sunt şi alte apartamente pe măsura rangului. Chiar şi cele mai fericite veşti pot tulbura liniştea cuiva. De vreme ce Peter va trebui să se obişnuiască şi cu alte schimbări importante, poate că mutatul nu este o prioritate.

Contesa se încruntă.

– Am priceput la ce te referi. Am să discut cu Grey înainte de a pune lucrurile la punct. Cercetările minuţioase ale lui Lady Costain se îndreptară acum către Cassie. Nu am vrut să port această discuţie de faţă cu Peter sau cu Elizabeth, dar am unele nelămuriri în legătură cu familia dumitale. Familia St. Ives nu prea ia parte la lumea mondenă, însă rămăsesem cu impresia că sunt numai băieţi în familie, mă înşel oare?

Cu un ton la fel de calm, Cassie îi răspunse:

– Adevărata întrebare pe care mi-o adresaţi este dacă nu cumva alerg după averea fiului dumitale şi profit de pe urma stării vulnerabile în care se află momentan

Lord Wyndham. O durea capul, aşa că începu să-şi scoată acele din păr. Sunt, într-adevăr, cine am spus că sunt. Nu sunt o femeie uşoară, care urzeşte planuri să-şi înfigă ghearele avide în fiul dumitale.

Lady Costain trase adânc aer în piept şi continuă:

– Eşti o persoană directă.

– Atunci când se cade, răspunse Cassie, apoi strâmbă din buze. Dar mă pricep şi să mint, atunci când e cazul.

– Şi nu am de unde să ştiu ce faci acum, de fapt. Lady Costain oftă. Îmi cer scuze că sunt aşa directă, dar sunt sigură că înţelegi că-mi fac griji pentru bunăstarea fiului meu. Nu m-am gândit niciodată că... Îşi muşcă buzele. Nu-mi uşurezi deloc încercarea de a-ţi vorbi. Ai fost foarte evazivă în timpul discuţiei din timpul cinei. Este ceva ce vrei să-mi mărturiseşti, care să-mi aline grijile mele de mamă?

Cassie se mută în dreptul măsuţei de toaletă. Imaginea din oglindă îi dezvăluia o femeie ispititoare, cu părul roşu ca focul. O femeie obişnuită cu viaţa, sofisticată şi neîndurătoare. Nu era de mirare că Lady Costain era îngrijorată. Dacă ar fi avut, la rândul ei, un fiu, Cassie ar fi vrut să-l ţină departe de ghearele unei femei ca ea.

– Grey trebuie să povestească singur toate prin câte a trecut, şi am să-l las pe el să decidă cât de mult vrea să dezvăluie. Ridică peria de păr cu mâner argintat şi începu să-şi pieptene părul. Actualul Lord Ives este fratele mai tânăr al tatălui meu şi, într-adevăr, dânsul are numai fii. Mama mea a fost franţuzoaică. Toată familia mea, mai puţin eu, a murit în timpul unui masacru din perioada Regimului Terorii. S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, aşa că nu e de mirare că nu sunteţi la curent cu situaţia.

Contesa scoase un suspin.

– Toată familia ta a fost ucisă? Cât de oribil! Cum se face că ai supravieţuit?

Cassie continuă să se perie. Culoarea naturală a părului ei era scandaloasă, dar totodată strălucitoare şi frumoasă, în felul ei.

– Doica mea mă scosese la o plimbare în după-amiaza respectivă. Desigur, aş putea minţi, poate că adevărata

Catherine St. Ives a murit, de fapt, împreună cu restul familiei sale. Dar, din întâmplare, spun adevărul. Dorea să alunge grijile contesei, așa că adăugă. O să avem o logodnă lungă. Nu am să-l oblig pe Grey să-și țină promisiunea față de mine dacă nu va dori.

După o lungă tăcere, cealaltă femeie spuse încetișor:

– Te cred. Ce-ai făcut în toți acești ani?

– Am supraviețuit. Cassie privi țintă la reflexia ei din oglindă și-și văzu cearcănele de sub ochi. Știuse că șederea la Summerhill avea să fie solicitantă, dar urma să stea numai câteva zile. Faptul că dezvăluia membrilor familiei lui Grey câteva lucruri adevărate despre ea însemna doar că aveau să-i spună fericiți adio la momentul potrivit.

– Ești ibovnica lui Grey? o întrebă Lady Costain.

Ibovnică. Un cuvânt atât de simplu pentru o relație atât de complicată!

– Da, răspunse Cassie și-și scoase micii cercei de aur din urechi.

– Nu i-a luat mult să-și găsească o ibovnică, spuse mama lui, pe un ton dezaprobator. Am sperat că s-a lepădat între timp de obiceiul de a se ține după fuste.

Cassie se înfurie dintr-odată și plecă din dreptul oglinzii.

– Imaginați-vă că ați sta zece ani întemnițată de una singură, Lady Costain. Că timp de zece ani nu ați vedea și nici nu ați atinge altă ființă omenească. Fără îmbrățișări, fără săruturi din partea copiilor sau a nepoatei și fără mângâierile jucăușe ale soțului când nu-i nimeni atent. Nici măcar mirosul unei alte persoane, nici urmă de chip omenesc. Imaginați-vă toate astea – și nu *îndrăzniți* să vă criticați fiul!

Pentru o clipă, expresia de pe chipul contesei trădă faptul că era pe punctul de a exploda. Apoi se schimbă brusc.

– Ești îndrăgostită de Grey, spuse ea.

Cu un nod în gât, Cassie se întoarse cu spatele și trase sfoara clopoțelului pentru a o chema pe Hazel, care avea să pună capăt acestei discuții dureroase.

– Asta e între mine și Grey. Dar vă asigur că nu am venit să fac probleme familiei Sommers.

– Am să te cred pe cuvânt, spuse contesa și se întoarse, gata să plece. Și... mulțumesc că mi-ai adus fiul înapoi.

Cassie închise ochii, exasperată. Nu avea nevoie de mulțumirile lui Lady Costain. Tot ce făcuse fusese pentru Grey.

După ce plecară cei din familie și valetul tatălui său, Grey se așeză pe scaunul pe care stătuse sora lui. Pe chipul împietrit al tatălui său se vedeau acum mai multe riduri în jurul ochilor și al gurii, iar părul auriu, caracteristic familiei Sommers, îi era presărat cu fire albe. Dar trăsăturile dominante nu se schimbaseră. Lord Costain părea pe punctul de a se trezi în orice moment. Grey apucă mâna tatălui său. Era lipsită de vlagă și nici caldă, nici rece.

– M-am întors, tată, îi vorbi el pe un ton plin de blândețe. Îmi cer scuze pentru toate grijile pe care a trebuit să ți le faci din pricina mea. Te-ai străduit cât ai putut să mă înveți să fiu un conte puternic și milos, priceput într-ale agriculturii, cunoscător al legilor și al tuturor lucrurilor pe care trebuie să le știe cineva care face parte dintr-o asemenea familie. Ai fost un învățător bun, așa că totul a curs de la sine, dar știu că eu sunt răspunzător pentru multe dintre firele astea albe.

I se păru că simte o strângere delicată a mâinii tatălui său, deși probabil se întâmplase numai în imaginația lui.

– Hai să-ți povestesc cum am ajuns să fiu întemnițat în Franța, continuă el. Dacă aș fi avut un strop de minte-n cap, m-aș fi întors acasă înainte să se pună capăt armistițiului de la Amiens. Dar nu! Eu eram răsfățatul sorții, căruia nu i se putea întâmpla nimic rău.

Continuă să vorbească, iar cuvintele îi deveniră șovăitoare și dureroase când descrise anii de temniță, când îi vorbi despre momentele în care fusese la un pas să-și piardă mințile și despre compania binecuvântată a lui

Père Laurent. Tot ce nu le putuse spune celorlalți din familie.

– Père Laurent mi-a fost ca un al doilea tată. Sunt sigur că v-ați plăcea reciproc dacă v-ați întâlni. Grey zâmbi în timp ce încerca să-și imagineze o astfel de întâlnire. Cu toate că e catolic, nu părea deloc dispus să invadeze Anglia și să ne convertească pe toți, prin puterea sabiei.

Acea ambiție era a lui Napoleon și nu avea de-a face cu nimic religios. De mai multe ori își întrerupse șirul vorbelor, ca să-și reia stăpânirea de sine, dar trebuia să-i spună toate acele lucruri tatălui său, chiar dacă era prea târziu pentru o conversație adevărată. Când rămase fără cuvinte, spuse încet:

– Îmi doresc din tot sufletul să nu mori, tată. Nu sunt încă pregătit să devin următorul Lord Costain. Am mare nevoie de tine. Cu toții avem nevoie. I se puse un nod în gât când rosti aceste cuvinte. Apoi adăugă, pe un ton mai degajat: Măcar un lucru tot am reușit să fac și eu cum trebuie. Ai vrut să mă însor, ca să asigur descendența familiei, așa că mi-am adus logodnica la Summerhill.

– E drăguță?

Șoapta fu atât de stinsă, încât Grey se gândi că i se păruse. Se aplecă deasupra tatălui său și întrebă, încet de tot:

– Ai spus ceva?

Pleoapele palide clipiră și ochii se deschiseră.

– E *drăguță?*

Uimit, Grey se înecă.

– E frumoasă foc. E roșcată.

– Nepoți roșcați? spuse contele pe un ton ce păru dezaprobator. Spune... mai multe.

– Tatăl ei a fost Lord St. Ives. Este cea mai incredibilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, și mi-a salvat în repetate rânduri viața.

Tatăl său clipi și spuse:

– Pare... prea bună pentru nasul tău.

– Așa și e. Lui Grey îi venea să se ridice și să strige în gura mare, fericit că tatăl său își revenise, însă nu părea

deloc un gest potrivit pentru iatacul unui bolnav. O să ai ocazia să o cunoşti pe Cassie, spuse el, dar acum ar trebui să te odihneşti.

– Am obosit de atâta odihnit. Contele închise ochii. Puteam auzi oamenii cum vorbeau, dar nu puteam răspunde. Până ai venit tu. Trebuia să-ţi spun că eşti un tânăr tare nesăbuit.

– Da, tată. Aşa am fost. Am să încerc să fiu mai bun. Lacrimile curgeau în tăcere pe obrajii lui Grey. Mă duc să o chem pe mama. O să vrea să vorbească cu tine.

Un zâmbet abia schiţat îndulci trăsăturile contelui.

– Am nevoie de Janey a mea.

Jubilând, Grey strânse mâna tatălui lui.

– O să apară imediat, spuse el.

Când ieşi din odaie, nu fu deloc surprins că-l găsi pe Baker aşteptând în linişte să se întoarcă la căpătâiul stăpânului său.

– Veşti bune! S-a trezit şi mi-a vorbit. Şi e şi coerent. Grey zâmbi cu gura până la urechi. Mi-a zis că-s un tânăr tare nesăbuit.

– Se pare că-i în toate minţile, replică valetul, cu o urmă de umor. Să intru?

Grey dădu aprobator din cap.

– Vrea să o vadă pe doamna casei. O anunţ eu.

În ciuda orei înaintate, o găsi pe mama sa în salonul de dimineaţă. Stătea lângă foc, cu acul şi cu lucrul în poală, privind fix la flăcările din şemineu. Îşi ridică ochii înspre Grey când acesta intră în salon şi-l întrebă:

– Te-ai împăcat cu tatăl tău?

– Sper că da, dar, dacă nu am reuşit, o să mai am şi alte ocazii. Mamă, s-a trezit! E slăbit, dar a vorbit cât se poate de clar. Vrea să te vadă. Cred că o să se facă bine.

Contesa se ridică, cu chipul luminat, iar lucrul îi căzu pe podea.

– Mulţumesc Domnului! exclamă ea şi-l îmbrăţişă pe Grey, agăţându-se de el în vreme ce încerca să-şi controleze emoţia. Ce zi plină de miracole!

– Într-adevăr. O mai ţinu o clipă în braţe, amintindu-şi cum îl ţinea ea şi-i cânta cântece de leagăn, pe vremea când era foarte mic. Renunţase la speranţa de a o mai

ţine astfel în braţe. Îmi pare rău pentru tot necazul şi durerea pe care ţi le-am pricinuit.

– Copiii există pe lumea asta ca să le pricinuiască părinţilor necazuri şi dureri, spuse ea cu sfârşeală în glas. După ce-i dădu drumul din îmbrăţişare, adăugă: Dar tot ei aduc şi cele mai mari bucurii ale vieţii. Ai fost de multe ori cam necumpătat, însă nu ai urmă de răutate în tine. Faptul că ai fost capturat în Franţa când s-a încheiat tratatul... Lady Costain ridică din umeri. A fost un incredibil ghinion, dar nu ai comis nici un păcat.

Grey nu era de acord, dar era prea obosit ca să mai discute despre aşa ceva.

– Spune-mi, ce ţi-a spus Cassie despre timpul petrecut în Franţa?

– Foarte puţine. A zis că e treaba ta să povesteşti.

O recunoscu pe Cassie a lui. Discreţia întruchipată. Nu ştia nici el prea bine cât de multe era dispus să povestească, însă era sigur că avea să ocolească detaliile. Spera să nu şi le amintească nici tatăl său.

– De ce i-ai spus Cassie? întrebă mama lui. Este o poreclă pentru Catherine?

Grey încuviinţă din cap, de vreme ce adevăratul motiv era mult prea personal pentru a putea fi dezvăluit.

– Cred că i se potriveşte.

– Ce tânără extraordinară e. Vocea mamei sale părea neutră. Chiar formidabilă.

Formidabilă. I se părea o descriere perfectă.

– Aşa este, nu? se arătă Grey întru totul de acord. Şi acum, du-te la tata. O să te caute, dacă nu cumva a adormit la loc.

– Zici că era în toate minţile? îl întrebă ea, şi arăta deja mai tânără decât atunci când o revăzuse el.

– Da. Cred că era pe cale să se trezească şi singur, dar, când a auzit vocea mea, a devenit curios.

– Prefer să numesc asta un miracol. Lady Costain îi aruncă un zâmbet radios. Mă cam aştept să mă trezesc mâine-dimineaţă şi să descopăr că doar te-am visat.

– Dacă ar fi fost să-ţi apar în vis, mă îndoiesc că aş fi fost aşa slab şi excentric, spuse el pe un ton glumeţ.

Lady Costain îl studie cu şi mai mare atenţie.

– Cu siguranţă ai slăbit, dar eşti la fel de elegant ca întotdeauna, spuse ea.

– Mulţumirile pentru eleganţa mea le merită numai Kirkland, care mi-a împrumutat nişte haine decente.

– Sper că nu-l laşi pe croitorul lui să-ţi scape din mână! Apoi continuă, dintr-odată serioasă: Ai devenit într-adevăr excentric, Grey?

– S-ar putea să nu fie ăsta cuvântul potrivit. Grey privi cu atenţie la chipul drag al mamei sale şi-şi dădu seama că nu avea să poată înţelege vreodată. Doar că... am nevoie de timp să mă adaptez la viaţa normală. Am nevoie de mai multă linişte şi pace decât pe vremea când eram mai tânăr.

Lady Costain râse şi-l bătu cu mâna pe braţ.

– Cu toţii simţim asta când mai îmbătrânim. Noapte bună, dragul meu. Mâine te poţi trezi cât de târziu doreşti.

– Aşa am să şi fac. O urmări cu privirea, în timp ce se întreba în care dintre încăperi era Cassie. Ar fi putut-o întreba pe mama sa, dar i se părea o întrebare prea grosolană.

Începu să se gândească. În calitate de logodnică a lui Grey, trebuie să i se fi dat una dintre cele mai bune odăi pentru oaspeţi. Cel mai probabil Camera Trandafirilor, care se afla la o distanţă bună de apartamentul lui Grey.

O porni către Camera Trandafirilor, disperat să-şi găsească spinul printre florile de acolo.

capitolul 34

Ora era înaintată, trecuse de miezul nopţii, aşa că Grey nu întâlni pe nimeni când urcă scările, în căutarea lui Cassie. De sub uşa de la odaia tatălui său se vedea lumină, şi auzi murmurul potolit al vocii mamei sale. Trecu mai departe şi merse în jos, pe coridor. Reşedinţa Summerhill avea forma unui U nu foarte adânc, iar aripile laterale veneau în prelungirea clădirii principale.

O luă la dreapta, printr-o mică pasarelă de la capătul dinspre răsărit.

Într-adevăr, zări o rază subțiratică de lumină pe sub ușa Camerei Trandafirilor. Cel mai probabil o lampă de noapte care rămăsese aprinsă. Răsuci mânerul ușii, bucuros că nu fusese încuiată, și păși în liniște înăuntru. Lumina semiobscură a lămpii dezvăluia silueta adormită a lui Cassie. Era întinsă pe o parte, și părul împletit într-o coadă groasă îi atârna peste umăr, asemenea unei sfori de culoarea cuprului topit.

Era atât de frumoasă, că-l săgetă inima. Închise în liniște ușa în urma sa.

Înainte să apuce să-și facă simțită prezența, Cassie se trezi și se răsuci dintr-o mișcare până pe partea mai îndepărtată a saltelei, cu o viteză uluitoare. În mână-i apăru un cuțit, în timp ce se adăposti în spatele baldachinului imens și cântări din priviri amenințarea ce-o păștea.

Grey rămase împietrit.

– Scuze. Trebuia să mă gândesc înainte să te sperii. După ce Cassie se relaxă, iar cuțitul din mâna ei dispăru, Grey continuă: După reacția ta, cred că Summerhill ți se pare un loc periculos, spuse el.

– Se pare că da, răspunse ea cu tristețe în glas, în timp ce dădu roată patului. Cămașa de noapte cu care era îmbrăcată era groasă și călduroasă, însă nu putea ascunde grația mișcărilor ei. Mă simțeam cam... singură și vulnerabilă.

Grey tresări.

– Îmi cer scuze, ar fi trebuit să stau cu tine, în loc să te las să înfrunți singură povara de a le ține piept rudelor mele curioase.

Cassie dădu dezaprobator din cap.

– Ar fi fost drăguț să le înfruntăm împreună curiozitatea, dar trebuia să stai de vorbă cu tatăl tău, cât mai e în viață.

Reamintindu-și de miracolul ce tocmai se întâmplase, Grey exclamă:

– S-a trezit! Mi-a vorbit destul de coerent. Cred că o să se facă bine. Mama mea e chiar acum cu el.

– Ce veşti minunate! Cassie îi luă mâinile într-ale ei, entuziasmată. Şi nu o spun doar pentru că asta înseamnă că nu va trebui să moşteneşti titlul în viitorul apropiat.

– Sper ca tatăl meu să mai reziste cel puţin încă douăzeci de ani, spuse el cu înflăcărare şi o cuprinse pe Cassie în braţe.

Ea se lăsă moale în îmbrăţişarea lui, cu un oftat.

– Ce mă bucur că ai trecut pe aici. Am să dorm mai bine, acum că te-am văzut şi m-ai strâns în braţe.

– Am nevoie de mult mai mult decât o îmbrăţişare. Grey se aplecă flămând după gura ei, vrând să absoarbă în el esenţa făpturii ei. Cassie, Cassie... Îi dădu cămaşa de noapte jos şi o duse înapoi înspre pat.

– Crezi c-ar trebui să facem asta sub acoperişul mamei tale? întrebă ea nesigură, în timp ce-i trăgea de haină.

– E şi acoperişul meu. O trase pe pat, apoi îşi smulse hainele de pe el, fără să se mai gândească la croitorul cel scump al lui Kirkland. Am nevoie de tine mult mai mult decât am nevoie de proprietăţi.

Cassie rămase întinsă pe o parte şi-l privi cum se dezbrăca, asemenea unei zeiţe din frişcă şi cupru, cu ochii ei albaştri şi speriaţi la fel de flămânzi precum ai lui. Când rămase la pielea goală, cu oasele care-i ieşeau în evidenţă, Cassie îl trase în pat şi-i spuse, cu o voce sugrumată:

– Pentru mine eşti un drog la fel de puternic ca opiul, domnul meu.

Apoi nu mai spuseră nimic.

Nevoii lui îi răspunseră forţa ei, dar şi o vulnerabilitate pe care nu o mai simţise până atunci la ea. Turnă în ea tot ce avea, dornic să-i întoarcă nepreţuitele daruri pe care i le oferise la rândul său. Şi împreună îşi găsiră împlinirea.

După apogeul care-i scutură zdravăn pe amândoi, rămaseră nemişcaţi, unul în braţele celuilalt. Coada lui Cassie se desfăcuse, şi acum părul îi cădea în valuri strălucitoare peste pieptul lui.

– Catherine, murmură el în timp ce-şi răsuci o şuviţă de păr pe un deget. Ai cel mai frumos păr pe care l-am

văzut în viaţa mea. O fi fost esenţial pentru munca ta să-i schimbi culoarea, dar e o adevărată crimă să lipseşti umanitate de asemenea minunăţie.

– Nici o morcoveaţă din lumea asta nu te-ar crede. Iar pentru o femeie în toată firea, culoarea asta e considerată vulgară. Potrivită femeilor de moravuri uşoare. Apoi continuă uşor crispată: Nu că nu mi s-ar potrivi, de vreme ce sunt o femeie de mo...

– Încetează! spuse el pe un ton tăios. Să nu mai spui niciodată asta despre tine! Eşti cea mai rafinată femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea, sinceră, generoasă şi puternică. Nu te mai privi aşa cum te-ar privi nişte neghiobi.

– Îmi vine greu să nu mă consider astfel, mai ales aici, sublinie ea. Mama şi sora ta sunt femei de calitate, în toate sensurile cuvântului. Pe când eu... nu.

– Ţi-au vorbit urât? întrebă el. Să ştii că n-am să permit aşa ceva!

– Îţi reiei cu rapiditate rolul de lord, spuse ea amuzată. Sora ta a fost fermecătoare şi încântată de cunoştinţă, pentru că presupune că vom fi vecini şi vrea să fim prietene. Iar mama ta... Cassie ezită un moment înainte de a continua: Nu mi-a vorbit urât, dar îşi face griji pentru tine, ca orice mamă, şi a vrut să se asigure că nu ai căzut în plasa unei scorpii hrăpăreţe şi avide după avere.

– Cum îndrăzneşte? izbucni el furios. Am să discut cu ea.

– În nici un caz, spuse Cassie pe un ton ferm. Grijile pe care şi le face mama ta sunt absolut normale. Nu par nici pe departe mireasa virgină şi inocentă.

– Pe toţi dracii, cum mi-aş putea dori aşa ceva? replică el. Sună al naibii de plictisitor.

– Mulţi bărbaţi preţuiesc puritatea inocenţei. Ce bine că nu te numeri printre ei, spuse Cassie printre hohote de râs. Dar orice mamă şi-ar face griji dacă şi-ar vedea fiul dispărut atâţia ani fără urmă apărând în prag însoţit de o femeie ciudată.

– Nu eşti ciudată, ripostă el şi-i cuprinse un sân cu mâna. Eşti nemaipomenită.

Cassie îi adresă un zâmbet intim, răutăcios.

– Reîntoarcerea ta a mers mult mai bine decât era de aşteptat, nu-i aşa? Tatăl tău şi-a revenit, aşa că poţi s-o iei încetişor şi nu trebuie să-ţi asumi cine ştie ce responsabilităţi atâta timp cât nu te simţi pregătit. Îşi trecu buzele peste obrazul lui, într-un sărut ca o mângâiere de pană. Nu mai e nevoie de mine aici, aşa că mă pot întoarce numaidecât la Londra.

Cuvintele ei căzură ca o perdea de apă rece ca gheaţa.

– Nu! Nu se poate să pleci, abia ai venit. Grey trase adânc aer în piept şi se luptă să-şi ţină în frâu reacţia de panică. Sigur că doreşti să te întorci la adevărata ta viaţă, dar nu te aşteaptă nici o misiune urgentă. Mai stai o săptămână sau două. Relaxează-te, călăreşte câţiva cai buni, lasă-te dezmierdată şi tratată precum o floare rară. O meriţi din plin.

Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă răspunsul ei. Ştia că avea să plece, dar se ruga să nu se întâmple atât de curând.

– Bine, spuse ea. Am să stau o săptămână. Mâna ei alunecă în jos, peste corpul lui. O să-mi fie dor de asta.

Îl prinse cu mâna, şi Grey simţi flăcări trecându-i prin vene.

– Şi mie, reuşi el să mai articuleze. În timp ce se apleca pentru a se hrăni cu buzele ei cărnoase, se întrebă dacă avea să supravieţuiască fără dulceaţa şi ardoarea ei.

În ciuda oboselii, Cassie rămase trează mult timp după ce Grey adormi în braţele ei. Voia să se bucure de fiecare clipă petrecută alături de el. Fusese prea slabă pentru a refuza să mai stea, dar numai o săptămână, nu se putea mai mult. Lady Elizabeth fusese aşa prietenoasă şi primitoare, încât lui Cassie i se făcuse ruşine că se afla la Summerhill sub false motive.

La toate astea se mai adăuga şi faptul că, cu cât rămânea mai mult alături de Grey, cu atât avea să-i fie mai greu să plece. Nu se mai simţise în viaţa ei atât de apropiată de un bărbat. Era dispus să se deschidă în faţa ei aşa cum nimeni altul nu o mai făcuse.

În timp ce rememoră partida intensă de amor, își dădu seama că între ei se schimbase balanța. La început, el avusese nevoie de o femeie, de orice femeie, iar ea acceptase asta în schimbul plăcerilor simple ale pasiunii.

Dar acest lucru se schimbase după ce se cunoscuseră mai bine. Ea devenise specială pentru el, iar el devenise special – și cât de special! – pentru ea. În trecut, ea îi oferise o intimitate tămăduitoare și primise în schimb plăcere. În seara aceea, el îi oferise tămăduire și împlinire. Era timpul să plece. Cât mai putea.

Oricât ar fi vrut Grey să doarmă până la amiază alături de Cassie, își revenise îndeajuns la vechile maniere și la discreția demnă de un adevărat domn, încât, atunci când se trezi și văzu primele raze ale zorilor, scoase un mormăit și se ridică din pat.

– E timpul să plec.

Se aplecă și o sărută pe Cassie pe umărul gol. Își dădu seama, amuzat, că era atât de relaxată acum, încât nu scoase decât un sunet somnoros, în semn de răspuns, nu un cuțit cu care să se repeadă din pat.

Trase pătura peste umărul ei gol, apoi își luă pe el câteva haine, cât să arate decent. Cu cizmele în mână, se strecură afară din odaie. În casă era încă foarte întuneric, dar nu mai era mult până când slujnicele aveau să înceapă să robotească.

Acum, că se întorsese la Summerhill, reținerea lui de-a reveni acolo dispăruse aproape cu totul. Până nu demult, i se părea o barieră de netrecut faptul că trebuia să facă față solicitărilor și tulburărilor determinate de întoarcerea lui din morți.

Avusese dreptate în legătură cu tulburările. Reîntoarcerea sa ar fi fost mult mai ușoară dacă mama lui ar fi citit mesajul de la Kirkland și ar fi fost pregătită să-l vadă. Dar acum trecuseră toate, și se simțea... el însuși.

Și nu mai semăna defel cu imberbul Lord Wyndham care o ștersese la Paris din pur amuzament, ci era mai în vârstă, uns cu ceva alifii și, spera el, mai înțelept. Un bărbat al cărui loc era acolo, la Summerhill. Casa aceea, pământurile acelea, oamenii aceia îi aparțineau.

Se simțea asemenea unei flori care fusese smulsă din pământul său și se ofilise, ani de-a rândul, pe o grămadă de gunoi. Acum fusese, în sfârșit, replantat acolo unde îi era locul.

Se simțea pentru prima dată în putere și îndrăznea să se întrebe dacă exista vreo șansă s-o înduplece pe Cassie să rămână. Avea de gând să aștepte câteva zile, să o lase să deguste din frumusețea și din pacea de care avea parte la Summerhill.

Abia apoi aveau să discute. Nu intenționa s-o lase să plece fără să încerce să o facă să se răzgândească.

capitolul 35

Odăile lui Grey erau la celălalt capăt al vastei locuințe, dar reuși să ajungă la ele fără să fie zărit de careva. Fericit de hotărârea pe care-o luase în ce-o privea pe Cassie, deschise ușa și rămase împietrit când îl văzu pe fratele său în dreptul focului.

Îmbrăcat pe de-a-ntregul, cu excepția hainei, pe care o înlocuise cu un simplu halat de casă, Peter stătea tolănit într-un fotoliu cu brațe, cu o băutură în mână, și privea fix la flăcările din șemineu. Semăna cu Grey de acum mai bine de zece ani, beat și lipsit de orice griji.

– Peter? întrebă Grey surprins. Aruncă o privire rapidă prin jurul său și observă că unele mobile și decorații fuseseră schimbate.

– Tânărul stăpân și lord a venit să-și revendice proprietatea! spuse Peter și se ridică și făcu o plecăciune adâncă, în timpul căreia își vărsă băutura din pahar și fu cât pe ce să cadă. Mă mir că nu m-ai alungat mai devreme, dar presupun că ai fost preocupat să i-o tragi fleșturii ăleia.

Pe Grey îl străfulgeră un val de mânie.

– Să nu îndrăznești să vorbești astfel despre Cassie!

– De ce nu? întrebă Peter, în timp ce deschise un dulap plin cu sticle de băutură și cu pahare. A naibii modalitate de a-ți aduce ibovnica în casa părinților, dar ție nu ți-a păsat niciodată de nimeni, în afară de tine. Scoase

o sticlă de coniac din dulap şi bău direct din ea, fără să mai toarne în pahar. Cât îţi cere? Pare costisitoare, dar în toţi anii ăştia de locţiitor de fiu moştenitor, am avut o alocaţie substanţială. Cred că mi-aş permite o noapte, două.

Grey se aruncă asupra lui Peter, cuprins de un asemenea acces de furie, încât nici nu-şi mai dădu seama când îi trase doi pumni şi-l azvârli cât colo pe fratele său, pentru ca apoi să-l imobilizeze la podea. Nu mai conta nimic pentru el, nu dorea decât să-l distrugă pe cel care spusese asemenea cuvinte dezgustătoare. O şoaptă abia rostită îl readuse cu picioarele pe pământ:

– Grey ! Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

Trezit din pornirea criminală, Grey îşi dădu seama că-l ţintuise pe Peter la podea şi-l sugruma. Chipul fratelui său se făcuse smead, şi abia dacă mai avusese aer cât să-i ceară să înceteze.

Grey se răsuci într-o parte şi-şi îngropă faţa între palme, trăgând cu lăcomie aer în piept. Crezuse că-şi putea stăpâni accesele de furie. Şi, când colo, mai că-şi omorâse fratele. O crimă de neiertat – mai degrabă ar fi vrut să moară el decât să o comită.

La câţiva metri de el, Peter rămăsese întins la podea şi-şi vărsa maţele pe nepreţuitul covor chinezesc. Erau, fără îndoială, efectele coniacului amestecat cu faptul că fusese strâns de gât.

În timp ce Peter se trase în fund şi se sprijini de un fotoliu, Grey se ridică, înmuie un prosop în apa din urcior, apoi i-l dădu fratelui său. Peter se şterse la gură şi pe faţă, fără nici un cuvânt, apoi bău paharul de apă pe care i-l turnase Grey.

– Dumnezeule mare! Îmi cer scuze, Peter, spuse Grey, dezgustat de sine însuşi. Nu ar fi trebuit să vorbeşti aşa despre Cassie, dar nimic nu poate scuza faptul că era să te omor.

– Nu ar fi trebuit să rostesc vorbele acelea dezgustătoare la adresa musafirei tale, îi răspunse Peter, care părea deja mai treaz. Împături prosopul şi-l puse pe ochiul care i se învineţea cu repeziciune. Unde naiba ai învăţat să te baţi aşa?

– La academia Westerfield.

Cutremurat încă de întâmplarea care tocmai avusese loc, Grey îşi turnă două degete de coniac, apoi se lăsă pe covor, la aproape un metru distanţă de fratele său, şi se sprijini de sofa. Ashton e pe jumătate hindus, şi le-a predat elevilor săi o tehnică de luptă învăţată în India. A devenit un fel de tradiţie a şcolii.

– Ar fi trebuit să mă duc acolo, în loc de blestematul de Eton, murmură Peter.

– Tu creai mai puţine griji, aşa că nu s-a considerat necesar. Grey scoase un oftat adânc. Despre mine poţi spune ce vrei, dar nu vreau să aud nici o vorbă împotriva lui Cassie. Este cea mai grozavă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Atunci păcat că arată exact ca o fătucă de primă clasă de pe Bond Street[1]. Când văzu expresia mânioasă de pe chipul lui Grey, continuă grăbit: Te cred că nu-i o femeie de moravuri uşoare, dar... nu e deloc aşa cum ne-am aştepta să fie mireasa ta. De ce ai adus-o la Summerhill acum, când tata e pe moarte, iar tu tocmai te-ai întors din morţi? Nu e cel mai inspirat moment în care să introduci un nou membru al familiei.

– Veştile bune sunt că tata nu e pe moarte, replică Grey. S-a trezit şi mi-a vorbit. Mama e chiar acum cu el.

Chipul lui Peter se înseninã.

– Minunat!

Grey luă o gură din paharul de coniac. Îl tenta să se îmbete, dar ştia că nu s-ar fi bătut cu Peter dacă acesta nu şi-ar fi pierdut judecata din pricina băuturii. Sau poate fusese din pricina temperamentului său. Era evident faptul că Peter nu era deloc fericit să vadă năruindu-i-se toate aşteptările.

– Cassie este aici ca să-mi pierd eu minţile. Grey pufni într-un râs amar. Am crezut că am făcut ceva progrese în acest sens, dar se pare că nu-i chiar aşa. Dacă ar fi fost şi ea aici, n-aş fi ajuns aşa aproape de a comite un fratricid.

---

[1] Stradă din Londra recunoscută pentru cele mai scumpe magazine (n.tr.)

– Ea te poate opri când o iei razna, ca mai devreme? întrebă Peter cu scepticism.

Grey zâmbi, mândru.

– Cu siguranţă.

– Pari în toate minţile şi acum, spuse Peter, cu o mică ezitare în glas.

Grey îşi dădu seama că trebuia să-i explice mai în amănunt.

– Cassie a intrat de una singură în castelul în care eram întemniţat şi ne-a eliberat, pe mine şi pe preotul din celula de alături, care devenise singura mea legătură cu realitatea. Ea ne-a dus într-un loc sigur şi mi-a călăuzit drumul peste graniţă, dăruindu-mi în acelaşi timp forţă şi raţiune, când ale mele păreau pierdute. Crede-mă că acum sunt mult mai bine decât eram. Îi datorez mai mult decât am să-i pot vreodată oferi.

Peter se încruntă.

– Pare o femeie admirabilă, dar e ăsta un motiv destul de serios să o iei de soţie?

Grey îşi alese cu grijă cuvintele şi spuse:

– Vreau să o iau de soţie pe Cassie, dar ea nu a acceptat încă. Vrea să aştepte, să vadă cum vor decurge lucrurile. Grey trase cu greu aer în piept. Are să plece în curând. S-ar putea să nu o mai revăd niciodată.

Faptul că spunea aceste lucruri cu voce tare era de-a dreptul chinuitor.

Când auzi durerea ce răzbea din vorbele fratelui său, Peter zise, încurcat:

– Îmi pare rău. Te poţi... descurca fără ea?

– Va trebui să o fac, nu-i aşa? replică Grey. Dar ce-i cu tine, Peter? Am crezut că vei fi bucuros că sunt în viaţă, dar, de când am venit, te porţi de parcă aş fi cel mai mare duşman al tău.

– Sunt fericit că te-ai întors. Chiar sunt. Şi-mi place şi de Cassie, din câte am apucat să o văd. Doar că... Peter se întrerupse şi-şi trecu degetele încordate prin părul său bălai şi încurcat. Te admiram aşa tare. Când ai dispărut, a fost ceva... a fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ani de zile am aşteptat şi am sperat. Cu toţii, de altfel.

Grey se înfioră.

– Dacă aş fi avut şi-un grăunte de minte-n cap, m-aş fi întors în Anglia când am fost avertizat că ar trebui să o fac!

– Asta ne-ar fi uşurat tuturor vieţile, dar nu aveai cum să prevezi toate consecinţele. Dacă ai fi avut domiciliu forţat acolo, am fi aflat şi ne-am fi liniştit cu toţii, aşteptând să te poţi întoarce. Orice ar fi însemnat asta... Peter ridică din umeri. Cum e şi normal, noi am pus răul înainte.

– Din ce mi-a povestit Cassie, nu era aşa rău să ai domiciliu forţat. Era foarte plictisitor, dar duceai o viaţă aproape normală. „Şi nu o luai razna din cauza izolării", îşi spuse el în gând. Desigur, continuă cu voce tare, dacă aş fi avut domiciliu forţat, aş fi încă în Franţa, aşteptând şi întrebându-mă când oare are să se sfârşească acest nenorocit de război.

– Dar am fi ştiut că eşti în viaţă, spuse Peter şi pufni într-un oftat. În loc de asta, cu toate că nimeni nu voia să admită că ai fi mort, oamenii au început să mă privească drept moştenitor al familiei. La şapte ani după presupusa ta moarte, contele a spus că era timpul să mă port precum Lord Wyndham. Mama mi-a mutat lucrurile aici, cât eu eram încă plecat la universitate. Am început să mă cred succesorul contelui de Costain. Am învăţat să administrez proprietatea, să fiu atent la mişcările din Parlament. Şi acum – rostind acestea, Peter făcu un gest cu mâna prin care-şi exprimă deznădejdea – te-ai întors, şi au dispărut toate, chiar de sub nasul meu. Şi toate planurile şi eforturile alea au fost în zadar.

Grey aruncă o privire prin odaie, care era pe puţin de zece ori mai mare decât celula lui din Franţa. Pe deasupra, apartamentul mai avea şi un iatac şi o odaie specială pentru garderobă.

– Poţi păstra încăperile astea. Eu nu am nevoie de ele şi nici nu mi se pare corect să te dau afară din ele. Dar nu te pot lăsa să moşteneşti titlul şi proprietăţile ce mi se cuvin. Legea nu permite aşa ceva. Câtă vreme sunt în viaţă, eu sunt fiul moştenitor.

– Știu. Peter se căzni să se ridice și-și mai turnă niște apă, înainte de a se lăsa iar pe covor, ostenit peste măsură. Am băut toată noaptea și m-am întrebat ce să fac cu viața mea. Nu am nici un chef să devin un pierde-vară.

– Ocupațiile tradiționale pentru care optează, de regulă, fiii mai mici sunt legate de biserică, politică sau armată. Nu te interesează nici una dintre astea? Când văzu grimasa de pe chipul lui Peter, Grey îi puse o altă întrebare: E oare ceva mai puțin tradițional ce ți-ar plăcea să faci?

Peter ezită să-i răspundă, chinuit de îndoieli.

– Teatru. Vreau să fiu actor.

– *Actor?!* întrebă Grey, fără a-i veni să-și creadă urechilor.

Chipul fratelui său deveni opac.

– Înțelegi, deci, de ce nu vorbesc despre asta. Nu că am crezut vreodată că ar fi posibil să fac teatru. Până să vii tu, soarta mea era să rămân la Summerhill.

Grey privi cu atenție chipul frumos și tânăr al lui Peter. Prima dată când își revăzuse fratele, în ziua precedentă, se gândise cât de mult semănau unul cu altul. Într-adevăr, aveau aceeași înălțime, constituție și culoare a tenului, a părului, și a ochilor și oricine i-ar fi văzut împreună și-ar fi dat seama imediat că sunt rude.

Dar avuseseră dintotdeauna firi diferite. Grey era sociabil, interesat de oamenii din jurul său și-i plăcea să rezolve probleme. Peter fusese dintotdeauna un visător, interesat de artă, muzică și, într-adevăr, de piesele de teatru care se jucau când și când la petrecerile din casă. Spuse încetișor:

– Îmi amintesc că și atunci când erai mic îți plăcea să joci în piese de teatru. Adulților li se părea fermecător felul în care-ți luai rolul în serios. Dar, chiar și la vârsta aceea, interesul tău era unul real, așa-i?

Peter încuviință cu o mișcare a capului.

– M-am îndrăgostit de actorie încă de prima dată când am pășit pe o scenă improvizată. Iubesc limbajul acela și spectacolul, personajele atât de impresionante. E ceva... Peter își întrerupse șirul vorbelor și se sprijini la loc, de fotoliul din spatele său. Imposibil, termină el.

– Ai mai avut ocazia să joci, în ultimii ani?

– Nu atât de des pe cât mi-aș fi dorit, recunoscu fratele său. Vara trecută însă, am locuit la un prieten, în Yorkshire. Au un teatru destul de mare acolo, iar directorul companiei de teatru a montat o producție specială a spectacolului *Cum vă place*, cu localnici în multe din roluri. E piesa aia cu celebra replică: „Lumea întreagă este o scenă". Ideea era ca fiecare să-și convingă prietenii și vecinii să cumpere bilete și să vină la spectacol. Am fost și eu la audiții, și mi-au dat rolul lui Orlando.

Orlando era personajul principal al poveștii de dragoste, dacă-și amintea Grey corect din cunoștințele sale despre Shakespeare. La cât de bine arăta Peter, s-ar fi potrivit perfect pentru asemenea roluri.

– A avut succes piesa? întrebă el.

– Majoritatea au jucat destul de prost, dar directorul, Burke, a câștigat saci întregi de bani. Peter făcu o mică pauză, apoi continuă rușinat: După ultima reprezentație, Burke m-a luat deoparte și mi-a spus că, dacă o să vreau vreodată să joc ca actor profesionist, o să găsească un loc pentru mine în trupa lui. Știa că sunt un bărbat cu poziție socială, dar mă prezentasem la audiții sub numele de Peter Sommers, așa că nu și-a dat seama că eram fiul moștenitor al unui conte. Spunând acestea, strâmbă din buze. Cel puțin așa eram pe atunci.

– Și ce-ai alege, dacă ai putea? îl întrebă Grey. Titlul de conte sau să fii un actor de succes?

– Actoria, răspunse Peter pe loc. Nici măcar nu trebuie să fiu foarte cunoscut. O carieră de actor ambulant, cu roluri constante, e mai presus de cele mai nebunești fantezii.

– Atunci fă-o, spuse Grey pe un ton egal. Părinții nu vor fi foarte încântați, dar ai tot sprijinul meu. Și, dacă-ți vor tăia alocația, am să am eu grijă să nu mori de foame.

Fratele său rămase perplex.

– Ai face asta pentru mine? Nu ți-ar fi rușine de faptul că fratele tău ar fi un actor de rând?

– Eu cred că nu ai fi defel un actor de rând. Grey zâmbi, plin de amărăciune. Zece ani petrecuți într-o temniță

curăţă mintea de multe idei preconcepute despre ce se cuvine. Te-ai arătat dispus să-ţi faci datoria de fiu moştenitor al titlului de conte când acest lucru a fost necesar. Acum, că nu mai este, cred că ar trebui să faci ce-ţi place cu adevărat. Şi, chiar de-ar fi să dai greş, e mai bine să încerci şi să nu răzbeşti decât să-ţi petreci o viaţă întreagă dorind din tot sufletul să fi încercat.

– Nu am să dau greş, spuse Peter cu înflăcărare. Sunt bun, Grey. Şi am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să reuşesc.

Grey zâmbi cu gura până la urechi.

– Înseamnă că m-ai iertat pentru că am supravieţuit?

– Acum am şi mai multe motive să fiu recunoscător pentru faptul că eşti în viaţă! exclamă Peter, plin de entuziasm. Am să-i scriu domnului Burke, să-i spun că îi accept oferta. O să-mi dea roluri mici, sunt sigur de asta, dar măcar e un început.

– Mă bucur. Azi Yorkshire, mâine Londra! Grey lăsă deoparte paharul cu băutură, de vreme ce se făcuse deja dimineaţă, iar coniacul era un mic dejun cel puţin bizar. Îţi sugerez să mai aştepţi câteva zile, până-şi revine tata pe de-a-ntregul, ca să-ţi anunţi planurile.

– Am să aştept răspunsul domnului Burke şi abia apoi am să le vorbesc. Iar dacă el nu mai e interesat, atunci am să găsesc alt director de teatru cu care să stau de vorbă. Peter îşi lăsă capul într-o parte. Dar tu, Grey? Ai avut vreodată dorinţe pe care le-ai ţinut ascunse?

Grey nu se mai gândise până atunci la asemenea întrebare, dar răspunse fără întârziere:

– Asta, spuse el şi făcu un gest larg, cu mâna. Summerhill. De când mă ştiu, am ştiut că reprezint Summerhill, şi el pe mine. Pământurile, oamenii, responsabilităţile ce vin odată cu titlul de conte. Abia aştept să fac parte din Parlament şi să ajut la strunirea hăţurilor acestei ţări. Nu mi-am dorit niciodată altceva.

„În afară de Cassie", adăugă el, în sinea sa.

– Atunci e-al naibii de bine că te-ai întors din morţi, spuse Peter cu un zâmbet până la urechi. Pentru că tu ai să fii un conte mult mai priceput decât aş fi fost eu.

Poate că da, poate că nu. Dar, la fel ca Peter, Grey era dispus să facă tot ce era omeneşte posibil ca să reuşească.

capitolul 36

Cassie fu trezită de o slujitoare care-i aduse un mic urcior cu ciocolată fierbinte şi un bilet de la Grey, în care scria: „Vrei să mergem să călărim după micul dejun? E o zi cum nu se poate mai potrivită pentru o plimbare prin Summerhill."

Cassie aruncă o privire pe geam şi văzu lumina palidă, dar limpede a soarelui de primăvară. Scrise în grabă răspunsul: „Da, chiar te rog!" şi o trimise pe slujnică să i-l ducă. Ce bine că Kiri îi găsise şi un costum de călărie, auriu cu maro-închis pe margine, pe care-l adăugase în garderoba alcătuită în grabă a lui Cassie.

După ce se dichisi, Cassie coborî, pentru un mic dejun în adevăratul sens al cuvântului. Veştile despre însănătoşirea contelui luminaseră atmosfera casei. Lady Elizabeth locuise la Summerhill de când se îmbolnăvise tatăl său, iar acum abia aştepta să plece înapoi acasă. Peter radia, iar Grey o întâmpină politicos, cum se cuvenea, în timp ce ochii lui îi făcură aluzii lipsite de pudoare.

Lady Costain stătuse alături de soţul ei, dar coborî în salonul în care se servea micul dejun şi anunţă:

– Costain vrea să vă cunoască, domnişoară St. Ives.

– E destul de întremat pentru a primi vizitatori din afara familiei? întrebă Cassie, în speranţa că nu va trebui să-l întâlnească.

– Se simte mult mai întremat şi e destul de hotărât să vă cunoască, îi răspunse contesa.

Nu avea cum să scape.

– Atunci, cu mare plăcere, murmură Cassie.

Când ea se ridică, Grey spuse:

– Vin şi eu cu tine. Nu l-am văzut în dimineaţa asta.

Cassie se îndreptă către scară, recunoscătoare pentru faptul că Grey o însoţea. În timp ce urcau alături treptele late, el îi spuse:

– Arăţi minunat în costumul ăsta auriu.

– Sora lui Lady Kiri are destul roşu în păr ca să pot purta şi eu aceleaşi culori ca ea, îi explică Cassie. Apoi, cu o voce scăzută, întrebă: Cum să mă port cu tatăl tău?

Grey îi zâmbi cu căldură.

– Fii tu însăţi, Catherine, eşti încântătoare.

Cassie presupuse că faptul că-i spusese Catherine era un pont. Intrară în dormitorul stăpânului casei. Pentru un om care tocmai jucase şah cu moartea, contele de Costain arăta cât se putea de bine. Stătea în şezut în pat, sprijinit pe perne, şi-i dicta ordine secretarului său.

Pe lângă asta, era un bărbat extrem de atrăgător, şi moştenise trăsăturile celor din familia sa, sculptate de ani în şir de autoritate. Cassie zări o umbră de umor şi o sclipire de inteligenţă când bărbatul îi ceru secretarului să plece pentru a-şi putea muta atenţia asupra vizitatorilor. Într-o bună zi, Grey avea să arate exact ca tatăl său.

– Apropie-te de pat, ceru Lord Costain. Tu eşti, băiete, în carne şi oase. Mă întrebam dacă nu cumva aseară am avut vedenii.

– Nicidecum. Grey prinse mâna tatălui său fără alte cuvinte, emoţionat peste poate. Am fost şi eu surprins de tenacitatea mea.

– Nu-mi amintesc chiar tot ce mi-ai spus aseară, aşa că am să aflu mai târziu amănunte despre ce s-a întâmplat. În ochii contelui sclipi umezeala lacrimilor în vreme ce ţinea mâna fiului său într-a lui. Privirea i se mută apoi asupra lui Cassie. Dar acum vreau să o cunosc pe viitoarea ta contesă. Ai dreptate, e frumoasă în ciuda părului roşu, dar nu mi-ai spus cum o cheamă. Fă-ne cunoştinţă.

– *Sir*, permite-mi s-o prezint pe domnişoara Catherine St. Ives. Grey zâmbi către Cassie. Cassie, presupun că ţi-ai dat seama că acesta este contele de Costain.

Până să apuce să răspundă, Costain exclamă:

– Dumnezeule mare, trebuie să fii fiica lui Tom St. Ives!

Cassie trase aer în piept cu dificultate.

– L-aţi cunoscut pe tatăl meu?

– Într-adevăr. Ne-am împrietenit la Eton şi am rămas prieteni până la moartea sa timpurie. Contele scuturã din cap. Am fost cu el în seara în care a întâlnit-o pe mama ta. Ce frumoasă era! Eram cu toţii îndrăgostiţi de ea până peste urechi. Îl cuprinse pentru o clipă nostalgia, înainte de a continua: Desigur, toate astea s-au întâmplat mai înainte de a o cunoaşte pe soţia mea, care a alungat toate celelalte femei din mintea mea.

Cassie îşi apăsă palma pe piept, căci aproape că nu mai putea respira. Nu se aşteptase ca trecutul ei, atât de îndepărtat şi pe jumătate dat uitării, să revină brusc la viaţă.

– Aţi auzit ce s-a întâmplat cu părinţii mei şi cu restul familiei mele?

Contele încuviinţă cu o mişcare a capului, cuprins de tristeţe.

– O mare tragedie, spuse el. Ai naibii de revoluţionari francezi! Îi cunoşteam şi pe unii apropiaţi ai familiei Montclair. Erau oameni cumsecade, cu toate că erau francezi. Prin ce miracol ai supravieţuit?

– Eram plecată cu o dădacă atunci când a fost arsă casa, îi explică ea. Dar aş putea fi o impostoare, să ştiţi.

Costain izbucni în râs.

– Prostii! spuse el. Ai părul roşu al celor din familia St. Ives şi arăţi la fel de bine precum mama ta. Întinse mâna către ea. Bună alegere, Grey. Sunt onorat să văd că sângele familiei St. Ives se va înrudi cu familia Sommers. Mă pot chiar împăca şi cu ideea de a avea nepoţi cu părul roşcat.

Cassie luă mâna bărbatului într-a ei, în timp ce se lupta să-şi reţină lacrimile. Abia reuşi să îngaime:

– Vă mulţumesc, domnule.

– Ei, poftim, am reuşit să te fac să plângi. Costain îi dădu drumul la mână şi se sprijini iarăşi de perne, cu chipul tras de oboseală. Grey, ia-o de aici şi readu-i zâmbetul pe buze. Şi trimite-o pe mama ta. Mi-e dor de ea.

Cu o privire îngrijorată, Grey îi oferi braţul său lui Cassie şi o conduse afară din încăpere. După ce ieşiră, îi ordonă secretarului să trimită după mama sa. Apoi o conduse pe Cassie jos, în salonul de-acum pustiu. De îndată ce uşile fură închise, îşi trecu braţul pe după umerii lui Cassie.

– La naiba, Cassie! Îmi pare rău că te-ai supărat aşa tare. Habar nu am avut că tatăl meu i-a cunoscut pe părinţii tăi.

– A fost... un şoc, spuse ea încă zdruncinată, în timp ce-şi îngropă faţa în umărul lui. Mă simt de parcă... Îşi căută cuvintele. De parcă mi-ar fi amputat un braţ şi acum mi l-a prins la loc. Doar că e vorba despre viaţa mea, nu despre un braţ.

– Ca un picior care a fost amorţit şi acum îşi revine în simţiri, şopti el în timp ce o mângâia pe spate. E zdravăn, dar nu îţi dă o senzaţie foarte plăcută.

– Exact. Cassie închise ochii şi se strădui să-şi reia stăpânirea de sine. Familia mea a dispărut cu atât de mult timp în urmă, încât nu mi-am dat seama că mai există şi alţi oameni care-şi amintesc de ea.

– Poate nu e un lucru aşa rău să ţi se aducă aminte că aceasta este lumea în care te-ai născut, spuse el pe un ton blând. Tatăl tău a fost la Eton, mama ta a fost o femeie fermecătoare, care a sucit minţile tinerilor englezi. Aparţii lumii bune, la fel de mult ca mine, cu toate că am petrecut amândoi ani buni în exil.

– Nu e rău să-mi aduc aminte, dar nu e deloc plăcut. Oftă. M-am simţit ca o adevărată impostoare când tatăl tău a pomenit despre nepoţi cu părul roşcat.

– Am putea transforma gândul lui în realitate, spuse Grey pe un ton nesigur. Sau măcar să încercăm.

Cassie se trase de lângă el, mai şocată încă decât de amintirile tatălui lui Grey.

– Ce Dumnezeului vrei să spui cu asta?

Grey se uita la ea cu ochii săi cenuşii şi misterioşi.

– Eşti aici în calitate de logodnică a mea, spuse el, aşa că putem duce totul la bun sfârşit şi ne putem căsători. Ne înţelegem, şi m-ai scuti de efortul de a mă aventura pe piaţa burlacilor.

Cassie își dădu ochii peste cap, simțind nevoia să ia totul în glumă:

– E cel mai neserios motiv pentru care s-ar căsători doi oameni. Hai să mergem să călărim. Vremea este minunată, și mi-ar prinde bine o gură de aer curat.

Grey zâmbi fără a se arăta deranjant de refuzul cererii sale.

– Și eu abia aștept să pornim prin Summerhill. Nici nu-ți pot spune câte ore am petrecut vizitând domeniul cu ochii minții.

– Iar eu abia aștept să călăresc unul dintre caii aceia buni pe care mi i-ai promis, răspunse ea.

Cassie prinse marginile fustei lungi a costumului său de călărie și o porni prima către ușă. Viața era complicată. Călăritul era o chestie simplă.

Ea prefera lucrurile simple.

– Vrei să facem întrecere până în vârful dealului? strigă Grey.

Cassie și calul pe care-l călărea o porniră în galop cu iuțeala fulgerului, lăsând în urma ei hohote de râs. Grey se străduia din răsputeri să țină pasul. Cassie se pricepea să călărească pe o parte la fel cum se pricepea să călărească și bărbătește și arăta mult mai bine în costumul ei auriu care-i cădea în valuri decât în straie de precupeață, pe spinarea unui ponei.

Ajunseră pe vârful dealului în același timp, râzând amândoi, și traseră hățurile.

– Am lăsat la urmă ce era mai frumos, spuse Grey. Aceasta este casa lăsată moștenire de generații. Ferma de la malul mării. Făcu un gest către valea de sub ei, în care se afla o casă încăpătoare cu vedere spre mare.

Cassie rămase cu răsuflarea tăiată.

– Ia uite ce râu de narcise curge în jos, pe deal! exclamă ea. Abia încep să înflorească și împânzesc locul.

– Întotdeauna înfloresc mai întâi aici, căci casa este orientată către miazăzi și e protejată din trei părți. Își îmboldi calul să coboare coasta dealului. Celelalte flori înfloresc mai târziu, continuă el, dar nimic nu se compară cu explozia narciselor primăvara.

Cassie o luă pe urmele lui.

– Dar casa asta pare mai veche decât Summerhill, spuse ea.

– Așa și e, cu câteva secole, răspunse Grey. La început a fost o fermă. Grey privi cu încântare la pereții munciți de vreme ai casei. Nu cred că a mai locuit cineva aici de trei ani, de când a murit bunica mea, văduvă moștenitoare a titlului. Mi-aș dori să o mai pot vedea.

– Ce păcat că o asemenea casă stă nefolosită!

– Întotdeauna mi-am imaginat că, atunci când am să mă căsătoresc, am să locuiesc aici până moștenesc titlul, spuse Grey. E la doar câteva minute de casa principală, dar mult mai intimă. Ce să mai zic de priveliște!

– Ar fi o mutare înțeleaptă să existe o oarecare distanță între conte și fiul său moștenitor, se arătă ea de acord. Proprietatea pare pe cât de frumoasă, pe atât de bine întreținută. Nici nu-i de mirare că-ți place atât de tare.

– M-am gândit la Summerhill în fiecare clipă a captivității mele, dar, cu toate acestea, aproape am uitat cât de... legat sunt de locul ăsta. Grey se strădui să găsească cuvintele potrivite pentru a-i explica. Acum, că mă aflu aici, câteva dintre rănile sufletului meu răvășit s-au vindecat.

Cassie îl privi cu un zâmbet intim și plin de căldură.

– Se simte diferența. Devii tot mai încrezător, pe ceas ce trece.

– Numai dacă mi-aș recăpăta și mintea în același ritm, spuse el pe un ton glumeț. Mai că l-am omorât pe Peter, azi-dimineață. A fost îngrozitor, pentru amândoi.

Cassie icni.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Am să-ți explic în timp ce luăm dejunul. Am rugat la bucătărie să ne dea mâncare și ceva de băut. Nu am cheia de la intrarea în casă, dar în capătul celălalt este o terasă unde putem mânca.

Cassie încuviință din cap și nu-i mai puse nici o altă întrebare până nu priponiră caii, iar Grey aduse mâncarea de picnic pe terasa din lateralul casei. Erau acolo o masă imensă, de piatră, și bănci, scăldate de lumina soarelui, cu o priveliște încântătoare către mare.

Cassie oftă de plăcere în timp ce curăţă praful şi câteva frunze de pe bancă, apoi se aşează ca într-un norişor de fuste aurii.

– Îmi place tare mult faptul că marea e aşa aproape. Te plimbai cu barca pe când erai copil? Visai să ajungi căpitan de corabie şi să vezi lumea?

Grey râse şi-i dădu un pahar de vin.

– Toate visurile mele erau legate de pământ, replică el.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu Peter.

Amintirea încă îi rănea sufletul, aşa că îi povesti pe scurt. Cassie îl ascultă cât mâncă un sendviş cu şuncă, brânză şi sos condimentat. Când termină Grey de povestit, spuse, pe un ton meditativ:

– Aşadar, o să încerce să-şi facă o carieră ca actor. Sper că ai tăi n-o să-l dezmoştenească, nu?

– Nu, cu toate că nu vor fi deloc încântaţi. Dar mă au pe mine pe post de fiu moştenitor şi-şi doresc din suflet ca odraslele lor să fie fericite. Elizabeth, la rândul ei, s-ar fi putut căsători mult mai bine decât cu Johnny Langtry, dar ea pe el şi l-a dorit. Dacă Peter reuşeşte să-şi facă un nume ca actor, probabil au să-i cumpere propriul lui teatru.

Cassie râse.

– Îmi şi imaginez pe cineva făcând o remarcă tăioasă la adresa talentului de actor al lui Peter şi pe tatăl tău pironindu-l cu o privire de genul „Eu sunt Costain"! spuse ea.

Grey rânji.

– Te-ai prins cum stă treaba cu el. Noi, cei din familia Sommers, suntem mândri, de felul nostru. Casa Hanovra, în comparaţie cu noi, e o colecţie de parveniţi.

– Mândri, dar nu şi aroganţi, spuse ea. O să fii un conte minunat, Grey.

– Sper din tot sufletul. E singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată cu adevărat.

Cu excepţia lui Cassie, dar ştia că nu era cazul să spună aşa ceva cu voce tare. Nu după felul în care dăduse ea înapoi când îi sugerase că ar fi putut transforma logodna lor într-un mariaj adevărat.

Privi sclipirile razelor de soare în părul ei intens colorat şi-şi dori să o păstreze alături pentru totdeauna. Trebuia să o facă să se răzgândească. Însă nu prea mai avea timp.

După ce luară masa în tihnă, în lumina soarelui, o porniră înapoi către casa familiei. Cassie era încântată de partida de călărie, de cal şi de vremea frumoasă de primăvară. Dar, mai presus de orice, era încântată de sentimentul de împlinire pe care îl simţea la Grey.

Cu toate că avusese parte de nişte ani înfiorători în captivitate, lui Cassie i se părea că unele dintre schimbările pe care le provocaseră în el erau de bun augur. În orice caz, dacă avusese vreodată vreo înclinaţie cât de mică de a fi arogant, aceasta îi fusese scuturată până la ultima fărâmiţă.

Avea să dureze mult timp până când sufletul lui avea să-şi revină pe de-a-ntregul după cele petrecute. Cassie îşi închipuia că grupurile mari de oameni aveau să-i producă multă vreme un sentiment neplăcut, iar incidentul cu Peter demonstra faptul că mânia încă mai clocotea în el, periculos de aproape de suprafaţă.

Însă caracterul lui fusese remodelat din temelii, şi avea acum o structură solidă, aşa că ea nu mai avea motive să-şi facă griji din pricina lui. Nu pentru multă vreme, în orice caz.

Ieşiră din pădure şi văzură o mulţime de oameni adunaţi în curte, la intrarea în casă.

–Aceia sunt lucrători şi vecini, exclamă Grey. Doamne, Dumnezeule, tata!

capitolul 37

Grey dădu pinteni calului şi o porni către casă într-un galop nebunesc. Cassie era în urma lui şi ştia că avea motive întemeiate să se teamă. Loviturile la cap erau imprevizibile, şi, deşi contele părea să-şi revină, era posibil ca starea lui să ia o întorsătură şi să se deterioreze în mod fatal. Genul ăla de adunări aveau loc de regulă

când se ducea vorba prin vecini că se stinsese un om important şi iubit.

Se strânseseră treizeci sau patruzeci de oameni, dar, pe măsură ce se apropiau, Cassie îşi dădu seama că erau într-o dispoziţie mai degrabă festivă decât solemnă. Într-adevăr, era o festivitate stârnită din senin, iar pe verandă fuseseră aşezate mese cu gustări. Doi bărbaţi, dintre care unul era Peter, împărţeau halbe cu băutură din butoi.

– Iată-l că vine! Se auzi un ţipăt când îl văzură pe Grey cum venea galopând către ei. Ura! Ura! Ura!

Cassie şi Grey îşi dădură seama în acelaşi moment că era o petrecere de bun venit în cinstea moştenitorului, de atâta vreme dispărut, al titlului de conte de Costain. Făcând semne cu mâna, Grey încetini calul până ajunse să meargă la pas. Când Cassie ajunse în dreptul lui, spuse încetişor:

– Veştile cu privire la miraculoasa mea reîntoarcere par să se fi răspândit cu repeziciune. O bună parte dintre lucrători şi localnici sunt adunaţi aici.

Grey strânse din dinţi, iar Cassie bănui că simţea iarăşi panica aceea de mulţime.

– Te-ai putea duce spre intrarea din dos şi ai putea să intri pe acolo. Apoi poţi rosti un mesaj de bun găsit de la una din ferestrele care dau spre mulţime.

Grey scutură din cap.

– Familia Sommers nu face aşa ceva. Dacă ei au venit până aici ca să-şi arate bucuria că sunt încă în viaţă, nu mă pot ascunde. Dar, te rog... stai pe aproape, Cassie.

– Ai de gând să mă prezinţi ca logodnica ta? întrebă ea pe un ton precaut. Minciuna asta prinde tot mai mult teren.

– Nu am să te prezint dacă nu vrei, dar nu aş fi deloc surprins dacă toţi de-aici ar şti deja că tovarăşa mea roşcată este viitoarea contesă de Costain. Grey zâmbi pieziş. Pentru cineva care a supravieţuit bazându-se pe înţelepciune şi pe înşelăciune, pari să ţii foarte mult la adevăr.

Cassie nu se putut abţine să nu râdă.

– Viaţa plină de decepţii pe care am trăit-o e motivul care mă face să trag o linie cât mai fermă între adevăr şi minciună, ori de câte ori se poate.

Oamenii se apropiau din ce în ce mai mult de cei doi călăreţi şi strigau mesaje de bun venit către Grey. Cassie îi spuse în şoaptă:

– Ai să te simţi mai puţin copleşit dacă rămâi călare.

– Aşa e, se arătă el de acord, dar nu pot.

Descălecă şi strânse mâna unui ţăran lat în umeri, cu părul grizonant, care avea lacrimi în ochi. Nu era nici pe departe vorba despre un lord care saluta un ţăran. Era dovada vie a unei comunităţi în care familia Sommers de Summerhill făcea parte dintr-o structură mult mai largă. Întreaga comunitate deplânsese aparenta moarte a lui Grey, iar acum oamenii celebrau miraculoasa lui reîntoarcere.

– Ştiam eu că n-au cum să te omoare broscoii ăia! zise ţăranul.

– Dar au fost cât p-aci, domnule Jackson, strigă Grey înspre el.

O bătrână solidă îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă.

– Să nu mă mai sperii niciodată în halul ăsta! Află că nu eşti încă destul de în vârstă cât să nu capeţi o bătaie la fund, tinere!

– Iar dumneata eşti femeia potrivită pentru a-mi aplica o asemenea pdeapsă, îi răspunse el cu un zâmbet până la urechi, strângând-o la rândul său în braţe.

Cu toate că Grey le răspundea tuturor cu căldură, Cassie îşi dădu seama că era tensionat precum coarda unei harpe. Se lăsă să alunece jos de pe cal şi se postă lângă umărul său stâng. Din mulţime apărură doi tineri care luară caii de dârlogi şi-i duseră de acolo.

Aşa cum îi ceruse Grey, Cassie rămase aproape de el, dar oamenii se strângeau în jurul lui şi-l împingeau din ce în ce mai tare. Şi, cu toate că erau cu toţii fericiţi, până şi Cassie deveni neliniştită din pricina mulţimii aceleia de oameni. Cum îşi făcea griji pentru Grey, îl apucă pe Peter de braţ, când acesta li se alătură, şi-i şopti:

– Mulțimile îl deranjează. Stai în partea cealaltă și ai grijă să nu se apropie prea tare de el.

Peter se încruntă.

– Grey pare în regulă, spuse el.

– Nu e! i-o întoarse ea. Te rog, ajută-l să aibă mai mult spațiu în jurul lui.

Peter o crezu pe cuvânt și se așeză de cealaltă parte a lui Grey, pe post de barieră între fratele său și mulțimea care-i înghiontea. Cassie îl apucă pe Grey de-un braț și îi șopti:

– Trebuie să-ți ajuți logodnica plăpândă să intre în casă!

– Tu plăpândă? întrebă el neîncrezător, dar ușurat. Însă e o scuză bună.

Începu să străbată mulțimea, în timp ce strângea mâini și accepta îmbrățișări cu brațul pe care-l mai avea liber, continuând să se salute cu toată lumea. De cealaltă parte, Peter îi întâmpina la rândul său pe cei care-i urau toate cele bune și lua asupra sa o parte din entuziasmul lor.

Ajunseră în dreptul scării și urcară rapid treptele verandei. În acel moment, Grey ridică ambele brațe și ceru liniște.

După ce încetară toate murmurele, vorbi cu o voce care umplu curtea:

– Nici nu vă pot descrie ce înseamnă pentru mine să fiu primit acasă în felul acesta. Zece ani lungi n-am încetat să visez la Summerhill. La familia mea – și-l bătu pe Peter pe umăr – și la prietenii mei. Așa ca dumneata, doamnă Henry, care m-ai pus să lucrez în grădina dumitale ca să-mi câștig o bucată din turta aceea dulce minunată pe care o făceai.

Mulțimea izbucni în râs, în timp ce din spate se auzi vocea unei femei:

– De data asta, am să trimit un pachet acas' la dumneata, în semn de bun venit.

– Dac-ai să uiți, cumva, ai să mă găsești la ușa dumitale, înfometat, îi promise el. Privirea i se plimbă peste chipurile îndreptate în sus, către el. M-am gândit la frumoasele fete ale familiei Lloyd. Văd că acum sunt

cu două mai multe decât erau când am plecat eu. Se auzi un nou val de râsete. Să nu uit, adăugă Grey, vreau să vă spun că tatăl meu își revine după accidentul suferit, așa că nu veți avea de-a face cu mine o bună bucată de vreme de acum încolo.

Răsunară iar urări și râsete. Cassie îl privi mai departe pe Grey, care se adresa prietenilor și vecinilor cu inteligență și cu șarm. Fusese cu-adevărat născut pentru a se ocupa de Summerhill. Oamenii aceia dovedeau faptul că generații de-a rândul ale familiei Sommers se îngrijiseră de acele pământuri și de lucrătorii locului. Cât de tare îi iubiseră și cât de tare erau iubiți, la rândul lor.

Avea lacrimi în ochi, provocate de un amestec de emoții. Era mândră de Grey. Îl invidia pentru sentimentul lui puternic de apartenență la un loc anume. Și regreta faptul că nu avea să mai revadă această legătură dintre Grey și oamenii de acolo, căci chiar venise timpul să plece. Grey avea la dispoziție absolut tot ce-i trebuia.

Se auzi o voce din mulțime:

– Spune-ne ce s-a întâmplat, Lord Wyndham, sau o să inventăm niște povești de-o să se-nchege laptele!

– Nu se poate așa ceva, spuse Grey și ezită un moment. Povestea-i foarte simplă și intenționez să dau uitării detaliile, așa că nu mă întrebați mai multe. Acum zece ani, pe când mă aflam în Paris, am adus ofense unui înalt demnitar francez, chiar în momentul în care lua sfârșit armistițiul de la Amiens. Era o perioadă tulbure, așa că respectivul demnitar m-a aruncat în temnița din castelul său, undeva la țară. Astfel au trecut zece ani de zile plictisitoare care s-au scurs, una după alta, așa că mare lucru nu am ce vă povesti. Când, în sfârșit, am evadat, am luat-o către miazănoapte și am dat peste un contrabandist care m-a adus acasă. Și iată-mă-s!

– Cine e doamna? strigă o femeie. Ea este viitoarea contesă?

Grey o prinse pe Cassie de mână și o trase mai în față, în timp ce-i șopti:

– Scuze. Apoi se întoarse către mulțime și continuă: Ea e domnișoara Catherine St. Ives de Norfolk, care m-a ajutat să evadez. Sper că o voi convinge să rămână. Vreți să-i urați bun venit, în stilul nostru, de Dorsetshire?

Mulțimea explodă într-un val de răcnete și aplauze, în timp ce Cassie se făcu roșie ca para focului. „Fir-ar el să fie de ten palid, de roșcată!" își spuse în sinea ei. Grey le făcu cu mâna, în semn de bun-rămas.

– Domnișoara St. Ives este obosită, așa că am să vă spun la revedere și mulțumesc. Nu am să uit niciodată această zi.

De cum intrară și închiseră ușile în urma lor, Grey o strânse cât putu în brațe și începu să tremure. Cassie simți cum inima lui bătea să-i spargă pieptul.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat încă o dată, spuse el pe un ton aspru. Petrecerea de bun venit a fost minunată, în teorie, dar nu aș mai fi rezistat multă vreme fără să mă comport grosolan.

– Ba cred că ai fi rezistat atâta timp cât era necesar, spuse ea și-l mângâie pe spate, liniștindu-l. Dar cred că ai fost supus la suficiente încercări pentru o singură zi.

Peter intră în urma lor și închise ușa.

– E evident că oamenii te preferă pe tine pe post de moștenitor, spuse el pe un ton vesel. Deveni pe dată serios când văzu expresia chinuită de pe chipul fratelui său. Chiar ți-a fost greu! spuse el. Am crezut că exagerează Cassie.

– Se pricepe de minune să mă ajute să nu cedez, spuse Grey pe un ton glumeț, dar nu-i dădu drumul lui Cassie din îmbrățișare. Toți oamenii ăștia au apărut așa, din senin? M-am temut că a fost din pricină că a murit tata.

Peter tresări.

– Ar fi arătat exact la fel, nu-i așa? Când i-a văzut mama pe muncitori venind, m-a trimis pe mine să fac pe gazda, până le-a pregătit ea gustările. Cred că adevăratul motiv pentru care au venit e acela că e prima zi de primăvară și aveau nevoie de un motiv pentru a sărbători.

– Așadar, reîntoarcerea mea le-a oferit acel motiv. Grey se relaxase îndeajuns cât să pună capăt îmbrățișării,

dar o ţinu în continuare pe Cassie cu un braţ. Plus că, dacă au venit aici, li s-a oferit ocazia de a se ospăta cu cidru şi bere de Summerhill şi cu şuncă şi brânzeturi de-ale locului.

– Ocazie de care au profitat din plin, spuse Lady Costain, de undeva de deasupra lor. Coborî scările cu o mână pe balustradă, cu aerul unei adevărate contese. Mă pregăteam să trimit după tine, Grey. Dar, când te-ai întors, te-ai descurcat de minune. Tatăl tău a urmărit totul din odaia sa.

– Înseamnă că e mult mai în puteri, spuse Grey. Adică va coborî la cină în seara asta.

Mama sa izbucni în râs.

– Aşa e. Şi, de vreme ce avem atâtea motive să fim recunoscători, am decis ca în seara asta să avem o mică cină de sărbătoare în familie. O să ni se alăture şi Elizabeth şi soţul ei. Catherine, ai vreun fel de mâncare preferat, pe care să le spun celor de la bucătărie să-l prepare?

Cassie clipi a neîncredere. Se pare că nu mai era o femeie uşoară, doritoare de averi. După ce se gândi câteva momente, răspunse:

– E un desert care-mi plăcea tare mult pe când eram copil, o tartă de mere făcută cu un pumn de afine înmuiate în coniac. Se servea caldă, cu cremă de lapte şi ou sau cu frişcă, la ocazii speciale.

– Măr cu afine înmuiate în coniac? Contesa părea intrigată. Sună foarte bine şi cred că bucătăresele se vor descurca. Grey, presupun că ţi-ar plăcea friptura specială de miel a doamnei Bradford?

– O, cum să nu, spuse el plin de ardoare. Cu sos de mentă.

– Atunci, ne vedem la cină. După ce făcu un semn graţios din cap către fiii săi şi către Cassie, Lady Costain o porni către bucătărie.

– Mama mea te priveşte acum ca pe un membru al familiei, sublinie Grey.

– Nu cred că mi-ar putea interzice să particip la cină, de vreme ce sunt musafira ta, sublinie Cassie. Trebuie să-mi studiez garderoba, să văd ce-ar fi potrivit pentru

o asemenea sărbătoare în familie, la țară, când jumătate dintre invitați sunt de viță nobilă.

– Și-n costumul ăsta arăți minunat, o asigură Grey.

– Dar nu e deloc potrivit! Ne vedem mai târziu. Își prinse fusta cu amândouă mâinile și urcă treptele. Când ajunse în odaia sa, sună după Hazel, care apăru de îndată. Ești slujnica ideală, observă Cassie. Te pricepi la menaj ca o adevărată slujnică, dar, de vreme ce ești una dintre angajatele lui Kirkland, putem bârfi ca de la egal la egal.

Hazel făcu o reverență plină de curtoazie.

– Am ceva experiență ca slujnică, spuse ea. E o modalitate bună de a strânge informații fără să fiu observată.

Cassie aprobă cu o mișcare a capului. Asemenea precupețelor, și slujnicele treceau, de cele mai multe ori, aproape neobservate.

– Am nevoie de o ținută foarte frumoasă, dar nu extravagantă, pe care să o port astă-seară, la cină, spuse ea. Contele va coborî la masă pentru prima dată de când a suferit accidentul, și vor să sărbătorească și reîntoarcerea lui Lord Wyndham. Două evadări din ghearele morții. Cassie rânji. Lady Kiri mi-a făcut rost de toate toaletele astea într-o asemenea grabă, încât nici nu știu prea bine ce am la mine.

– Este o rochie verde, din satin, care ar merge de minune cu părul roșu, îi spuse Hazel. Nu este nici lungă și învolburată ca o rochie de bal, iar decolteul nu-i prea adânc, dar e destul de drăguță pentru o cină mai specială. S-ar putea să aibă nevoie de mici modificări, așa că mai bine o probați după ce scoateți costumul de călărie.

– Ce noroc pe mine, să fiu cam de aceeași mărime cu sora lui Lady Kiri, care să fie, la rându-i, o doamnă atât de bună la suflet, spuse Cassie și se întoarse, astfel încât Hazel să-i poată desface costumul la spate. Te plictisești aici, unde nu sunt nici spioni și nici vreun ministru indiscret pe care să-l urmărești?

Hazel izbucni în râs, în timp ce desfăcea o legătură de-a costumului.

– M-am odihnit. Ăsta este un loc cum puţine mai sunt, o gospodărie fericită.

– O raritate, ai dreptate. Ce cred servitorii despre întoarcerea lui Lord Wyndham?

– Toată lumea e încântată, îndeosebi cei mai în vârstă, care îl cunoşteau. Spun că seamănă tare mult cu tatăl lui şi că ăsta e un lucru bun pentru Summerhill. Hazel trase rochia peste capului lui Cassie. Cei mai înţelepţi îşi dau seama că zece ani de temniţă schimbă omul. Speră doar să nu se fi schimbat foarte mult.

– Este incredibil de rezistent, aşa că nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu viitorul lor. Cassie îşi ridică braţele, astfel ca Hazel să-i poată pune rochia cea verde, din satin. Şi despre Peter ce părere au? Ani de zile a fost considerat fiul moştenitor.

Hazel netezi materialul pe corpul lui Cassie.

– Îl plac, spuse ea, şi oamenii spun că ar fi făcut treabă bună dacă ar fi moştenit titlul, dar cred că fratele său mai mare se va descurca mai bine.

– Sunt sigură că au dreptate. Grey iubeşte cu adevărat domeniul ăsta şi toate responsabilităţile legate de el.

În timp ce Hazel îi prindea pe alocuri rochia cu ace, Cassie încercă să nu se gândească la doamna perfectă care s-ar fi potrivit cu titlul pe care-l purta Grey.

capitolul 38

Grey căscă ochii de uimire când o văzu pe Cassie cum cobora scările în sclipiri de satin verde.

– Arăţi minunat, îi spuse el. Rochia e perfectă pentru seara asta.

Cu toate că izbucni în râs, Cassie se simţi flatată de admiraţia lui sinceră.

– De vreme ce din punctul tău de vedere costumul meu de călărie era cât se poate de potrivit, nu ştiu câtă încredere pot avea în judecata ta, îi răspunse Cassie.

Grey îi întinse braţul şi spuse:

– Te asigur că am avut dintotdeauna gusturi impecabile în ce privește felul în care se îmbracă doamnele. Și mă pricep la fel de bine să le și dezbrac, șopti el.

– Șșșt! spuse ea roșind, în timp ce intrară în micul salon în care toți ai casei se strânseseră ca să bea ceva, înainte de masă. Lord Costain nu stătea în picioare, ci era așezat pe canapea, dar arăta foarte bine. Soția sa era lângă el, și se țineau de mână, ca niște proaspăt însurăței.

Cassie făcu o plecăciunea adâncă în fața lor.

– Mă bucur să văd că sunteți atât de în putere, domnule. Vă mulțumesc amândurora pentru atenția pe care-o acordați unui musafir neașteptat.

Lord Costain zâmbi binevoitor.

– Foarte frumos spus. Eu și soția mea suntem cât se poate de încântați că am cunoscut-o pe viitoarea mireasă a fiului meu, care ni se pare foarte potrivită. Sclipirea din ochii lui Lady Costain sugeră că nu era întru totul de acord cu ce spusese soțul său, dar zâmbetul pe care-l afișa rămase la fel de binevoitor.

Peter intră în salon, urmat de sora sa și de soțul acesteia. John Langtry era chipeș, spre deosebire de bărbații din familia Sommers, care erau adevărate splendori, dar avea, la rându-i, un zâmbet drăgălaș, și era clar că el și Elizabeth se iubeau la nebunie.

Cassie era mulțumită să vadă cât de relaxat se simțea Grey în prezența familiei sale, acum că trecuse de primele obstacole. Vorbea cu nonșalanță, schimba amintiri de demult cu cumnatul său și era în același timp atent la Cassie, așa că nu se simțea lăsată pe dinafară.

După jumătate de oră de conversație lejeră, Lady Costain se ridică și li se adresă:

– Ar fi timpul să ne mutăm în sufragerie, nu-i așa?

– Ce plan minunat! spuse Grey. Aud un miel fript care mă cheamă.

Cassie zâmbi, nerăbdătoare să guste din mielul care-i plăcea așa mult lui Grey și din tarta cu mere și afine a familiei St. Ives. În timp ce se ridica, valetul apăru în pragul ușii și anunță:

– Au sosit doi domni care doresc să vorbească cu domnişoara St. Ives.

Pe urmele valetului veniseră deja doi bărbaţi bine îmbrăcaţi şi destul de tineri, cam de aceeaşi vârstă cu Cassie. Aveau cam aceeaşi înălţime şi constituţii asemănătoare, cu toate că unul din ei era ceva mai înalt şi mai lat în umeri. Nu încăpea îndoială că cei doi erau din acelaşi neam – şi aveau amândoi părul roşcat, de aceeaşi nuanţă cu a lui Cassie.

– Uită-te la păr! Ea trebuie să fie! şopti bărbatul mai slab către celălalt. Catherine? Tu eşti Cat a noastră? întrebă el în pripă, de data aceasta cu voce tare.

Paharul de vin al lui Cassie îi alunecă dintre degetele inerte şi se sparse de podea, în timp ce ea rămase privind fix la nou-veniţi. Pe vremea când îi cunoscuse pe verii ei, erau cu toţii copii, iar chipurile nu le erau desăvârşite, însă în trăsăturile celor doi bărbaţi Cassie recunoscu asemănări cu fratele său Paul, mort de atâta vreme, care avusese părul negru.

Amintirile năvăliră într-un iureş şi-i îngustară gâtul, astfel că abia mai putea vorbi.

– Richard? şopti ea, privind îndelung la bărbatul mai înalt, înainte să-şi mute privirea înspre celălalt. Neil?

Se clătină până când Grey îi puse o mână pe umăr şi o sprijini.

– Sunteţi verii lui Cassie St. Ives? întrebă el.

– Chiar noi! exclamă Richard şi o trase pe Catherine într-o îmbrăţişare plină de exuberanţă. Cat, Dumnezeule mare, ce miracol! Am crezut că ai murit, spuse el şi se trase mai înapoi, fără să-i dea drumul. A mai... supravieţuit şi altcineva? o întrebă, cu o mică ezitare în glas.

Cassie scutură din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Numai eu, spuse ea.

Cel de-al doilea tânăr îşi dădu fratele la o parte.

– Faptul că eşti fiul moştenitor nu înseamnă că primeşti tu toate îmbrăţişările, Richard, spuse el şi o strânse pe Cassie în braţe, mai-mai să-i rupă coastele. Ai face bine să-ţi aminteşti şi de mine, Cat, altfel o să-ţi pun broaşte în pat!

– Dacă îndrăznești, ai să găsești și tu una în patul tău, spuse ea izbucnind în râs și se cufundă în îmbrățișarea vărului său mai mic. Era înalt și puternic, un adevărat bărbat. Erau toți trei apropiați ca vârstă, și de ei o legau mai toate amintirile din copilăria la care îi era așa greu să se gândească, încât o dăduse uitării. Ai crescut, Neil. Pe vremuri, câștigam când ne jucam de-a luptele.

– Ce se mai supărau mamele noastre când o făceam! chicoti el.

Richard se întoarse și înfruntă privirile fascinate ale celor din familia Sommers. Apoi făcu o plecăciune în direcția în care se aflau contele și contesa.

– Lord Costain, Lady Costain, începu el. Vă rog să acceptați scuzele mele, pentru că am întrerupt o sărbătoare în familie. Singura mea scuză este aceea că, de îndată ce am aflat că s-ar putea ca verișoara noastră să fie în viață, am fost disperați să aflăm dacă într-adevăr așa stau lucrurile.

– Noi, mai bine ca oricine, putem înțelege ce înseamnă să trăiești un asemenea miracol, răspunse Lord Costain. Fiul nostru, pe care l-am crezut pierdut, a lipsit doar zece ani. Verișoara voastră, pe care ați crezut-o dispărută, a lipsit mai bine de douăzeci de ani.

– Exact. Zâmbetul lui Richard lumină încăperea. Ce-a fost pierdut a fost regăsit, iar bucuria noastră nu are margini.

Lord Costain privi cu atenție la nou-veniți.

– Îl știu pe tatăl vostru, iar unchiul vostru mi-a fost bun prieten, spuse el. Sunt bucuros să fac cunoștință cu viitoarea generație a familiei St. Ives.

Lady Costain aruncă o privire valetului.

– Mai pune două tacâmuri la masă și pregătește odăi pentru oaspeții noștri, spuse ea.

– Nu e nevoie de așa ceva, Lady Costain, se împotrivi Richard. O să stăm la hanul din sat. Ar fi trebuit să așteptăm până mâine ca să venim în vizită, dar... n-am reușit. Înghiți cu greutate, înainte de a continua: Fratele și sora lui Catherine aveau părul negru, la fel ca mama lor, și erau prea mari ca să ne fie tovarăși de joacă, dar Cat era de vârsta noastră și era roșcată, asemenea celor

din neamul St. Ives. Ne-a fost mai degrabă ca o soră decât ca o verişoară.

– Sigur că o să rămâneţi aici, spuse contesa scurt. Familiile noastre se vor uni, cât de curând, aşa că sunteţi mai mult decât bine-veniţi sub acoperişul nostru. Astă-seară sărbătorim însănătoşirea soţului meu după un accident serios, precum şi reîntoarcerea din Franţa a fiului meu. Nu văd nimic mai potrivit decât să vă alăturaţi şi voi, pentru a sărbători faptul că verişoara voastră e în viaţă.

Neil spuse:

– Sunteţi nespus de amabilă, doamnă.

– Mi s-a dus buhul pentru asta, îi răspunse contesa, amuzată. Domnii doresc ceva de băut înainte de cină?

Cei doi fraţi făcură un schimb rapid de priviri.

– Se pare că eraţi pe punctul de a vă aşeza la masă, pentru cină, spuse Richard. Dacă ne acordaţi un moment, să ne spălăm, ne alăturăm cu plăcere, dacă nu vă deranjează praful pe care-l aducem de pe drum.

Toţi se arătară de acord cu propunerea. În agitaţia care urmă, Grey îi şopti lui Cassie:

– N-ai nici un dubiu în ce priveşte identitatea celor doi?

– Nici cel mai mic, răspunse ea. Tatăl lor era vicarul parohiei St. Ives, aşa că am crescut împreună cu Neil şi cu Richard. Se uită în urma lor şi îi privi cum se duceau să se spele. După ce familia mea a fost ucisă, am îngropat amintirile legate de copilăria mea. Ei le-au dezgropat, şi acum îmi revin amintiri vii şi limpezi.

– Mă bucur, spuse el simplu.

Şi chiar era bucuros, observă ea, însă zări în ochii lui şi o altă stare, pe care îi era imposibil s-o deslueşească.

Cum erau de două ori mai mulţi domni decât doamne, Cassie putu să stea lângă Grey şi de cealaltă parte a mesei faţă de amândoi verii. Le puse un şir lung de întrebări despre familie. Părinţii lor erau sănătoşi, iar George, fratele lor, care era un bebeluş pe vremea când îi văzuse Cassie ultima oară, era acum student la Oxford şi intenţiona să urmeze calea tatălui său şi să devină

cleric. Mâncară toţi trei, împreună, râseră şi oftară fericiţi, în timp ce savurau tarta cu mere şi afine.

Lady Costain se ridică pentru a da de înţeles că cina s-a terminat şi spuse:

– În loc să ne separăm în domni şi doamne, ca să servim vin şi ceai, Catherine şi verii ei ar putea să mai stea de vorbă un timp, de vreme ce au atâtea de discutat.

Cassie se simţi ciudat, aşa că aruncă o privire înspre Grey. De îndată ce îl văzu încuviinţând din cap, spuse:

– Mi-ar face mare plăcere, dacă Richard şi Neil sunt de acord.

Ei răspunseră că nimic nu le-ar fi făcut mai mare plăcere, aşa că toţi cei trei membri ai familiei St. Ives fură conduşi în bibliotecă, unde aveau la dispoziţie vin de Porto şi ceai. Într-un avânt de nechibzuinţă, Cassie turnă trei pahare de vin de Porto şi se aşeză în dreptul focului, cu al ei.

Verii ei se aşezară în faţa ei, vizibil osteniţi după o călătorie aşa lungă, dar cât de poate de mulţumiţi. Richard făcu o remarcă:

– Am observat că Lord Wyndham te-a strigat Cassie. Preferi să ţi se spună aşa, în loc de Cat?

– Oricare din nume îmi convine. Nu m-a mai strigat nimeni cu numele de Cat de peste douăzeci de ani. Îmi place să-l aud iar. Cat fusese un copil fericit şi năstruşnic. Foarte diferită de Cassie cea serioasă şi bântuită de gânduri negre, dar amândouă erau la fel de reale. Părinţii voştri au aflat de mine sau sunt încă în Norfolk?

– Sunt în Londra, dar nu le-am spus, zise Richard. Îl ştiu cât de cât pe Kirkland, şi de la el am primit informaţia despre tine, aşa că am putut acţiona cum am crezut de cuviinţă.

– Kirkland, spuse Cassie pe un ton amuzat. Trebuia să-mi dau seama. Dar cum de nu i-a spus tatălui vostru, de vreme ce se află şi el în Londra? Sunt sigură că şi ei se cunosc.

Chipul lui Neil se strâmbă într-o grimasă.

– Acum vreo zece ani a apărut un impostor. A fost destul de dureros pentru familia mea, mai ales pentru părinți.

– Cineva a pretins că sunt eu? întrebă ea uimită. De ce?

– Nu tu. Paul, de vreme ce el era moștenitorul titlului St. Ives, îi explică Richard. Asemenea lui Paul, acel impostor avea părul brunet, ca mama ta, și chiar semăna cu Paul. Cu un St. Ives. Și adunase destul de multe informații despre familie pentru a fi cât de cât convingător.

– Ce bine-ar fi fost să fie Paul! exclamă Cassie, pe un ton plin de amărăciune. Dar sunt aproape sigură că am fost singura care a supraviețuit.

Cassie le povesti pe scurt despre incendiu și cum fusese ea salvată de bona ei, Josette. Nu i se păruse potrivit să le povestească asta în timpul unei cine festive.

– Măcar s-au stins rapid și nu au avut de suportat luni întregi de mizerie în cine știe ce temniță, așteptând să fie executați, spuse Neil reținându-și nota de furie din glas. Moartea familiei tale a schimbat totul, și asta nu doar pentru că a moștenit tata titlul.

– Deși trecerea de la vicariat la Primăria din St. Ives a fost o schimbare destul de mare, și pe alocuri nu foarte plăcută, sublinie Richard.

Neil încuviință cu o mișcare a capului.

– Dacă familia ta ar fi murit de febră sau de pojar, întâmplarea ar fi rămas la fel de tragică, dar ar fi putut fi considerată voia Domnului. Dar să fie omorâți pentru că erau englezi și fiindcă s-au nimerit la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit, a fost o nedreptate amarnică și de neiertat.

– Am vrut să ne înrolăm amândoi în armată și să omorâm cât mai mulți francezi, spuse Neil fără să se ascundă după deget. Dar, de vreme ce eu sunt fiul moștenitor, am acceptat până la urmă faptul că responsabilitățile mele mă leagă de Anglia.

– Și așa am ajuns eu erou neînfricat, spuse Neil, cu un rânjet. Sunt căpitan în armata Maiestății Sale.

– Să fiu sincer, e mult mai priceput decât mine în treburi de război.

– Şi arăt bine în uniformă, spuse Neil cu îngâmfare.

Cassie râse de ciondăneala dintre fraţi.

– Mai povestiţi-mi despre impostor, îi îndemnă ea. Cum aţi aflat că nu era Paul?

– Mamei i-a fost întotdeauna drag de Paul, aşa că l-a primit cu braţele deschise. Îşi dorea să fie Paul. Tata nu era la fel de sigur, îi explică Richard. Nu se aşteptase niciodată să devină Lord de St. Ives, şi a fost zdruncinat de moartea familiei tale. Dar moştenise titlul deja de zece ani, când a apărut impostorul. Descoperise că-i place. Aşa că, atunci când a început să aibă îndoieli în ce-l privea pe impostor, nu-şi putea da seama dacă îndoielile aveau o bază reală sau dacă nu cumva refuza să-l creadă din motive egoiste.

– Tata spunea că fratele lui era cel mai onest om pe care l-a cunoscut vreodată, spuse Cassie încet. Nu-i de mirare deci că era frământat de îndoieli. Şi cum a fost demascat impostorul?

– Mi-am dat seama că şi Richard era muncit de aceleaşi griji ca tata, spuse Neil. Pentru mine era mai uşor, de vreme ce nu eram fiul moştenitor şi nu aveam nimic de pierdut. Falsul Paul era destul de convingător, dar nu aveam deloc senzaţia că l-aş mai fi întâlnit înainte. Aveam impresia că era un străin. Aşa că, după ce am discutat şi cu Richard, am început să-i pregătim capcane. Ne prefăceam că ne amintim de lucruri pe care le făcuserăm cândva împreună, când de fapt nu era aşa, şi altele de genul ăsta. Se pricepea să se eschiveze, dar până la urmă am strâns destule probe cât să fim convinşi de presupunerea noastră, cum că era un farsor, şi le-am spus şi părinţilor noştri.

– Mama nu a vrut să ne creadă, spuse Richard, continuând firul poveştii. Tata s-a încruntat şi l-a chemat pe aşa-zisul Paul şi i-a cerut să-şi dezbrace cămaşa.

Cassie clipi şi-l întrebă:

– De ce?

– Se pare că, pe când era mic, mai înainte să te naşti tu, Paul a căzut pe o bucată de lemn şi s-a rănit destul

de grav. A fost la un pas de moarte, şi i-a rămas o mare cicatrice pe unul din umeri. Nu erau mulţi cei care ştiau de asta, dar normal că părinţii mei ştiau.

Fascinată de poveste, Cassie întrebă:

– Aşa-zisul Paul a încercat să scape?

– Destul de rapid, dar eram şi eu, şi Richard acolo, spuse Neil cu îndârjire. L-am ţintuit la podea şi i-am tăiat cămaşa. Nu era nici o cicatrice. Asta a fost de-ajuns cât să se convingă şi mama.

– Ce s-a ales de el?

– Am organizat pe loc un proces în familie, spuse Richard. Se numea Barton Black, şi e chiar văr primar cu noi. Mama lui era o fiică nelegitimă a bunicului nostru, care se pare că a fost un afemeiat. Când Barton a aflat de cei morţi în Franţa, a început să studieze datele despre familie. După ce a trecut destul timp cât amintirile tuturor să devină vagi, a apărut în prag, dându-se drept Paul.

– Cred că e vorba despre un văr pe care mă bucur că nu l-am cunoscut, spuse Cassie, amuzată. Şi ce aţi decis, în urma procesului?

– Tata nu ştiuse nimic până atunci de mama lui Barton, dar şi-a dat seama că şi ea, şi Barton fuseseră meschini. L-a obligat pe Barton să semneze o mărturie detaliată, cu noi toţi drept martori, iar apoi i-a spus că e liber să plece. Richard se puse pe râs. Barton era un drac împielităt. A zis că vrea să plece din Anglia, spre locuri cu clima mai temperată, şi i-a cerut bani de drum către Botany Bay, că cică auzise că acolo ar curge lapte şi miere.

– Tata a fost de acord, aşa că l-am dus până la docuri şi l-am urcat la bordul unei nave. N-o să-l mai vedem în viaţa noastră. Neil afişă un zâmbet strengăresc. Mie îmi plăcea, chiar dacă nu era Paul. Dar înţelegi acum de ce, când Kirkland ne-a spus de existenţa lui Catherine St. Ives, Richard a decis să se întâlnească el mai întâi cu tine, înainte de a anunţa părinţii. Şi, cum eram şi eu în Londra, m-a rugat să-l însoţesc.

– Nu m-ai fi iertat în veci dacă nu te-aş fi chemat, sublinie Richard.

– Nu v-aţi îndoit deloc în ce priveşte identitatea mea? îi întrebă Cassie. Douăzeci de ani e vreme lungă. Aproape două treimi din vieţile noastre.

– Aveai părul exact la fel, îi explică Neil. Iar Kirkland a spus că te cunoaşte de ani de zile. De vreme ce nu ai anunţat niciodată familia, nu părea că ai umbla să obţii vreun avantaj.

– De ce nu ne-ai spus? o întrebă Richard, cu o voce joasă, cuprinsă de durere. Ai crezut că nu ne pasă?

Cassie privi în jos spre paharul de vin şi-şi dădu seama că-l băuse pe tot. Se ridică şi-şi mai turnă, apoi umplu şi paharele verilor ei. După ce-şi reluă locul, le spuse:

– Eram o copilă orfană rămasă în Franţa, norocoasă că trăiam. Viaţa mea din Anglia părea undeva departe, aproape un vis. Şi, cum războiul continua, nu era lucru uşor să scrii cuiva o scrisoare. Până m-am făcut suficient de mare să mă pot întoarce, trecuse deja prea multă vreme. Nu am crezut că-şi mai aminteşte careva de mine sau că-i mai pasă cuiva.

– Ar fi trebuit să ştii, Cat, spuse Richard. Am vorbit serios când le-am spus celor din familia Costain că ne-ai fost ca o soră. Cum ai putut să te gândeşti că eu sau Neil te-am putea uita?

În timp ce privea fix la vinul din pahar, Cassie îşi dădu seama că mai era un motiv.

– Trebuia să cred că... că familia voastră e bine, sănătoasă, spuse ea dintr-o suflare. Dacă aş fi aflat că vreunul din voi a murit, nu aş fi putut suporta.

Neil se aplecă şi o strânse de umeri, ca un adevărat frate.

– Am fost bine, sănătoşi, Cat. Dar am fi fost şi mai fericiţi dacă ştiam că trăieşti.

– Ce-ai făcut toţi anii ăştia? întrebă Richard. Te-ai căsătorit? Ai copii? Cum ai reuşit să supravieţuieşti?

Cassie ezită, întrebându-se cât de multe să le spună. Dar Neil şi Richard îi erau rude. Meritau să ştie o parte din adevăr.

– Am petrecut cea mai mare parte din timp în Franţa, dar fac vizite regulate în Anglia. Fac o muncă pe care guvernul britanic o consideră utilă.

– Eşti spion, spuse Neil, bănuind la ce făcuse referire. La naiba, Cat, ai fost întotdeauna cea mai jucăuşă fată pe care am cunoscut-o!

– Cred că acum înţeleg mai bine de ce nu ne-ai scris, spuse Richard cu seriozitate. Presupun că munca asta e foarte periculoasă.

Cassie ridică din umeri şi îi răspunse:

– Nu avea nici un rost să vă tulbur vieţile, şi, dacă păţeam ceva, nu trebuia să suportaţi durerea de a mă mai pierde o dată.

– Adevărul e că ai fi avut un motiv la fel de bun să ne anunţi că eşti încă în viaţă, Cat, spuse Richard. Nu ştiai că te aştepta o moştenire?

capitolul 39

– O moştenire? repetă Cassie, uimită. Mai mult ca sigur că în aranjamentele de căsătorie ale părinţilor mei se specifica precis cât moşteneşte fiecare dintre copii, dar sunt sigură că aceste sume au revenit în averea familiei St. Ives de îndată ce a fost pronunţat decesul nostru. De ce să mai fi rămas bani special pentru mine?

Neil zâmbi strengăreşte.

– Spune-i tu, Richard, zise el. Tu eşti ăla care-şi petrece timpul cu avocaţii care administrează averea şi cu bancherii.

– Din păcate, răspunse Richard, dând ochii peste cap. Îţi mai poţi încă moşteni partea, de vreme ce eşti în viaţă, dar ăsta e numai începutul. Mama ta avea o avere considerabilă şi a aranjat să fie împărţită în mod egal între copii. De vreme ce tu eşti singurul copil rămas, ţie îţi revine întreaga ei avere, plus partea moştenită din averea familiei St. Ives.

Cuprinsă încă de îndoială, Cassie spuse:

– Familia Montclair era avută, dar am presupus că averea le-a fost confiscată de guvernul francez, în timpul revoluţiei.

– Probabil. Nu am nici o informaţie cu privire la acest fapt, îi răspunse Richard. Dar, fiindcă mama ta s-a

căsătorit cu un cetățean englez, întreaga ei avere a fost transferată în Anglia, unde a crescut binișor de atunci încoace.

– Noi, cei din familia St. Ives, suntem oameni de afaceri până-n măduva oaselor, spuse Neil cu un rânjet. Ne pricepem mult mai bine să facem bani decât orice aristocrat.

Vestea depășea puterea de înțelegere a lui Cassie.

– Așadar, acum îmi permit să-mi cumpăr o căsuță la malul mării, spuse ea.

– Poți să-ți iei și un castel la malul mării, dacă vrei, o asigură Richard.

Cassie scutură din cap, căci îi venea greu să-și creadă urechilor.

– Nu m-am gândit că voi trăi vreodată să apuc momentul în care să conteze dacă am sau nu bani, spuse ea. Orice cheltuieli am avut până acum, mi-au fost despăgubite de cei cu care lucrez, așa că am avut mereu salariul, drept rezervă. Nu avea nici un rost să-și cumpere rochii sau bijuterii, de vreme ce nu apuca niciodată să le poarte. Nu mi-am făcut niciodată griji pentru viitorul meu, pentru că nu m-am așteptat să apuc bătrânețea.

– Ajunge cu prostiile, Cat, spuse Neil, cu o voce aspră. Și eu am fost soldat în armată și am știut că pot să dau oricând nas în nas cu moartea, mai devreme decât ar fi cazul, dar am toate intențiile să devin un colonel ursuz, în rezervă, și să trăiesc pân' la nouăzeci de ani. N-are nici un rost să presupui că vei muri de tânăr.

Însă Cassie asta presupusese. Doar că acum descoperea motive să trăiască.

– Am vorbit destul despre moarte, spuse Richard. Cat, vino înapoi la Londra, cu noi. Părinții mei vor fi nespus de bucuroși să te vadă.

Să-l părăsească pe Grey? Să plece de la Summerhill? Dar trebuia să o facă, și asta cât mai curând. Încercând să tragă de timp, răspunse:

– Trebuie să mă gândesc un pic. Totul s-a întâmplat prea repede.

– Lumea s-a întors cu susul în jos, se arătă Richard de acord cu ea. Ia-l și pe Wyndham. Ar trebui să-ți cunoască

şi el familia. Mi-ar face plăcere aflu mai multe despre el. Să-mi dau seama dacă e suficient de bun pentru scumpa mea aproape soră.

– Tocmai s-a reîntors la Summerhill, nu o să vrea să plece atât de curând.

Verii ei aprobară, înţelegători, apoi începură să o pună la curent cu ce se mai întâmplase în familie în ultimele două decenii. Simţea cum o lume nouă, luminoasă şi strălucitoare se construia chiar în faţa ochilor ei.

Ar putea înlocui lumea strălucitoare de acolo, care nu ar fi avut cum să fie a ei.

Până când Cassie şi verii ei epuizară toate subiectele de conversaţie, toţi cei ai casei se retraseseră la culcare. Când fu prea ostenită să mai continue, Cassie îi îmbrăţişă pe amândoi şi le ură noapte bună.

– Uitasem ce minunat e să ai o familie.

– Nu e nimic mai important pe lume, spuse Richard în timp ce-i dădea drumul din îmbrăţişare, ca să-i cedeze locul lui Neil. Acum, că te avem iar printre noi, nu o să mai duci niciodată lipsă de rude.

– Vino cu noi la Londra, Cat, adăugă Neil. Am să plec în Spania înainte de sfârşitul săptămânii, şi am senzaţia că mai avem încă de vorbit despre ani şi ani de zile.

– Am să mă gândesc, spuse ea.

Le mai zâmbi o dată şi o luă către odaia ei, ameţită de la vinul pe care îl băuse. Nu-i uitase nici o secundă pe Paul şi pe Anne, adevăraţii ei fraţi, dar ar fi trebuit să-şi aducă aminte că mai avea şi alţi fraţi pe lume.

Pe sub uşa ei se vedea o rază de lumină, deci probabil vreo slujnică lăsase lampa aprinsă pentru ea şi poate făcuse şi focul, să mai ia din răcoarea nopţii. Cassie oftă când îşi dădu seama că trebuia să sune după Hazel ca să o ajute să se dezbrace.

Intră în odaia sa şi nu se mira câtuşi de puţin când observă că nu era singură. Grey stătea întins pe pat, cu braţele strânse sub cap şi cu privirea aţintită în tavan. Îşi scosese cizmele şi haina şi emana putere din corpul

său slab, ca al unei pantere, în timp ce lumina focului îi grava părul de aur și silueta masculină.

Când intră, întoarse către ea ochii surprinzător de încercănați.

– Ai să pleci, nu-i așa? o întrebă el, încetișor.

Cassie închise ușa și se sprijini de ea, căci luase deja hotărârea:

– Da.

– Văd cât de important este pentru tine să ai iarăși o familie. Verii tăi par niște tipi foarte de treabă. Și totuși... Cu o mișcare grațioasă, Grey se dădu jos din pat, traversă încăpere și rămase la o lungime de braț depărtare de ea. Nu pleca, Cassie. Te rog, spuse el.

Voia să-i simtă îmbrățișarea, să-l țină la rându-i strâns și să nu-i mai dea niciodată drumul. Voia să afle cele mai adânci mistere ale sufletului său, să rămână cât de lipiți era posibil. Dar nu putea.

– E timpul să plec, Grey, spuse ea, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă.

– De ce? întrebă el cu înverșunare. Nu crezi că putem avea o viață bună împreună?

– Nu știu. La fel cum nu știi nici tu. Scutură din cap. Ești liber de doar câteva săptămâni. Am fost mereu împreună de atunci încoace, am făcut față pericolelor și ne-am dăruit unul altuia pasiune. Eu am fost singura constantă cât timp ai reintrat în lume. Dar nu e un motiv suficient de puternic pentru o căsnicie. Cassie făcu un gest prin care cuprinse tot ce era în jurul lor. Nu mai ai nevoie de mine, Grey. Tot ce îți este cu adevărat necesar e chiar aici, la Summerhill.

– Nu-ți cer să rămâi pentru că am nevoie de tine, ci pentru că așa vreau, spuse el pe un ton grav. Asta nu contează?

Cassie scutură iar din cap.

– Dorința este foarte puternică, dar nu trebuie să-i permitem să ne întunece judecata.

– Nu? Crezi că e ușor să nu iei asta în seamă? Grey înaintă și o țintui de ușă, într-un sărut pasional. Mâinile îi alunecară peste trupul ei, pline de dorință și de promisiune, și tot corpul ei se trezi, tânjind după viață.

Rezistența și judecata dreaptă se evaporară când ea se lăsă pradă pasiunii care-i lega. Se apropiară unul de altul, crispați de dorința de a se uni, deși mult prea nerăbdători să se dezbrace.

Cu respirația întretăiată, Grey îi trase rochia verde, de satin, până la șold. Apoi se cufundă în căldura umedă și mătăsoasă, cu desăvârșită îndemânare.

Cassie gâfâi și fu străbătută de fiori la atingerea mâinii sale. Ar fi vrut să se topească peste el. În același timp, ar fi vrut să-i sfâșie hainele. Impulsul distrugător câștigă, și-i smulse cămașa din pantaloni, apoi își lăsă mâna să-i alunece peste pântecul lui încordat și încins.

Când Cassie dădu peste carnea tare și fierbinte, Grey tresări și lăsă să-i scape un geamăt. Își desfăcu pantalonii dintr-o smucire, în timp ce ea ridică un picior și-i cuprinse șoldul cu el. După ce se culcuși înăuntrul ei, se contopiră, cu respirațiile întretăiate, înverșunați la unison, un bărbat și o femeie care-și găseau împlinirea împreună.

– Catherine, spuse el cu o voce răgușită, în timp ce mâinile i se strânseră pe curbele perfecte ale fundului ei. Cat. *Cassie!*

Tot corpul îi fu scuturat de spasme, și se rostogoli în abis, trăgând-o și pe ea după el. Cassie îl mușcă de umăr, ca să-și înăbușe strigătele, în timp ce el o satisfăcea și o umplea, dizolvând durerea care-i modelase viața și lăsând în loc numai senzații.

Cu toate acestea, nu era de-ajuns. Nu și atunci când focul pasiunii se mai domoli și o lăsă cu respirația întretăiată, cu mușchii slăbiți și plină de regrete.

Nu ar fi reușit să traverseze încăperea dacă nu ar fi dus-o el, mai mult pe brațe. Odată ce ajunseră în picioare lângă pat, Grey îi desfăcu cu agilitate legăturile și găicile rochiei de satin. În timp ce-i îndepărta straturile de haine, Cassie se întreba dacă rochia mai putea fi salvată.

Își dădu seama că nu prea mai conta, de vreme ce acum își permitea să cumpere orice altă rochie, ca să o înlocuiască pe aceasta. Dar Cassie era produsul atâtor

ani de frugalitate, încât nu putea să nu-i pese dacă o rochie aşa frumoasă era distrusă fără motiv.

La fel cum era produsul prea multor pericole şi dezamăgiri pentru a se putea oferi unui bărbat care o dorea în acel moment, dar nu avea să o dorească la nesfârşit. Acela era miezul problemei, îşi dădu ea seama, în timp ce se strecură sub pături şi-l privi cum se dezbrăca.

Era frumos, cu muşchi puternici şi cu pielea netedă. Era un bărbat care iubea şi aprecia femeile, iar când pasiunea care-i unea acum avea să dispară, avea să găsească o nouă pasiune, în braţele altcuiva.

Grey nu s-ar purta rău cu ea. Ar face tot ce i-ar sta în putinţă ca să-şi ascundă idilele, să nu-i rănească sentimentele şi să nu-i stârbească demnitatea. Dar ea şi-ar da seama. Un spion profesionist nu avea cum să fie înşelat într-o problemă atât de strâns legată de suflet.

Peste un an sau doi, când părţile afectate ale sufletului său aveau să se vindece şi să ia o nouă formă, care nu putea fi ştiută de pe acum, poate avea să se simtă pregătit să o găsească pe următoarea contesă de Costain. Probabil o virgină frumoasă şi sofisticată, căreia avea să-i fie de-ajuns ce îi putea el oferi şi care probabil avea să se bucure de libertatea de a-şi găsi la rândul său amanţi, după ce pasiunea dintre ei avea să pălească şi după ce aveau să-şi asigure moştenitorii, aşa cum cerea poziţia lui.

Dar Cassie nu avea să fie niciodată acea femeie. Nu dorea să împartă nimic. Trebuia să plece acum, înainte să fie prea îndrăgostită de el ca să mai poată pleca.

În timp ce o ţinea aproape de el, Grey o întrebă, cu o tristă resemnare:

– Tot o să pleci, nu-i aşa, domniţa mea cea şireată?

– Da, îi şopti ea. Între noi există atracţie şi o legătură care s-a creat cât am evadat din Franţa, dar nu e de ajuns ca să ne putem clădi o viaţă împreună.

– Eu sunt de părere că este, dar, dacă tu nu eşti de acord, nu ştiu ce să fac ca să te răzgândeşti. Mâna cu care o mângâia alunecă de pe umăr tot mai jos, încălzindu-i şi modelându-i carnea pe care o întâlnea în cale. Vreau să-ţi ofer totul, şi totuşi tu nu ai nevoie de nimic

de la mine. Ai reuşit să recâştigi viaţa bogată şi poziţia socială cu care te-ai născut, aşa că nici măcar asta nu-ţi mai pot oferi.

– Mi-ai dat ceva mult mai valoros decât vreun titlu sau avere. Cassie se întoarse cu faţa spre el şi-i sărută buzele cu o tandreţe nemărginită. Mi-ai deschis inima într-un fel care face acum posibil un alt gen de viitor pentru mine. Dacă voi supravieţui acestui război, şi încep să cred că voi supravieţui, am să pot duce o viaţă mai bună decât ar fi fost posibil dacă nu te-aş fi întâlnit.

Grey îi cuprinse un sân.

– Mă bucur că apreciezi timpul pe care l-am petrecut împreună. Eu am crezut că numai eu am avut de câştigat, şi nu sunt într-atât de egoist încât să prefer să fie aşa.

– Nu eşti egoist. Îl mai sărută o dată, iar tandreţea se preschimbă în dorinţă. Eşti generos, într-un fel în care nici un bărbat pe care l-am cunoscut până acum nu o poate face.

Grey se răsuci până ajunse deasupra ei şi se sprijini astfel încât corpul lui abia dacă-l atingea pe al ei.

– Ai avut dreptate, îmi va lua mai mult de o lună de zile ca să-mi revin după iadul acela. Crezi că voi fi un om mai bun şi mai raţional peste un an? Când mai treci prin Anglia, pot să te iau în vacanţe nebuneşti şi pasionale, la malul mării?

– Nu! spuse ea pe un ton tăios. Trebuie să punem capăt *acum*. Nu trebuie să aştepţi să vezi dacă nu cumva mă răzgândesc, iar o aventură nu ar face decât să prelungească agonia. Descoperă bucuriile pe care ţi le pot da toate lucrurile de care ai fost lipsit. Un an de-acum încolo nici nu vei mai vrea să auzi de un spion bătrân.

– Îmi vine să te plesnesc, spuse el exasperat. Îţi faci griji pentru sănătatea mea mintală, dar tu eşti atât de bleagă încât nici nu-ţi dai seama ce femeie extraordinară şi frumoasă eşti. Începu să o sărute pe gât, tot mai jos, stârnindu-i senzaţii pe care le credea consumate. Pot măcar să te conving că eşti extrem de dorită?

Cassie îşi desfăcu picioarele, iar el se strecură între ele, în timp ce tot corpul său, din ce în ce mai încordat,

alunecă de-a lungul cărnii ei sensibile. În timp ce se mișca în ritm cu el, îi spuse, pe un ton răgușit:

– Mă faci să mă simt cea mai dorită femeie de pe pământ.

– Pentru că așa și ești, răspunse el și-și îngropă fața în curbura umărului ei. O, Doamne, Cassie! Dacă nu mai avem decât noaptea asta, hai să o trăim până în ultima secundă.

– Așa o să și facem, spuse ea și-l trase înspre ea. Așa o să și facem.

După ce pasiunea și cuvintele se consumară, Grey se întinse lângă ea și o cuprinse în brațe astfel încât ea să poată simți bătăile puternice ale inimii lui. Cassie se întrebă dacă avea să se mai simtă atât de apropiată de vreun bărbat.

Poate că da. Timpul petrecut alături de Grey adusese schimbări fundamentale în sufletul ei. Acum își putea imagina viața de după război. Dacă avea să supraviețuiască, avea să-și cumpere o casă în Norfolk, ca să fie aproape de familia ei. Poate chiar avea să se mărite într-o bună zi. Dar în acel moment îi era greu să-și închipuie că ar fi putut iubi alt bărbat în afară de Grey.

Era pe jumătate adormită când Grey începu să cânte, îngânând cuvintele și melodia abia auzit. Nu-l mai auzise cântând de când îl găsise în temnița castelului Durand. O surprinseseră atunci, în egală măsură, vocea lui gravă și puternică și cântecul incredibil de vulgar.

Vocea îi era și acum gravă, dar de data asta cânta despre dragoste sau, mai corect spus, despre o dragoste pierdută. Lui Cassie i se puse un nod în gât când recunoscu melodia din copilăria sa.

Te duci cumva la târgul din Scarborough?
Pătrunjel, salvie, rozmarin și cimbru să iei
Și s-o saluți pe fata ce locuiește acolo;
Odată, de mult, a fost lumina ochilor mei.

Versurile continuau să povestească șirul de întâmplări prin care se duceau la îndeplinire misiuni imposibile

ce trebuiau trecute înainte de a ajunge la adevărata dragoste. Cu durere în suflet, închise ochii pentru a-şi stăpâni lacrimile.

Şi s-o saluţi pe fata ce locuieşte acolo;
Odată, de mult, a fost lumina ochilor mei.

capitolul 40

Grey avusese de înfruntat şi provocări mai dificile decât să-şi ia cum se cuvine rămas-bun de la Cassie, care îl părăsea pentru totdeauna, însă nu şi le mai putea aminti în acele momente. Se ruga să reuşească să-şi păstreze stăpânirea de sine şi să nu clacheze, confirmându-şi astfel cele mai negre temeri în legătură cu sănătatea sa mintală.

Întreaga familie Sommers se adunase în holul din faţă, pentru a-şi lua bun-rămas de la Cassie şi de la verii ei. Nu mai era îmbrăcată ca de gală în dimineaţa respectivă, dar rochia de zi, croită fără cusur, se potrivea perfect cu părul ei incredibil de roşcat şi cu tenul ca de porţelan. Când se întoarse către el, ca să-şi ia rămas-bun, avea o ţinută mai regală decât însăşi regina Angliei. Îi venea greu să-şi aducă aminte că stătuseră unul în braţele celuilalt, dezbrăcaţi şi plini de pasiune, în noaptea care tocmai trecuse.

În timp ce Richard şi Neil îi copleşeau pe conte şi pe contesă cu mulţumiri şi cu urări de bun-rămas, Grey profită de ocazie ca să mai schimbe câteva cuvinte cu Cassie. Când se apropiară unul de altul, Grey observă cearcăne sub ochii lui Cassie. Nici nu era de mirare, având în vedere cât de puţin dormiseră. Probabil şi el arăta la fel.

– Dacă reuşesc să trec şi de acest moment fără să mă apuce o criză de isterie, atunci pot fi sigur că mi-am revenit după nebunia ce m-a cuprins cât am stat în temniţă, şopti el, încercând să pară degajat. Cu toate că, să fiu sincer, singurul lucru care mă opreşte să nu te iau pe sus

și să te încui în pod e faptul că-s sigur că mi-ai rupe un braț sau chiar ceva mai valoros.

În ochii lui Cassie străluci o urmă de amuzament.

– N-am nici o îndoială că ai parcurs o bună bucată din calea către vindecare, Grey. În curând, vei frânge inima oricărei femei din lumea mondenă.

– Oricât de straniu ar părea, nu asta îmi doresc.

Grey studie chipul lui Cassie cu o asemenea înverșunare, că ar fi putut să-i ardă cu privirea tenul deschis la culoare. Într-un colț îndepărtat al minții sale înțelese de ce considera ea că trebuia să-și urmeze fiecare calea sa. O și mai mică parte din el era de acord. Dar inima, corpul și sufletul îi spuneau altceva.

– E timpul să mergem, Cat! strigă Neil.

– La revedere, domnul meu și tovarăș împotriva greutăților. Cassie ridică o mână și mângâie obrazul lui Grey ca adierea unei pene. Nu am să te uit niciodată.

Grey își pierdu controlul și o strânse într-o îmbrățișare disperată.

– Rămâi, Cassie! îi șopti el în ureche. Nu pleca.

O secundă numai, Cassie îl strânse și ea în brațe, cu aceeași fervoare. Apoi se trase înapoi, îmbujorată.

– Să ai o viață frumoasă, Grey. Fii fericit!

Apoi se întoarse și plecă de la Summerhill.

Luă cu ea și inima lui.

Cassie nu reuși să se relaxeze până când trăsura nu ajunse la o distanță considerabilă de domeniu. Nu că se aștepta să-l vadă pe Grey venind în galop pe urmele ei, trăgând-o pe calul său. Era sigură că înțelegea că nu era cazul să încerce. Dar cu Grey nu se știa niciodată.

Când ajunseră la drumul principal care mergea către răsărit, înspre Londra, se rezemă în sfârșit de perne. Cum erau patru inși în trăsură, se făcuse cald, așa că-și scoase boneta. Richard stătea lângă ea. Bancheta din fața lor era ocupată de Neil, în fața ei, în timp ce Hazel, care părea invizibilă în felul acela în care numai agenții lui Kirkland reușeau, stătea în fața lui Richard.

Richard, care fusese tăcut până atunci, îi spuse dintr-odată:

– Am văzut ce a făcut Wyndham, chiar înainte să plecăm. S-a purtat dezonorabil cu tine, Cassie?

– Dezonorabil? întrebă ea fără să știe ce să creadă. Ce vrei să spui?

Richard părea stânjenit, dar gata să-l provoace pe Grey la duel, când întrebă:

– Te-a făcut să ai așteptări pe care mai apoi nu și le-a onorat?

Prinsă între amuzament și iritare, Cassie îi răspunse pe un ton rece:

– Dacă te antrenezi să devii capul familiei, încetează! Sunt capabilă să-mi port și singură de grijă.

– Dar te tratează cum se cuvine? insistă Richard. Vorbesc serios, Catherine.

Privi cu atenție la verii ei preț de vreo duzină de învârtituri de roți, în timp ce se întreba dacă aceștia ar putea pricepe realitățile care alcătuiau viața unui spion. Probabil ar fi șocați – erau, până la urmă, fii de vicar. Cel mai bine era să nici nu încerce să le explice încâlcelile situației în care se afla.

– Wyndham a vrut să se căsătorească cu mine. Majoritatea oamenilor ar considera asta o purtare onorabilă.

– Și tu nu ai vrut? întrebă el contrariat. Nu pricep. Păreați foarte atașați unul de altul.

– E complicat, răspunse ea.

Cassie închise ochii și puse astfel capăt discuției. Nici ea nu pricepea. Dar știa că avea dreptate. Grey nu era încă pregătit să aibă o soție. Și, când avea să fie pregătit, dacă avea să se întâmple vreodată, nu avea să fie ea aceea.

Încă o dată, călătoria până la Londra fu cea mai rapidă cu putință, cum numai o trăsură tocmită și multe schimburi de cai o puteau face posibilă. Chiar și așa, se înserase deja când ajunseră la Londra. La cererea ei, Hazel fu lăsată lângă biroul lui Kirkland. Cassie presupuse că agenta avea să-i raporteze lui Kirkland despre întoarcerea lui Wyndham acasă.

În timp ce Hazel cobora din trăsură, Cassie îi spuse:

– Îţi mulţumesc mult. Mi-ai uşurat vizita în Ţinutul dinspre Apus.

Hazel zâmbi şi răspunse:

– Mi-a făcut plăcere. Poate ne mai întâlnim pe Exeter Street.

După ce trăsura se puse iarăşi în mişcare, Neil făcu o observaţie:

– Nu seamănă cu o slujnică obişnuită.

Cassie zâmbi şi-i răspunse:

– Nici eu nu sunt o doamnă obişnuită.

Reşedinţa familiei St. Ives era la mică distanţă de mers cu trăsura. În timp ce Neil o ajută să coboare, Cassie studie faţada casei. Casele din cartierul acesta erau drăguţe şi bine proporţionate. Când era copil, nu fusese adusă prea des la Londra, dar îşi amintea bine casa.

– Ţi-e greu să te afli din nou aici? o întrebă Richard când Cassie îl apucă de braţ.

Cassie încuviinţă din cap.

– Am stat aici numai de câteva ori, dar am amintiri plăcute legate de locul acesta. Aşa că l-am ocolit.

– Nu ai trecut niciodată pe aici cât ai stat în Londra? o întrebă Neil surprins.

– Niciodată, răspunse Cassie, iar gura i se strâmbă într-o grimasă. Am îngropat tot ce avea legătură cu copilăria mea şi nu am privit niciodată înapoi.

– Asta nu o să se mai întâmple, spuse Neil hotărât. Nu vom permite noi.

– Ce mai fraţi autoritari, replică ea zâmbind. Nici măcar când aveam opt ani nu acceptam ordine de la nimeni.

Richard zâmbi şmechereşte.

– Nu pot spera că ai devenit mai maleabilă, măcar un pic de tot? întrebă el.

– Ar fi o pierdere de vreme. Mai bine te-ai gândi cum facem să nu-i şocăm prea tare pe părinţii tăi, îl sfătui ea. Când Lady Costain l-a văzut pe Wyndham, pe neanunţate, a leşinat.

– Ai dreptate. Mă duc înăuntru, să-i previn. Neil, lasă-mi câteva minute la dispoziție să pregătesc terenul, înainte să o aduci tu pe Cat înăuntru.

– S-a făcut.

Lacheul care le deschise ușa se uită curios la Cassie, dar era prea tânăr să o fi cunoscut.

– Bine ați venit acasă, domnilor, spuse el. Dacă doriți să-i salutați pe Lord și pe Lady St. Ives, își beau amândoi ceaiul în salon.

– Trimite sus cina pentru trei persoane, îi ordonă Richard. Urcă scările către salon cu pași repezi.

Neil luă pelerina și boneta lui Cassie și adăugă:

– Pregătește o odaie pentru musafirul nostru. După ce slujitorul se grăbi să-i îndeplinească ordinele, Neil continuă: Ești gata să întâlnești și alte rude?

Cassie îi zâmbi pieziș și-l apucă de braț.

– Acum înțeleg mai bine de ce era așa emoționat Wyndham în legătură cu întorsul acasă după o absență îndelungată.

– De vreme ce nu te așteptai să apărem, nu a trebuit să începi prin a-ți face griji, se arătă el de acord. Dar nu o să fie rău. Și acum, cu zâmbet înainte, marș!

Cassie râse și se supuse ordinului. În timp ce urcau scara, încercă să-și aducă aminte zilele de naștere ale verilor ei. Richard era cam cu un an mai mare decât ea, iar Neil cu un an mai tânăr. Fuseseră destul de apropiați ca vârstă ca să alerge toți trei, împreună, ca niște sălbatici. Atmosfera din casa parohială era mult mai destinsă decât cea din reședința familiei, și Cassie petrecuse mult timp acolo și asistase la lecțiile predate de unchiul ei.

Casa părea exact așa cum și-o amintea ea, ba chiar recunoscu și câteva piese de mobilier. Cu toate astea, făcuseră destul de multe schimbări, mai ales în ce privea lucrările de artă și tapiseriile, așa că nu mai părea casa părinților ei, ceea ce o bucura.

Când intrară în salonul de primire, Lady St. Ives tocmai spunea, pe un ton placid:

– Și cât mai trebuie să așteptăm până vedem surpriza asta nemaipomenit de plăcută, Richard?

– Nu foarte mult, îi răspunse fiul ei. Iată! exclamă el şi făcu un gest larg către Cassie şi Neil, apoi se duse lângă ei. Cum stăteau aşa toţi trei, unul lângă altul, asemănarea era incontestabilă.

Unchiul şi mătuşa lui Cassie icniră când o văzură. Anii care trecuseră le aduseseră kilograme în plus, riduri şi fire albe de păr, dar erau în continuare unchiul şi mătuşa relaxaţi, pe care îi ştia şi-i adora. Făcu o plecăciune adâncă.

– Am bătut drum lung, unchiule Vicar, spuse ea. Răbdare, răbdătoare mătuşă Patience.

Le folosise într-adins poreclele, ca pentru a-şi dovedi identitatea.

– Catherine? întrebă mătuşa ei suspinând.

Unchiul ei traversă încăperea şi o privi mai îndeaproape. John St. Ives semăna cu tatăl ei, numai că era mai blând şi mai lat în umeri şi cam cu două decenii mai în vârstă.

– Catherine, spuse el şi-i strânse mâinile, cu o expresie radioasă pe chip. Draga mea! De data asta nu e un impostor, Patience!

Reuniunea care urmă era o copie a celei dintre ea, Richard şi Neil, numai că de data asta cu mai mulţi oameni, mai multă mâncare şi mai multe voci care vorbeau deodată. Aproape de miezul nopţii, Cassie începu să caşte.

– Îmi pare rău, se scuză ea. A fost o zi lungă.

– Ar fi trebuit să cer să se pregătească o odaie! exclamă mătuşa ei. M-am luat cu vorba şi am uitat.

– Eu nu am uitat, spuse Neil, mândru de el. Odaia e gata când Cat e gata.

– Adică fix acum, răspunse Cassie şi mai scăpă un căscat. Era obosită, nu numai din pricina drumului, cât mai degrabă din pricina socializării. Era obişnuită cu o viaţă mai liniştită.

– Ce planuri ai acum, Catherine? o întrebă unchiul ei. Asta va fi casa ta cât timp eşti în Londra, desigur. Dar nu ai vrea să mergi la reşedinţa Eaton? Vine primăvara, aşa că în Norfolk va fi deosebit de frumos.

Gândul la locul acela o făcu să simtă un junghi de durere. Cassie își petrecuse mai toată copilăria în reședința de la Eaton, și acolo erau și mai multe amintiri cărora ar fi trebuit să le facă față.

– Poate mai târziu, răspunse ea. Deocamdată am treabă în Londra.

După ce se îmbrățișară în chip de noapte bună, Cassie se retrase mulțumită, într-o odaie confortabilă și frumos mobilată, încălzită de un foc ce ardea vioi. Hainele îi fuseseră periate și atârnate în dulap.

La câteva momente după Cassie intră și o slujnică. Fata venise să o ajute să-și dezbrace rochia, și-i aduse și cremă caldă de lapte condimentat, ca să o ajute să doarmă. Mai că-i dădură lacrimile când luă cana din care se ridicau ușurel aburi. Își dădu seama după miros că era făcută după rețeta franțuzească a mamei sale. Băuse de multe ori, pe când era copilă.

După ce slujnica îi desfăcu rochia, Cassie îi spuse că putea pleca. Își puse cămașa de noapte și halatul, apoi luă cana și se duse la fereastră, privind la Londra adormită. Luă o gură din crema de lapte și-și dădu seama că, în semn de apreciere pentru faptul că ajunsese o persoană matură, fusese adăugată o porție bună de rom.

Oare ce făcea Grey? Era mai bine să nu se mai gândească la asta.

Oricât și-ar fi iubit familia pe care o redescoperise acum, fusese prea mult timp independentă ca să le permită să o strunească. Aveau cele mai bune intenții din lume, dar ea fusese toată viața ei de adult de până atunci Cassie Fox și jurase să ajute la înfrângerea lui Napoleon.

Deși nu era pregătită să viziteze reședința Eaton, avea să-i facă plăcere să petreacă timp alături de familia St. Ives și să se poarte ca o femeie cu posibilități materiale. Le era datoare lui Lady Kiri Mackenzie și Luciei Stillwell cu o partidă de cumpărături pe cinste, în semn de mulțumire pentru faptul că-i dăduseră o garderobă întreagă, peste noapte.

Își dădu seama că, de vreme ce avea avere, trebuia să-și facă un testament. Nu mai avusese nevoie de așa ceva până atunci.

Voia, de asemenea, să scoată puțin colții la Kirkland, pentru că-l informase pe Richard St. Ives că era în viață, și asta fără permisiunea ei. Faptul că totul se terminase cu bine era o dovadă în plus că instinctul lui Kirkland funcționa enervant de bine.

După ce avea să se ia de el, intenționa să-i ceară o nouă misiune. Viața ei se schimbase radical în ultimele săptămâni, dar în Europa războiul continua. Iar ea nu avea să fie mulțumită până când Napoleon nu era distrus.

Vulpea nu-și terminase fuga.

Grey își reluă obiceiul de a alerga. Alergase pe loc, ore în șir, în anii cât fusese întemnițat, în timp ce-și imagina că străbătea peisaje întinse și înverzite. De multe ori își vizitase în minte casa în acele alergări spre nicăieri. Acum putea alerga cu-adevărat prin Summerhill. Avea nevoie să facă mișcare, de vreme ce nu-și mai consuma energia în pat, cu Cassie.

Își dădu rapid seama că era altceva să alerge în susul și-n josul dealului decât pe loc. Cu toate că descoperi niște mușchi noi, care nu-i fuseseră de folos pe teren plat, aprecia libertatea de care se bucura când alerga, indiferent că era soare, ploaie sau ceață. Și nu avea să se satură niciodată de frumusețea acelui loc.

Cu toate că îi plăcea să călărească, mersul pe jos îl făcea să dezvăluie noi aspecte legate de Summerhill. Cizmarul de acolo îi făcu o pereche de cizme cu carâmbul scurt, ușoare și confortabile, numai bune pentru noua sa pasiune. Simțea cum se întrema, atât emoțional, cât și fizic. Pământul ancestral, atât de minunat, îl vindeca în feluri pe care i-ar fi fost imposibil să le descrie.

Încerca să nu se gândească la Cassie. Poate că procesul de maturizare fusese oprit, în cazul său, de anii petrecuți în temniță, dar, la naiba, era adult. Trebuia să fie în stare să accepte că o femeie avea motive întemeiate și suficiente ca să nu-l dorească.

Din nefericire, își amintea de ea ori de câte ori părinții săi dădeau câte o mică petrecere, în cinstea câte unui vecin. Fusese de acord cu aceste adunări, căci știa că oamenii erau curioși să vadă fiul rătăcit, întors acasă, și trebuia să se integreze iar în comunitate.

Dar ura felul în care era privit, asemenea unei bucăți de friptură aruncate în mijlocul unei haite înfometate de câini. Fusese nevoit să le spună alor lui că rupsese logodna cu Cassie, dar refuzase să le răspundă la orice întrebare. Însă faptul că era de acum liber însemna că toate femeile tinere, bune de măritat, de prin împrejurimi, îl cântăreau din priviri și-și evaluau șansele de reușită.

Cele care nu erau niște doamne îl evaluau în alte feluri și-i făceau alt gen de oferte. Deveni expert în a dispărea politicos. Atâtea femei nubile îi arătau numai cât de unică și de specială era Cassie. Îi lipseau inteligența, căldura și înțelepciunea ei acumulată de-a lungul grelelor încercări prin care trecuse. Și-i era dor și de corpul ei senzual, cu delicioase rotunjimi.

Faptul că gândul începea să-i zboare la ea însemna că era timpul să se apuce iar de alergat.

După primele două săptămâni acasă, începuse să se mai relaxeze și se simțea iarăși ca un adevărat Lord Wyndham. Apoi primi o scrisoare care îi întoarse iar existența cu susul în jos.

Grey porni în căutarea lui Peter, pe care-l găsi în bibliotecă, locul cel mai des frecventat de fratele său. Peter își ridică nasul dintr-o scrisoare, cu un surâs radios pe chip.

– E de la domnul Burke, directorul de teatru! Zice că trupa lui are nevoie de un actor care să le dea pe doamne pe spate și, cum eu i-am demonstrat că sunt bun ca actor, e gata să-mi dea o șansă.

– Minunat! Și acum Grey urma să distrugă fericirea fratelui său. Dar nu le spune deocamdată părinților. Cu chipul înnourat, Grey ridică scrisoarea pe care o ținea el în mână. Trebuie să plec în Franța. Dacă nu mă întorc, vei deveni iarăși moștenitorul familiei Costain.

capitolul 41

Samuel Johnson spusese că dacă un om se plictisește de Londra înseamnă că s-a plictisit de viață. Acest lucru n-o fi fost însă valabil și-n cazul femeilor, pentru că, după două săptămâni de cumpărături și socializare, Cassie nu mai avea astâmpăr. Era obișnuită să ducă o viață în care totul avea un scop. Nu i se părea foarte important să aleagă funde pentru bonete, în comparație cu a face ceva pentru a grăbi sfârșitul lui Napoleon.

Simți o adevărată ușurare când primi un mesaj de la Kirkland, prin care-i cerea să-i facă o vizită. Îl vizitase și mai înainte, ca să-l certe că le spusese verilor ei despre existența ei, dar nici unul din ei nu luase dojana ei prea în serios, de vreme ce rezultatele intervenției lui erau bune.

De data asta era altceva. În timp ce manevră ciocănelul de la ușă, în formă de cap de dragon, își aminti de ziua aceea de ianuarie în care trecuse pe la Kirkland, iar el îi ceruse să vadă dacă Wyndham, care dispăruse de mult fără urmă, mai era în viață. Lunile care se scurseseră de atunci fuseseră așa pline de evenimente, încât părea că trecuse mult mai mult timp.

Fu întâmpinată și de această dată de majordom, dar se duse singură până în biroul lui Kirkland. Când intră, bărbatul se ridică, plin de curtoazie.

– Ce ai azi pentru mine, James? îl întrebă ea pe un ton degajat. Informații pe care să le duc din Anglia în Franța sau invers? Cercetare, asasinare?

– Am informații pentru tine, spuse el pe un ton sobru. E treaba ta ce alegi să faci cu ele.

Cassie luă un loc, la invitația lui făcută printr-un gest al mâinii.

– Pare ceva serios.

– Așa și este. Se sprijini obosit de spătarul scaunului. Știi că Guvernul Franței și cel al Angliei au modalitățile lor, secrete, de a păstra comunicarea, nu? Când Cassie confirmă, el continuă: Am primit un mesaj trimis de Claude Durand, continuă el. A trecut prin mai multe mâini, înainte de a ajunge la mine. L-a capturat din nou

pe Père Laurent, tovarășul lui Wyndham din captivitate, și i-a arestat și pe membrii familiei, care-l adăposteau pe preot.

– Familia Boyer. Lui Cassie i se puse un nod în gât, și simți cum i se face rău. Era de-ajuns că Durand îl capturase iarăși pe Père Laurent, dar și pe Viole și pe Romain Boyer? Nepoata preotului și familia ei, spuse ea cu voce tare. Ne-au oferit bunătate și adăpost, când aveam cea mai mare nevoie de ele. Durand le-a arestat și copiii?

– Se pare că da. A spus c-a arestat patru membri ai familiei Boyer.

Probabil Durand nu se mai obosise să o prindă și pe fata cea mare, măritată, dar asta nu era cine știe ce ușurare. Cassie blestemă, folosind cuvinte pe care Catherine St. Ives nu ar fi avut de unde să le știe.

– Ce diavol! exclamă ea. În clipa în care înțelese, o cuprinse un calm glacial. Durand a trimis informația drept momeală, nu-i așa. Vrea să-l facă pe Wyndham să se întoarcă în Franța.

– E singurul motiv pentru care s-ar căzni atâta ca să trimită englezilor această informație, spuse Kirkland. Și mă tem că dorința îi va fi împlinită. Wyndham se pregătește chiar acum să plece spre Franța.

Cassie icni.

– De ce naiba i-ai spus lui Wyndham? Salvarea celor din familia Boyers e o treabă aproape imposibilă, chiar și pentru agenții cu experiență. Dacă se duce în Franța, va fi omorât!

– Sper să nu fie așa. Cât privește motivele pentru care i-am spus despre mesajul de la Durand... Kirkland făcu o grimasă. În ciuda comentariilor tale nejustificate, despre amestecul meu în ciorba altora, nu-mi place să iau decizii în locul oamenilor. Cum s-ar simți Wyndham dacă ar afla, mai târziu, că Père Laurent a fost capturat din nou și a murit în temniță? Și familia Boyer la fel? Par niște oameni de treabă, al căror singur delict a fost că doamna Boyer l-a adăpostit pe unchiul său.

– Dar știai că Wyndham se va simți dator să plece spre Franța. Cassie tresări. Parcă-l și văd tocmindu-se cu Durand, oferindu-se pe el însuși în schimbul libertății lui Père Laurent și a familiei Boyer.

Kirkland învârtea pana de scris între degetele încordate când spuse:

– Ar fi lipsit de minte să se pună la tocmeli cu-n șarpe precum Durand, dar îmi pot imagina că Wyndham ar face-o, dacă ar crede că asta e singura posibilitate.

Cassie deveni dintr-odată calmă și spuse:

– Cred că știi că nu am să-l las pe Grey să meargă singur.

– M-am gândit că e foarte probabil să insiști să pleci și tu cu el, recunoscu el.

– Te plictisești vreodată să te joci de-a Dumnezeu, James? întrebă Cassie, cu vocea încordată.

– În mod frecvent. Pana se rupse între degetele lui. Dacă Wyndham pleacă de unul singur, nu are mai nici o șansă să supraviețuiască, darămite să îndeplinească misiunea. Dacă te duci și tu cu el, șansele de reușită cresc, dar tot nu-s cine știe ce, și am reușit să pun și viața ta în pericol. Tu ce-ai face, în locul meu?

Cassie se gândi.

– Același lucru pe care-l faci și tu. Dar trebuie să-mi vărs focul pe cineva, iar tu ești cel mai la îndemână.

– Blesteamă-mă cât poftești. Sunt obișnuit, spuse Kirkland și-i aruncă un zâmbet strâmb. Uite că ai ajuns să ai și tu o viață nouă. O familie iubitoare, avere, o revenire la viața pentru care te-ai născut. Și eu te trag înapoi în lumea obscură și periculoasă a spionajului.

– Dacă te liniștește cu ceva, să știi că mă cam plictisisem de viața mondenă și eram gata să mă întorc la muncă. Ochii i se mijiră, ca ai lui Cat, porecla ei din copilărie. Sunt sigură că știai cum aș fi reacționat dacă l-ai fi lăsat pe Wyndham să plece și să dea ochii cu moartea, fără să mă anunți.

– M-aș fi temut pentru viața mea, replică el.

– Ești un bărbat înțelept. Se ridică, căci știa prea bine ce avea de făcut. Ai idee unde e Wyndham?

– Sus, în odaia de oaspeți. L-am invitat să locuiască aici cât stă în Londra.

Cassie se întoarse pe călcâie și o luă spre ușă. În urma ei, Kirkland spuse:

– Etajul al doilea, în capăt de tot.

Nu că ar mai fi avut nevoie de indicații. Acum, când știa că Grey era pe aproape, avea să-l găsească. Dumnezeu să-l ajute pe cel care i-ar fi stat în cale.

Grey scria una dintre scrisorile acelea dificile, pe care spera să nu fie niciodată nevoie să fie expediate, când ușa de la odaia lui se deschise fără cel mai mic sunet. Își ridică privirea, convins că era una dintre slujnicele discrete ale lui Kirkland, și rămase împietrit. Era Cassie.

Părea stăpână pe sine și elegantă într-un mod reținut, îmbrăcată într-o rochie de zi de un albastru-închis. Acesta era stilul ei, în calitate de nobilă englezoaică, își dădu el seama. O croială fără cusur, materiale frumoase și o linie mai degrabă conservatoare, care să pondereze silueta perfectă, de o magnifică senzualitate, și părul ei roșu aprins.

Cassie închise ușa, apoi se sprijini de ea, cu o mână pe mâner, de parcă ar fi fost gata să o ia la sănătoasa. Grey sări în picioare, cu inima bătând nebunește, și se gândi că era al naibii de nedrept din partea lui Kirkland să o trimită pe Cassie. Atmosfera se încărcă pe dată cu o tensiune gata să izbucnească. Îi venea să traverseze odaia, să o ia în brațe și să o tragă în pat.

În schimb, se forță să rămână în spatele biroului. Sări peste orice introducere și spuse dintr-o suflare:

– Nu o să mă răzgândesc.

Cassie îl cântări cu o privire plină de răceală.

– Așadar, ai impresia că poți traversa Canalul Mânecii și apoi poți străbate Franța, ca să salvezi cinci oameni din castelul Durand, dintre care cel puțin unul într-o stare fizică deplorabilă?

– Nu știu, răspunse el cu sinceritate. Dar trebuie să încerc. Le datorez prea multe lui Père Laurent și familiei Boyer ca să nu fac tot ce-mi stă în putință.

– Eşti sigur? îl întrebă ea. Ai petrecut zece ani în iad. Ai recâştigat totul. Familia, averea, condiţia socială. Eşti gata să dai cu piciorul la tot, ca să porneşti într-o misiune imposibil de scos la capăt?

– Sunt. În ciuda acceselor de mânie şi de sălbăticie, viaţa lui fusese nespus de dulce de când îl salvase Cassie. Grey îşi căută cuvintele potrivite. Trebuie să fac asta, spuse dintr-o suflare. Am fost atât de binecuvântat de când s-a întâmplat să mă nasc pe acest pământ, şi nu mi s-a cerut niciodată să fac nimic dificil în schimb. Nu mi-am riscat niciodată pielea pentru altcineva. Trebuie... trebuie să îmi dovedesc mie însumi că sunt bărbat, nu un flăcău cu caşul la gură.

Cassie încuviinţă, ca şi cum cuvintele lui i-ar fi confirmat gândurile.

– N-am venit să-mi pierd vremea încercând să te fac să te răzgândeşti. Ştiam că nu le vei întoarce spatele.

– Am de recuperat mulţi ani plini de frivolităţi. Aşadar – o cântări cu o privire precaută –, dacă nu ai de gând să încerci să mă faci să mă răzgândesc, pentru ce ai venit? Să mă legi şi să mă închizi într-un dulap, ca să nu pot pleca din Londra?

Cassie ridică din sprâncene.

– Ca să conduc misiunea, bineînţeles, spuse ea. Dacă te-aş lăsa de capul tău, te-ai duce la moarte sigură, iar timpul şi energia pe care le-am investit în tine ar fi fost în zadar.

Grey nu ştia dacă să râdă sau să blesteme.

– Nu, spuse el. Ai riscat deja prea multe de dragul meu. Père Laurent şi familia lui sunt responsabilitatea mea, nu a ta.

– Asta e discutabil, de vreme ce eu am fost cea care v-am dus la ferma familiei Boyer şi am profitat de bunătatea lor, îi aruncă ea. În schimb, nu e discutabil faptul că tu nu ai experienţa şi îndemânarea necesare ca să te descurci în Franţa şi să ai şanse să te întorci întreg de acolo.

– Mă subestimezi, spuse el scurt, deşi ştia că avea dreptate. Vorbesc franceza la fel de bine ca un nativ, şi am călătorit cu tine prin Franţa, deci am oarece idee

despre cum se face asta. Kirkland mi-a promis că-mi dă şi nişte acte noi.

– Şi de unde ai să găseşti transport, ca să traversezi canalul? Având în vedere că zăceai cu două urme de gloanţe când ne-am întors în Anglia, cred că ţi-ar fi cam greu să găseşti drumul până la contrabandiştii mei.

Avea dreptate, fusese cam ameţit din pricina rănilor şi a răului de mare, dar se gândise deja la asta.

– Se numesc Nash, şi-mi amintesc vag unde am ajuns la ţărm. O să-i găsesc şi am să le ofer o sumă de bani aşa mare, încât ar însemna că nu ţin la afacerile lor dacă mă refuză.

– Ai putea face asta, se arătă ea de acord. Probabil ai reuşi să ajungi şi până la castelul Durand, cu actele potrivite, cu toate că unii s-ar putea să se întrebe ce caută un tânăr aşa vânjos pe drumuri şi nu e în armată. Dar ce te faci când ajungi la castel? Plănuieşti să iei castelul cu asalt, de unul singur?

– O să mă gândesc eu la ceva, şi nu va fi un atac direct. N-oi avea eu experienţă, dar nici prost nu sunt.

– De regulă nu eşti, dar faptul că-mi refuzi ajutorul denotă prostie pură. Împreună, avem ceva şanse. Dar de unul singur... Scutură din cap. Mi-ai spus că Peter nu vrea să fie fiu moştenitor. Ai să-l obligi să accepte titlul?

– Ai pus problema cu mult tact, spuse el, exasperat. Străbătu distanţa dintre ei din doi paşi mari şi o sărută cu pasiunea care se strânsese în el de la ultima noapte petrecută împreună.

De cum o atinse, Cassie se calmă şi se aprinse în acelaşi timp. Gura ei era dulce şi fierbinte, şi sânii se zdrobiră de pieptul lui în timp ce-i răspunse la sărut, înfigându-şi degetele în spatele lui. Vag conştient că asta nu semăna cu ce se aşteptase el, opri sărutul şi se retrase, cu respiraţia întretăiată.

– Chiar crezi că putem călători împreună fără să ne atingem unul pe altul?

– Sigur că nu. Cassie se îmbujorase, iar părul roşcat îi căzuse pe umeri. Îi aruncă un zâmbet amarnic de maliţios. De aceea va trebui să călătorim ca soţ şi soţie.

capitolul 42

Grey nu se putu abține să nu râdă.

– Faptul că vom împărți patul e recompensa mea pentru că te las să vii cu mine? întrebă el.

– Mai degrabă o raționalizare. Suntem amândoi nebuni să încercăm să scoatem pe cineva din castelul Durand. Cassie făcu un pas înainte și-l sărută, trăgându-l de cravată. Dar vorbesc serios când spun că nu-ți voi permite să te duci singur. Și, dacă încerci, s-ar putea să te pomenești totuși încuiat într-un dulap.

Rațiunea dispăru când el începu să-i desfacă rochia, apoi corsetul. Trebuia să o vadă și să o atingă peste tot, să se îmbibe cu acea minunăție de Cassie până în ultimele firide ale ființei sale.

Și ea simțea probabil același lucru, căci îi trăgea de haine cu o fervoare egală cu a lui. Cu toate că trecuseră numai două săptămâni de când se despărțiseră, li se părea că se scurseseră ani de zile. Grey voia să o devoreze, să se delecteze cu părul ei arămiu sclipitor, cu parfumul subtil și cu puterea ei.

Când reușiră, în sfârșit, să se dezbrace până la piele, se lăsară să cadă pe pat, în timp ce se sărutau și se atingeau cu o dorință disperată. Când Grey nu mai putu să aștepte și se afundă în ea, scoase un geamăt de plăcere și rămase nemișcat, căci știa cât de repede se putea termina totul. Și, cum voia să prelungească împreunarea, se întoarse în așa fel încât ea ajunse deasupra.

– Daaa, șopti ea în timp ce se așeză mai bine și găsi un ritm potrivit pentru amândoi.

Dar și ea era la fel de nerăbdătoare și îl dorea cu aceeași fervoare, așa că trupul ei fu prea curând cuprins de spasme.

Grey ajunse instantaneu pe culmile extazului și-și înfipse degetele în coapsele ei în timp ce se revărsă în ea. „Cassie, Cassie, Cassie..."

După ce consumară valul de pasiune, o mângâie pe spate în timp ce-și recăpăta suflul. Când putu să i se adreseze coerent, spuse:

– Mă gândisem să călătoresc drept preot, dar nu cred că o să meargă.

– Cu siguranţă nu, spuse Cassie, într-un hohot de râs. Se lăsă să alunece de pe el şi rămase întinsă pe o parte, în stânga lui, în timp ce mâna i se odihnea, caldă, pe abdomen.

– Din clipă-n clipă urmează să-mi spui că asta nu va afecta aranjamentul nostru pe termen lung şi că nu avem nici un viitor împreună, murmură el. Dar, dacă tot călătorim împreună, e mai cu cap să ne purtăm ca soţ şi soţie decât să ne străduim să stăm unul departe de celălalt.

– Cu cap, repetă ea visătoare, în timp ce desenă cu degetul forma buricului lui. Aşa suntem noi.

Grey rânji în timp ce învârtea pe deget o şuviţă lucitoare de păr. Poate nu-i ăsta cuvântul cel mai potrivit.

– Probabil că nu. Cu o voce serioasă, Cassie continuă: Şansele să reuşim să-l recuperăm cu bine pe Père Laurent şi pe familia sa sunt cam jumi-juma. Ceea ce înseamnă că plăcerea de-acum s-ar putea să compenseze durerea de mai târziu.

– Aşadar, dacă eşuăm, nu va trebui să îndurăm durerea despărţirii? Şi asta-i zisă cu cap, deşi într-un fel destul de morbid. Îi mângâie umărul gol şi se gândi că momentele acelea de intimitate meritau un preţ foarte mare. Chiar şi ani din viaţa sa.

Cassie să culcuşi sub braţul său, caldă şi plină de curbe moi.

– Cum îţi mergea la Summerhill?

– M-am apucat să alerg, pentru amuzament, de vreme ce mă face să mă simt bine şi e şi sănătos. Am mers şi călare, în vizită pe la lucrători, ca să le amintesc cine sunt şi să-i asigur că se pot baza pe mine. Chicoti. Unii mai au încă îndoieli, dar am reuşit să mă port ca un domn şi am avut ceva succes. Mama mea a invitat şi ea oamenii locului, câte o familie, rând pe rând, ca să-mi reiau legăturile cu vecinii.

– Ce înţelept din partea ei să limiteze petrecerile la cercuri restrânse, observă Cassie.

– Prima oară a organizat un ceai, la care a invitat vreo două duzini de oaspeți, în ciuda rugăminților mele să evităm cercurile largi, spuse el sec. Când am intrat pe ușă și am văzut câți oameni erau în salonul de primire, am făcut politicos o plecăciune și am plecat. Asta a convins-o că rugămintea mea fusese cât se poate de serioasă.

– Dar, una peste alta, te simți mai bine?

Când simți nota de îngrijorare din vocea ei, răspunse sigur pe sine:

– Mult mai bine. S-ar putea să vin la toamnă în Londra, pentru sezonul de socializare. „Dacă o să mai fiu în viață și revenit în Anglia", își spuse în sinea sa. Dar tu? întrebă el cu voce tare. Mătușa și unchiul te-au primit cu aceeași căldură ca verii tăi?

– O, da. Mătușa Patience și-a dorit întotdeauna o fiică. Pe când eram mică, eram cam băiețoasă, dar acum îmi place să joc rolul fiicei.

Și să aibă pe cineva care să joace rolul mamei, presupuse Grey.

– Cassie, m-ai întrebat dacă sunt sigur că vreau să risc să pierd atâtea lucruri. Trebuie să-ți pun și eu aceeași întrebare. Ai redescoperit o viață pe care o credeai dispărută pe vecie. Ești absolut sigură că ești gata să riști să o pierzi pentru o cauză care nu prea îți aparține?

– Sunt sigură. Își odihni fruntea de brațul său. Una dintre regulile după care m-am ghidat în viață e aceea că nu abandonezi oamenii care te-au ajutat. Familia Boyer ne-a ajutat. Blestemat să fie Durand că se folosește de ei ca să te ademenească înapoi în Franța. Nici eu nu pot sta liniștită, să spun: „Ce ghinion, dar nu e treaba mea", la fel cum nu poți nici tu.

Grey hotărâse să plece în Franța deși știa că șansele de succes erau minime, însă cu Cassie alături de el, simți un val de optimism.

– De vreme ce ești spion profesionist, cum crezi că ar trebui să procedăm? o întrebă el.

– Am început să mă gândesc la asta de îndată ce Kirkland mi-a spus despre planul tău nebunesc. Cassie trase pătura peste ei, ceea ce o făcu să se simtă mai

confortabil, reducând riscul de a le fi distrasă atenţia. Cât de departe ai dus şirul ideilor?

– Mă gândeam să-mi vopsesc părul şi poate să-mi las mustaţă, ca să-mi maschez trăsăturile, dar durează ceva. Mi-aş putea ataşa o mustaţă falsă, dar convingătoare?

– Mustăţile false se văd de la o poştă şi sunt greu de prins pentru perioade lungi de timp. Îşi trecu uşor degetul peste buza lui superioară şi pipăi firele aproape invizibile de păr blond care creşteau acolo. Peste câteva zile putem vopsi firele astea, continuă ea. O să fie o mustaţă scurtă, dar destul cât să abată atenţia de la restul chipului.

– Şi tu? În scurt timp o să te transformi iar într-o bătrână încărunţită?

– Trebuie să arăt altfel decât data trecută. Şi oricum nu cred că tu poţi fi transformat într-un bătrân încărunţit care să-mi fie soţ. Cassie strânse din buze, căzută pe gânduri. Ar trebui să călătorim ca un cuplu anost de oameni de vârstă medie, cu venituri modeste. Tu poţi fi funcţionar sau vreun oficial guvernamental de grad neînsemnat. Eu voi fi năzuroasă şi lipsită de orice urmă de umor. *Monsieur* şi *madame* Harel. O să ne ocolească toţi oamenii.

Grey îi studie chipul frumos.

– Abia dacă mai reuşesc să-mi aduc aminte că te-am crezut cândva bătrână şi searbădă, dar, dacă ai făcut asta o dată, o s-o mai poţi face o dată.

Îl privi fix în ochi şi... deveni pe dată de neobservat. Nu se mişcase, trăsăturile feţei şi culoarea părului erau aceleaşi, dar devenise dintr-odată insipidă şi mult mai puţin interesantă.

– Cum poţi face asta? izbucni el. Parcă ai avea o lumânare care ardea în tine şi pe care ai stins-o dintr-odată.

– Nu-ţi pot spune exact cum de reuşesc. Mă gândesc, pur şi simplu, că sunt searbădă. Arboră un zâmbet slab. Mi-am petrecut mare parte din viaţa mea adultă jucând rolul unei femei insipide, care nu merită atenţia vreunui bărbat. Mi-a intrat în sânge.

– Am să te doresc la fel de tare chiar dacă vei fi deghizată ca soaţa nesărată a unui oficial plictisitor. Chicoti.

Gândeşte-te cât de amuzant va fi să-ţi dau jos straturile nesărate, ca să descopăr delicioasele mistere ascunse sub ele.

Cassie îi oferi un zâmbet aprobator.

– Aminteşte-ţi numai că în public trebuie să pară că nu am mai pus mâna, unul pe altul, din noaptea nunţii.

– Va fi foarte dificil, dar am să fac tot ce-mi stă în putinţă. După ce stabiliră aceste detalii, Grey îi puse următoarea întrebare: Şi cum o să călătorim, odată ce ajungem în Franţa? Cu o teleagă ca aceea pe care ai avut-o data trecută?

– În calitate de *monsieur* şi *madame* Harel cei plicticoşi, putem călători cu trăsurile publice, ceea ce va fi mult mai rapid. Şi o vom lua pe alt drum. Vom ajunge la castelul Durand din altă direcţie.

– N-ar trebui să facem rost de nişte mârţoage bune de călărit, odată ce ne apropiem? întrebă el. Vom avea nevoie de un mijloc de transport la dispoziţia noastră, iar caii pot merge prin locuri prin care trăsurile nu pot ajunge.

Cassie încuviinţă.

– Sper doar că nu va trebui să-i scoatem pe toţi din Franţa, spuse ea. Asta ar fi mult, mult mai dificil. Cred că ar trebui să găsim un fel de casă unde pot sta în siguranţă, înainte să acţionăm. Iar Kirkland va trebui să-l pună pe falsificatorul său la treabă şi să le facă acte tuturor din familie, pentru orice eventualitate.

Nici nu se dăduseră jos din pat, iar Grey era deja impresionat de avantajele de a lucra alături de un agent cu experienţă.

– Durand mă urăşte şi vrea să mă vadă mort, spuse el, altfel nu s-ar fi obosit atâta să mă ademenească în raza lui de acţiune. Dacă va fi posibil, va vrea să fie prezent la castelul Durand, dar nu poate şti sigur când sau dacă voi veni, şi sunt sigur că are unele responsabilităţi la Paris. Aşa că presupun că a angajat mai mulţi oameni care să stea de pază, iar aceştia vor primi, cel mai probabil, ordin să mă captureze, nu să mă omoare. Ţi se pare logic?

– Da, dar s-ar putea să fie şi el acolo, de vreme ce poate deduce când e posibil să apari. Cassie se încruntă. S-ar putea să reuşească să-şi convingă superiorii că investighează un cerc de spioni din apropierea castelului Durand şi că trebuie să rămână acolo, ca să-i poată descoperi pe toţi.

Grey spera că avea să fie aşa. Voia să-l găsească pe nemernic la castelul Durand, ca să-l poată omorî cu mâinile lui. Ceea ce nu părea posibil, de vreme ce balanţa înclina în favoarea lui Durand, dar orice om are voie să viseze. Îşi exprimă cu voce tare cea mai mare temere:

– Crezi că Durand i-a omorât deja pe Père Laurent şi pe cei din familia Boyer?

– E şi asta posibil, spuse Cassie pe un ton grav. Dar cred că e puţin probabil. Franţa e o ţară a legilor şi, de când a izbucnit revoluţia, multe dintre aceste legi sunt făcute anume să-i protejeze pe cei slabi de cei puternici.

Când Grey pufni în râs, Cassie îi spuse:

– Nu râde. După mine, codul lui Napoleon e singurul lucru bun pe care l-a făcut împăratul. Înainte să izbucnească revoluţia, întreaga ţară era ca o urzeală nesfârşită de legi clerice şi feudale, prin care se ofereau privilegii nobililor şi prelaţilor. Codul lui Napoleon interzice ferm orice fel de privilegiu acordat pe baza eredităţii.

– Comportamentul lui Durand a fost foarte aproape să încalce acest cod, nu-i aşa? Nu o avea el titlu, dar multe dintre acţiunile sale nu sunt departe de cele ale strămoşilor săi aristocraţi.

– Exact. I s-a permis să aibă o temniţă numai a lui, în interiorul castelului, ba chiar să ţină acolo un nobil englez şi un preot. Dar uciderea unui respectabil proprietar de-al locului şi a familiei acestuia i-ar aduce prejudicii serioase. Cassie se încruntă în timp ce se gândea. Cel mai probabil l-a acuzat pe Père Laurent de trădare şi susţine că-i investighează pe cei din familia Boyer ca potenţiali trădători. Asta îi permite să-i ţină un timp captivi, cât face investigaţii. S-ar putea să-i elibereze dacă pune mâna pe tine.

– O, Doamne, sper din tot sufletul. Cuvintele lui Grey erau o adevărată rugăciune. Dacă ai dreptate, până

acum nu a făcut vreun gest care să-l pună în dificultate în faţa superiorilor săi. Cum spuneai şi tu, revoluţia i-a urât dintotdeauna pe preoţi şi puterea Bisericii şi nimeni nu ar pune la îndoială omorârea unui spion englez. Aşa că s-ar putea ca familia Boyer să fie în siguranţă.

Cassie îl privi drept în ochi şi spuse cât se poate de explicit:

– Nu ai să te oferi, în nici un caz, pe tine lui Durand în schimbul libertăţii lor. Chiar n-am să-ţi permit să faci aşa ceva.

Drept răspuns, Grey miji ochii.

– Crezi că m-ai putea opri?

– Ar fi o bătălie interesantă, nu-i aşa? Să sperăm că nu se va ajunge la aşa ceva.

Grey se arătă de acord. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să ajungă la cuţite cu Cassie. Schimbând subiectul, spuse:

– Felul în care ai intrat în castelul Durand a fost o întâmplare norocoasă în adevăratul sens al cuvântului. Nu o să avem parte de acelaşi noroc. Probabil că tu te-ai uitat mai bine ca mine la zidurile castelului. O să mă pot căţăra, dacă am echipament potrivit?

– Amândoi putem şi o vom şi face. O să trebuiască să ne luăm nişte haine cernite, ca să ne ascundem în cazul în care vom trece peste ziduri. Cassie privi în tavan şi cântări situaţia. Este corect să presupunem că prizonierii vor fi ţinuţi în aceeaşi temniţă în care aţi stat tu şi Père Laurent?

– Cred că da. Le este imposibil să evadeze fără ajutor din afară.

– Din câte îmi aduc aminte, celulele aveau nişte ferestruici mici, undeva sus, pe perete. Erau prea sus şi prea înguste ca să poată careva ieşi pe acolo, dar sunt, totuşi, ferestre. Ştii cumva unde dădeau?

– Spre o curte mai retrasă, dintre castel şi grajduri, cred. Nu se auzea aproape nici un sunet şi nici nu prea trecea nimeni pe acolo. Ferestrele se deschid chiar la nivelul solului. Din când în când mai trecea câte o slujnică să stea de vorbă cu mine, aşa că nu cred că era folosită curtea aceea.

Cassie izbucni în râs.

– Ai putut flirta chiar şi în acea temniţă oribilă?

Grey se gândi la fetele acelea curioase, care se mai opreau din când în când să schimbe câteva vorbe cu el.

– Eram aşa hămesit după compania oamenilor, încât orice voce era bine-venită. Uneori, când eram de-a dreptul norocos, câte o slujnică lăsa să-i scape un măr. O adevărată binecuvântare!

Veselia de pe chipul lui Cassie de risipi pe dată.

– E uimitor faptul că ai trecut prin asemenea chin şi ai făcut aşa bine faţă, spuse ea.

– Dacă nu ar fi fost Père Laurent, aş fi ajuns direct la balamuc, replică el, la fel de serios. Nici nu pot să concep că se stinge în temniţa lui Durand.

– O să facem tot ce ne stă în putinţă ca să nu se întâmple aşa ceva, spuse ea şi-şi muşcă buza într-un fel care-i distrase atenţia lui Grey.

Probabil trupul lui îşi revenise după întâlnirea pasională de mai devreme.

Cu mintea încă la afaceri, Cassie continuă:

– Va trebui să cercetăm cu atenţie împrejurimile castelului. Ajutorul localnicilor ar fi nepreţuit, dacă dăm de careva dispus.

– S-ar putea să fie greu să găsim aşa ceva.

– Putem începe de la ferma familiei Boyer. Dacă e careva acolo, s-ar putea să ştie ceva despre familia Boyer şi despre castelul Durand.

– Cel mai probabil Durand a dat ferma pe mâna unor amici de-ai lui, spuse Grey pe un ton pesimist. Dacă le cerem ajutorul, ne vor aresta pe post de spioni.

– Aminteşte-ţi ce ţi-am spus mai devreme despre Franţa, că e o ţară a legilor, spuse ea. Dacă Durand ar confisca proprietatea cât timp familia Boyer nu a fost acuzată încă de nici o crimă, cineva din rândul comunităţii s-ar putea plânge unui magistrat.

– Aşadar, e posibil să nu fi confiscat proprietatea. Crezi că ferma a rămas nelocuită?

Cassie scutură din cap.

– O fermă nu poate fi neglijată, în special primăvara. Au o fiică măritată. Eu cred că este foarte probabil

ca ea să se fi întors la fermă, împreună cu soţul ei, ca să aibă grijă de animale şi de culturi. Probabil se roagă ca părinţii ei să fie eliberaţi. Dacă nu se întâmplă aşa sau dacă vor fi executaţi, cel mai probabil ea va moşteni totul. Dacă o vom putea găsi, ne va oferi informaţii şi ajutor.

– Sper să ai dreptate. Am făcut multe speculaţii.

Cassie zâmbi, pusă pe glume.

– Le poţi spune deducţii. Sună mult mai bine.

Grey începu să o mângâie pe sub pătură. Discuţiile purtate în pat erau de apreciat. Îşi trecu degetul mare peste un sfârc de-al ei, şi Cassie îşi ţinu respiraţia.

– Avem nevoie de o armată, murmură el. Una cu artilerie cu tot.

– Cam la asta mă gândeam şi eu, spuse Cassie, în timp ce mâna îi alunecă peste coapsa lui.

– Poftim? exclamă el şi se ridică într-un cot, privind fix în jos, la ea. Se presupune că eu sunt cel nebun dintre noi doi!

– Cine ţi-a băgat asemenea prostii în cap? Cassie izbucni în râs, peste măsură de amuzată. Amândoi suntem nebuni că încercăm să facem asta, aşa că hai să nu mai pierdem nici un moment de nebunie. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi-l trase jos, cu un sărut.

În unele momente, raţiunea era dată cu totul uitării.

capitolul 43

Castelul Durand se contura pe cerul nopţii în toată măreţia sa, inexpugnabil, exact aşa cum probabil arătase şi în secolul al XV-lea. Cassie şi Grey, îmbrăcaţi în negru, cu chipul acoperit aproape în întregime de nişte eşarfe tot negre, veniseră să cerceteze zona.

Călătoria prin Franţa fusese aşa lină, încât Cassie bănuia, superstiţioasă, că îi aştepta un mare dezastru. Grey traversase canalul pe o mare agitată, fără să i se mai facă rău, cu toate că era cam verde la faţă când păşiseră pe ţărm. Ideea lor, de a se deghiza într-un cuplu nesărat şi lipsit de simţul umorului, funcţionase de minune.

Nu avuseseră de înfruntat nici o dificultate şi aproape nimeni nu dorise să stea de vorbă cu *monsieur* şi *madame* Harel.

Însă partea cea mai uşoară a călătoriei se încheiase. În noaptea dinainte se opriseră într-un oraş destul de mare, cam la douăzeci de kilometri de St. Just du Sarthe, satul de la poalele castelului Durand. Grey cumpărase doi cai puternici, de călărie, în timp ce Cassie jucase rolul nevestei ascultătoare.

După ce călăriseră până în sat drept soţii Harel, găsiră în apropiere o şură abandonată, care era izolată şi la bună distanţă de drum. Îşi lăsaseră caii acolo, în linişte, şi se schimbaseră în straiele cernite ale tâlharilor şi spărgătorilor. Faptul că Grey nu făcu nici o remarcă la adresa pantalonilor pe care-i purta Cassie era un semn clar că nu se simţea în apele lui.

De la şură mai era o jumătate de oră de mers prin pădure până la castel. Noaptea abia începuse şi bătea vântul, iar norii treceau cu repeziciune peste luna care descreştea. Cassie simţea cum Grey devenea tot mai tensionat, precum coarda unei viori. Nici nu-şi putea imagina cum era să se întoarcă în locul în care petrecuse zece ani de temniţă.

Când zăriră în sfârşit castelul, rămaseră ascunşi în umbră şi-l cercetară cu atenţie. Spre deosebire de prima dată când îl vizitase Cassie, porţile erau acum închise şi stătea cineva de pază la intrare. Zidurile crenelate aveau mai bine de şase metri înălţime şi înconjurau curtea pătrată a castelului, iar la bază aveau o fâşie de teren curăţat, de vreo nouă metri lăţime.

La fiecare dintre cele patru colţuri era câte un turn de pază. Lumina care răzbătea din coşurile pentru jar sugera faptul că erau ocupate. Gărzile se plictisiseră probabil, dar aveau o vedere bună asupra zidurilor, în caz că încerca cineva să le escaladeze, ca să pătrundă în castel.

Pe zidul cufundat în umbră, de cealaltă parte a porţii, găsiră o mică uşă de acces. Cassie încercă să o deschidă cu ajutorul câtorva şperacle. Încuietoarea părea ruginită. Nu o putea descuia rapid şi fără să facă gălăgie.

La stânga ei, Grey cerceta zidul de piatră, trecând mâinile peste suprafaţa pietrei, ca să verifice starea în care se afla. Găsi un punct de sprijin pentru picior şi începu să se caţăre. Când ajunsese pe la jumătate, Cassie scoase un chirăit scurt, ca de vulpe, ca să-i atragă atenţia.

Grey se opri. După vreo şase bătăi de inimă se lăsă să alunece la pământ. Cassie îi atinse braţul şi-i făcu semn să se retragă spre pădurea aflată de cealaltă parte a pământului defrişat.

Când se aflau iar în siguranţă, la umbra copacilor, Cassie îl întrebă încet:

– Eşti bine?

– Voiam să mă caţăr până sus, spuse el. Se uită fix la zidul masiv. Am vrut să intru şi să-l omor pe Durand cu mâinile goale şi apoi să arunc locul ăsta blestemat direct în iad, continuă el, cu vocea sugrumată de emoţie.

Cassie îl apucă strâns de încheietura mâinii şi-l ţinu în loc.

– E de înţeles, spuse ea. Dar *va trebui* să te controlezi, când va veni vremea să intrăm! Dacă o iei razna, rişti să pierzi totul. Pe toată lumea.

Grey trase cu dificultate aer în piept.

– Ştiu că ai dreptate, zise Grey. Jur să nu fac nimic care să te pună în pericol pe tine, pe Père Laurent sau pe familia lui.

Cassie îi dădu drumul, sperând că avea să-şi ţină jurământul. Era mult mai sigur pe el acum decât atunci când scăpase prima dată din temniţă, dar o situaţie extremă îl putea da iarăşi peste cap. Încercând să se concentreze la ce aveau de făcut, reluă:

– Spune-mi despre zid. Păreai a te căţăra cu uşurinţă.

– Mortarul dintre pietre se crapă în multe locuri. Nu era greu de căţărat, nici măcar aşa, pe întuneric. Cu uşa de acces care e treaba?

– Uşa e grea şi dificil de urnit, iar încuietoarea este ruginită. S-ar putea ca zidul să fie o variantă mai potrivită ca să putem intra fără să fim observaţi. Dar va trebui să facem să explodeze uşa de acces ca să putem scoate oamenii.

Grey dădu aprobator din cap.

– Ar trebui să mai dăm o raită în jurul castelului.

Cassie se arătă de acord şi o luă înainte, iar Grey o urmă. În seara aceea cercetau locul. A doua zi aveau să caute ajutor.

După un somn pe cinste în şura cea veche, îşi îmbrăcară hainele conservatorilor soţi Harel şi o porniră către ferma familiei Boyer. Călătoria călare făcea ca drumul să pară mult mai scurt decât cu teleaga prin furtună, iar peisajul era mult mai frumos acum, fără vânt şi zăpadă.

Cassie se rugă în tăcere să o găsească pe fiica măritată a familiei Boyer la fermă. Putea fi o resursă valoroasă. Fără ea, şansele lor scădeau dramatic.

Nu se vedea nimeni prin curte. Dar pe coşul de deasupra bucătăriei ieşea un fuior de fum. Casa nu era goală.

Conştient şi el de miza care era în joc, Grey descălecă şi-i aruncă ei frâiele. În rolul lor de membri ai tradiţionalei familii Harel, Grey avea iniţiativa în toate cele, în timp ce Cassie stătea în şa pe o parte şi-şi ţinea privirea în jos, plină de modestie.

Grey bătu la uşă. Dinăuntru se auziră lătrăturile disperate a mai mulţi câini. Se auzea de parcă ar fi aşteptat, plini de spume la bot, să iasă şi să sfâşie pe acel străin. Caii începură să freamăte, nervoşi, dar Grey rămase pe poziţie.

Se scurseră câteva momente în care nu se auziră decât lătrăturile câinilor. Apoi se deschise o mică ferestruică, la nivelul ochilor, şi o femeie îi întrebă, suspicioasă:

– Ce doriţi?

Cassie nu o putea vedea pe cea care vorbise, dar după voce părea tânără. Grey vorbi pe un ton împăciuitor:

– Sunt un vechi prieten de-al familiei Boyer, şi s-a întâmplat să trec pe aici. *Monsieur* şi *madame* sunt acasă?

– Nu! veni răspunsul răstit. Pleacă!

Grey ţinu ferestruica deschisă când femeia încercă să o închidă.

– Dar Père Laurent? întrebă. El mai e aici?

– Cine eşti dumneata?

De data asta vocea părea înfricoşată.

Cum Grey aprecie că era momentul să fie sincer, îi răspunse:

– Sunt *monsieur* Sommers. Am fost tovarăş cu unchiaşul tău în vremuri de urgie.

Tinerei femei i se tăie respiraţia preţ de o clipă.

– Englezul?

– Chiar el. Dumneata eşti fiica măritată a familiei Boyer?

– Da, sunt Jeanne Duval. Vocea părea cuprinsă de îndoială. De ce-ai venit?

– Ca să-i eliberez pe-ai tăi, spuse Grey cu o voce plină de blândeţe. Mă poţi ajuta?

Urmă o altă pauză lungă. Apoi o cheie se răsuci în broască, şi uşa se deschise spre interior. Jeanne Duval nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi ar fi părut tare frumoasă, cu părul ei şaten luminos şi cu ochii căprui precum alunele, dacă nu ar fi avut acea expresie de îngrijorare pe chip. Adunase toţi câinii împrejurul ei, de parcă aceştia ar fi fost o armă gata de atac.

Grey făcu o plecăciune plină de graţie aristocrată.

– Îmi face plăcere să vă întâlnesc, *madame* Duval. Am petrecut numai câteva zile aici, cu unchiul dumitale, dar a fost de-ajuns ca să ajung să am o mare stimă pentru părinţii dumitale.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

– Chiar crezi că-i poţi elibera? întrebă ea.

– Nu ştiu, dar am să fac tot ce-mi stă în puteri. Făcu un gest către Cassie. Permite-mi să ţi-o prezint pe madam Renard. Ea ne-a eliberat, pe Père Laurent şi pe mine. Putem intra?

Jeanne începu să frământe tivul şorţului între degete.

– De ce vreţi să vorbiţi cu mine? întrebă.

– Dacă vrem să avem vreo şansă să-i eliberăm pe cei din familia ta, avem nevoie de cât mai multe informaţii despre întemniţarea lor, îi spuse Grey cu răbdare.

Jeanne aprobă cu o mişcare rapidă din cap şi spuse:

– Madam Renard poate intra până te duci dumneata să duci caii în grajd. Eu merg să-l chem pe soţul meu.

Grey întinse braţul către Cassie şi o ajută să descalece, apoi duse caii în grajd. Jeanne sună un clopot destul

de mare, care atârna la uşă. Cassie era destul de sigură că clopotul acela nu era acolo la vizita lor anterioară. Era un alt semn al temerii celor din gospodărie.

Se mutară în bucătărie. Mobilierul şi soba lată le erau cunoscute, dar întreaga casă era prea liniştită şi lipsită de zumzetul familiei. În timp ce Jeanne alungă căţeii, care se liniştiseră, în curtea din spate, Cassie observă că şorţul alb şi apretat al tinerei femei acoperea curbura vizibilă a unei sarcini.

– Porţi un copil în pântece? o întrebă ea cu afecţiune. Cât de obositor trebuie să fie, peste toate grijile pentru familia ta!

Jeanne izbucni brusc în lacrimi. Îngrijorată, Cassie o conduse la un scaun de lângă foc. Pe una dintre bănci zări o pătură pliată, aşa că o luă, o desfăcu dintr-o scuturare şi o aşeză în jurul fetei.

– Vrei ceva? o întrebă ea. Un pahar de apă?

Jeanne îi răspunse, cu o şoaptă abia auzită:

– O vreau pe mama.

Îşi reluă stăpânirea de sine şi scoase o batistă cu care-şi şterse ochii şi-şi suflă nasul.

– Îmi cer iertare, dar plâng din orice zilele astea, spuse ea. Père Laurent a fost primul care mi-a spus că port un copil. Nu eram nici eu sigură, dar, când am venit în vizită la părinţii mei şi l-am găsit aici, m-a privit o dată, a zâmbit şi mi-a spus că în curând avea să devină stră-străunchi.

Apoi în ochii fetei apărură noi lacrimi.

– Îşi poate da seama de asta? întrebă Cassie, uimită.

– O, da, cum nu! Era vestit pentru asta. Pe când avea parohie, tinerele neveste veneau de la kilometri depărtare să vadă dacă le putea confirma speranţele. Şi nici n-am auzit vreodată să se înşele. Trecu o mână ocrotitoare peste curbura modestă a abdomenului. El zice că voi avea un fecior, cu toate că nu e prea priceput să zică dacă o să fie fată sau băiat.

Cassie mai auzise de moaşe care se pricepeau să depisteze o sarcină. Presupuse că un preot bătrân şi înţelept, obişnuit să acorde atenţie la detalii, poate avea aceleaşi talente.

Un tânăr înalt şi lat în umeri, cu părul brunet şi cu braţul stâng lipsă, intră într-un suflet în bucătărie. Pe chipul lui se putea vedea că era pregătit de o încăierare.

– Jeanne! izbucni el.

Se aşeză în spatele ei şi-i puse mâna dreaptă pe umăr.

– Te supără cumva femeia asta?

Soţul lui Jeanne nu era mult mai în vârstă decât fata, dar părea un băiat capabil şi foarte protector. Braţul lipsă explica motivul pentru care nu era în armată.

Jeanne puse o mână peste a lui, dar, înainte să-i poată răspunde, intră Grey. Cassie se uită cu atenţie la el şi se gândi că arăta incredibil de bine, chiar şi cu mustaţa aia subţire. Era încă slab, dar nu-i mai ieşeau oasele prin piele şi avea în plus un aer de autoritate autentic, nu ca *monsieur* Harel, care-şi băga nasul peste tot.

– E totul în regulă, Pierre, îl asigură Jeanne. Domnul acesta spune că e englezul care a stat întemniţat alături de Père Laurent şi că a venit să-mi elibereze familia.

– *Madame* Boyer a zis că acel englez avea părul bălai, replică Pierre, suspicios.

– Mi-am vopsit părul ca să nu atrag atenţia asupra mea, spuse Grey şi schiţă un zâmbet. În unele părţi ale corpului părul încă are culoarea naturală; dar va trebui să ne retragem în altă odaie ca să-ţi pot arăta fără să le jignim pe doamne.

Pierre roşi.

– Spune ceva în engleză, îi ordonă el.

Fără nici o clipă de ezitare, Grey începu să vorbească în engleză:

– Père Laurent e cel mai înţelept şi mai bun la suflet om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu aş fi supravieţuit zece ani într-o temniţă dacă nu ar fi fost el. Am avut mult mai mare nevoie de el decât a avut el de mine.

Pierre recunoscu sunetul limbii engleze chiar dacă nu o putea vorbi, aşa că încuviinţă printr-o mişcare scurtă din cap.

– Ce te face să crezi că vei putea elibera familia lui Jeanne din castelul Durand? Castelul ăla e un loc dificil, iar Durand a adus gărzi, să-l păzească.

Cassie vorbi pentru prima oară:

– Am văzut gărzile seara trecută, când am iscodit castelul. Ne-ar fi de folos să ştim câţi sunt.

Privirea precaută a lui Pierre se mută acum asupra ei şi o întrebă:

– Dumneata cine eşti?

– Mă numesc *madame* Renard.

Jeanne dădu din cap, în semn de recunoaştere, dar remarcă:

– Mama mi-a spus că erai mai în vârstă.

– Mă pricep foarte bine să-mi schimb înfăţişarea, îi explică Cassie. V-am convins oare de identitatea noastră? Nu vă condamn că sunteţi aşa de circumspecţi.

Jeanne se uită în sus, către soţul ei, şi privirile li se întâlniră. După un moment în care comunicară în tăcere, Pierre spuse:

– Păreţi a fi cine spuneţi că sunteţi, dar ce credeţi că puteţi face pentru a elibera cinci oameni dintr-un castel bine păzit? Ar fi nevoie de-o armată ca să intraţi!

– Avem un plan, spuse Grey. Însă trebuie să obţinem mai multe informaţii. Întâi de toate, sunteţi siguri că acolo îi ţin? Şi, dacă da, sunt în temniţă?

Când se ridică, Jeanne părea puternică, încrezătoare şi foarte asemănătoare cu mama sa.

– Dacă e să discutăm asemenea lucruri, să o facem în timp ce mâncăm. Cine ta te aşteaptă, Pierre. Avem supă, deci o să fie de-ajuns pentru toată lumea.

Stomacul lui Grey scoase un sunet aprobator, alungând starea de tensiune. Cu toate că stomacul lui Cassie era mai discret, şi ei îi era foame. Micul dejun pe care-l luaseră în dimineaţa aceea, în şopron, fusese compus din pâine, brânză şi apă.

Jeanne se dovedi a fi fiica mamei ei în adevăratul sens al cuvântului şi scoase la iveală o supă groasă de fasole, pâine proaspătă, brânză şi un pateu de porc. Cassie se strădui să nu înghită-n sec.

Chiar dacă soţii Duval aveau să le ceară lui Grey şi lui Cassie să plece de acolo, măcar aveau să fie amândoi bine hrăniţi.

capitolul 44

După ce-şi puseră burţile la cale, Jeanne dădu farfuria la o parte şi privi fix la musafirii săi.

– Vreţi să-i salvaţi pe cei din familia mea. Cum vă putem ajuta?

– Cum spuneam şi mai devreme, trebuie să fim siguri că sunt în viaţă şi că sunt ţinuţi în castelul Durand, spuse Grey pe un ton foarte serios. Ţi s-a permis să-ţi vizitezi părinţii?

Femeia scutură cu tristeţe din cap.

– Nu i-am văzut, spuse ea, dar Pierre are o verişoară care lucrează la castel. Ea a zis că sunt acolo şi că a vorbit cu ei prin ferestre, care sunt foarte înguste şi foarte aproape de pământ. A zis că sunt în două celule, mama şi sora mea într-una şi în cea alăturată sunt tatăl meu, Père Laurent şi fratele meu. Nu sunt bine, dar nici nu le e chiar rău, cu toate că lui Père Laurent îi vine tare greu.

Pe Grey aproape că-l luă ameţeala din pricina uşurării pe care-o simţi când constată că teama sa că ar fi fost cu toţii morţi se dovedi neîntemeiată.

– Au fost acuzaţi de vreo infracţiune? întrebă el.

– Am fost cu tata la magistratul din partea locului, ca să-i spunem de ei, răspunse Pierre. Père Laurent a fost acuzat de trădare, iar cei din familia Boyer sunt investigaţi ca părtaşi la infracţiunea lui. Tânărul pufni, dezgustat. E absurd, iar magistratul o ştie prea bine, dar spune că, deocamdată, Durand nu a încălcat nici o lege.

Din nou, lucrurile stăteau aşa cum bănuise Cassie. Mulţumind în sinea sa că avea drept partener o femeie care înţelegea ce se petrecea în Franţa, Grey întrebă:

– Ţi-a spus cumva verişoara ta câte gărzi au fost aduse pentru a păzi castelul?

– O duzină, plus un sergent. Sunt angajaţi de către cei de la castel şi sunt civili, dar verişoara mea crede că au fost cu toţii soldaţi. Chipul lui Pierre era marcat de scepticism. Credeţi că vă puteţi pune cu toţi deodată, cu şanse de câştig? îi întrebă el. Aveţi cumva vreun pluton de soldaţi englezi ascuns pe undeva pe aproape?

– Nu avem nici un pluton şi nici nu intenţionăm să-i atacăm frontal. Grey făcu un semn cu capul înspre Cassie. Doamna mea vulpe vă va explica.

– Avem de gând să facem o diversiune, ca să distragem atenţia soldaţilor, spuse Cassie. Cât timp o să fie ei distraşi de diversiunea noastră, noi escaladăm zidul castelului şi ne ducem la ferestrele temniţei. Cu uneltele potrivite, am putea deschide una dintre ferestre şi i-am putea ajuta pe prizonieri să scape.

– Am să sar peste noianul de întrebări pe care le ridică afirmaţia dumitale şi am să te întreb direct la ce fel de diversiune te-ai gândit, spuse Pierre cu asprime în glas. Va trebui să fie ceva destul de serios pentru a ţine mai mult de o duzină de oameni ocupaţi suficient timp cât să spargeţi temniţa din măruntaiele castelului.

– Grenade explozive, răspunse Cassie calmă.

Pierre şi Jeanne rămaseră cu gura căscată. Întrebarea lui Pierre se suprapuse cu cea a soţiei sale:

– Aveţi grenade la voi?

– Nu sunt nemaipomenit de periculoase şi greu de stăpânit?

– Sunt periculoase, ce-i drept, recunoscu Cassie, dar de asta şi sunt aşa utile. Am adus destul praf de puşcă şi fitil cât să fac vreo două duzini de grenade, fiecare dintre ele cam cât un măr mai mare.

Ilustră mărimea cu ajutorul unei mâini.

Pierre se uita cu suspiciune la ea.

– Şi sunt destul de puternice cât să treacă prin zidul castelului? întrebă el.

– Nu vrem să dărâmăm zidul, doar cele două porţi, şi în nici un caz nu intenţionăm să rănim servitorii care lucrează la castel, precum verişoara ta, îi explică Grey. Dar, dacă aruncăm o duzină şi mai bine de grenade peste zidul castelului, o să creăm o diversiune.

Pierre, care părea din ce în ce mai intrigat, întrebă:

– Grenadele sunt făcute din praf de puşcă pus într-un recipient metalic, nu? Aţi adus şi recipientele?

Cassie scutură din cap.

– Ar fi fost prea grele şi ar fi atras prea tare atenţia asupra noastră, spuse ea. Când am mai fost pe aici,

cu Père Laurent, mama ta mi-a dat să beau coniac de mere dintr-un vas mic şi rezistent, de lut. Sper să mai aveţi vase din acelea, pe care să le putem folosi pe post de recipiente. Turnăm praful de puşcă înăuntru, băgăm fitilul, punem dopul la vas şi gata, avem o armă de diversiune.

Pierre o privea deja pe Cassie cu o veneraţie evidentă. În mintea lui se succedau o mulţime de întrebări.

– Şi puteţi voi doi să aruncaţi destule grenade peste zid suficient de repede încât să obţineţi efectul pe care-l doriţi? Trebuie să alergaţi destul de mult şi să tot aruncaţi, dacă vreţi să explodeze toate grenadele cam în acelaşi timp.

Tânărul atinsese unul dintre punctele slabe ale planului lor. Cassie îi răspunse:

– Intenţionez să fac fitilul să ardă cam zece minute. Dar este foarte dificil să calculezi timpul de explozie al grenadelor.

– Şi dacă se stinge vreun fitil sau le văd gărzile cum ard şi-şi dau seama ce se întâmplă?

Cassie ridică din umeri.

– S-ar putea să se întâmple şi asta, admise ea. Trebuie să sperăm la momentul potrivit că vor detona destule grenade cât să creăm confuzia de care avem nevoie.

– Vă trebuie mai mulţi aruncători de grenade. Pierre rânji. Eu sunt un foarte bun aruncător.

– Nu! exclamă Grey. Nu ne poţi fi de ajutor.

Pierre roşi.

– Din cauza asta? întrebă el şi ridică ciotul braţului.

– Sigur că nu. Asta nu are cum să te împiedice să arunci, spuse Grey. Dar e vital să nu fiţi nicicum asociaţi cu întâmplarea asta, de vreme ce veţi fi primii suspectaţi că i-aţi fi ajutat să evadeze.

– Are dreptate, spuse Jeanne şi-şi aşeză o mână pe braţul drept al lui Pierre. Noi nu trebuie să dăm nimic de bănuit. Am o idee pentru asta. Magistratul acela e văr cu mama mea. Jeanne zâmbi strengăreşte. Noi, cei de pe-aici, suntem toţi neamuri. El ne-a dat sfaturi în legătură cu situaţia legală. În noaptea în care vă veţi duce la îndeplinire planul, noi o să-l rugăm să ne însoţească

la hanul din St. Just du Sarthe. O să-l cinstim cu o masă bună, de-a lui *Madame* Leroux, iar el ne poate spune dacă a reuşit să-i întrebe pe superiorii lui dacă arestarea familiei mele are vreun temei legal.

– Asta-i altă întrebare, spuse Pierre. Să zicem că-i eliberaţi, dar unde o să se ducă? Nu se pot întoarce aici, de vreme ce Durand e pe urmele lor.

– Ştiu. Am găsit un loc unde pot locui o vreme, până decidem cum e mai bine. După asta... Grey îşi desfăcu braţele, într-un gest tipic franţuzesc. Dacă va fi necesar, îi vom duce chiar şi în Anglia, continuă el. Războiul ăsta nu va dura o veşnicie.

Evită să întâlnească privirea îngrijorată a lui Cassie. Discutaseră de multe ori despre asta, în timpul călătoriei. Data trecută, plecarea lor din Franţa fusese o adevărată aventură. Şapte oameni deodată avea să fie mult mai dificil. Însă el intenţiona să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a se asigura că prietenii lui aveau să fie liberi şi în siguranţă.

– Presupun că aveţi dreptate şi că nu ar trebui să participi la atacul vostru asupra castelului, spuse Pierre cu părere de rău. Dar pot găsi alţi oameni care să ajute cu inima deschisă.

Grey îşi ţinu răsuflarea.

– Ne-ar fi de mare ajutor, dacă sunt oameni de încredere, spuse el.

– Durand nu este plăcut de nimeni, spuse Jeanne. Oamenii au fost indignaţi când i-au arestat pe Père Laurent şi pe-ai mei.

– Sunt şi mulţi regalişti prin părţile locului, adăugă Pierre. Noi nu discutăm despre asemenea lucruri. Şi nici nu ne turnăm oficialităţilor poliţieneşti. Îşi ridică braţul ciunt. Am pierdut această bătălie pentru Franţa şi pentru familia mea, nu pentru Napoleon şi nici pentru cine ştie ce rege de Bourbon, gras şi fără minte. Orice om aş recomanda, vă puteţi încrede în el. E un om care munceşte aici, la fermă, şi eu mi-aş pune şi viaţa în mâinile lui.

Grey zâmbi mucalit.

– Sper să o pot pune şi eu pe a mea, spuse el.

„Și pe a lui Cassie", adăugă în sinea sa.

Jeanne ieșise din încăpere, și se întoarse cu un urcior mic și cu patru păhărele de ceramică. Așeză urciorul în fața lui Cassie.

– Mamei mele i s-a dus buhul pentru coniacul de mere, spuse ea. Îl vindem în oraș, la târg. O să fie bun de făcut grenade? Mai sunt vreo două duzini de urcioare în cămară.

Cassie ridică urciorul, să-i aproximeze greutatea, apoi îi scoase dopul și se uită cât de groși erau pereții.

– Ar trebui să funcționeze, spuse ea. Ar fi bine să facem câteva, de probă, și să le și încercăm, ca să fim siguri.

– Atunci haideți să golim urciorul, spuse Jeanne și turnă câte un pic în fiecare pahar, apoi le împărți celor din jurul mesei. Îl ridică pe al ei. Libertate pentru familia mea!

Grey era bucuros să bea pentru asta. Coniacul de mere era la fel de aromat și avea același gust de fructe ca atunci când îl încercase prima oară, în iazul înghețat de la fermă.

Și-l ameți la fel ca atunci.

Când Grey și Pierre ieșiră din casă pentru a pregăti caii de culcare și a găsi un loc bun să testeze una dintre grenade, Cassie se așeză la masă cu Jeanne ca să le pregătească armele pentru test. Adusese cu ea câteva kilograme de praf de pușcă și mai mulți metri de fitil. Jeanne privea cu îngrijorare, în timp ce Cassie își făcu o pâlnie de hârtie, ca să toarne praful în primul urcior.

– N-o să explodeze aici, să arunce bucătăria-n aer, nu-i așa?

– Nu, praful de pușcă e foarte stabil. Grenada nu are cum să explodeze dacă nu-i aprinde cineva fitilul. După ce termină de turnat praful de pușcă, Cassie tăie o bucată de fitil și-l băgă prin gura urciorului, apoi puse dopul și-l fixă bine. Când termină, urciorul părea total inofensiv. Un vas mic, pentru coniac, din care ieșea o bucată de sfoară. O să mai fac vreo câteva, cu diferite

lungimi de fitil şi cu cantităţi de praf de puşcă diferite, spuse ea.

Când începu să lucreze la cea de-a doua grenadă, Jeanne o întrebă:

– Când o să atacaţi castelul?

– Cât mai curând cu putinţă, răspunse Cassie şi turnă cu delicateţe praful de puşcă prin pâlnie, în urcior. De preferinţă într-una din următoarele două, trei nopţi. Luna e în creştere, aşa că o să fie tot mai multă lumină. Se încruntă şi tăie o bucată de fitil. Plus că instinctul îmi spune că, mai repede e mai bine. Pentru toţi cei din familia ta, dar în special pentru Père Laurent.

Jeanne încuviinţă din cap, cu gravitate.

– Se mai întremase, cât a stat la fermă, dar e fragil, spuse ea. Îţi imaginezi ce oroare, să se întoarcă în celula în care a petrecut atâţia ani!

– Încerc să nu mă gândesc la asta.

Cassie îşi muşcă buza, în timp ce pregătea cea de-a treia grenadă pentru teste. Era o operaţiune riscantă, cu multe variabile. Spera ca Père Laurent să se aibă bine cu cel de sus, pentru că aveau nevoie de tot ajutorul posibil.

În noaptea aceea intrară cu toţii în pădure, să testeze grenade. Veni chiar şi Jeanne, care nu voia să piardă acţiunea. Grey şi Pierre găsiseră un loc numai bun de făcut teste, pe un povârniş neumblat, de partea cealaltă a satului şi a castelului.

Începuse o ploaie măruntă, aşa că exploziile aveau să pară nişte tunete. În timp ce-şi croia drum prin pădure, la lumina unei lămpi acoperite, Cassie mulţumea în sinea sa pentru asemenea condiţii perfecte pentru teste.

După ce merseră o jumătate de oră, ajunseră la locul cu pricina. Între nişte aflorimente stâncoase, era un petic de pământ pe care creşteau câţiva copaci cam de aceeaşi înălţime cu zidurile castelului. Nu numai că se puteau antrena pentru aruncări, dar puteau socoti ce pagube făceau grenadele printre stâncile aflate de cealaltă parte, în timp ce ei se puteau adăposti în spatele aflorimentului de pe partea lor.

Cassie cântări copacii cu privirea.

– Să aruncăm mai întâi niște pietre cu aceeași greutate, să vedem cât ne pricepem la aruncat? întrebă ea.

Grey încuviință din cap.

– Eu și Pierre am strâns mai devreme unele ce păreau să aibă cam aceeași greutate, spuse el. Sunt puse grămadă, uite acolo.

Grey așeză lampa pe o stâncă netedă din spatele său și cântări în palmă o piatră. După ce o aruncă de câteva ori în sus, o azvârli cât putu peste copaci. Piatra trecu la ceva distanță pe deasupra copacilor, apoi se auzi cum căzu pe stâncile de pe cealaltă parte.

– Nu-i rău, spuse Pierre, încercând și el o piatră.

O cântări în palmă, apoi aruncă. Trecu peste copaci la o înălțime considerabilă. Nu mințise când spusese că se pricepea la aruncat.

Urmă Cassie. Piatra azvârlită de ea nu trecu cu mult peste copaci, dar putea fi considerată o aruncare bună. Următoarea fu Jeanne. Hotărârea i se citea pe chip când își arcui corpul și aruncă – iar piatra se lovi de crengile înmugurite ale copacilor.

– Eu zic că-i bine că luați cina cu magistratul acela, spuse Grey cu un zâmbet până la urechi. Suntem gata pentru niște muniție adevărată?

Cassie scoase trei grenade pe care le împachetase într-un sac de pânză pentru transport, căptușit cu prosoape.

– Am pus fitiluri cu lungimi diferite, spuse ea. Cred că vor exploda în cinci, trei și două minute, dar e doar o presupunere, pe care vreau să o verific.

Ridică grenada cu fitilul cel mai scurt. Asta e alt fel de test, adăugă ea, cu mai puțin praf de pușcă. O încărcătură mai mică va fi utilă ca să dărâmăm ușa de acces din dos fără să atragem așa tare atenția, ca în față. Ne va mai trebui una, în caz că vom fi nevoiți să ne facem drum până la celule. Nu vreau să omorâm oamenii pe care încercăm să-i salvăm. Pierre, fiindcă tu arunci cel mai bine, o poți azvârli tu pe asta, după ce le testăm pe celelalte două.

Pierre încuviinţă, încântat de idee. Grey începu prin a aprinde fitilul primei grenade de la flacăra lămpii, apoi o aruncă. I se alăturară lui Jeanne în spatele stâncilor din afloriment, în timp ce Cassie cronometra în gând.

BUUUUM! Pământul se cutremură, iar aerul şi sunetul îi ajunseră chiar şi la adăpostul stâncilor.

După ce zuruitul sfărâmăturilor de piatră se potoli, Grey spuse:

– Haideţi să apreciem pagubele.

Descoperiră un mic crater făcut de grenadă, care împroşcase pământul şi pietrele din locul respectiv şi crăpase stâncile din afloriment. Grey îşi puse mâna caldă pe umărul lui Cassie şi întrebă:

– La asta te aşteptai?

– Da, cu toate că fitilul a ars mai repede decât mă aşteptam. Va trebui să tai bucăţi mai lungi.

Cassie aruncă următoarea grenadă, care avea cam aceeaşi încărcătură de praf de puşcă. Se părea că versiunea din mâna lui Pierre, cu mai puţin praf, avea să fie numai bună la spartul ferestrelor. În timp ce studiau micuţul crater pe care-l făcuse, Grey spuse:

– Am pus arsenalul la punct.

Cu glasul tremurat de emoţie, Jeanne spuse:

– Planul vostru pare mult mai real acum. S-ar putea ca familia mea să fie liberă peste numai câteva zile!

Cassie nici nu se mai obosi să spună că partea cu grenadele fusese cea mai uşoară.

capitolul 45

Două zile mai târziu, toate aranjamentele fuseseră făcute şi data atacului fusesese stabilită pentru acea seară. Pierre şi Jeanne plecaseră deja, cu o teleagă, la întâlnirea cu magistratul, iar Grey şi Cassie erau în micul lor dormitor, pregătind echipamentul de care ar fi putut avea nevoie. Funii; un drug scurt şi greu; arme. Grey se încruntă, dorindu-şi să fi avut mai multe arme.

El urma să care echipamentul mai greu şi multe dintre grenade, într-un pachet pe care le venise năstruşnica idee să-l agaţe de spatele lui, lăsându-i astfel mâinile libere. Mai verifică o dată conţinutul, apoi încă o dată, cu nervii încordaţi, chiar dacă avusese nesfârşite discuţii cu Cassie şi întorseseră pe toate părţile posibilităţile de a-şi îmbunătăţi lista cu materiale.

– Tensiunea aceasta e ca atunci când porneşti la luptă? întrebă el. Cât durează să te obişnuieşti?

Cassie nu se schimbase încă în hainele cele negre, bărbăteşti. Dar chiar şi aşa, cu părul cenuşiu şi cu o rochie simplă maro, tot era plăcută la înfăţişare. Era calmă şi sigură pe ea. Lui Grey îi era dor de părul ei roşcat.

– Chiar pornim într-o bătălie, aşa că e normal să resimţi tensiunea, îi răspunse ea. Şi, chiar dacă acum eşti agitat, de îndată ce va exploda întâia grenadă, nervii ţi se vor calma şi vei fi sigur pe tine şi periculos. Am planificat tot ce se putea. Restul e în mâinile Domnului.

– Sper că Domnul vrea să-l salveze pe unul dintre cei mai buni preoţi ai Săi şi pe noi odată cu el, spuse Grey şi privi înspre bagajul său. Mi-aş fi dorit să avem arme de foc.

– Am mai discutat despre asta, replică ea răbdătoare. Nu am fi putut duce o puşcă după noi, prin toată Franţa, fără să dăm de bănuit, iar o singură puşcă nu ne-ar fi fost oricum de mare ajutor împotriva unui grup întreg de soldaţi. Pistoalele nu au o precizie foarte mare, mai ales pe timp de noapte, când ne mişcăm aşa repede. Am eu un cuţit şi ştiu şi să-l folosesc.

– Când tragi cu arma, inamicul se adăposteşte şi mai câştigi ceva timp, chiar dacă ai un singur glonţ la dispoziţie, sublinie Grey.

– Aşa e, admise Cassie, cu o mână pe micul ei bagaj, în care se aflau restul grenadelor. Noi avem în schimb explozibil, pe post de arme de foc.

Grey privi pe fereastră, la cerul care se întuneca tot mai tare.

– E timpul să mergem? întrebă el.

Cassie râse.

– Încă nu, zise ea. Eşti nerăbdător asemenea unui copil căruia i s-a promis o îngheţată.

– Nu am mai făcut niciodată aşa ceva, spuse el şi se cocoţă în patul micuţ din faţa patului lui Cassie.

Jeanne şi Pierre le spuseseră pe şleau că nu le păsa care unde dormea, aşa că împărţeau camera în care stătuseră fiicele familiei Boyer. Folosiseră numai unul din cele două paturi strâmte, aşa că se cam înghesuiseră, dar voiau să fie cât mai aproape unul de celălalt. Un pat de o persoană era îndeajuns pentru a face dragoste.

– E dificil când mergi prima dată la război, punctă Cassie. Dar orice are un început. Măcar nu eşti un soldat tânăr, de şaptesprezece ani, care nu a mai dat ochii cu inamicul în viaţa lui.

– Nu mi-e teamă că aş fi vreun laş, spuse el încet, în timp ce descoperea ce-l măcina. Dar miza e atât de mare! Mi-e teamă că am să dau greş, iar asta îi va afecta pe cei din jurul meu.

– Viaţa şi moartea sunt cele mai mari mize, spuse Cassie pe un ton calm. Dar cu toţii ne stingem până la urmă. Sper că nu va fi chiar în seara asta, dar ar putea vreunul din noi să stea deoparte?

– Aşa cum am spus şi când eram în Anglia, asta este ceva ce trebuie să fac. Grey o privi încruntat. Dar tu nu eşti nevoită. Ai putea sta bine mersi în Londra, să înveţi cum să-ţi cheltuieşti banii. Nu te-ai gândit niciodată să te retragi din jocul ăsta atât de periculos?

– Ba da, răspunse ea, spre mare lui surpriză. Când l-am vizitat pe Kirkland, ca să mă iau de el fiindcă l-a anunţat pe vărul meu că sunt în viaţă, mi-a spus că ar cam fi timpul să mă las de spionaj. Că am făcut o treabă minunată şi că mi-am ajutat patria, dar că soarta lui Napoleon e pecetluită. Schiţă un zâmbet. Cu toate că mi-a vorbit foarte ceremonios, mi-a spus destul de explicit că nu mai e nevoie de serviciile mele.

Sprâncenele lui Grey se arcuiră a uimire.

– Ce interesant, spuse el. Şi mai interesant e însă faptul că nu mi-ai spus nimic din toate astea până acum.

– Sunt distrusă, recunoscu ea. Cu toate că încă-mi doresc ca Napoleon să moară şi tirania lui să ia sfârşit,

nu mai simt dorința să i se întâmple toate de mâna mea. Dar cum o să-mi umplu oare timpul când nu o să mă mai furișez prin Franța, și nu o să mai dorm pe sponci, și nu o să mai port haine ponosite?

Grey chicoti.

– Sunt sigur că vei găsi alte activități pe măsură, cât de curând, spuse el.

După un moment de tăcere, Cassie continuă, cu o mică ezitare:

– M-am gândit să cumpăr pământ în Norfolk, aproape de familia mea, pe care să-l administrez personal. Să am grijă de bunăstarea lucrătorilor, poate chiar să fondez niște școli – toate astea-s lucruri ce merită făcute. Înainte ca el să-i poată sugera faptul că, dacă s-ar mărita cu el ar putea face toate astea, Cassie continuă: Dar tu? Dacă te ajută Dumnezeu, mai ai ani buni până să moștenești titlul de conte. Ai să-ți cheltuiești averea pe vin, femei și depravare?

Grey se înfioră.

– Mi-a ajuns cât am făcut-o în tinerețe, spuse el. M-am gândit să intru în Parlament. Tatăl meu are câteva locuri acolo, iar unul dintre reprezentanții lui e bolnav și se gândește să se retragă.

– Asta s-ar putea să te țină departe de rele, spuse ea cu un aer meditativ. Și o să capeți o experiență ce-ți va fi de ajutor atunci când vei moșteni titlul și-ți vei ocupa locul din Camera Lorzilor.

– Exact! Nu-și putea ascunde entuziasmul din glas. Vreau să iau parte la lucruri importante. Vreau să-mi fac relații cu ceilalți membri ai Parlamentului, pe care să le folosesc mai târziu, când voi fi membru în Camera Lorzilor. Lumea se schimbă, Cassie. Este secolul revoluțiilor. Dacă vrem să evităm ca Marea Britanie să treacă prin așa ceva, sistemul trebuie schimbat astfel încât cetățeanul de rând să poată beneficia de el. Rânji. Iar unul din lucrurile care trebuiesc schimbate e felul în care nobili precum tatăl meu controlează mai multe locuri din Parlament, continuă el.

Cassie izbucni în râs.

– Aşadar, vei fi un reformator! spuse ea. Îmi retrag cuvintele de mai devreme, cum că o să te ţii departe de rele dacă intri în politică. Dar sunt de acord cu ce ţi-ai propus şi parcă te şi văd membru al Parlamentului.

Poate aşa avea să fie. Grey se întrebă dacă vreunul din ei avea să supravieţuiască, ca să-şi împlinească scopurile despre care vorbiseră în seara aceea. Simţi cum nervii i se încordează iar şi se ridică.

– Dacă tot e prea devreme să pornim, propun să ne petrecem timpul într-un fel în care sigur ne vom relaxa, spuse el şi întinse mâna către ea.

În ochii lui Cassie apăru o sclipire.

– Un plan excelent! se arătă ea de acord.

Cassie se ridică însufleţită de pe pat şi pluti în îmbrăţişarea lui. Sărutul lui era feroce şi înfometat, deopotrivă cu al ei, în timp ce tensiunea care clocotea în ei se transformă într-o pasiune care anihilă restul. Trebuia să o adore, să o posede, să o lege de el pentru vecie.

Pasiunea se aprinse cu şi mai mare forţă, căci se putea să fie ultima dată când erau împreună.

Pe cerul nopţii se amestecau norii şi lumina lunii, iar în aer se simţea apropierea ploii. Cu toate că Grey şi Cassie plănuiseră să ajungă primii la întâlnirea de la castelul Durand, doi bărbaţi îi aşteptau deja. Recruţii purtau haine închise la culoare şi-şi acoperiseră chipurile, la fel cum făcuseră şi Grey şi Cassie. Erau la adăpostul anonimatului. Când Grey şi Cassie descălecară, ieşiră din umbră.

– *Liberté*, spuse un bărbat robust, cu o voce răguşită.

Grey îi răspunse:

– *Egalité.*

– *Fraternité.*

Odată spus codul până la capăt, bărbatul robust întinse mâna. Grey o scutură, mulţumindu-i în gând lui Pierre pentru ajutorul dat recrutând grenadieri. O jumătate de duzină se arătaseră de acord să participe, iar Pierre îi încredinţase că erau ţărani cu experienţă, pe care se puteau baza. În cazul în care apăreau necazuri la castel, bărbaţii se puteau retrage în siguranţă.

Cel de-al doilea grenadier, mai slăbuț și mai ager în mișcări, spuse:

– Imediat ce am ajuns noi aici, o trăsură dichisită a urcat drumul către castel.

– Durand? întrebă Grey, iar inima începu să-i bată cu putere.

– Tot ce se poa'. Gărzile au deschis repejor porțile.

Grey voia să fie și Durand acolo, ca să poată da ochii cu el și să-l facă bucăți-bucățele pe acel diavol împielițat. Dar nu cumva, dacă stăpânul era în castel, gărzile aveau să fie cu ochii în patru? Sau oare atenția le era distrasă de sosirea lui Durand?

Era imposibil de știut. În orice caz, nu aveau ce să facă. Misiunea începuse și trebuia dusă la bun sfârșit.

Ceilalți recruți sosiră unul după altul. Când se strânseră toți, Cassie îi adună laolaltă și le spuse cum funcționau grenadele.

– Fiecare din voi va primi mai multe grenade, cu lungimi diferite de fitil, spuse ea pe un ton jos, din care nu se ghicea faptul că era femeie. Dacă un fitil arde prea repede, aruncați grenada sau scoateți fitilul! Misiunea noastră e să salvăm niște vieți, nu să ne aruncăm prietenii în aer.

– Și cum aprindem fitilul? întrebă un grenadier cu o voce tânără.

– Uite, cu astea, spuse Grey și scoase la iveală trei lămpi mici. Aprinse una, cu ajutorul unei cutii cu iască, și pe celelalte două, de la prima. Cu chepengul închis bine, nu ieșea aproape nici o rază de lumină.

– Una la trei, iar ultima e pentru noi. Amintiți-vă cât de departe răzbat lumina și sunetul pe timp de noapte și feriți-vă să faceți prea mult din fiecare. Noi o să fim la peretele din spate și avem de gând să ieșim printr-o mică ușă de acces, așa că voi va trebui să bombardați partea din față a castelului. O grenadă e pentru poarta mare, apoi aruncați peste ziduri, de fiecare parte a porții. Întrebări?

Nimeni nu avea întrebări. Unul dintre bărbați spuse:

– De ani de zile îmi doresc să-l bombardez puțin pe Durand.

– Aş vrea să-l omor cu mâna mea, spuse bărbatul cel voinic, cu nostalgie în glas.

Nenorocitul nu era deloc plăcut. Grey îi avertiză:

– Nici nu suntem siguri că e Durand aici. Amintiţi-vă că principala noastră misiune e să-i eliberăm pe Père Laurent şi pe familia Boyer, fără să facem alte victime.

– O noapte cu distracţie şi grenade, spuse unul dintre voluntari, pe un ton vesel. Îmi aduc aminte de vremea armatei. Suntem gata?

Erau gata. Grey şi Cassie erau singurii care aveau cai. Îşi mânară animalele prin pădure, înspre castel. Pământul era încă reavăn după ploaia de cu o seară în urmă, aşa că nu făceau prea mult zgomot. Când ajunseră chiar sub zidul castelului, Grey spuse încetişor:

– Lăsaţi-ne ceva timp să ajungem în spatele castelului. *Bonne chance, mes amis,* şi mulţumirile mele.

Întinse mâna celui mai apropiat grenadier.

Bărbatul îi strânse mâna şi spuse:

– Îi plăcerea mea!

Îşi strânseră cu toţii mâinile. Apoi Grey şi Cassie o luară pe după castel, prin pădure. Îşi priponiră caii undeva printre umbre, nu prea departe de castel, în caz că ar fi avut nevoie de ei.

Apoi aşteptară. Bagajul din spatele lui Grey era mult mai uşor, de vreme ce împărţise grenadele. Plănuise să ţină mica lampă, stinsă, în buzunarul pantalonilor, cât escaladau zidul, şi se ruga din tot sufletul să nu se stingă. Ştia să mânuiască rapid cutia cu iască, dar orice secundă pierdută putea însemna diferenţa dintre succes şi dezastru.

Aşteptarea părea interminabilă. Când veniseră în recunoaştere, aleseseră o porţiune de zid ce părea mai zgrunţuroasă decât restul, la jumătatea distanţei dintre uşa de acces şi turnul de observaţie din colţul stâng. Era un loc prin care puteau escalada în siguranţă zidul, dacă atenţia gărzilor avea să fie distrasă de grenade. Aveau să aterizeze aproape de ferestrele temniţei.

BUUUUUM! Prima explozie zdruncină întunericul. Câteva clipe mai apoi, o alta. Apoi alta. Grenadierii se sincronizaseră tare bine.

Cassie avusese dreptate. De îndată de explodă grenada, Grey se calmă şi deveni relaxat şi concentrat. Aprinse una dintre grenadele cu fitil scurt şi o aruncă la baza uşii de acces. Apoi ţâşni, împreună cu Cassie, către partea de zid pe care o aleseseră.

Dinspre partea din faţă a castelului se auziră noi explozii şi ţipete. Izbucniră flăcări, probabil de la vreo şură de lemn care fusese atinsă de o grenadă. Apoi alte ţipete.

Uşa de acces explodă, zdruncinând pământul, în timp de pietre din zidul castelului se dislocară şi o luară la vale. Grey şi Cassie începură escalada, fără să mai aştepte să vadă dacă vreuna dintre gărzile castelului fusese atrasă de sunetul exploziei. Zidul era destul de ros de vreme şi de intemperii, aşa că aveau în ce-şi sprijini mâinile şi picioarele, dar păreau să înainteze cu viteza melcului.

Uşoară şi sprintenă, Cassie ajunse pe zid înaintea lui Grey. Când aproape urcă şi el, sprijinul unuia dintre picioare cedă. Pachetul din spate îl dezechilibră, şi fu la un pas să cadă. Îşi aruncă un braţ în sus şi se prinse de marginea unei ambrazuri, reuşind astfel să evite căderea.

Cu inima bătând nebuneşte, se ridică şi se ghemui în ambrazură, trăgându-şi sufletul. Cassie îngenunche alături, iar el o luă de mână în timp ce priveau amândoi agitaţia pe care o provocaseră.

Deşi nu puteau vedea totul, din pricina castelului care le stătea în cale, auzeau glasul unui sergent care zbiera cât putea, ca să adune trupele lângă poarta distrusă. Flăcările luminau oamenii care alergau şi păreau a încerca să ţină flăcările sub control. Doar că nu prea răzbeau, căci flăcările se făceau tot mai mari.

– Perfect, şopti Cassie. E timpul să intrăm.

Grey scoase un colac de funie din pachet. La unul din capete era un laţ. Aruncă ochiul laţului peste unul dintre creneluri şi lăsă celălalt capăt să cadă pe pământ. În timp ce cobora cu rapiditate, văzu că grenada pe care o aruncase spărsese uşa de acces cât să poată trece oameni prin ea. Din fericire, explozia nu atrăsese atenţia

nimănui, căci toţi se adunau în grabă în faţă, acolo unde se desfăşura atacul principal.

De îndată ce Grey atinse pământul, Cassie se agăţă de funie şi coborî zidul. Bărbatul din el recunoscu faptul că, deşi Cassie se îmbrăcase cu haine bărbăteşti, silueta ei nu avea nimic masculin. Când ajunse lângă el, îi dădu un sărut, apoi o luară la fugă înspre dosul castelului, în curtea liniştită dintre temniţă şi grajduri.

Nu se vedea nimeni. De la şura care ardea în curtea din faţă răzbea destulă lumină cât să se vadă cele patru ferestre ca nişte fante, ale celulelor. Grey se lăsă în jos, lângă cea mai apropiată dintre deschizături, care presupunea că era cea a celulei în care stătuse el.

– Père Laurent? strigă el, pe o voce joasă. *Madame* Boyer?

– Grey, e oare posibil să fii tu? răspunse preotul cu o voce mirată.

– Eu sunt, şi am venit să vă scoatem de aici. Cât timp vorbi, Grey încercă gratiile cu mâna. Erau prea bine înfipte ca să poată fi smulse. Eşti cu Romain şi cu André? întrebă el.

– Suntem aici, spuse Romain, încetişor. Viole şi Yvette sunt în celula de alături.

Cassie cercetase celelalte ferestre. Spuse către Grey:

– Nu apucăm să desfacem gratiile. Trebuie să aruncăm fereastra asta în aer, cea care e cel mai departe de prizonieri.

Grey ştia că avea dreptate, aşa că le spuse oamenilor:

– Protejaţi-vă. O să ne folosim de o grenadă, ca să intrăm în cea mai depărtată dintre celule.

– O grenadă? se auzi vocea lui Viole, prin fereastra celeilalte celule. Deci asta am tot auzit! Vino încoace, Yvette, o să ne băgăm într-un colţ, ca vulpile.

Dinspre curtea din faţă se auzi o nouă serie de grenade, în timp ce Grey aprinse o alta cu puţin praf de puşcă şi cu fitilul scurt, pe care o făcuse Cassie special. Din fericire, lampa nu se stinsese în timpul încercărilor prin care trecuseră.

De îndată ce aprinse fitilul, aşeză grenada în dreptul celei de-a patra ferestre, care corespundea unei celule

goale. Apoi se retrase, împreună cu Cassie, după un contrafort de piatră din apropiere.

Grenada explodă odată cu alte două, din curtea din față. Cu toate că a lor scosese un sunet modest în comparație cu celelalte, detunătura tot le înfundă urechile, în timp ce resturi de piatră se împrăștiară prin toată curtea.

– Ar fi trebuit să pun mai puțin praf de pușcă! spuse Cassie, enervată și amuzată, în timp ce se repeziră către fereastra de-acum făcută țăndări. În locul ei erau acum o grămadă de moloz și o gaură prin care Cassie se putea strecura cam la limită.

Grey mai avea o funie. Și-o trecu de mai multe ori peste mijloc, apoi îi dădu drumul prin gaura din perete. Cassie se târî cu spatele prin deschizătură. După ce intră, ținându-se cu o mână de funie, Grey îi întinse încet lampa.

– Eu o să mă ocup să fac gaura mai largă, spus el.

– Bun, răspunse ea și dispăru în bezna de jos a celulei reci și umede.

Grey scoase drugul cel scurt din pachet și începu să scoată pietre dimprejurul deschizăturii ferestrei. Până acum, totul mersese conform planului.

Nu putea merge așa la nesfârșit.

capitolul 46

Cassie ateriză pe bucăți de moloz desprinse din zid și căzute sub fereastră, își scrânti glezna și aproape căzu. Forța cu care ținu Grey de funie o ajută să rămână în picioare.

Își verifică glezna și decise că nu pățise nimic, așa că deschise ușița lămpii ca să intre ceva lumină în bezna de nepătruns. Traversă încăperea, ajunse în dreptul ușii și se bucură când descoperi că era descuiată.

Îngână niște mulțumiri pentru faptul că nu trebuia să stea să desfacă încuietoarea și păși pe coridor. Din camera gărzilor pătrundea pe sub ușă o rază de lumină. Merse rapid la ușă și o încercă. Era încuiată, iar din

partea cealaltă nu se auzea nici un sunet. În timp ce se ruga ca paznicul să fi ieşit afară, să înfrunte atacatorii, scoase şperaclul.

Încuietoarea era veche şi avea mecanism simplu, aşa că-i luă mai puţin de un minut să o deschidă. Cu nervii încordaţi la maximum, deschise cu precauţie uşa, ca nu cumva să o aştepte vreun paznic de cealaltă parte, gata să o împuşte. Încăperea era goală. Şi ce binecuvântare, inelul cu chei era atârnat pe unul dintre pereţi! Smulse cheile şi lampa mai mare, lăsată aprinsă în cârligul său.

Din trei încercări descoperi cheia de la uşa celulei bărbaţilor, care se dădu într-un târziu de perete.

– *Madame* Fox? întrebă Romain, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Lângă el se afla fiul său, cu ochii mari, şi Père Laurent, care nu mai părea aşa fragil ca ultima dată când îl scosese din acea gaură de şoarece. Amândoi bărbaţii aveau nevoie de un bărbierit, însă în rest păreau în formă.

– Nimeni alta, spuse Cassie şi-şi dădu seama că eşarfa ei neagră îi alunecase în jurul gâtului şi-i descoperise chipul. O să plecăm prin celula din capăt, unde a fost lărgită fereastra şi e şi o funie. André, tu eşti cel mai uşor. Tatăl tău te poate ridica şi te poate ajuta să ieşi. Apoi îl poţi ajuta pe Sommers să-l trageţi afară pe Père Laurent.

Romain privi cu încăpăţânare:

– Nu plec nicăieri fără fiica şi soţia mea.

– Până-i eliberezi pe André şi pe Père Laurent, eliberez şi femeile. Şi acum, mişcarea!

Îi dădu lui Romain lampa mai mare, apoi se apucă să descuie uşa care dădea spre celula femeilor. Încă o dată, dură câteva clipe interminabile până găsi cheia potrivită. De cum se deschise uşa, Viole şi Yvette se rostogoliră afară. Viole o îmbrăţişă pe Cassie.

– *Mon ange!*

– Nu sunt înger! spuse Cassie şi îi răspunse rapid la îmbrăţişare, uşurată că prietenii ei păreau să fi supravieţuit cu bine perioadei de temniţă. Şi acum, haideţi. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine!

Se duseră în celula care dădea afară, unde-l găsiră pe Père Laurent care era împins de jos de către Romain şi tras de sus de către Grey. Probabil că era dureros şi dificil, însă părintele ajută cât putu, fără să se plângă.

În timp ce Père Laurent dispăru către suprafaţa pământului, Romain îşi strânse fiica şi soţia într-o îmbrăţişare pătimaşă.

– Yvette, tu prima, spuse el cu glasul sugrumat de emoţie. Te ridic eu. Apoi te prinzi de funie şi îi laşi pe Sommers şi pe André să te tragă afară.

– *Oui, papa*, răspunse fata şi îşi făcu loc printre dărâmături, apoi se căţără cât putu de sus, cu ajutorul funiei. Romain îi făcu vânt, astfel că ajunse cu mâinile aproape de gaura de la ieşire. Se mai târî o clipă pe brânci şi reuşi să iasă.

– Viole, tu urmezi, îi ordonă Cassie.

Femeia era mai greoaie decât fiica ei, aşa că dădu şi Cassie o mână de ajutor. Şoldurile durdulii ale lui Viole trecură cu greu prin deschizătura lărgită.

– Acum dumneata, milady vulpe, spuse Romain. Este nevoie de forţa tuturor ca să fiu tras sus.

Cassie îşi dădu seama că avea dreptate, aşa că-i permise să o ridice. Când ieşi la suprafaţă şi nu văzu nici un gardian înarmat care să-i ameninţe, se simţi tare uşurată. Cassie îl strânse pe Grey de braţ, şi uşurarea îi invadă sufletul.

– Crezi că Romain va încăpea prin deschizătură?

– La limită, dar o să treacă, spuse Grey şi desfăcu funia din jurul taliei, apoi o dădu mai departe, către ceilalţi. Oricine se simte mai în putere poate ajuta, spuse el.

Cassie, împreună cu cei din familia Boyer, apucară de funie. Père Laurent spuse, cu tristeţe în glas:

– Eu nu-s bun decât să mă rog.

– Atunci roagă-te, părinte! spuse Cassie şi simţi cum greutatea lui Romain începu să tensioneze funia. Trebuia adus la suprafaţă tocmai din fundul celulei, iar statura sa şi muşchii de fermier făceau să atârne tare greu.

Apăru mai întâi capul lui Romain, apoi umerii. Trecu, într-adevăr, la mustaţă, dar în timp ce bărbatul îşi

făcea loc prin fereastra destrămată, Cassie răsuflă uşurată. Aproape trecuse...

Însă era prea devreme pentru uşurare. Romain tocmai păşise pe pământ, când răsună dintre ziduri ecoul unei voci tunătoare:

– Wyndham! Ştiam eu c-ai să vii!

Cassie ridică privirea şi-l văzu pe Claude Durand care venea ţanţoş către ei, în timp ce mantia sa închisă la culoare sclipea în lumina torţelor pe care le aduceau cu ei cei şase soldaţi în fruntea cărora se afla.

Grey şi Cassie nu mai aveau nici o clipă de pierdut.

Grey şopti printre dinţi, către Cassie:

– Scoate-i pe toţi prin uşa de acces, cât îi distrag eu atenţia.

Cassie scoase un sunet de durere, dar nu comentă:

– Să fii atent, fir-ai să fii!

– Aş prefera să fiu un laş viu decât un erou mort, o asigură el.

Dar, în timp ce se întorcea cu faţa către Durand, Grey îşi dădu seama că era posibil să nu aibă de ales. Soarta închisese cercul şi-l adusese înapoi, în acel loc, faţă în faţă cu acelaşi duşman.

Grey presupuse că bezna din spatele său îi împiedica pe Durand şi pe soldaţii lui să-i vadă pe cei evadaţi. Dacă reuşea să le menţină atenţia asupra sa, poate că nici nu aveau să o observe pe Cassie, care călăuzea preţioasa marfă spre un loc sigur.

Era momentul să producă acea diversiune. Trase jos eşarfa şi-şi arătă chipul. În timp ce-n spatele său răsunau paşii celor care se retrăgeau, o porni către Durand cu încrederea în sine plină de aroganţă, demnă de un aristocrat, convins că asta avea să-i capteze atenţia bărbatului.

– Normal că sunt aici, Durand, tărăgănă Grey cuvintele. Foarte urât din partea ta să bagi oameni nevinovaţi în temniţă doar ca să mă ademeneşti pe mine înapoi în Franţa. M-ai fi putut omorî oricând, în cei zece ani cât am stat aici. Mai bine o făceai decât să joci jocuri din astea caraghioase, de-a şoarecele şi pisica.

– A fost o greşeală pe care intenţionez să o corectez! replică Durand şi îndreptă către el un pistol pe care-l armă, cu mâna tremurând din pricina furiei.

Care erau oare şansele ca pistolul să nu tragă corect sau ca Durand să rateze? Nu prea conta, de vreme ce-i asigurau spatele jumătate de duzină de soldaţi înarmaţi cu puşti, care mai erau şi profesionişti, nu amatori ieşiţi din minţi.

– De ce mă urăşti atât de mult? îl întrebă el, făcând conversaţie. Aş fi priceput dacă m-ai fi împuşcat din capul locului. O crimă comisă din pasiune e o chestie veche de când lumea. Dar de ce să arunci un băiat fără minte-n cap în temniţă, zece ani de zile?

– Am vrut să *sufer*i! spuse Durand, care părea că-şi pierduse minţile şi ţinea pistolul de parcă ar fi savurat momentul şi nu voia să tragă prea curând. Aristocraţi răzgâiaţi şi egoişti ca tine au ruinat Franţa. Te-aş fi trimis la eşafod, dar moartea ţi-ar fi fost atunci prea uşoară, şi totul în viaţa ta fusese aşa uşor pentru tine. Meritai să mori de o moarte cumplită.

– Ai dreptate, eram răzgâiat şi egoist, dar măcar asta se datora faptului că eram tânăr şi nu ştiam să mă port pe măsura sângelui meu nobil, spuse Grey şi se opri la douăzeci de paşi de celălalt bărbat. Încerca să găsească o insultă cât mai grosolană, ca să moară ca un englez neînfricat şi nonşalant. Era ciudat că întâmplarea îl adusese în locul acela, să-şi găsească sfârşitul. Dar, de când îl salvase Cassie, avusese parte de cele mai frumoase săptămâni din viaţa lui.

Asta îi dădu o idee. Aşa că, în loc de o insultă, spuse pe un ton trândav:

– O să fii mai mult decât îngrozit să afli că anii de temniţă m-au făcut un om mai bun şi că, pe deasupra, în lunile de când am fost eliberat am trăit într-o fericire demnă de o întreagă viaţă de om.

– De acum nu o să mai ai parte de ea! tună Durand şi privi la ţeava pistolului cu ochii mijiţi. Să te împuşc în genunchi, ca să dureze zile şi nopţi la rând până mori în urlete agonizante? Sau să-ţi bag mai bine un plumb

în inimă şi să termin o dată pentru totdeauna cu prostia asta?

– Mă laşi pe mine să aleg? Ce gest cavaleresc din partea ta! spuse Grey şi făcu o plecăciune scurtă, ironică. Va trebui să mă mai gândesc la propunerea ta. S-ar putea să supravieţuiesc unei răni la genunchi, dar, dacă nu voi reuşi, e un fel dat naibii de a muri. Dar să fiu împuşcat în inimă pune punct definitiv.

– N-am să te las să alegi, englez nenorocit ce eşti! mârâi Durand.

Durand ţinti şi tocmai se pregătea să tragă, când o siluetă întunecată trecu deodată pe lângă Grey. Dumnezeule mare, era Père Laurent! Bătrânul preot părea s-o fi luat razna, dar ţinea capul sus.

Cu o voce puternică, care ar fi putut umple o biserică, spuse:

– Nu omorî încă un om nevinovat, Claude. Ai destule păcate care-ţi apasă sufletul.

Pistolul din mâna lui Durand începu să se bâţâie.

– Pleacă de aici, bătrân dezgustător! spuse el. Nu eşti judecătorul meu!

– Ţi-am fost doar confesor, replică Père Laurent calm şi păşi între Grey şi Durand. Dumnezeu e judecătorul tău, dar El e milos. Căinţa e o cale de urmat chiar şi de cei mai mari păcătoşi, câtă vreme o fac din tot sufletul. Căieşte-te, cât nu e prea târziu.

– Sunt deja condamnat iadului! spuse Durand şi strânse degetul pe trăgaci. În aceeaşi secundă, din întuneric zbură către ei un cuţit, care se înfipse în braţul lui Durand. Cassie!

Durand blestemă şi-şi trase mâna, în timp ce pistolul slobozi un glonţ. Detunătura răsună între zidurile castelului, iar Père Laurent se prăvăli la pământ.

Père Laurent! Inima lui Grey zvâcni ca şi cum cuţitul s-ar fi înfipt de fapt acolo, iar el se aruncă dincolo de preot, asupra lui Durand, înainte ca blestemăţia aia de om să aibă timp să mai încarce o dată pistolul. Poate că soarta lui Grey şi a lui Père Laurent fusese deja pecetluită, însă Grey avea de gând să-l ia şi pe Durand cu ei.

Se luară la trântă într-un talmeş-balmeş de pumni şi mădulare care împărţeau lovituri. În timp ce sergentul striga la soldaţi să nu tragă, căci ar fi putut împuşca pe cine nu trebuia, Durand şuieră:

– Scârnăvie nătângă şi decadentă ce eşti! Crezi că vei scăpa cu viaţă?

– Probabil nu, spuse Grey şi-şi aminti de cealaltă confruntare a lor, pe vremea când Grey era slăbit de cât stătuse în temniţă. Durand era în continuare incredibil de puternic pentru vârsta lui şi se dovedea un luptător mârşav şi rezistent, însă de data aceasta Grey era mai puternic şi stăpânit de o furie soră cu moartea. Dar nu mă duc singur pe copcă! continuă el.

Încleştă mâinile în jurul gâtului lui Durand şi opri un şuvoi de obscenităţi. Cu colţul ochiului văzu soldaţii care se apropiau ca să-i despartă pe cei doi bătăuşi. Era timpul să pună punct.

– În numele legii, te execut, Claude Durand! decretă el.

Răsuci gâtul bărbatului mai vârstnic. Se auzi un pocnet, apoi suflul vieţii dispăru din ochii lui Durand.

O clipă mai târziu, nişte mâini hotărâte îl apucară şi-l traseră în sus. Sergentul scoase puşca, o armă şi ţinti direct spre pieptul lui Grey. Bărbatul nu simţi nici urmă de teamă, ci doar un singur regret. „Ar fi trebuit să-i spun lui Cassie că o iubesc."

Sergentul tocmai arma puşca, când se auzi din spatele său o voce puternică, de femeie:

– Opreşte-te! Nu-l împuşca pe acest bărbat!

Grey şi soldaţii lui Durand întoarseră numaidecât capetele în direcţia din care venea vocea. O femeie înaltă, planturoasă, se îndrepta cu pas grăbit către ei, cu o mantie fluturând în jurul ei. Un înger întunecat, luminat doar de focul de la şură.

Se opri la mai bine de trei metri de Grey, cu răsuflare întretăiată.

– Fără împuşcături şi fără violenţă! Dacă vreţi să fiţi plătiţi pentru munca depusă la castel, tu şi oamenii tăi. Am să dau tuturor un ban în plus dacă puneţi ordinul în aplicare începând din acest moment.

Sergentul îngăimă:

– *Madame*, porcul ăsta v-a omorât soţul! Un ministru al guvernului!

– Acest bărbat a acţionat astfel pentru a se apăra, spuse Camille, privind fix la cadavrul soţului său. Îşi făcu cruce şi continuă să vorbească: A refuzat mila Domnului, aşa că a primit în schimb pedeapsa Domnului.

Grey fu eliberat, deşi auzi blesteme scuipate printre dinţi. Dar, de vreme ce soldaţii aceia erau mercenari, promisiunea câştigului în bani era suficientă pentru a-i face să coopereze.

– Domnule sergent Dupuy, adună-ţi oamenii să stingă focul, îi ordonă Camille. Castelul ăsta e aici de cinci secole, nu vreau să ardă în seara asta. Înghiţi cu greutate, apoi continuă: Spune-i castelanului să ia cadavrul soţului meu şi să-l ducă în capelă şi tocmeşte tâmplarul domeniului să-i facă un coşciug.

Dupuy se încruntă, apoi strânse oamenii dintr-o privire şi se îndreptă către locul incendiului. Grey făcu o plecăciune adâncă în faţa salvatoarei sale.

– Mulţumirile mele sincere, *madame* Durand, zise el.

– Grey. A trecut ceva vreme, răspunse ea încetişor. Aş prefera să-mi spui Camille.

– Arăţi bine, Camille. Aşa şi era. Formele i se mai rotunjiseră, în păr îi sclipeau fire argintii, dar era în continuare o femeie atrăgătoare. Îmi pare rău că a trebuit să vezi când a fost ucis soţul tău, adăugă Grey.

– Mie nu-mi pare rău, replică ea în timp ce chipul îi trăda strădania de a-şi păstra stăpânirea de sine. Au fost... multe între noi, dar era un monstru.

Grey surprinse o mişcare cu coada ochiului şi, când se întoarse, o văzu pe Cassie, care îl ajuta pe Père Laurent să se ridice.

– Père Laurent, se bucură el, eşti în viaţă!

– Sunt, aşa e, iar glonţul mai că nici nu m-a atins. Cuţitul lui *madame* Renard a zădărnicit împuşcătura lui Durand, dar, pentru că sunt bătrân, o zgârietură la un umăr a fost de-ajuns ca să mă pună la pământ.

– Mulţumesc cerului! spuse Camille şi luă mâinile preotului într-ale sale. Vă jur că nu am ştiut ce v-a făcut

Durand, nici dumitale, nici lui Lord Wyndham. Nu mi-a spus niciodată, iar eu nu am mai venit la castel, pentru că nu-mi place.

– Nu a fost niciodată un loc al fericirii, se arătă de acord Père Laurent.

Camille cuprinse cu privirea zidurile sumbre, de piatră, şi se simţi străbătută de un fior.

– Îmi place mult mai mult Parisul, continuă ea. Dar Durand a insistat să vin şi eu, de data asta, pentru că voi găsi aici ceva ce mă va amuza.

Durand dorise ca ea să-i vadă pe Grey şi pe Père Laurent murind. Bărbatul ăla chiar fusese nebun de-a binelea şi-şi obligase soţia să fie martora poftelor lui nebuneşti.

– Nu am crezut nici o secundă că-i tolerezi purtarea, spuse preotul, pe un ton plin de înţelegere.

Camille eliberă mâinile preotului şi se întoarse cu faţa către Grey.

– Îmi cer iertare, băiatul meu cu păr auriu, spuse. Nu m-aş fi gândit niciodată că o clipă de plăcere poate avea asemenea urmări. Strâmbă din buze. Pe Durand îl stârneau indiscreţiile mele. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că nu se cade să aduc un englez în patul meu. Nu a putut suporta asta.

Totul era prea tipic franţuzesc pentru gustul lui Grey. Îi luă mâna şi i-o sărută delicat.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse el. Amândoi am păcătuit. Dar ăsta e trecutul. Important este prezentul. Nepoata lui Père Laurent şi familia ei pot pleca acasă fără să se aştepte la repercusiuni?

– Sigur că da. Nu ar fi trebuit să fie niciodată întemniţaţi. Poţi împrumuta o trăsură, ca să-i duci acasă. Père Laurent, poţi rămâne până mâine-dimineaţă? Rana dumitale trebuie îngrijită, iar eu am mare nevoie să mă spovedesc. Privirea lui Camille alunecă înspre cadavrul lui Durand. Plus că... mai trebuie organizată şi o înmormântare.

– Sigur că da, draga mea. Preotul, care îngenunchease ca să închidă ochii lui Durand, se apropie de Camille şi o luă de braţ, apoi porniră împreună spre castel.

Privirea lui Grey se îndreptă către cadavrul lui Durand. Nu simţea nici urmă de triumf. Nu se simţea vinovat că omorâse un monstru. Se simţea obosit dar fericit că lungul coşmar luase sfârşit, iar el şi prietenii săi supravieţuiseră.

Cassie stătuse retrasă în umbră, dar acum înaintă şi i se alătură lui Grey.

– Ai gusturi interesante în ce priveşte amantele, şi mulţumesc cerului pentru asta, spuse ea.

Grey îşi trecu un braţ pe după Cassie, atât de obosit încât abia se mai putea ţine pe picioare

– Poate că rugile lui Père Laurent au adus-o aici chiar la momentul potrivit pentru a săvârşi un miracol. Acum avem nevoie de un somn bun şi de o călătorie în siguranţă, înapoi în Anglia. Ar fi prea mare ironia ca, după ce am supravieţuit acestei întâmplări, să fim omorâţi pe drumul de plecare din Franţa.

– Asta nu o să se întâmple, îl asigură Cassie. În curând o să ajungem înapoi în Londra, în siguranţă, iar Kirkland o să scoată un mare oftat de uşurare.

Grey se concentră încă o dată asupra prezentului şi întrebă:

– Familia Boyer a scăpat cu bine?

– Nu au vrut să plece, în caz că aveai nevoie de ajutor.

Se întoarse şi-i văzu pe Viole şi pe Romain, împreună cu copiii lor, cum se grăbiră să ajungă lângă el. Aveau mare nevoie de o baie şi de nişte haine curate, dar pe chipul tuturor se lăţea un zâmbet radios.

Viole se duse de-a dreptul la Grey şi-l sărută pe obraz.

– Ai curajul a zece lei, *monsieur* Sommers! spuse ea.

Grey îi aruncă un zâmbet obosit.

– Înseamnă că unchiul dumitale are curajul a o sută de lei, replică el.

– Cred că rugile lui ne-au adus un miracol, spuse ea şi-şi trecu încet o mână pe după talia lui Romain, ţinându-se strâns de el. Este cam mult de mers pe jos până la fermă. De unde putem lua căruţa aia de care zicea *madame* Durand?

– În grajd, spuse Grey, apoi îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Cassie şi îi conduse într-acolo. Eu şi domniţa mea vulpe vom veni călare. Ne putem odihni o zi, două, înainte să plecăm spre casă?

– Puteţi sta cât vă poftеşte inima, *mon heroes*, spuse Romain cu înflăcărare.

Când pătrunseră în curtea principală a castelului, Grey văzu că două şuri ardeau, însă focul era stăpânit, mulţumită eforturilor făcute de soldaţi, alături de o parte dintre slujitorii castelului.

Nu era nici urmă de grenadieri. Oamenii se retrăseseră probabil în pădure, să urmărească totul de la distanţă. Cu toate că se vedeau numeroase cratere făcute ici-colo de grenade în interiorul zidurilor castelului, nu văzu nici un cadavru însângerat.

Viole avusese dreptate. Fuseseră martorii unui adevărat miracol.

capitolul 47

Când Grey şi Cassie ajunseră înapoi la fermă, era deja foarte târziu. Lipiră cele două paturi unul de altul şi dormiră îmbrăţişaţi, în ciuda golului dintre saltele. Cassie era aşa obosită, că ar fi dormit şi pe un pat de cuie.

Se trezi aproape de amiază. Mai picoti un timp, fără să deschidă ochii. Avusese mari îndoieli că va mai apuca ziua de mâine, dar uite că era în viaţă. Şi mai avea vreo două săptămâni, dacă nu mai bine, de petrecut alături de Grey, până ajungeau înapoi în Anglia şi trebuiau să-şi ia iar rămas-bun.

– Zâmbeşti ca o pisică mulţumită, îi şopti Grey la ureche, cu răsuflarea caldă. Vrei să ne sculăm şi să găsim ceva de mâncare? Mi-e o foame de lup.

– Aventurile care-ţi pun viaţa în pericol trezesc apetitul oamenilor. Se gândi dacă să-l seducă – ceea ce nu era niciodată greu –, dar îi era foame şi voia să se asigure că toată lumea era bine.

Se dădu jos din pat, se spălă repede la lighean şi-şi trase pe ea rochia cea plictisitoare, a doamnei Harel. Avea de gând să ardă oribilitatea aia când ajungea înapoi în Anglia.

Se luară după râsete şi ajunseră în bucătărie. Cassie şi Grey intrară şi-i găsiră pe cei din familia Boyer şi Duval în culmea fericirii. Fură amândoi întâmpinaţi cu strigăte de bucurie şi fură aşezaţi la masă, faţă în faţă cu Père Laurent, care tocmai se întorsese de la castelul Durand. Cassie resimţi satisfacţia faptului că Grey nu-şi mai pierduse cumpătul în compania atâtor oameni.

– Arătaţi bine, părinte, spuse Cassie. Preotul era curat şi părea relaxat şi tocmai înfuleca dintr-o omletă cu brânză şi ierburi. Zgârietura de la umăr nu-i adâncă, nu? întrebă ea.

Père Laurent îi aruncă un zâmbet maliţios.

– Oamenii mi-au cântat prohodul de pe vremea când eram un ţânc bolnăvicios, şi uite că tot aici sunt, spuse el. Glonţul abia de m-a atins. Cred că m-a dat pe spate pentru că mi-a prins materialul hainei.

Grey scuturâ cu fervoare mâna prietenului său.

– Mai să nu-mi cred ochilor când te-am văzut înfruntându-l pe Durand! exclamă el. A fost cel mai curajos gest din câte mi-a fost dat să văd.

Père Laurent ridică din umeri.

– În cel mai rău caz mă omora, spuse el, ceea ce nu-i aşa un dezastru pentru un credincios. Dar mă bucur că am să mă pot întoarce la biserică şi la congregaţie. Îl privi pe Grey cu seriozitate. Nu aş fi vrut să-ţi rişti viaţa pentru un boşorog ca mine, dar, de dragul lui Viole şi al familiei ei, îţi sunt profund recunoscător.

În timp ce Grey primea stingherit mulţumirile, Viole puse în faţa lui Grey şi a lui Cassie căni aburinde de cafea adevărată şi scumpă.

– Nu e minunat felul în care ne ajutăm unii pe alţii? spuse ea.

– Dovada vie a faptului că francezii şi englezii pot fi prieteni la un semn, răspunse Cassie şi-şi turnă frişcă şi zahăr în cafea, apoi luă o înghiţitură.

Era delicioasă, fierbinte şi revigorantă. Căldura şi energia i se strecurară prin corpul obosit.

– Sper ca viitorul să aducă pacea cât mai curând, rosti Grey, apoi îşi săltă cana de cafea înspre Cassie, ca pentru un toast, şi o privi cu deosebită căldură. În calitatea ei de cetăţean francez şi englez, în acelaşi timp, era întru totul de acord. Nu-şi dorise niciodată să fie război între cele două ţări.

În timp ce Cassie începu să mănânce din omleta pe care i-o pusese Yvette în faţă, Père Laurent spuse, cu un aer meditativ:

– Culoarea naturală a părului tău e roşu, precum îţi zice şi numele, aşa-i?

Cassie înghiţi înainte să răspundă:

– Mai aproape de nuanţa vulpii decât de cea a morcovului cu care semănam când eram copilă.

Părintele chicoti.

– Oare copilul va avea părul roşu? se întrebă el.

Cana de cafea a lui Cassie se opri în aer, la jumătatea drumului, iar privirea îi rămase aţintită asupra preotului. Sprâncenele albe şi groase ale lui Père Laurent se arcuiră.

– Nu ştiai că porţi un copil? Sigur, e foarte devreme, şi ai fost ocupată cu alte lucruri.

Cassie simţi cum tenul ei palid se făcu roşu ca focul, în timp ce toţi îşi întoarseră privirile curioase către ea. Grey se ridică brusc, o apucă strâns de braţ şi spuse, pe un ton amabil:

– Vă rog să ne scuzaţi, eu şi logodnica mea avem de discutat.

O scoase rapid din bucătărie, şi se întoarseră în odaia lor. După ce o aşeză pe Cassie, care tremura din tot corpul, pe unul din paturi, îngenunche şi făcu focul. Ea se simţi recunoscătoare, căci era în stare de şoc.

Grey rămase în picioare, privind-o cu atenţie, şi părea foarte înalt şi lat în umeri.

– Să înţeleg că nu ştiai?

Cassie încuviinţă din cap, în timp ce stomacul începu să i se frământe.

– Jeanne mi-a spus că Père Laurent se pricepe foarte bine să recunoască femeile care poartă copii. Eu... m-am simţit cam ciudat, dar am crezut că din cauza grijilor şi a pericolelor.

– N-ai spus tu că ai o metodă infailibilă de protecţie?

– Seminţe de morcov sălbatic. Funcţionează destul de bine, dar nici o metodă nu e infailibilă. Zâmbi pieziş către el. Numai cerul ştie la câte încercări am pus săracele seminţe de morcov.

– Sunt... Grey scutură din cap, căutându-şi cuvintele. Sunt copleşit. Uimit. Încântat. Nu am crezut că voi apuca vreodată ziua în care să fiu tată. Se aşează pe patul din faţa ei. Cu genunchii la o palmă distanţă de ai ei, privind-o cu atenţie. Dar tu ce părere ai de această schimbare bruscă de situaţie?

Cassie ezită, în timp ce mintea-i lucra cu repeziciune.

– Sunt încântată, pentru că nici eu nu am crezut că voi avea vreodată un copil. Sunt îngrozită de faptul că momentul e... nepotrivit. Îi aruncă o privire încruntată. Şi sunt de-a dreptul enervată de faptul că acum te vei simţi obligat să te căsătoreşti cu mine.

– Greşeşti.

Cassie clipi.

– N-o să te comporţi ca un adevărat domn onorabil şi nu vei insista să ne căsătorim pentru binele copilului?

– Nu, n-am să fac asta. Se aplecă şi îi cuprinse mâinile. Copilul va fi o adevărată bucurie, dar căsătoria este un detaliu irelevant. Avea oricum intenţia de-a încerca să te conving să te măriţi cu mine. Atâta doar că purtăm această discuţie un pic mai devreme decât mă aşteptam.

Cassie încercă fără succes să-şi tragă mâinile dintr-ale lui, însă o prinsese blând, dar ferm, şi nu părea momentul potrivit să se încaiere cu el.

– Dacă nu mă înşală memoria, spuse ea, am purtat deja o discuţie în care ţi-am explicat că nevoia ta de a mă avea nu poate fi temelia unei căsătorii şi că peste un an vei vrea ceva diferit de ce vrei acum, spuse ea, exasperată. Am crezut că eşti de acord cu mine.

Grey zâmbi strengărește, și era atât de frumos, încât Cassie mai că se topi.

– Am fost de acord cu o parte din ce ai spus, zise el. La momentul respectiv, am crezut că ai fi nebună să accepți un tip ca mine, pe jumătate zărghit. Dar sunt mai bine acum. A trecut mai mult de o lună de când n-am mai încercat să omor pe cineva fără un motiv întemeiat.

Cassie își dădu ochii peste cap.

– Am auzit și pledoarii mai convingătoare decât asta, spuse ea.

– Foarte bine, replică el și se aplecă, privind-o fix, cu ochii lui cenușii încercănați, dar însuflețiți. M-am schimbat mult în ultimele două luni, și tu la fel.

Își aminti de spionul îndârjit și precaut care era în momentul în care o trimisese Kirkland la castelul Durand și dădu aprobator din cap.

– Farmecul tău legendar își face efectul și când ești pe jumătate dus cu pluta, zise ea.

Era rândul lui Grey să-și dea ochii peste cap când o auzi pomenind iarăși de farmecul său legendar.

– Nu e nimic rău să dorești pe cineva, spuse el hotărât. Părinții mei au nevoie unul de altul în fiecare minut, în fiecare zi, pentru că sunt devotați unul altuia. Sunt în culmea fericirii când sunt împreună.

– Par foarte atașați unul de altul.

Grey îi simți nota de îndoială din glas și spuse, prompt:

– Ți-e teamă că, dacă mi-au plăcut întotdeauna femeile, sunt incapabil să fiu fidel? Aici greșești. Tata a fost exact ca mine, din câte mi s-a spus. Un tânăr galant, care a fost un admirator înflăcărat chiar și al mamei tale. Apoi a întâlnit-o pe mama mea. De atunci nu s-a mai uitat la nici o altă femeie. Eu îi semăn tare mult. Am împărțit în stânga și-n dreapta jurăminte de foc, până am întâlnit femeia potrivită. Pe tine. Te iubesc, și asta nu o să se schimbe cu nimic dacă mai așteptăm un an.

Îl privi fix, dorindu-și să-l poată crede. Incapabilă să-l creadă.

Grey îi ridică mâinile amândouă și o sărută pe una din ele, apoi și pe cealaltă.

– Te iubesc, Cassie Catherine Cat, spuse el încet. N-am mai întâlnit niciodată o femeie aşa puternică, elegantă şi în care mi-aş pune toată încrederea. Şi nici nu-mi pot imagina o soţie care să mă poată înţelege mai bine decât tine, şi sunt multe de înţeles.

La asta nu se gândise. Ce-ar fi putut face o tânără domniţă crescută la adăpost de urgiile vieţii cu bărbatul înspăimântat şi complicat în care se preschimbase el? Mâinile ei se strânseră peste ale lui, într-un gest protector, când îşi dădu seama că nu voia să-l lase în braţele cuiva care nu ar fi apreciat cum se cuvine la el puterea, rezistenţa şi curajul câştigate cu un preţ mult prea mare.

Când văzu că expresia de pe chipul ei se schimbase, Grey adăugă, serios:

– Mă comport destul de bine, dar nu sunt nici pe departe normal. S-ar putea să nu mai pot suporta niciodată aglomeraţiile şi să fiu mereu iute la mânie. Eşti dispusă să-mi dai o şansă? Eram pregătit să aştept şi un an, dacă ai fi insistat, dar acum situaţia s-a schimbat, spuse el şi trecu cu blândeţe mâna lui mare şi caldă peste abdomenul ei plat. Aş prefera ca pruncul nostru să fie legitim, adăugă el.

Cassie îi prinse mâna şi o apăsă mai tare, cu gândul la copilul pe care-l făcuseră împreună. De cum rostise Père Laurent cuvintele, simţise până în măduva oaselor că avea dreptate. Oare nu-i datora copilului ei o şansă? Cu toate astea...

– Am văzut prea multe şi am trecut prin prea multe, spuse ea cu poticniri. Nu vreau să regreţi asta într-o bună zi.

– Cum te-aş putea oare convinge că nu o să-mi doresc nicicând o inocentă plictisitoare? întrebă el, exasperat. Experienţa ta te face să fii ceea ce eşti. O femeie incredibil de puternică şi de înţeleaptă.

Grey străbătu într-o clipă distanţa dintre ei, o ţintui în patul strâmt, o sărută pe gât şi-şi strecură scandalos mâna pe sub fusta ei de respectabilă *madame* Harel. Iar faptul că eşti cea mai delicios de atrăgătoare femeie din câte mi-a fost dat să întâlnesc nu e cel mai important

lucru pe care-l pot spune despre tine, continuă el. Apoi ridică pentru un moment capul, reflectând. Cu toate că e foarte aproape, adăugă.

Îi luă cu asalt gura, într-un nou sărut.

Cassie râse, în timp ce încrederea și dorința începură să-i invadeze sufletul și corpul.

– Și ce te faci dacă sunt o femeie superficială și desfrânată, care se arată de acord cu căsătoria numai pentru că ai un corp și un chip fabuloase și... îndemânare avansată într-a-le amorului?

– Îmi convine și așa, spuse el și o privi, plin de speranță. Chiar vrei să te măriți cu mine pentru că arăt bine și vrei să mă folosești în feluri lipsite de rușine? Aș prefera de o mie de ori să fie așa decât să mă vânezi pentru avere și poziție.

Simți un nod în gât și mângâie părul castaniu, care ar fi trebuit să fie bălai. Se schimbaseră unul pe altul, în bine. Ea îl salvase pe el, avusese grijă de el, îl învățase să trăiască iar în lume. Iar el o învățase să-și deschidă sufletul. Să dăruiască iubire. Și, lucru și mai dificil, să accepte iubire.

Cu vocea sugrumată de emoție, îi spuse:

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că arăți bine și ești pasional, nici pentru că ai poziție sau avere. Înghiți cu greutate, înainte de a putea rosti cuvintele: Ci doar pentru că... te iubesc.

Chipul lui se lumină de o bucurie care o egala pe a ei.

– E cel mai bun motiv din lume, doamna mea vulpe. Ochii i se încrețiră din pricina râsului. Și acum, te pot folosi în feluri lipsite de rușine?

Cassie își trecu mâinile peste pieptul lui lat.

– O, te rog, fă-o!

Se împreunară într-o dulce senzualitate, în care se dizolvaseră toate barierele din calea intimității corpului și a sufletului. Momentul pasiunii se consumă rapid și o satisfăcu mai tare decât orice trăise până atunci. Cuvintele de dragoste pe care i le cânta Grey la ureche erau la fel de adevărate și în cazul lui.

În timp ce stăteau întinşi şi încâlciţi în patul mult prea strâmt, Cassie întrebă, cu un aer visător:

– Oare Père Laurent ar fi de acord să ne căsătorească? În felul ăsta, ziua de naştere a copilului nu ar părea foarte ciudată.

Grey o sărută pe tâmplă.

– Sunt sigur că ar face-o, dar îţi garantez că familiile vor dori o a doua nuntă, de data asta după toate uzanţele bisericii anglicane.

– Nu m-ar deranja. Dacă e bine să te căsătoreşti o dată, de două ori ar trebui să fie şi mai bine.

– Nu e singurul lucru care e bine de făcut o dată, dar de două ori e chiar mai bine, replică Grey şi o mângâie aluziv pe fund.

Cu toate că dorinţa începu să-i fiarbă în vene, Cassie, îi spuse, cu răsuflarea întretăiată:

– Dacă te gândeşti la ce mă gândesc eu că te gândeşti, sunt impresionată de capacităţile tale!

Grey îi zâmbi strengăreşte, cu o sclipire maliţioasă în ochi:

– Să-i cerem lui Viole o a doua ceaşcă de cafea?

epilog

– Vă declar soţ şi soţie, acum şi-n vecii vecilor.

După ce se termină ceremonia nunţii, Grey îşi escortă mireasa radioasă de la altarul din biserica la care erau enoriaşi părinţii săi, acompaniaţi de muzica jubilantă de orgă. Se părea că, într-adevăr, era bine să te căsătoreşti o dată, iar de două ori chiar şi mai bine.

Père Laurent îi căsătorise prima oară, în casa familiei Boyer, în dimineaţa de după atac. Grey nu crezuse cu adevărat că logodnica sa avea să se răzgândească, dar nu dorise să-şi asume nici un risc.

După ce împărţiseră pericole, familiile Boyer şi Duval se simţeau legate ca şi cum ar fi fost una singură, iar Grey se gândise că nu trăise fericire mai mare ca atunci când Père Laurent îi declarase, pe el şi pe Cassie, soţ şi soţie. Cassie strălucise, iar Grey radiase ca un soare de vară. Micul dejun obişnuit se transformase pe dată într-un mic dejun festiv, de nuntă, când aduseseră o sticlă cu vin bun, pe care familia Boyer îl păstrase pentru ocazii speciale.

Mirele şi mireasa ieşiră din biserică, pe verandă. În timp ce oaspeţii aruncau pumni de petale, Cassie se aplecă şi-i şopti:

– Nunta asta e chiar mai frumoasă, pentru că acum avem părul în culoare naturală.

Grey râse şi-i sărută părul strălucitor şi roşiatic precum cuprul. În cele două săptămâni de când se întorseseră în Anglia, primăvara năpădise în forţă, umplând aerul de cântecul păsărelelor şi de mirosul florilor de pom.

– Miroşi a trandafiri, îi şopti el.

Mătuşa lui Cassie, Patience, îşi intrase în rolul de soacră mică şi o ajutase să-şi facă trusou, începând cu rochia de mireasă ca bronzul, care-i evidenţia părul lui Cassie şi o făcea răpitor de frumoasă. Grey se ocupă

de acte. Cum copilul era pe drum, cu cât se mişca mai repede, cu atât era mai bine. Pe lângă asta, ura faptul că trebuia să se furişeze ca să petreacă nopţile alături de Cassie.

Lady Kiri Mackenzie era domnişoară de onoare, iar Kiri cea cu trăsături exotice şi părul brunet, alături de Cassie cu părul ei roşu ca flacăra, făceau o pereche care ar fi dat pe spate orice bărbat. Peter era cavalerul de onoare al lui Grey, şi se făcuseră remarci abia şoptite, prin rândul femeilor, despre cât de impresionant arătau împreună.

De vreme ce Grey nu mai era disponibil şi nu-l interesa nici cât negru sub unghie vreo altă femeie, privirile crcetătoare ale femeilor trecuseră de-acum asupra lui Peter, nu că avea să le folosească la ceva. După ce fu acceptat în compania de teatru a domnului Burke, Lady şi Lord Costain se văzuseră nevoiţi să-i accepte alegerea. Deocamdată era mai interesat de actorie decât de căsătorie. Înainte de ceremonie, Peter îl zorise pe Grey să asigure descendenţa familiei cu un fiu, astfel încât el să nu mai trebuiască să-şi facă vreodată griji în privinţa moştenirii.

Invitaţii se aliniară de-a lungul verandei, ca să facă urări mirilor, iar Grey fu încântat de faptul că doi dintre foştii lui colegi ajunseseră la timp pentru a asista la ceremonie.

– Ashton! Randall! Ce mă bucur că sunteţi aici.

Cu un zâmbet larg pe faţă, ducele de Ashton strânse mâna lui Grey între amândouă mâinile sale.

– Şi eu, şi Randall am întârziat din pricina unei roţi rupte la trăsură, dar eram hotărâţi să ajungem, chiar de era să călărim caii de poştă. Nu am crezut să apuc ziua asta.

– Nici eu, spuse Randall, slăbuţ, blond şi în uniformă militară, şi îl bătu pe Grey cu palma peste umăr. Sincer să fiu, Wyndham, te-am crezut pierdut pe vecie.

– Şi ducă-se, pun rămăşag că ţi-ai zis, replică Grey şi rânji în timp ce strânse mâna lui Randall. Am auzit că ai înfiat un băiat orfan, care îi este elev lui Lady Agnes. Îţi place viaţa de tată?

Randall îi răspunse cu un zâmbet mult mai fericit decât cele pe care le arbora în tinereţe.

– Recomand oricui să facă asta, mai ales dacă începi cu un băiat de doisprezece ani care să-i semene lui Benjamin. În felul ăsta scapi de etapele mai pline de murdărie.

Lady Agnes, generalul Rawlings şi domnişoara Emily veniseră să se alăture festivităţilor. Toţi cei din comunitatea de la Summerhill erau şi ei prezenţi, desigur. Le plăcea să ştie că se formase următoarea generaţie a familiei Costain.

Familia St. Ives era şi ea prezentă în formulă completă, inclusiv George, cel mai mic dintre fii, care venise de la Oxford. Se bucurau cu toţii ca şi cum Cassie ar fi fost cu adevărat fiica şi sora lor. Unchiul ei o condusese la altar, cu toate că nu-şi bătuseră capul cu prostii de genul „să-i dea" mireasa lui Grey. Pe Cassie nu o controlase nimeni, ani buni la rând.

Ultimul la rând era Kirkland, cu chipul său frumos, saturnian, complet relaxat.

– Mai ţii minte listele alea pe care le făceam mereu, pe când eram elevi, ca să nu uit tot ce aveam de făcut? întrebă el.

Grey izbucni în râs.

– Cine le-ar putea uita? De pe atunci erai îngrozitor de organizat.

Kirkland scoase o bucată veche de hârtie, din buzunarul de la piept, împreună cu un creion, şi o ridică pentru a i-o arăta lui Grey. La mijlocul listei era scris numele lui Wyndham, în timp ce restul numelor fuseseră tăiate. Cu un gest larg, Kirkland tăie numele cu o linie. Acum am cu o grijă mai puţin pe cap! exclamă el.

Grey hohoti iar, apoi deveni serios.

– Nu am să-ţi pot mulţumi niciodată pentru câte ai făcut pentru mine. Mi-ai oferit libertatea... şi pe Cassie, spuse Grey şi-şi trecu un braţ în jurul soţiei sale. Tot ce-mi mai trebuie, pentru ca fericirea să fie deplină, este Régine.

Kirkland rânji.

– Cassie nu se va supăra de această comparaţie implicită, spuse el.

Când se îndepărtă, Cassie se cuibări mai tare lângă Grey.

– Peste vreo două săptămâni, Lady Agnes te va lăsa să o iei înapoi, spuse ea.

– Şi asta numai pentru că Lady Agnes îşi păstrează un căţeluş pe care să-l alinte.

Cassie privi în sus. S-ar fi scufundat cu cea mai mare plăcere în mările acelea albastre şi adânci de răbdare şi înţelepciune.

– Te deranjează mulţimea de oameni? îl întrebă ea.

Ştia că nu avea rost să o mintă pe Cassie, de vreme ce ea vedea prin el.

– Un pic, recunoscu el. Dar asta e casa mea şi ăştia sunt prietenii mei, iar în timpul micului dejun de după nuntă mă mai pot strecura undeva retras, când am nevoie. Te strecori şi tu cu mine?

Cassie zâmbi ştrengăreşte.

– Sigur că da. Oamenii o să observe şi o să se gândească la lucruri scandaloase.

Trăsura familiei Costain trase în faţa bisericii, pentru a-i duce, pe Grey şi pe Cassie, la Summerhill, pentru micul dejun de după nuntă. Membrii familiei Costain, alături de mătuşa şi de unchiul lui Cassie, fuseseră luaţi deja de o altă trăsură, în timp ce alţi oaspeţi mergeau pe aleea care ducea la casa familiei. Masa avea să fie servită înăuntru pentru familie şi prietenii apropiaţi, iar afară avea să fie o sărbătoare pentru localnici. În cele din urmă, cele două grupuri aveau să se amestece.

Grey o ajută pe Cassie să urce în trăsură, apoi se sui şi el. De îndată ce se închise uşa, o trase în braţele sale şi o sărută cu foc, într-un fel care în biserică ar fi fost scandalos.

Când se opriră să respire, cununa ei de flori căzuse şi lăsase o dâră de petale roz pe minunatul ei umăr gol. Cassie îi zâmbi cu un calm care-i ajunse lui Grey până la suflet.

– Astă-seară vom dormi în căsuţa noastră de la malul mării, domnul meu. Chiar dacă e, de fapt, o fermă.

– A meritat să zac zece ani în temniţă ca să te întâlnesc pe tine, dragostea mea, spuse el încet.

Cassie îi cuprinse obrajii în palmă.

– N-aş fi crezut că soarta are să-mi aducă o asemenea fericire, îi spuse ea. Apoi gravitatea i se topi într-un hohot de râs. Mai mulţi oameni m-au avertizat, pe parcurs, că nu te vei căsători în vecii vecilor cu mine. Iar eu i-am crezut din tot sufletul.

Râse şi Grey, alături de ea.

– E un motiv destul de bun ca să faci nunta de două ori, spuse el şi sărută una din delicatele petale de pe gâtul ei. Ca să nu zică nimeni că nu suntem căsătoriţi de-a binelea şi cu adevărat, şi aşa vom rămâne de-a pururea. Dacă vrei să mă mai căsătoresc vreodată cu tine, nu trebuie decât să-mi spui, adăugă el, lăsând tonul serios la o parte.

nota autoarei

Tratatul de la Amiens

Franța și Marea Britanie s-au tot înfruntat în bătălii, de-a lungul secolelor. Războiul declanșat din pricina Revoluției Franceze a continuat aproape fără încetare, între anii 1793 și 1815, când bătălia de la Waterloo a pus capăt imperiului lui Napoleon. Cel mai îndelungat repaus între ostilități a fost cel care a urmat Tratatului de la Amiens, care a rămas în vigoare din martie 1802 până în mai 1803.

Războiul presupunea cheltuieli, iar națiunile unite care luptaseră împotriva Franței își doreau pacea. Odată semnat tratatul de pace, cetățenii de familie bună din Marea Britanie au pornit în valuri către Franța, să sărbătorească. Însă Napoleon s-a folosit de această pace pentru a-și consolida puterea și s-a purtat mai departe în felul său caracteristic, beligerant și expansionist. Când relațiile dintre Franța, Marea Britanie și Rusia au intrat în declin, mulți dintre străinii aflați în vizită, s-au întors în țările lor.

Marea Britanie și-a rechemat ambasadorul în Franța și a declarat război pe 18 mai 1803. Pe 22 mai, Napoleon a ordonat pe nepusă masă arestarea tuturor bărbaților cu vârste cuprinse între optsprezece și șaizeci de ani care aveau cetățenie britanică. Acțiunea sa a fost considerată ilegală de către toate marile puteri, dar pe Napoleon nu l-a interesat niciodată altceva decât puterea. Sute de oameni au avut domiciliu forțat și nu s-au putut întoarce acasă până în anul 1814, după abdicarea lui Napoleon.

Orășelul de provincie Verdun era locul oficial în care se adunaseră toți nobilii britanici care aveau domiciliu forțat, majoritatea lor urmați de soții. Negustorii britanici care aveau, de asemenea, domiciliu forțat și-au

deschis magazine pentru a-i aproviziona pe cei cu familii înstărite, aşa că băcanii şi croitorii au înflorit. S-a format astfel o comunitate de exilaţi destul de agreabilă, chiar dacă drepturile le erau limitate.

Cu tot acest iureş de evenimente, e uşor să dai crezare faptului că un tânăr lord englez, cât se poate de impertinent, ar fi putut dispărea în temniţa din măruntaiele unui castel.

Grey S[illegible] [illegible] Lord W[illegible] [illegible] s-a îndrăgostit nicicând în viață o singură dată, dar este pe punctul să facă același lucru de două ori. Însă, pentru a-și găsi în sfârșit fericirea, el trebuie să-l înfrunte pe fratele său, Ministerul Poliției, un om brutal și răzbunător, îl trimite în misiune secretă pe un domeniu, fiului lui Grey, o fată a străzilor de o frumusețe uimitoare. Și e rugat, ca unul dintre prietenii lui cei mai buni, să-l supravegheze fermecătoarea tânără și să-l țină departe de ea – și de orice ar putea pune în pericol siguranța națională.

Cassie Fox își pierduse familia și visul care îi fusese scris din cauza regimului tatălui ei. Înșelată în Franța și trimisă înapoi în Anglia, ea are acțiuni pentru distrugerea Imperiului lui Napoleon. La prima vedere, salvarea lui Grey este pentru ea doar o misiune de rutină. Dar, pe măsură ce se apropie de el, descoperă un bărbat care poate să-i fie sursă de speranță și de fericire. Însă, pentru a-și găsi în sfârșit liniștea, ea va trebui să-și înfrunte trecutul și să-și înfrângă inamicii.

Pasiunea izbucnește între ei este atât de puternică încât ea va trebui să aleagă între datorie și fericire... și să-și supraviețuiască.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori ai noștri. Ea a fost numită de *Romantic Times* drept „una dintre cele mai bune scriitoare de romane istorice ale timpului nostru” și a primit aprecieri de la cele mai prestigioase publicații, precum *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Alte mii găsiți pe:
www.[illegible].ro

ISBN: 978-606-[illegible]-[illegible]-4
9 786068 [illegible]

Lira